
DOM
ALLIANCE BOOK THREE
S.J. TILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dom

İTTİFAK ÜÇÜNCÜ KİTAP

S. J. TILLY

DOM

İttifak Serisi Kitap ÜÇ Telif Hakkı

© S.J. Tilly LLC 2023 Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2023 yılında yayınlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Lori Jackson Tasarım

Model Görüntüsü: Wander Aguiar Fotoğrafçılık

Editörler: Jeanine ile Indie Edits

& Beth Lawton, VB Edits

Akrabalar, birlikte doğduğumuz insanlardır.
Aile, etrafımızda tutmayı seçtiğimiz insanlardır.

İçindekiler

Önsöz

1. Val
2. Val
3. Val
4. Val
5. Val
6. Val
7. Dom
8. Val
9. Val
10. Val
11. Val
12. Val
13. Val
14. Val
15. Val
16. Dom
17. Val
18. Dom
19. Val
20. Val
21. Dom
22. Val
23. Dom
24. Val
25. Dom
26. Val
27. Dom
28. Val
29. Val
30. Dom
31. Val
32. Dom
33. Val
34. Dom
35. Val
36. Dom
37. Val

38. Dom
39. Val
40. Dom
41. Val
42. Dom
43. Val
44. Val
45. Dom
46. Val
47. Val
48. Dom
49. Val
50. Dom
51. Val
52. Val
53. Dom
54. Val
55. Dom
56. Val
57. Dom
58. Val
59. Dom
60. Val
61. Val
62. Dom
63. Val
64. Dom
65. Oturma Odası Adamı
66. Dom
67. Val
68. Dom
69. Val
70. Dom
71. Val
72. Dom
73. Val
74. Dom
75. Val
76. Dom
77. Val
78. Dom
79. Val
80. Dom
81. Val
82. Dom

83. Val

Sonsöz - Dom Sonsöz
Yazar Hakkında
Teşekkür
Bu Yazarın Kitapları

Önsöz

VAL (9 YAŞ)

Bu kadar çok insanın, konuşmasalar bile, bu kadar çok gürültü çıkarması garip görünüyor.

Topuklar cilalı ahşap zeminde tıkırdıyor. Fısıldanan *özürler*. Eteklerin uçuşması.

Parmaklarım siyah eteğime dolanıyor.

Annem benim için yeni aldığını söylemişti ama almadığını biliyorum. Başkalarının eski eşyalarıyla dolu o büyük mağazadan gelen giysilerin kokusu vardı. Ama biraz salladım. Ve sanırım kokuyu çıkardım. Çoğunlukla, en azından.

Kumaşı daha sıkı sıkıyorum.

Buradaki insanların çoğu yetişkin ve çocuklardan farklı giyindiklerini biliyorum ama yine de kendimi... yersiz hissediyorum. Buraya ait değilmişim gibi. Ama bu aptalca çünkü-

Annem sesini alçaltarak, "Valentine," diye tıslıyor.

Aşağı bakıyorum ve yanlışlıkla eteğimi dizlerimin üzerine çektiğimi fark ediyorum. Hareketini ben görmeden hissedebiliyorum ve kolumu tam zamanında çekerek bir çimdikten kurtulmayı başarıyorum.

Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Biliyorum ki gözlerini bana o şekilde dikecek. Bu yüzden eteğimi hızla yerine itiyorum ve ellerimi kucağımda birleştirerek daha dik oturuyorum.

Sıra popomun altında sertleşiyor ve kıpırdama dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Bu benim ilk cenazem.

Kilise çok büyük. Şimdiye kadar bulunduğum her yerden çok daha büyük. Ve tıpkı filmlerdeki gibi görünüyor. Süper yüksek tavan ve

renkli pencereler. Mırıltılı sesleriyle siyahlar giymiş insanlar. Parlak tabutun iki yanındaki süslü çiçek aranjmanları. Ve babamın altın sarısı çerçeveli dev portresi.

Neler olup bittiğini, ölümün ne olduğunu anlayacak yaştayım. Ve tıpkı hayal ettiğim gibi görünüyor. Annem ve benim neden burada arkada oturduğumuzu anlamıyorum. Önde olmamız gerekmiyor mu? İlk sırada? Ailenin oturması gereken yer orası değil mi? Babam bizimle yaşamasa da -çünkü meşgul bir iş adamıydı- biz hala bir aileyiz. Bana hep aile olduğumuzu söylerdi.

Boğazım düğümleniyor ve gözlerimi babamın gülümseyen yüzünden ayırıp ellerime bakıyorum. Parmaklarımı birbirine geçirirken eklemlerim beyazımsı bir renk alıyor.

Anneme birkaç sıra yukarı çıkabilir miyiz diye sormak istiyorum ama yerler zaten dolu. Ayrıca son zamanlarda çok kaba davranıyor, o yüzden şimdi ona soru sormak kötü bir fikir gibi görünüyor.

Öğretmenlerimden birinin bize herkesin duygularla farklı şekillerde başa çıktığını söylediğini hatırlıyorum. Ama babam için üzüldüğünü sanmıyorum çünkü hiç ağlamadı.

Benim gibi değil.

Babamı özledim. Onu görmeyeli aylar oldu. Ve son kez... Aklıma geldikçe göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

Geçen sefer, annem hâlâ uyurken, bana kahvaltı için fıstık ezmeli sandviç yapmıştı. Çok güzeldi. Bir tane de kendisi için yaptı ve benimle küçük masaya oturdu. Yarısına geldiğimizde babama onunla yaşayıp yaşayamayacağımı sordum.

Annem bunu söylediğimi duyarsa çok kızar, o yüzden fısıldadım. Tüm cesaretimi topladım. Ama babam beni seviyordu. Her zaman böyle söylerdi.

Ancak ona sorduğumda ağzındaki gülümseme kayboldu.

Yüzündeki ifade kalbimi acıttı. Sandalyemi onunkine yaklaştırdım ve daha da sessizce "*Lütfen*" dedim.

Başını nasıl salladığını hatırladığımda göğsümde küçük bir inilti duyuyorum.

Evet demesini o kadar çok istiyordum ki.

Ona sormak için zaman bulursam, evet diyeceğinden emindim. Çünkü beni sevdiğini söylemişti.

Ama evet demedi.

Sadece başını salladı.

Gözlerim yeniden yaşlarla dolmaya başlıyor ve ben onları kırpıştırmakla o kadar meşgulüm ki kolumun arkasındaki yumuşak noktayı hedef alan bir sonraki çimdiklemeyi fark edemiyorum.

Sıçrıyorum ve dudaklarımı *sertçe* birbirine bastırarak kaçmak isteyen çığlığı hapsediyorum.

Sızlayan ağrının geçmesini istiyorum ve babamın fotoğrafına bakarak dümdüz ilerliyorum.

Saç rengimiz aynı. Onunkinde gri vardı ama bana hep benimkinin tıpkı onun gençliğindeki gibi olduğunu söylerdi. Kahverenginin farklı tonları. Kalın ve düz olması. Bana lisedeyken çekilmiş bir fotoğrafını bile getirdi. Henüz o yaşta değilim ama haklıydı. Saçlarımız aynı.

Acaba o büyük fotoğrafı saklayabilir miyim? Sadece cenaze için o boyutta basıldığını biliyorum ama çerçeve gerçekten güzel görünüyor ve onu almak istiyorum.

Birisi arkamızdaki ağır kilise kapılarını kapatırken yüksek bir gümbürtü duyuldu ve uzun cübbeler giymiş bir adam odanın önüne doğru yürüdü.

Yutkunuyorum.

Annem bana babamın kalbinin durduğunu açıkladı. Her şey bir anda olup bitmiş, bir an yaşarken bir an sonra ölmüş. Ama bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyorum. Ölmüş olması gerçekten daha mı iyi? Yaralanmadığı için mutluyum. Bunu istemezdim. Ama bilmek daha iyi olmaz mıydı? Belki bilseydi, son bir kez eve gelebilirdi. Belki bir süreliğine onunla kalmama izin verirdi.

Cübbeli adam konuşmaya başlarken elleriyle işaretler yapıyor. Üzerinde bir mikrofon olmalı, çünkü kelimeler odanın içinde yüksek sesle duyuluyor. Buna seviniyorum, çünkü çok uzaktayız ama yine de onu duymak istiyorum.

Herkesi selamlayarak ve eve çağrılmaktan bahsederek başlıyor. Hepsini anlamadım ama sonra yanlış bir şey söyledi.

"Eşi Barbara ve King ve Aspen adındaki iki çocuğuyla birlikte hayatta." Ön sıradaki üç kişiyi işaret ederken sesi kiliseyi dolduruyor.

Bu yanlış.

Babam
yapmadı... *Biz*
onun ailesiyiz.
Ben onun
çocuğuyum.

Başımı kaldırıp anneme bakıyorum ama gözleri dümdüz karşıya bakıyor, dişlerini birbirine geçirirken çenesi seğiriyor.

Oda hala adamın sözleriyle doluyor ama ben onları anlayamıyorum.

Daha dik oturuyorum, boynumu geriyorum, adamın bahsettiği insanları görmek için zorlanıyorum.

Bir hata oldu.

Ama sonra onu gördüm. Ön sırada oturan bir adamın kafasının arkası. Etrafındakilerden daha uzun boylu ve saçları benimkiyle aynı tonda.

Babamınkiyle aynı tonda.

Nasıl?

Öne doğru eğilip diğer kişiyi, kızı görmeye çalışıyorum ama annemin eli bacağıma konuyor. Parmak uçları uyluğuma batıyor, kıpırdamadan oturmam için sessiz ve acı verici bir mesaj.

Karısı mı? Babamın
karısı mı var? Ama bu ne
anlama geliyor?

Anneme bir kez daha bakma şansım oldu. Bu sefer bana dik dik bakıyor, ses çıkarmam için bana meydan okuyor.

Bilmiyorum.

Ben bir şey söylemem.

Kollarımı kendime sarıp kalbimi bedenimin içinde tutmaya çalışıyorum.

Neler oluyor?

Gözlerim ileriye bakıyor ama ben başka bir yerde takılıp kalmışım. Onunla yaşayıp yaşayamayacağımı sorduğumda babamın yüzündeki ifade. Başını sallayışı. Sadece birkaç ayda bir uğrayışını.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sonunda buradaki insan sayısını anlıyorum.

Burada yaşıyordu.

Babam burada, şehirlerde yaşamış olmalı.

Bugün buraya gelmemiz sadece 20 dakika sürdü.

Tüm zaman boyunca bu kadar yakındaydı.

Bu kadar yakındı ve sadece birkaç ayda bir ziyaret
ediyordu. Boğazım yanmaya başladı.

Bana küçük sevgilim derdi. Onun mükemmel kızı. Beni sevdiğini söylerdi.

Ve onu çok sevdim. Ama o
yalan söyledi.

Beni kandırdı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Babam için mi yoksa kendim için mi ağladığımı bilmiyorum.

Neden bana yalan söylesin ki?

Annem de bana yalan söyledi. Ama bu düşünce gelip geçiyor, pek bir etki bırakmıyor. O her zaman yalancıydı, her zaman kötüydü. Babam yanındayken her zaman daha iyiydi. Ama artık yanında olmayacak. Bir daha asla.

Burnumu koluma siliyorum.

Annem bunu yaptığım için beni istediği kadar çimdikleyebilir.

Kleenex'im yok. Öndeki adam bir şey söylüyor ve herkes ayağa kalkıyor.

Bunu filmlerde de görmüştüm.

Herkes ezberlediği ama benim bilmediğim şeyleri söylerken ayakta duruyorum, oturuyorum, diz çöküyorum ve sessiz kalıyorum. Ve tüm bunları yanaklarımda gözyaşlarıyla yapıyorum.

Bu sabah anneme makyaj malzemelerini kullanabilir miyim diye sordum. Hayır diyerek beni tersledi.

Babama en iyi şekilde görünmek istedim ama şimdi izin vermediği için memnunum. Mahvederdim. En azından bu şekilde, düz siyah uzun kollu gömleğimin kolları -bu yıl iki santim daha uzadığım için çok dar- sadece nemli, makyajla lekelenmemiş oluyor.

Son bir kez ayağa kalkıyoruz ve cüppeli adam bize *Tanrı'yla birlikte gitmemizi* söylüyor ve eğer yüzüm bu kadar uyuşuk olmasaydı, burnumu kırıştırırdım.

Daha önce babamın artık Tanrı'yla birlikte olduğunu söylememiş miydi? Yani bize Tanrı'nın yanına gitmemizi söylemek, hepimize ölmemizi söylemek gibi bir şey değil mi?

Yanımdaki keskin bir parmak odaklanmamı sağlıyor ve herkesin gitmeye başladığını görüyorum, bu yüzden dönüp koridora bakıyorum ve gitme sıramızın gelmesini bekliyorum.

Önce ön sıradakiler çıkarılıyor ve saçlarını siyah bir örtüyle kapatmış bir kadın koridordan aşağı, arkaya doğru açılmış büyük kapılara doğru yürürken boğazım düğümleniyor.

Babamın karısı olmalı.

Kelimeleri düşünüyorum ve bir saniye sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. Geri adım attım. Yüzündeki ifadeyi tanıdım. Evde de görmüştüm. *Benden nefret ediyor.*

Arkasında bir kız, bir kadın var. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama komşumun yaşlarında gibi görünüyor ve liseyi birkaç yıl önce bitirmiş. Kız -adam adının Aspen olduğunu söyledi mi? - gür kahverengi saçlarını topuz

yapmış.

Bana bakmıyor. Belki de burada olduğumu bilmiyordur.

Ama sanırım.

Sanırım o benim kız kardeşim.

Benim bir kız kardeşim var.

Tam geçecekken bana bir bakış fırlattı. Yoksa üstümde miydi? Anneme mi? Hangimize bakarsa baksın, yüzünde annesiyle aynı ifade var.

Sırada diğeri var. Ama onu kardeşim olarak görmeye cesaret edemiyorum. Ve o bana bakamadan gözlerimi kaçırıyorum. Çünkü buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Bir kişinin daha bana iğrenerek bakmasına dayanabileceğimi sanmıyorum.

Babam bir yalancı.

Annem bir

yalancı.

Sanırım kardeşlerim var. Ama sanırım benden

nefret ediyorlar. Ve ben nefret edilmek

istemiyorum.

Sadece sevilmek istiyorum.

BÖLÜM 1

Val

PARMAKLARIM KAĞIT AMBALAJI KARIŞTIRIRKEN SERT BIR VÜCUT yan tarafıma çarptı.

"Dikkat et!" diye gürlüyor derin bir ses kulağımda.

Ayaklarım darbenin etkisiyle sallanmaya çalışıyor ama tam kurabiyem üzerindeki hakimiyetimi kaybedip onu yere düşürdüğüm sırada dengem bozuluyor. Aynı anda sol omzumdan sarkan ağırlık da düşüyor ve düşmeme umudum sona eriyor.

Dudaklarımdan utanç verici bir gıcırtı çıkıyor ve umutsuzca kendimi tutmaya çalışarak kollarımı açıyorum.

Gözlerimin kapanmasını isterdim ama açık kalmışlar, beni izleyen ve sakar kızın havaalanı terminalinde yok oluşuna şahit olmayı uman tüm insanları izliyorlar.

Düşmemem dışında.

Acayip güçlü bir kol belimi sarıyor ve beni sert bir bedene doğru çekiyor.

"Seni yakaladım." Öncekiyle aynı erkeksi ses kulağıma konuşuyor, ama bu sefer sessiz. Bir fısıltı. Bir hırıltı. Bir *şey*.

Yutkunarak kollarımı indirdim ve bedenimi gevşemeye zorladım. Artık destek almaya gerek kalmamıştı.

"Teşekkürler," diye nefes alıyorum, sonra büyük elinin karnımda gezindiğini fark ediyorum.

Bir yabancı karnıma dokunuyor. Yumuşak, yumuşacık karnıma. Kulağa geldiği kadar çekici olmaması için dua edebilirim.

"Bana teşekkür etme, Angel." Arkamdan yanıma geçerken eli karnımdan belime doğru kayıyor. "Eğer o pislik

Bana çarpmış olsaydın, sana çarpmazdım."

"Oh, sorun değil. I..." Daha fazlasını söylemeye başlıyorum, ama sonra gözlerim yanımdaki uzun adama kayıyor ve kelime oluşturma yeteneğim kayboluyor.

Gözlerime lanet

olsun. Göz

kırpıyorum.

Boşver onu. Her şeyi sikeyim.

Delici mavi gözleri sadece bir başlangıç.

Takım elbise giymiş, siyah saçları iyice kısaltılmış, sakalları aynı şekilde kesilmiş ve omuzları oturulabilecek kadar geniş bir adam, bana çarparak rahatsızlık verdiği için gerçekten mutluymuş gibi bana gülümsüyor.

Dudakları hareket ediyor.

Bronzlaşmış teninden bir ton daha koyu, bir ton daha pembe.

Dudakları kıpırdadı.

"Pardon?" Yüz yüze durmamıza rağmen onu duymadığımı itiraf ettiğimde yanaklarım kızarıyor.

Gülümsemesi genişler. "Seni incittim mi?"

Beynim kısa devre yapıyor çünkü ikimiz de yatakta terli ve çıplakken bana bu soruyu sorduğunu hayal ederek zihnim bir anda çukura dalıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. *Tanrım, Val. Kendine gel.* "Seni incittim mi?"

Seni incittim mi?

Elimi ağzıma kapatmak istiyorum. Ya da en yakın bankın altına girip ölmüş gibi davranmak.

Adamın ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Denesen bile senin gibi küçük bir şeyin yapabileceğini sanmıyorum."

Az mı?

Burası sıcak mı?

Burası gerçekten çok sıcak.

Sırtımdaki baskı değişiyor ve büyük avucunun hâlâ orada olduğunu, beni yerimde tuttuğunu fark ediyorum.

Yüzünü indiriyor.

Beni öpecek mi?

Gözlerim tekrar açılmadan önce kapanmaya başlıyor.

Beni öpmeyecek. Bu bir Hallmark filmi değil. Ya da porno.

Yine de alçalmaya devam ediyor, eğiliyor ve gözlerim yere düşüyor.

Doğru ya, sırt çantam.

Ve kurabiyem.

Yüzüm daha da ısınıyor.

Cidden, beynim bir şerit seçemiyor.

Yakınlığından dolayı kızarıyorum. Bana *küçük* dediği için telaşlandım. Elinin karnıma dokunmasından dolayı kendimden utanıyorum. Kurabiye yerken yakalandığım için kendimi şişman hissediyorum. Ve onun için aşırı heyecanlanıyorum.

Ayaklarımın dibinde çömelirken sırtıma yaslanan eli popomu okşuyor.

Ve bu kazara dokunuş beni daha da yıpratmaya yetiyor.

Kalçama değen masum bir parmak sıyrığı bile göbeğimin gerilmesine yetiyorsa çok uzun zaman geçmiş demektir.

Kendimi transımdan çıkmaya zorluyorum ve onun yanına çömeliyorum.

"Ben hallederim," diyorum ama çantaya uzanmıyorum bile. Çünkü onun dövmeli parmaklarına bakmakla meşgulüm.

Dövmeli. Parmaklar.

Neredeyse miyavlayacaktım. Ama şükürler olsun ki yapmadım. Bu, üstesinden gelebileceğimi sanmadığım bir utanç seviyesi.

Dövmelere bayılırım. Onlarda çok seksi bir şey var. Çok cesur.

Hep istemişimdir ama yaptırmak için çok korkak davrandım. Acının çok fazla olacağından ve tüm yol boyunca ağlayacağımdan korktum. Ya da daha kötüsü, iki dakika sonra vazgeçip yarım bir tasarımla yetinmekten.

Ama bu adam.

Kırık çikolatalı kurabiyemi alıp parçalarını geldiği küçük kahverengi kâğıt torbaya sarmasını izlerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ve gerçekten bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bütün eli dövmeli. Parmakları, elinin arkası, hepsi. Ve benim de düşürdüğüm peçeteye uzandığında, kolunun parlak beyaz manşeti geri çekilerek pahalı bir saati ve daha fazla dövmeyi ortaya çıkarıyor.

Sallanıyorum.

"Sakin ol, ufaklık." Kurabiyeyi tutmayan el dirseğimi kavrıyor.

Çıplak tenime dokunan parmakları bir şekilde topraklıyor, ama ikinci bir sevgi sözcüğü kullanması dengemi yeniden bozuyor.

Bana daha önce Melek demesini özlememiştim. Ben sadece

o.

Hiç kimse bana Val'den başka bir şey demedi. Hatta kimse

Artık tam ismim yok.

"İyi misin?" Adamın sesi şimdi daha yumuşak. Daha az eğlence, daha çok endişe.

Ve hepsi çok fazla.

Yan yana çömeldiğimizde aynı boya yaklaşıyoruz. Ama bu haliyle bile benden uzun. Benden daha geniş. Benden daha büyük. Ve kaçmam gerekiyor. Onun yanında bir an daha geçirirsem, yerde yapışkan bir hormon birikintisine dönüşüp eriyeceğim. Ve kimse buna tanık olmak istemez.

"Teşekkür ederim." Çantama uzanmaya çalışıyorum ama o benden önce davranıyor. Kurabiyeyi tutan elini kullanarak çantayı tek parmağıyla kavrıyor ve kolayca kaldırıyor.

"Bir şey değil." Bakışları açıkta kalan dizlerime kayıyor ve eteğimi çekiştirerek fazladan teni örtmek için aşağı indiriyorum.

Boğazını temizliyor. Seksi olmamalı ama öyle.

Eteğimi tekrar yukarı çekmek istiyorum, ama sonra adam ayağa kalkmaya başlıyor.

Dirseğimi tutuşu beni de onunla birlikte yukarı çekiyor. "Uçuşuna ne kadar var?"

"Sanırım uçağa binmeden önce otuz dakika kadar vaktim var." Çenesini eğiyor. "Mükemmel. Benim için de."

"Mükemmel mi?" Diye soruyorum, ama o çoktan beni kendisiyle birlikte hareket ettiriyor, eli yine sırtımın alt kısmında.

"Sana bir kurabiye ve bir sırt çantası borçluyum. Otuz dakika yeterli bir süre olmalı." Sesi o kadar derin ve gürültülü ki neredeyse dikkatimi sözlerinden uzaklaştıracak.

"Sırt çantası mı?" Beni havaalanının ana koridoruna doğru yönlendirmesine izin verirken kelimeleri tekrarlıyorum.

Uzun adamların etrafında olmaya alışkınım. Üvey kardeşim King neredeyse bir dev ve muhtemelen bu adamdan sadece bir santim daha uzun. Ama çok daha uzun bacaklarına rağmen bu adam benim hızımda yürüyor.

Bu harika çünkü ona ayak uydurmak için koşmam gerekmiyor ama yine de güvenlikten geçmeden önce tenis ayakkabılarımı giymek yerine sevimli takozlarımı giymeyi tercih ederdim. Çünkü aşağı bakıyorum ve -evet- ayakkabıları pahalı kıyafetinin geri kalanıyla uyumlu. Yani ona tenis ayakkabısı yok.

"Savaşın bir zayiatıydı." Sırt çantamı önünde tutarak sorduğumu çoktan unuttuğum soruya cevap veriyor.

Omzumdan neden düştüğünü anladığımda ağzım bir O harfine dönüşüyor. Kayış, tokanın naylon şeride dikildiği yerin altından kopmuş, kalın kumaş dümdüz yırtılmış.

Bir nefes üfledim. "Ben de bunun olmasını bekliyordum."

"Sakar bir hödüğün size çarpmasını ve eşyalarınızı kırmasını mı bekliyordunuz?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve onu bana bakarken buluyorum. Yanaklarım onunla ilk göz göze geldiğim andan beri hâlâ kırmızı, bu yüzden daha ne kadar kızarabilecekleri konusunda endişelenmiyorum. "O çanta çok uzun zamandır bende. Er ya da geç beni yarı yolda bırakacaktı."

"Hmm." Başını salladı, sonra sağa dönmem için beni yönlendirdi. "Şey, onun ölümünden sorumlu taraf olarak, yerine yenisini koymakta ısrar ediyorum."

Beni götürmeye çalıştığı mağazanın adını öğrenip frene basıyorum. "Hayır."

"Evet."

"Burası çok pahalı," demeye çalışıyorum ama elini b ı r a k m ı y o r ve beni yarı yarıya önüne itiyor.

Bu mağazanın içindeki fiyatlara hiç bakmadım bile, ama buradan alacağım bir sırt çantasının eski çantama ödediğimden tam on kat daha pahalı olacağını biliyorum.

Savaşı kaybederek mağazaya giriyorum ve içeride başka kimseyi bulamayınca şaşırmıyorum. Çünkü hiç kimse bu oldukça sade görünümlü valiz için aptalca yüksek bir fiyat ödemeye razı değil.

"İyi günler." Tezgâhın arkasındaki bayan bizi selamlıyor. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır," diyorum, tam o sırada yanımdaki adam eski püskü çantamı tutuyor.

"Yeni bir sırt çantasına ihtiyacımız var. Tercihen aynı boyutta. Belki güçlendirilmiş kayışları da olur."

Son cümlede gözlerini benimkilere dikti.

Gülümsememi bastırıyorum, içten içe benimle dalga geçmesinden hoşlanıyorum. "Bunu yapmana izin veremem."

"Yapabilirsin ve yapacaksın,

Angel." Ona göz kırpıyorum.

Kalın telli saçlarım omuz hizasından biraz daha uzun ve düz, yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru topladım. Makyajım muhtemelen yüzümün yarısını eritmiş. Ve parlak sarı şal elbisem, düşük yakasının gösterdiği dekolte ile uygunsuz olmaktan biraz utanıyor.

Görünüşümde meleksi bir şey yok.

Sessizliğimi kabul olarak algılayıp dikkatini satış görevlisinin işaret ettiği ekrana çeviriyor.

"Ne renk?" diye soruyor adam, çantamı havaya kaldırıp aynı tonda bir yeşil olmadığını göstererek.

İç çektim. "Siyah iyidir."

"Altın mı gümüş mü?" Metal aksanları soruyor ama benim dikkatim dağılıyor, artık kırık kurabiyemi taşımadığını fark ediyorum.

Attı mı? Ben fark etmeden bunu nasıl yaptı?

"Altın." Eli sırtımdan yukarı kayarken kendi sorusuna cevap veriyor.

Parmağını boynuma dolanmış ince altın zincirde ve boğazımın hemen altında sallanan minik kalp tılsımında gezdiriyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Elini daha yukarı kaldırıp başparmağıyla minik altın kalp küpelerime dokunduğunda daha da kötüleşiyor.

Aşırı uyarılmış bir kalp krizinden yarım saniye uzaktaymışım gibi hissettiğimde, dövmeli eli bedenimi terk ediyor.

Daha fazlasını sormadı bile, bana sormadı. Sadece altın rengi parlak siyah çantayı aldı ve kasaya götürdü.

Kaybettiğimi, bu çantanın satın alındığını bilerek peşinden gidiyorum.

Eğer kartımı kırık çantamdan çıkarabilirsem, belki okuyucudan hızlıca geçirebilir ve o satın almadan önce o korkunç tutarı kendim ödeyebilirim.

Bunu bir yabancının ödemesine gerçekten izin veremem.

Ben yetiştiğimde o çoktan tezgâhtaydı. Sanki ne planladığımı biliyor gibi, çünkü cüzdanımın bulunduğu fermuarlı ön cebe uzandığımda kolunu kaldırıp çantayı göğsüne bastırıyor.

Bayan etiketi tarıyor ve toplam tutarı küçük ekranda gösteriyor.

"Aman Tanrım!" Adamın kolunu çekiştirmeye başlamadan önce, parmaklarımın altındaki ipeksi yumuşaklıktaki takım elbise ceketini görmezden gelmeye özen göstererek sınıfsızca haykırıyorum. "Lütfen bunun parasını ödememe izin verin." Toplam tutarı düşünerek yutkunuyorum. "Ya da daha iyisi, kırık olanın bende kalmasına izin verin. Sorun değil."

Bu miktarı harcayamayacağımdan değil. Sadece ben... tutumlu biriyim.

Adam omzunun üzerinden bana bakarken kara kaşlarını çattı. "Hep böyle inatçı mısın, Valentine?"

Adımı, tam adımı söylediğini duymak, kasiyere bir kart uzatmasına yetecek kadar uzun süre beni sersemletiyor.

"Nasıl...?" Sonra göğsüne sarılmış sırt çantama bakıyorum.

Ah, evet. Valentine Gandy'nin özenli harflerle yazılı olduğu parlak sarı yaka kartım tam yüzünün önünde duruyor.

Yeni bir utanç dalgası vücudumu sarıyor. Bu adamla ilgili bir şey bana bavuluna adını yazmadığını söylüyor. Muhtemelen gözlerini bavuluna dikmiş, kaybolmasını bekliyor.

İşlemi bitirdiğinde arkama yaslanıp onu iyice inceliyorum. Siyah deri ayakkabıları ve koyu lacivert takım elbisesi. Yakasının üstünden görünen ve ensesindeki saç çizgisine kadar inen kıvrımlı siyah dövmeleri. Mavi kumaşın altındaki omuz kaslarının yuvarlaklığı. Onun yanında kendimi ne kadar küçük hissediyorum. Ama kadınsı bir şekilde küçük, önemsiz bir şekilde değil.

Kırışıklıklar dikkatimi tekrar tezgâha çekiyor.

Satış görevlisi yeni çantanın içine doldurulmuş, şeklini korumak için kullanılan kağıt demetini çıkardı. Ve ben adamın tüm eşyalarımı yeni çantaya taşımaya çalışmasından endişe edemeden, o benim kırık sırt çantamı tezgahtaki yenisinin yanına koyuyor ve bir adım geri çekiliyor.

"Teşekkür ederim." Derin sesi bu sözleri benimle aynı anda söylüyor ve gülümsemesine neden oluyor.

Tekrar. Ve ilk seferki kadar şaşırtıcı derecede yakışıklı.

Başımı hafifçe sallıyorum. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Çünkü." Başını iki sırt çantasına doğru sallıyor. "Havaalanında güzel bir bayanın çantasını kırdığımı ve yerine yenisini almadığımı bilse annem beni öldürür." Sanırım dudaklarım kıpırdıyor, sessizce *güzel* bayan kelimesini tekrarlıyorum ama o duraksamıyor. "Eşyalarını karıştırdığım için de beni öldürür, o yüzden bu onuru sana bırakıyorum."

Onunla tezgâhın üzerindeki poşetler arasında bir ileri bir geri gidip geliyorum. "Bunu iade etmen için seni ikna etmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Başını sallıyor. "Tüm satın alımlar nihaidir."

Gözlerim satış elemanına kayıyor ama o dinlemiyormuş gibi yapıyor. Bu yüzden doğruyu mu söylüyor yoksa yalan mı söylüyor bilmiyorum.

İçimi çekmeden önce dudaklarımı birleştiriyorum. "Biraz patronluk taslıyorsun, değil mi?" Adam yüksek sesle ve gırtlaktan gülüyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Daha önce kimsenin bana otoriter dediğinden emin değilim, ama sanırım haksız değilsiniz."

Ona inanarak dudaklarımı büzüyorum.

İzlemiyormuş gibi davranarak her şeyi hızla yeni sırt çantasına yerleştiriyorum. Sessizce tüm bölmelerin, fermuarların ve malzeme kalitesinin tadını çıkarıyorum. Hâlâ gülünç bir fiyatı var ama en azından güzel.

Son olarak, eski çantadan isim etiketini çıkarıp iç cebe yerleştiriyorum. Eğer bu yeni *yetişkin* çantasını kullanacaksam, yeni *yetişkin* alışkanlıkları edinmeliyim.

Son fermuarı da çekip kapatıyorum ve yeni sırt çantasını omzuma atıyorum, sonra da adama dönüyorum. Daha doğrusu göğsüne.

Başımı arkaya eğdim. "Tekrar teşekkür ederim. Tamamen gereksizdi ama yine de minnettarım."

"Ne zaman istersen, Valentine."

Alt dudağımı ısırıyorum. "Arkadaşlarım bana Val der."

Uzanıp sırt çantamı omzumdan alıp kendi omzuna atarken ağzının kenarı yukarı kalkıyor.

Tüm bu karşılaşma yüzünden zihinsel olarak o kadar dengesizim ki çantamı taşımasını sorgulamıyorum. Tokalaşmam için elini uzattığında, avucumu onunkine koyuyorum.

"Dominic Gonzalez." Parmaklarını benimkilere doluyor. "Ama arkadaşlarım bana Dom der."

BÖLÜM 2

Val

BU ISIM ONA ÇOK YAKIŞIYOR. GÜÇLÜ. AKILDA KALICI. VE BUNU O SÖYLÜYOR. Sanki başka biri olma ihtimali yokmuş gibi.

"Dom," diyorum sessizce, sanki tadını test ediyormuşum gibi.

Başparmağını parmak eklemlerime sürtüyor. "Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Val."

"Sen de."

Tanrım, gözleri çok çarpıcı.

"Uçağınız ne zaman kalkıyor demiştiniz?"

Odaklanmalıyım, nerede olduğumuzu

hatırlamalıyım. "6:05."

Dominic saatine bakar. "On beş dakika." Düşürdüğüm kurabiye akşam yemeğim olacağından, uçağa binmeden önce bir şeyler atıştırmak için zamanım olup olmayacağını merak ediyorum. "Peki kapınız nerede?"

"Um, yirmi dört, sanırım. Koridorun hemen sonunda."

Kesici dişini yalarken dilinin ucu dudaklarının arasından dışarı çıkıyor. "Bana Minneapolis'e gideceğini söyle."

Yemin ederim kalbim göğsümde tekliyor.

"Minneapolis'e gidiyorum," diye fısıldıyorum neredeyse.

"Böyle bir şans varken, biletlerimizi değiştirip Vegas'a uçmak istiyorum.

Benim şans tılsımım olabilirsin. Bana bir servet kazandır."

Gülüşüm biraz boğuk. "Belki de tüm paranı bana yeni bir çanta almak için harcamamış olsaydın, emekliliğin için kumar oynamana gerek kalmazdı."

"Beni yaraladın." Büyük, dövmeli bir elini göğsüne bastırıyor. "Kırk bir yaşında olabilirim ama emekli olmaya hazır değilim."

"Oh, demek istemedim..." Beynim hesap kitap yapmaya başladığında sözümü kesiyorum.

Benim yirmi beşime karşılık kırk bir. On altı yıllık bir yaş farkı çok fazla değil, değil mi?

Om u? İtiraz edecek bir ailem yok ki.

Aman Tanrım, onunla çıkacağım da yok, yani bu Düşünülmesi gereken en aptalca şey.

"Sana takılıyorum, Shorty." Elimi bıraktı ve aslında hiç tokalaşmadığımızı hayal meyal fark ettim. Sadece el ele tutuşmuştuk. "Şimdi gel bakalım." Avucunu omuzlarımın arasına yerleştirip beni dükkândan dışarıya doğru çeviriyor. "Uçağa binmeden önce yeterince vaktimiz var."

Bu yabancının beni terminalin ana koridoruna geri götürmesine izin verirken kendimi biraz kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi hissediyorum. Ama onun ilgisi ne kadar kısa sürse de, ben onu içime çekiyorum. İyi ya da kötü, her anını özümseyeceğim.

"Bekle," dedim. "Ne için zaman?"

Cevap vermedi. Onun yerine beni birkaç kapı aşağıdaki küçük fırına, geldiğim yöne doğru götürüyor.

İçimden bir utanç dalgası daha geçiyor. *Aman Tanrım, kurabiyemi değiştirecek.*

"Hayır." Ellerimi önümüzde sallıyorum. "Gerçekten ihtiyacım yok. En başta almamalıydım."

Kendini küçümseme bu noktada bir içgüdüdür. Zayıflığı kötü beslenme ve uyuşturucu kullanımının bir sonucu olan bir anneyle büyümenin bir ürünü. Her bedenden bedeni takdir etmeye yeni yeni başlayan bir toplumda büyümek. Kendimi *küçük* hissederek büyüdüm çünkü üzerime uyan bir şey bulmak için her zaman kıyafet rafının arkasını kazmak zorunda kaldım.

"Saçmalık." Sıradaki tek kişinin arkasında durduğumuzda Dom yorumumu duymazdan geliyor. "Her uçuş bir kurabiyeyle başlamalı."

Yani, katılıyorum. Bu yüzden kendime bir tane aldım. Ama tatlıya düşkün birine pek benzemiyor. Tabii her sabahını spor salonunda geçirmiyorsa.

Göğsüne bakıyorum, beyaz gömleğinin içinden daha fazla dövmenin ipuçlarını görebiliyor muyum yoksa hayal mi ediyorum anlamaya çalışıyorum.

Önümüzdeki kişi alışverişini yapıp Dom'un öne geçebilmesi için uzaklaşıyor.

"Üç çikolatalı kurabiye lütfen." Bana baktı. "İçecek bir şey ister misin?"

Başımı sallıyorum, bu noktada itiraz etme zahmetine bile girmiyorum.

Adamın bana bir kurabiye almasına izin vereceğim ve sonra onu çantama koyup uçakta cama yaslanarak özel olarak yiyebileceğim zamana kadar bekleyeceğim.

Ama sonra yepyeni sırt çantamın içine çikolata bulaşma ihtimalini düşünüyorum ve bu bende öğürme isteği uyandırıyor.

Dom kasiyerden kese kâğıdını alıyor, içinde üç kurabiye var ve ben onun etrafından dolanarak sıradaki kişiye yol açıp küçük pastaneden çıkıyorum.

Kurabiyelerden birini bana uzatmadan önce onun varlığını yanımda hissedebiliyorum.

Tereddüt ettiğimde, bir santim daha yukarı kaldırıyor. "Son bir kez patronluğumu şımart."

"Yabancılardan şeker alma konusunda hep uyarılmışımdır," diye mırıldanıyorum, şekeri alırken bile.

"İyi ki şeker değil," diye cevaplıyor Dom. Gözlerimin dolmasına engel olamıyorum.

"Gidelim mi?" Alt alta dizilmiş kalan iki kurabiyeyle kapımıza doğru eliyle işaret ediyor.

Cevap vermeden önce, hâlâ omuzlarından birine asılı duran sırt çantasına bakıyorum. "Çantamı taşımama izin verecek misin?"

"Hayır." Dom başını bir kez sallıyor, sonra çift katlı kurabiyesinden kocaman bir ısırık alıyor.

"Bu aralar seninle tartışmam gerektiğini hissediyorum." "Neden?"

Dom bir ısırık daha alır.

"Çünkü."

Ağır kolunu omuzlarıma atıp bizi koridorda yürütürken dudakları titriyor. "Hayat *eğilmemek* için çok kısa, sevgilim."

Sevgilim. Tanrım.

Onun talimatlarını harfiyen uyguluyorum ve yanına yaslanıyorum.

Vücudu sert ve sıcak ve... İçime çekiyorum ve neredeyse inliyorum. Seksapel gibi kokuyor.

Sanki biri şimdiye kadar sahip olduğum her gizli arzuyu almış ve sadece ruh eşimin kullanıp kurtulabileceği özel bir kolonya olarak şişelemiş gibi.

"Ve gerçekten, ikimiz de bundan bir şeyler kazanıyoruz," diye devam ediyor ve ben kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Muhtemelen ben senden daha fazla."

"Birkaç yüz dolara mal olan yeni bir sırt çantası ve yepyeni bir kurabiye aldım." Ona bakıyorum. "Sen ne aldın?"

Konuşurken kolunu omuzlarıma doluyor. "Günümü bölmek için ilginç bir şey. Güzel bir kadının arkadaşlığı." Diğer elini kaldırıyor. "Kurabiye."

Bunun gerçek mi olduğunu yoksa düşüp kafamı yere mi çarptığımı ve her şeyi halüsinasyon mu gördüğümü anlamaya çalışırken gözlerim onun yarısı yenmiş kurabiye yığınına kayıyor.

"Beni mutlu et, Angel." Tekrar yukarı bakıyorum ve mavi gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görüyorum. "Seni beslememe izin ver. İkramını ye."

Nefesim kesiliyor, zihnim dizlerimin üzerinde, ellerinden biri saçlarımda olan görüntülerime koşuyor...

Oraya gitme, Val.

Çekingen bir şekilde kurabiyemden bir ısırık alıyorum. Bunu yaptığımda, vücudumun onunkine bastırıldığı yerde onun takdir mırıltısını hissedebiliyorum.

Sanırım bir şey söylediğini duydum. Bu *benim kızım* gibi bir şey, ama bu doğru olamaz.

Rahatsız edici olması gereken bir sessizlik içinde, yanımda cehennem kadar yakışıklı bir adamla, kurabiye yiyerek kalabalık havaalanı terminalinde yürüyorum. Kolu hâlâ omzumda, sırt çantam da onun sırtında, sanki tatile çıkmış mutlu bir çiftmişiz gibi, birbiriyle karşılaşmış iki yabancı gibi değil.

Ama rol yapmanın ne zararı var?

Eğil.

Kendimi ona bırakırken gözlerim iki adımda kapanıyor. Bu duyguya yaslanıyorum. Bunun benim hayatım olduğu hayal dünyasına yaslanıyorum. Bu adamın gerçekten burada benimle olduğu yere. Mutlu olduğum yere. Sevdiğim.

Boğazımı bir gerginlik sarıyor ve gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, ağzıma bir lokma daha kurabiye atıyorum.

Hayal ürünü, gerçekten.

En azından yan yana yemek yerken beni izleyemez, o yüzden acele edip kurabiyemin kalanını bitiriyorum. Çünkü burası gerçek dünya. Ve o sadece kibar davranıyor.

Muhtemelen çok seyahat eden biri. Muhtemelen biraz sıkılmıştır. Ve tabii ki, yeterince sevimliyim. Tombulum, ama sanırım bunu iyi taşıyorum ve yüzüm güzel. Ama tenis ayakkabılarım ve parlak sarı elbisemle onunla boy ölçüşemem.

Muhtemelen bir şeyin başkan yardımcısıdır. Birden fazla aracı olan biri. Özgüveni olan ve onu seven bir annesi olan biri.

Göğsümün derinliklerinde bir sızı hissediyorum.

Bu sadece bir an. Başka bir anda mutlu olacağım.

Terapistimin bana defalarca söylediği sözleri tekrarlıyorum.

Sonra Dom'un sadece birkaç dakika önce söylediği sözleri tekrarlıyorum.

Eğil.

Ciğerlerimi derin bir nefesle dolduruyorum ve bu benim hayatımmış gibi davranmaya karar veriyorum.

Şu anda mutlu olacağım.

İri bir el elimdeki boş peçeteyi alıyor ve kendi peçetesiyle birleştirip yanından geçerken çöp kutusuna atıyor.

"Yani." Cesaretimi yüzeye çıkarmaya zorluyorum. "Minnesota'da mı yaşıyorsun?"

Beni kavrayışını sıkılaştırırken uzaktaki omzumda hafif bir baskı var, sadece birazcık.

"Hayır, sadece Chicago'ya giderken buradan geçiyordum." Sesi neredeyse özür diler gibi çıkınca hayal kırıklığına uğramamak için kendimi zor tutuyorum.

En iyisi bu, diyorum kendime.

Sadece iyi davranıyor, diyorum kendime.

"Direkt uçuşları olmamasına şaşırdım," diyorum sohbet etmek için, Denver'da bulunduğumuz yerden bir tane olmalı diye düşünüyorum.

"Şimdiden benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Dom açıkça benimle alay ediyor. Ben de karşılık vermeye çalıştım.

"Biraz yapışkansın."

Kahkahası beni ürkütüyor ve bu sefer parmaklarını omzuma dolayarak beni yerimde tutuyor. "Valentine, sen tam bir zevk abidesisin."

Zevk.

Yanaklarımdaki allık artık kalıcı oldu. "Teşekkürler."

Teşekkürler mi?

Tanrım, neden bu kadar tuhafım?

Genellikle dışa dönük biriyimdir. İş arkadaşlarım bana *kabarcıklı* derler ve bu oldukça doğrudur.

Çoğu zaman çok çaba sarf etmem gerekse de nazik, kibar ve uzlaşmacı olmak için elimden geleni yapıyorum.

Terapistim bunun bir savunma mekanizması olduğunu söylüyor. Bunu yapıyorum çünkü insanların benden hoşlanmasını istiyorum ve reddedilme korkumu aşırı telafi ediyorum. Beğenilmeme korkumu. İstenmeme korkusu.

Şu anda kal, kendime hatırlatıyorum. Daha sonra acıma partileri için bolca zamanımız olacak.

Uçağa binmek için izin bekleyen yolcularla dolup taşan kapıya ulaştığımızda adımlarımız yavaşlıyor.

Durduğumuzda Dom'un kolu kayıyor ve kolunun olduğu yere serin hava dolunca ürpermemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sanırım hangi koltukta oturduğunuzu sormak çok fazla olur."

Onun bu yorumu bana masaya gitmem gerektiğini hatırlattı. "Aslında henüz bilmiyorum. Biniş kartımda koltuk atamamı kapıda almam gerektiği yazıyor. Nedenini bilmiyorum."

"Muhtemelen son uçuşunda bu kadar asi olduğun için seni işaretlemişlerdir." Başımı kaldırıp ona bakarken sırıtmama engel olamıyorum. "Bunu duydun mu?"

Göz kırpıyor. "Her şeyi duyuyorum."

Gözlerimi devirdiğimi görmesine izin verdim. "Eminim biliyorsundur." Sonra içimi çektim, bu kadar olduğunu varsayarak. "Gidip şu koltuk atamasını alsam iyi olacak."

Dom hiç itiraz etmeden yeni sırt çantamı kolundan aşağı kaydırıp bana uzattı.

Telefonumu ön cepten çıkarıp sırtıma alıyorum ve bu kez iki kolumu da kayışlardan geçiriyorum.

"Sırt çantası ve kurabiye için teşekkür ederim..." Bir omzumu kaldırdım.

İyi diyecektim ama kulağa aptalca geliyor. Hatta biraz acınası. Bana iyi davrandığı için birine teşekkür etmek.

"Her zaman *öyle olmaya* çalışıyorum." Dom çenesini eğiyor, sonra uzaklaşıyor. Tanıştığım en samimi insan olup olmadığını merak ediyorum.

BÖLÜM 3

Val

SABUNLUK BOŞ, BU YÜZDEN BIR SONRAKI SABUNLUĞA GEÇMEM GEREKIYOR. Avucumu köpükle doldurmak için lavaboya.

Birinci sınıf.

Ellerimi yıkarken Dominic'in Vegas fikrini düşünüyorum. Bugün şansım mucizevi bir şekilde yaver gittiğine göre bir şeylerin peşinde olabilir. Önce bana çok iyi davranan seksi bir adama çarpıyorum. Sonra danışmaya gidip uçuş için fazla rezervasyon yaptıklarını ve birinci sınıfa yükseltildiğimi söylediler.

Tamam, maddi hediyeleri saymazsak sadece iki şey var ama Dom'un da birinci sınıf uçmasını ummaktan kendimi alamıyorum.

Şık takım elbisesi ve cebindekilerden başka bir şeyi olmamasıyla deneyimli bir gezgin gibi görünüyor.

Ama yeni yerimi aldıktan sonra arkamı döndüğümde onu bulamadım.

Hava kurutucusuna doğru ilerliyorum.

Belki de aynı uçakta olduğu konusunda yalan söylemiştir?

Hayır, bu aptalca olurdu. Minneapolis'e uçup uçmadığımı soran oydu ve bizi doğru kapıya götürdü. Muhtemelen onun da benim gibi tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Bayanlar tuvaleti sırası uzundu, bu yüzden aceleyle kapıma geri döndüğümde çoktan uçağa binmişlerdi. Ve dijital tabela öncelikli yolcular için özel binişi kaçırdığımı gösteriyor. Her neyse, yine de bu deneyimin tadını çıkaracağım. Lüks bir akşamın *tadını* çıkarma zamanı.

Sıra ilerledikçe ben de ilerliyorum.

Belki bir yabancının sözünü bu kadar çabuk benimsemek sağlıksız olabilir. Ama güzel bir duygu. Ve benim *şu anki* mantramla aynı çizgide. Yani, gerçekten bir zarar görmüyorum. Eve döndüğümde Dominic'in adını yatak odamın duvarına kazıyacak da değilim.

Dominic. Adı bile seksi.

Biletimi okutuyorum ve kapıdaki kadın bana iyi uçuşlar diliyor.

Sonra, on sekizinci kez, nerede oturduğumu teyit ediyorum. Üçüncü sıra, pencere kenarı.

Pencere kenarını tercih ederim çünkü başımı duvara yaslayıp kestirmeyi severim. Ama bahse girerim koridordaki kişi zaten oturuyordur, bu yüzden ondan kalkmasını istemek zorunda kalacağım. Ki bunu yapmak istemiyorum. Ama bu dünyanın sonu değil ki.

Dominic'i görüp görmeyeceğimi merak ederek Jetway'den aşağı, uçağa doğru ilerliyorum. Gördüğümde selam verip vermeyeceğimi merak ediyorum. Acaba normal olabilecek miyim ve nasıl sakin davranacağımı bulabilecek miyim?

"İyi akşamlar." Küçük aralıktan geçip uçağa adımımı attığımda havayolu görevlilerinden biri beni selamlıyor.

"Merhaba." Ben de gülümsüyorum.

Önümde iri bir adam var, bu yüzden yanımdaki sıranın ötesini göremiyorum.

için.

Yolcuları kontrol ederken bakışlarımın sıradan görünmesini sağlamaya çalışıyorum ama hiçbiri

onlardan biri o.

Hiçbirinin geniş omuzları yok. Hiçbirinde ellerimi üzerinde gezdirmek istediğim, uçlarının avuçlarımda gıdıklandığını hissedebildiğim o kısa siyah saçlar yok. Hiçbirinde sırlarla ışıldayan o mavi gözler yok.

Dominic kırk bir yaşında olduğunu söyledi. Ama kendini daha yaşlı hissediyor. Yaşlı bir adam gibi değil, tecrübeli bir şekilde. *Dolu dolu bir hayat yaşamış* gibi.

Ama belki de sadece dövmeler
yüzündendir. Ve lanet olsun, o
dövmeler.

Kendimi yelpazelemeye direniyorum ama zar zor.

Önümdeki adam ilerliyor ve ben üçüncü sıraya bakıyorum.

Benim sırama.

Ve Dominic'e.

Ağzının kenarı kalkıyor. "Bana yanımda oturduğunu söyle."

Yüzümde nötr bir ifade tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Yanında oturuyorum."

Dom yavaşça ayağa kalkıyor, gözlerini benden ayırmıyor.

Baş üstü deposundan kaçınmak için eğilmek zorunda kalıyor, sonra koridora doğru yanaşıyor ve düzeliyor.

Bir süre öyle kaldık. Göğüs göğüse. Sanki bir şey saklıyormuş ve bu ona pahalıya mal oluyormuş gibi burun deliklerinin açılmasını izliyorum. Sonra yutkunuyor ve yolumdan çekilerek sıramıza geçmeme izin veriyor.

Eteğim kolçağa takılıyor, kalçamın bir kısmı görünüyor ve kendimi kurtarmak için aşağı uzanıyorum.

Pencere kenarına geldiğimde sırt çantamı çıkarıyorum ve oturduğumda kucağımda olacak şekilde kaydırıyorum.

"Buraya ister misin?" Dom soruyor.

Yukarı bakıyorum ve hâlâ koridorda durduğunu görüyorum. Ama şimdi elleri yukarıda, baş üstü kutusuna dayanmış.

Pozisyonu, düğmesiz takım elbise ceketini dışarı çıkarıyor ve beyaz gömleğini gövdesi boyunca uzatıyor. Ve *Yüce İsa,* bunlar kesinlikle vücudunu kaplayan dövmeler.

Tanrım, bana yardım et. Bu şimdiye kadarki en iyi ve en kötü uçuş olacak.

Dev bir cheesecake'in önünde oturmak gibi olacak ama bir ısırık almanıza izin verilmediğini bilmek gibi.

"Angel."

Gözlerim bir anda onunkilerle buluşuyor ve nihayet yanaklarımda solmuş olan kızarıklık yeniden canlanıyor. Çünkü az önce beni onu süzerken yakaladı.

Dudağımı ısırıyorum ama bu yüzümdeki suçlu ifadeyi durdurmuyor. Dom bir kaşını kaldırıyor, ben de bir omzumu kaldırıyorum.

Çekici olduğunu bilmiyor değil.

Misilleme olarak gözlerini yavaşça yüzümden, boynumdan, geniş göğüs dekoltemden ve eteğimin dizlerimin üzerine çıktığı yere kadar vücudumdan aşağı indiriyor.

Gözleri benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı kalktığında, kaşlarımı kaldırma sırası bende. Beni taklit eden Dom, kollarını tekrar yanlarına indirmeden önce bir omzunu kaldırıyor.

Sonunda çantamı kaldırmamla ilgili sorduğu soruyu hatırlıyorum.

"Oturabilirsin. Koltuğun altına koyacağım. Birinin çantamı yeni süslü çantamı çalmaya çalışıyorlar." İfademi vurgulamak için çantayı yere itiyorum ve ayak parmaklarımla ileri doğru itiyorum.

Ama bu geniş birinci sınıf koltuklara alışık değilim. Ve bacaklarım çantayı önümdeki koltuğun altına kadar itecek kadar uzanmıyor.

Dom kıkırdayarak koltuğuna oturuyor, sonra benim boşluğuma doğru eğiliyor, hala uzanmış olan ayaklarımın arasına uzanıyor ve sırt çantamı ileriye doğru itiyor.

"Bücür," diye mırıldanıyor arkasına yaslanırken. Ama düz bir şekilde geriye yaslanmıyor. En kısa yolu seçmiyor. Bana doğru eğiliyor, elinin tersi çıplak dizime değiyor.

Bu özel lakabı hala kabul etmedim, ancak bir geri dönüş düşünmek için nefes almaya çalışmakla çok meşgulüm.

Ve nefes almak bile zor, çünkü o kadar yakın ki ciğerlerim onun sıcak kolonya kokusuyla doluyor ve sahip olduğum tüm hormonları canlandırıyor.

Sonunda Dom koltuğuna yaslanıyor ve emniyet kemerini bağlamak için uzanıyor.

Dikkati başka yerdeyken, fark etmemesini umarak hızla kemerime uzanıyor ve en uzun boyuna çekiyorum.

Bazen uçaktaki emniyet kemerleri beni zorluyor. Bazen gereğinden fazla uzunluk oluyor ve birkaç santim sıkmak zorunda kalıyorum ve bazen sadece ince vücutlar için yapılmış gibi görünüyorlar - hatta bir şekilde küçük belleri olan bira bağırsaklı erkekler için - ama geniş kalçalı, daha kalın kadınlar için yapılmamışlar.

Yaklaşan utancın paniği zihnimi sarıyor ama sonra kemer klik sesi çıkarıyor ve birinci sınıfın farklı inşa edildiğini fark ediyorum çünkü kemer kucağıma doğru sarkıyor.

Neden olduğundan emin olmasam da rahat bir nefes aldım. Dom vücudumu kendi gözleriyle göremiyor değil ya. Ama onun önünde emniyet kemeri uzatıcısı istemek zorunda kalma düşüncesi derimi soymak istememe neden oluyor.

Yapmak zorunda olsan bile, fark etmez. O sadece bir beden.

Bir nefes daha alıyorum. Üstesinden geldiğinizi düşündüğünüz şeylerin, yeni bir durumla karşılaştığınızda ne kadar hızlı bir şekilde size geri dönmesi şaşırtıcı. Her yönden senin tipin olan aşırı çekici bir adamın ilgisi gibi.

Aşina olmaya başladığım bir el görüş alanımda beliriyor ve Dom emniyet kemerinin ucundaki küçük tırnağı kavrayıp çekerek kemeri kucağımda sabitlenene kadar sıkıyor.

"Teşekkür ederim, efendim." Koridordan bir kadın sesi geliyor ve görevlilerden birinin bize gülümsediğini görüyorum. "Karınızı güvende tutmalısınız."

Ağzım onu düzeltmek için açılıyor ama ben söyleyecek doğru şeyi düşünemeden Dom elini kalçama koyuyor. "Birinin yapması gerek."

Tek yapabildiğim ağzımı açmak.

Görevli bize gülümseyerek "Kulaklık ister misiniz?" diye soruyor.

"Birini paylaşırız," diye cevaplıyor Dom.

Kadın ona küçük bir paket uzatıyor ve şeffaf plastiğin içinden, iki kulaklık takılı beyaz kordon bobinini görebiliyorum.

Dominic o parlak mavi gözlerini bana doğru

kaydırdı. "Bu eğilen sen misin?" Fısıldıyorum.

Sırıtıyor. "Şimdi anlıyorsun, anne."

Anne.

Tanrım. Lanet olsun. Tanrım.

Bacağımdaki parmaklar esneyerek şal elbisemin kumaşının kaymasına neden oluyor, böylece üst katmanın kenarı uyluklarımın arasından aşağı kayıyor. Hâlâ örtülüyüm ama şimdi kumaş kalçalarımın şeklini belirliyor ve biraz daha yukarı çıkıyor.

Dom boğazını temizliyor ve elini kaldırıyor.

Sanırım avucunu kucağına bastırıyor.

Sanırım *kendini* ayarlıyor olabilir.

Ama bakamayacak kadar korkağım.

Koltuğumun cebindeki küçük su şişesini kontrol ederek kendimi meşgul ediyorum. Cebimdeki güvenlik broşürünün arkasında bir şey olup olmadığını görmek için parmağımın ucunu kullanıyorum. Kısacası, son insanlar yerlerine otururken Dom'a bakmaktan *başka bir* şey yapmıyorum. Sırt çantamdan bir şey çıkarmadığım için dikkatimi toplayacak bir şeyim de yok. Bu yüzden oyalanıyorum.

Dom oynamaz. Hiçbir şey yapmıyor. Telefonunu bile çıkarmıyor. Öylece oturuyor, parmakları birbirine kenetlenmiş, elleri kucağında.

Eğer ona bakarsam, gözlerinin nereye odaklandığını, bana mı yoksa başka bir şeye mi baktığını anlayabilirim. Ama bakmıyorum. Sadece onları yarı alçakta, onun gibi bir adamın toplum içinde olabileceği kadar dinlenmeye yakın hayal ediyorum.

Gerçekte nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama başkalarına kolay kolay güvenmeyen bir tipe benziyor. Bir duruma ne kadar *eğilirse eğilsin*, gevşemeyen bir tip.

Hoparlörler çatırdıyor ve pilot mürettebata kabini kalkışa hazırlamalarını söylüyor.

Daha çok oynuyorum.

Eteğimi düzeltiyorum. Ayak bileklerimi bir o tarafa, bir bu tarafa geçiriyorum.

Kol dayanağındaki kucak tepsisini gizleyen küçük kapağı kaldırıp indirin.

Aramızdaki kolçağın düz boşluğunda duran küçük peçeteyi düzelttiğimde, mürekkepli bir el benimkinin üzerine yerleşiyor ve parmaklarım hareketsiz kalıyor.

"Gergin misin?" Dom'un sesi alçak, onu duyan tek kişinin ben olduğumdan emin.

"Hayır," diye çok hızlı cevap veriyorum. Sonra bir nefes veriyorum ve omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum. "Birazcık."

"Neden?" Sesi yargılayıcı gelmiyor. Gerçekten bilmek istiyormuş gibi konuşuyor.

Bir anons daha yapılıyor ve uçak kapıdan uzaklaşmaya başlıyor.

"İyi bir nedeni yok," diyorum ona dürüstçe. "Ama gökyüzü bana okyanus gibi geliyor."

"Nasıl yani?"

Sesinde bir gülümseme duyduğumu sanıyorum, bu yüzden yüzüne bakıyorum. Ama gülümseme ağzında değil, gözlerinde.

Bakışlarını tutuyorum. "İnsanlar her ikisi için de yaratılmamıştır."

Bir an sessiz kaldı ve cevabımı düşündüğü için ona minnettarım. Ya da en azından öyleymiş gibi davranıyor.

Sonra bir kez başını sallayarak, "Kendini korumak iyi bir özelliktir," diyor.

"Beni buraya kadar getirdi." Şaka yapmaya çalışıyorum ama gerçeğin acısı boğazımı tırmalıyor.

Kendimi korumaya odaklandığım o kadar çok gün yaşadım ki bu iliklerime kadar işledi. Yaşamak için başka bir yol bilmiyorum.

Dom'dan uzağa bakıyorum.

Uzun zamandır sadece kendime bakıyordum.

Çoğu gün hâlâ öyle hissediyorum.

Tabii, King'in beni gezdirmesi için bir güvenlik görevlisi var. Ama bence bu sadece kendini daha iyi hissetmesi için. Böylece geceleri Savannah'nın yanında uyuyabiliyor ve ona güvenle beni koruduğunu söyleyebiliyor.

Üvey kardeşimin karısı Savannah, kan bağım olmayan tek Vass, ama sanırım beni gerçekten seven tek kişi o olabilir. Sadece zorunluluktan değil, bana karşı gerçek bir şefkat hisseden tek ailem.

Ama onun ilk sadakati her zaman King'e olacak. İşte bu yüzden kendimi hâlâ çok yalnız hissediyorum.

Benimkine sarılı olduğunu unuttuğum parmaklar yer değiştiriyor. Avuç içi elimin arkasından ayrıldığında bıraktığını sanıyorum ama Dom onun yerine elini benimkinin altına kaydırıyor, böylece avuç avuca geliyoruz.

Yutkunmak zorundayım.

Savannah'nın sıradan sarılmaları artık aldığım tek gerçek insani dokunuş. Ve *aman Tanrım*, kendim için bu kadar üzülmeyi bırakmalıyım. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, umarım sadece uçtuğum için üzgün olduğumu düşünür.

ve zararsız bir flörtten içimi dökmeye kadar gittiğimizi fark etmedin.

"Asla özür dileme." Sert ses tonu beni tekrar yukarı baktırdı. Yüzüne bakıyorum, ciddiyetini anlıyorum. "Asla mı?" "Asla," diye tekrarlıyor.

"Hiç özür dilemiyor musun?" "Asla."

Bunu düşünerek dudaklarımı birleştiriyorum. "Neden olmasın?" "Çünkü yaptığım her şeyde ciddiyim."

"Her şey mi?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Dominic'in kendine güveni olmayan hiçbir yanı yok.

"Evet, Valentine. Ve bir şeyleri amaçlayarak yaptığınızda, özür dileyecek hiçbir şeyiniz olmaz."

Uçak pistte düzleşiyor, sonra hızlanıyor.

Hızın başımı koltuğun arkasına bastırmasına izin verdim, boynum hala Dom'a bakmak için dönüyordu. "O zaman üzgün değilim."

Artık ne için özür dilediğimi bile hatırlamıyorum ama Dom başını bir kez sallayıp benim pozisyonumu taklit edince bunun doğru yanıt olduğunu anlıyorum. "Güzel."

Uçak havalanıyor ve yerden ayrılıyoruz.

Parmaklarım Dom'un parmaklarına dolanıyor.

"Sor-" Elini sıktığımı fark ettiğimde başlıyorum ama kendimi durduruyorum.

Ve Dom'un ifadesi saf onay.

Tutuşumu gevşetiyorum ama ona "Genellikle yalnız uçarım" derken bırakmıyorum. "Genellikle mi?" diye soruyor.

Bunu düşündüğümde küçük bir kahkaha attım. "Ben hep yalnız uçarım. Birinin beni..."-rahatlatmasına-"dikkatimi dağıtmasına alışık değilim."

"Dikkatini dağıttığım için mutluyum."

Ses tonu tekrar alaycı bir hal alıyor ve kendi kendime orada onunla kalacağıma yemin ediyorum.

"Ne kadar cömertsiniz."

Küçük bir kahkaha atıyor. "Peki, neden hep yalnız uçuyorsun? İş için mi?"

"Evet. Web siteleri tasarlıyorum. Ve kaç kişinin bir şeylerin nasıl çalıştığını göstermek için bizzat yanlarına gelmenizi istediğini bilseniz şaşarsınız." Başımı sallıyorum. "Zamanın yüzde doksanında bunu oturma odamdan ekranımı paylaşarak yapabiliyorum. Ama sanırım herkes farklı öğreniyor."

"Oturma odası," diye tekrarlıyor. "Bir şirket için mi yoksa kendiniz için mi çalışıyorsunuz?"

"Bir şirket. Aslında merkezi Chicago'da." Dom kendi şehrinden bahsedince ilgili bir mırıltı çıkarıyor ve ben hâlâ el ele tutuştuğumuz gerçeğini garipsemiyorum. Hiç de bile. "Bir süre kendim için serbest çalıştım ama sevmedim. Yani, işimden zevk alıyorum ama bunu maaş çeki için yapıyorum, anlıyor musun? Bu benim hayatımın tutkusu değil. Ve kendi işinizi yürütmek çok fazla iş demek."

Dom anlamış gibi başını sallıyor ve bir sonraki sorusunu beklemeliydim ama yine de beni hazırlıksız yakalıyor. "Tutkun nedir?"

Ağzımı açıyorum, ama içimde tutkuyla dolu olması gereken boşluk sadece... boş. Yetişkinliğe adım atmadan çok önce solup giden ölü çocukluk hayalleriyle dolu boş bir alan.

Pozitif kalın. Flört etmeye devam edin. Ona hayatında heyecanlanacak hiçbir şeyin olmadığını söyleyemezsin. Umut edecek bir şey olmadığını.

"Aile," diye boğulur gibi oldum.

"Ben de ailemle yakınım." Dom cevabımı yanlış anladı ama ben devam etmeye karar verdim.

Kendi aileme sahip olmayı çok isterdim ama bu çok daha iyi, çok daha az iç karartıcı bir yol.

"Ailen Chicago'da mı yaşıyor?" Sohbeti ona doğru çevirmekten mutluluk duyarak soruyorum.

Dom homurdanıyor. "Hepsi birden." Bu beni

gülümsetiyor. "Büyük bir aile o zaman?"

Başını sallıyor. "Aklımda tutamayacağım

kadar çok." "Kulağa hoş geliyor."

"Onlarla tanışmadınız," diye şaka yapıyor.

Gülümsememi ona doğru yöneltiyorum. "Eğer senin gibilerse, eminim çok sevimlidirler."

Dom'un yüzü tiksinti dolu bir ifadeye bürünür. "Sevimli mi? Sevimli olduğumu düşünüyorsan, belli ki sana yanlış bir izlenim veriyorum."

"Oh?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki nasıl bir izlenim edinmeliyim?" Sesini bir oktav alçaltıyor. "Erkeksi olduğum."

Ben durduramadan kahkaha patlıyor içimden.

Dom kırılmış gibi yapıyor ama komik olsun diye öyle söylediğini biliyorum, bu yüzden *özür dilemekten* kendimi alıkoyuyorum.

"Başka bir şey var mı?" Sırıtıyorum.

Boştaki elini kaldırıp parmaklarını işaretliyor. "Komik. Yakışıklı. Saçları harika."

Kırpılmış saçlarına bakarak bir gösteri yapıyorum.

Dom şakağına vuruyor. "Bu bir seçim, zorunluluk değil." Parmaklarımı onunkilerin içinde esnetiyorum.

"Dokunabilir miyim?"

Dom gözlerini kucağına indiriyor ve ben ciyaklıyorum. "Saçlar!" Sonra bir ses daha çıkarıyorum ve ekliyorum, "Kafandaki saçlar. Belli oluyor. Aman Tanrım."

Dom'un attığı derin kahkaha parmaklarımdaki tutuşunu gevşetiyor, ben de b u fırsattan yararlanıp ellerimi yüzüme vuruyorum.

"Angel." Hâlâ kıkırdıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Artık burada değilim. Git başkasıyla konuş."

Bileğimi nazikçe kavrarken bile biraz daha gülüyor.

Çıplak kolumda nefes nefese kalana kadar elimi yüzümden çekmesine direniyorum.

Parmaklarımın arasından bakınca, onu başını eğmiş, aramızdaki boşluğa doğru eğilmiş halde buluyorum.

"Bana bir dokun, Shorty."

"O kadar da kısa değilim," diye homurdanıyorum.

"Tabii ki değilsin." Başını yaklaştırıyor. "Devam et."

Bana bir his ver.

Nefes veriyorum ve parmak uçlarımı nazikçe kafatasının dibine, ensesinde saç çizgisinin başladığı yere koyuyorum.

Dominic dokunuşumun altında hareketsiz kalıyor, taşa dönüşüyor. Ama ben durmuyorum. Eğiliyorum.

içinde.

Parmaklarımı yukarı kaydırdığımda, kısa kıllar hassas alt tarafı gıdıklıyor.

parmaklarımın.

Saçları şaşırtıcı derecede yumuşak. Ve ben durmuyorum. Saçları avucuma değdiğinde durmuyorum. Başının arkasında durmuyorum. Elimi

bırakıyorum

yukarıya doğru kaydırın.

Oraya vardığımda elimin biraz daha yerleşmesine izin veriyorum, elimi aşağıya, sonra tekrar yukarı kaydırırken elimle kafa derisi arasındaki kısa tüyleri düzleştiriyorum. Ve başını bana doğru daha fazla eğdiğinde kesinlikle durmuyorum.

"Tanrım," diye inliyor. "Bu iyi hissettiriyor."

Kabul etmeden önce kendimi tutuyorum, öyle olsa bile. İyi hissettiriyor.

Ve sonra, bunu kendime yaptığımda hissettiğim şey hoşuma gittiği için, tırnaklarım kafa derisine değene kadar parmaklarımı kıvırıyorum ve elimi kafatasının tabanına doğru sürüklüyorum, yol boyunca ona hafif bir çizik atıyorum.

Boynuna ulaştığımda omuzları kamburlaşıyor, sonra bir titremeyle omuzlarını indiriyor.

Kendimi cesur hissettiğim için tırnaklarımı boynuna doğru sürüklüyorum ve parmaklarımın gömleğinin yakasına ulaşana kadar oradaki kıvrımlı desenin üzerinden geçmesine izin veriyorum.

Daha fazlasını yapmak istiyorum ama yapmalı mıyım emin değilim, cesaretim azalıyor ve elimi tekrar kucağıma bırakıyorum.

Dom hâlâ eğilmiş halde başını çevirip bana bakıyor. "Bunu yüz kere daha yapmanı istiyorum."

"Bunu kabul edebilirim," diye fısıldıyorum.

Neden fısıldıyorum?

Çok şey görmüş gibi bakan o gözler yüzümde dolaşıyor. Bir gözümden diğerine, burnumun yamacından aşağıya, dudaklarıma yerleşiyor. Dilinin ucu dudaklarını ıslatıyor.

Göğsüm inip kalkıyor.

Onun bir bakışının beni etkilemesiyle, daha fazlasını deneyimlemek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Çünkü daha fazlası beni öldürebilir.

Dominic hiç uyarmadan eğiliyor, yüzünü neredeyse kucağıma koyuyor ve önümdeki koltuğun altına uzanıp sırt çantamı çıkarıyor.

Ağzım ne yaptığını sormak için açılıyor ama o çoktan ön fermuarı açıp telefonumu çıkarmış, daha önce her şeyi değiştirdiğimde dikkatini verdiğini kanıtlıyor.

Tekrar ayağa kalkan Dom telefonu bana doğru çevirdi. Bana vermiyor, sadece yüz tanıma sisteminin kilidi açmasına izin veriyor.

Ekranımdaki jenerik arka planı görmesinden duyacağım utanca karşı mücadele ediyorum.

Sahil sahnesinin güzel olduğunu düşündüm ve daha iyi bir fotoğrafım yoktu, bu yüzden onunla kaldım.

Dominic yine de duraksamıyor, arka plan seçimimden rahatsız olmuyor.

Ne yaptığını görmek için boynumu uzatıyorum ama telefonu benden uzağa çevirip ekrana dokunuyor.

Ne yaptığını tahmin etmek için uzman olmaya gerek yok ve telefonumu kucağına koyup kendi telefonunu cebinden çıkardığında bunu doğruluyor. Mesajın ulaştığından emin olmak için telefona şöyle bir bakıyor, sonra tekrar cebine koyuyor ve kendi telefonumu bana geri veriyor.

Mesajlarımı açtım ve eminim ki başlığın en üstünde benden Koca Adam'a giden bir mesaj vardı.

Kaşlarımı kaldırıyorum ama Dom telefonu elimden alıyor ve bir kez daha alanımı işgal ederek sırt çantama geri koyuyor ve çantayı olduğu yere geri itiyor.

"Şey," diyor, koltuğuna geri yerleşirken. "Eğer bana bir takma ad verseydin, onu kullanırdım. Ama görünen o ki, sadece birimiz sevecenlik hissediyor. Ve karıcığım" -bana bir bakış attı- "eğer sen Shorty isen, ben de Big Guy'ım."

Karın mı? Gah.

Uçuş görevlisi Dominic'in dirseğinin dibinde durup yemekten önce ne içmek istediğimizi sorduğunda cevap vermekten kurtuluyorum.

Tüm bu birinci sınıf olayında yeni olduğum için, Dom'un ikimiz için sipariş ettiği ücretsiz Jack ve Kola'ya şaşırmamış gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Birlikte olma rolünü sürdüren Dom, havaalanından eve kendim mi döneceğimi sormadan önce görevlinin gitmesini bekliyor.

Ayrıntılara girmeden -çünkü bazı kötü işlerle uğraşan ve bu nedenle bana silahlı bir korumanın eşlik etmesi gerektiğini düşünen bir aile üyem olduğunu açıklamak gerçekten paylaşabileceğim bir şey değil- sadece başımı sallıyorum.

"Güzel. Ben de öyle." Dom kadehini kaldırıyor, ben de benimkini onunkine tokuşturuyorum.

Bir yudum alıyorum. Sonra bir saniye daha, soğuk içeceğin beni içten dışa ısıtmasına izin veriyorum.

Normalde birinin benim için sipariş vermesinden hoşlanmazdım ama bu bedava içki olayında yeniyim ve biraz sıvı cesareti için mutluyum.

"Tamam." Dom uzanıyor ve önündeki koltuğun arkasındaki ekranı açıyor. "Hangi filmi izleyelim?"

Yaptığı şeyi takdir ettiğimde göğsüme bir rahatlama dalgası yerleşiyor.

Onunla konuşmak istemediğimden değil, ama yeni tanıştığınız ve yaptığı her şeyle sizi tahrik eden biriyle birkaç saat konuşmak,

çok fazla.

Ekranıma uzanıyorum ama büyük pençesi elimi itiyor. "Ne?"

Gülüyorum.

"Ekranım, Valentine."

"Otoriter" diye mırıldanmadan önce dudağımı ısırdım.

"*Güzelden* daha iyi." Film türlerinin listesini seçerken bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi söylüyor. "Aksiyon, gerilim, savaş canlandırması."

Burnumu kıvırıyorum. "Seçenekler bunlar mı?" "Hı-hı," diyor düz bir yüz ifadesiyle.

"Disney'e ne dersin?" Baş belası olmasını önerdim. "Kesinlikle olmaz."

Alay ediyorum. "Disney'in nesi var?"

"Hiçbir şey. Ama küçük pislik yeğenlerim bana her seferinde animasyon filmleri izletiyorlar. Ve şimdi yetişkin zamanı, bu yüzden yetişkin filmi istiyorum."

"Muhtemelen onlara pislik dememelisin." Düzgün bir ifade takınmaya çalışıyorum.

Dom yüzünü benimkine doğru eğiyor. "Dediğim gibi, onlarla tanışmadın."

"Peki." Dramatik bir şekilde iç çektim. "Seçeneklerim bunlarsa, gerilim filmini seçiyorum."

"İlginç..." Kelimeyi sürükleyerek çıkarıyor ve seçenekler listesinde gezinmeye başlıyor.

Dom duraksayıp kendi ekranından benimkine, sonra bana ve tekrar kendi ekranına bakıyor.

"Ne?"

Büyük omuzları kalkıyor, sonra düşüyor. "Seninkileri kullanmamız gerekecek." Gözlerim onunkilerle aynı yolu izliyor. "Neden?"

Dom uçuş görevlisinden aldığı kulaklığı açıyor. "Çünkü Shorty, bu işi yapabilmek için birimizin biraz eğilmesi gerekecek. Ve sanırım bunu yapmak benim için daha rahat olacak."

Gözlerimi ona diktim. "Çok büyük bir adam olduğun için mi?"

Gözlerini kısar. "Beni kızdırmaya devam et, bakalım nereye varacaksın."

Lütfen, yatağına iğnelenmiş olsun.

Bu düşünceyi kovuyorum ve gerilim filmlerinin başlıklarını aramak için ekranımı açıyorum.

Akşam yemeği tepsilerimiz geldiğinde daha yeni bakmaya başlamıştım ve ben başlıklara göz atarken sessizce yemek yiyoruz - tavuk ve kuskus ile

Yan salata ve ekmek rulosu beklediğimden çok daha iyi ve çok daha fazla.

Yemeğimizi bitirdiğimizde bir filme karar vermiştim. Dom'un dikkati tepsilerin götürülmesiyle dağıldığında, oynat tuşuna basıyorum ve başlık ekranından sonra durduruyorum, böylece onun için bir sürpriz olacak.

Dom ne yaptığımı görünce mırıldandı. "Sinsi kız."

Yemeğimle birlikte içkimi de bitirdiğim için biraz daha kızarmış hissediyorum ve sesi beni daha önce olduğundan daha fazla etkiliyor.

Dom kulaklıkları vermek yerine bana doğru uzanıyor ve erkeksi kokusunu tekrar benim alanıma getiriyor.

Metal ucu ekranın altındaki yerine kaydırıyor.

Ve nedenini sorgulamıyorum bile, ama bu hareket kalçalarımı birbirine bastırmama neden oluyor.

Kabloyu çözen Dom bana küçük plastik kulaklıklardan birini uzattı.

Ben ona en yakın kulağına sokuyorum, o da aynısını yapıyor. Yüzü bana bu kadar yakınken, "Hazır mısın?" diye soruyor.

Soru nefesimi kesiyor. Ve bir cevap beklemiyor, sadece oynat tuşuna basıyor.

Film başlıyor ve tüm dikkatim yanımda rahatça oturan Dominic Gonzalez'in üzerinde.

Dirseğini aramızdaki kolçağa dayıyor ve çenesini avucunun içine alarak başını dikleştiriyor. Ama kısa boylu olmadığı için kambur durmak zorunda. Bu da onu benim alanıma sokuyor.

Nefes verişi tenimde sıçrıyor ve kollarımda bir kez daha tüylerim diken diken oluyor.

Sadece normal davran. Büyütülecek bir şey değil.

Elbette, kendi filmlerimizi izleyebiliriz. Ya da aynı anda aynı filmi izlemeyi kabul edebiliriz. Ama bu dev seksi adam ekranı paylaşmak istiyor, biz de öyle yapacağız.

Büyük, mürekkepli bir parmak uzanıp filmi durdurduğunda sakin kalmaya çalışıyorum.

Ona bakıyorum ama aynı parmağını *bir saniyelik bir* hareketle kaldırıyor. Sonra kıyafetlerini çıkarışını izliyorum.

Tamam, sadece takım elbisesinin ceketini giyiyor ama iç çamaşırlarımın ıslanmasına b a k ı l ı r s a o da soyunuyor olabilir.

"Al." Dom ceketini uzattı.

"Ne?" Sesim o kadar tiz ki nefes nefese kalmışım gibi geliyor.

"Üşümüşsün." Dom aşağıya bakıyor ve önce sütyenimden kurtulmaya çalışan meme uçlarımı kastettiğini düşünüyorum ama sonra kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hatırlıyorum.

"Teşekkür ederim." Kabul ediyorum. Çünkü onun sıcaklığına ve kokusuna sarılma fırsatını kaçıracağımı düşünen varsa yanılıyor. Hem de çok yanılırlar.

Ayrıca, fazladan bir şeyler taşımaktan nefret ettiğim için havaalanına gittiğimde ceketimi check-in bagajıma tıkıştırdım.

Dom'un bedeninden hâlâ sıcak olan kumaşı önüme serip omuzlarımdan kalçalarımın ortasına kadar örtüyorum.

Dom filmi yeniden başlatıyor ve açılış sahnesini izliyoruz. Neredeyse hemen tanıdığını söyleyebilirim ve takdir mırıltısı beni tatmin ediyor.

Bu filmi uzun zamandır izlememiştim ama klasik bir Harrison Ford ve Tommy Lee Jones filmini kim sevmez ki? Ayrıca, uçakta izlemeyi rahatsız edecek bir sürü seksi zaman sahnesi olmadan mükemmel bir heyecan seviyesi.

Zaman geçtikçe koltuğumda rahatlıyorum.

Ve zaman geçtikçe Dom alçalıyor, şakağını omzuma yaslayana kadar başı eğiliyor.

Birkaç dakika sonra başı ağırlaştı, uykuyla birlikte. Çünkü bu büyük, güzel adam bana karşı uyuyakalmıştı.

BÖLÜM 4

Val

FILM OYNAMAYA DEVAM EDIYOR, AMA BEN BU HISSIN IÇINDE KAYBOLMUŞTUM.

Dominic omzuma yaslanıyor.

Nefesleri ağır. Yavaş. Sanki rüyaların yaşadığı en derin yerdeymiş gibi. Ve ben bunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum.

Uçuş görevlisinin birkaç dakika önce ona nasıl baktığını gördüm ve anladım. Gerçekten kocam olsaydı bile, o bakış için onu suçlamazdım. Uykudayken, korkutucu birinden sevimli birine dönüşüyor.

Memnuniyet iniltisine benzeyen küçük bir ses kulağıma ulaşıyor ve Dom'un uzaktaki eli, kolçağın üzerinden sarkan eli, dizimin üzerine gelene kadar öne doğru kayıyor.

Çıplak dizim.

Kıpırdamadan durmak için içimde her şey var. İrkilmemek için. Elini tutup itmemek için. Ya da bacaklarımın arasında daha uzağa sürüklememek.

Tekrar yer değiştiriyor ve parmakları dizimin iç kısmına dolanıyor, sanki beni kendisine doğru tutuyormuş gibi.

Uyanmasını bekliyorum ama uyanmıyor. Nefes alış verişi de değişmiyor.

Derin, yavaş bir nefes alıyorum ve kaslarımı gevşetiyorum.

Sadece eğil, Val.

Dom'un sözlerini ciddiye alarak başımı yana eğiyorum.

Yanağım başının tepesiyle buluşuyor, kısa boyu tenimi gıdıklıyor. Bu his o kadar güzel, o kadar hoş ki ona sokuluyorum.

Yanağımı ileri geri ovuyorum ve bildiğim kadar iyi hissettiriyor.

Dominic küçük bir inilti daha çıkarıyor ve ben donup kalıyorum, yanağımı kafasına dayadığım yerde tutuyorum.

Ama tek yaptığı bu. Ben de orada öylece kalıyorum, havaalanında tanıştığım ve omzuma yaslanmış uyuyan adama yaslanıyorum.

Ve hissediyorum ki.

Duygularım hislerime hücum ederken göğsüm

sıkışıyor. Biraz mutlu hissediyorum.

Hayır, bu doğru bile değil. *Mutlu* hissediyorum. Gerçek bir mutluluk

gibi.

Ama sonra boğazım sıkılıyor ve gözlerim doluyor. Çünkü bu geçici bir şey. Geçici olduğunu biliyorum. Ve eğer ona odaklanırsam, gözümün önünde kaybolacak.

Birden aklıma bir zamanlar izlediğim bir video geldi. Elinde bir avuç pamuk şeker olan bir rakun vardı. Aldığı için çok mutlu görünüyordu, ama sonra onu bir su birikintisine koydu, çünkü rakunlar bazen yiyeceklerini yıkarlar ve çözülür. Ve yüzündeki ifade.

Burnumu çektim.

Sikeyim.

Çok üzgün ve kafası karışmış görünüyordu ve o aptal videoyu düşünmek bile beni çileden çıkarıyor. Çünkü ben o rakunum. Ve Dominic benim pamuk şekerim. Ve eğer o benimmiş gibi davranırsam, onu elimde tutabilirmişim gibi davranırsam, bu gerçeklik çözüldüğünde beni mahvedecek.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Uykuya dalmayacağım. Nerede olduğumun, kiminle olduğumun o kadar farkındayım ki bunu yapamam.

Ayrıca, bu duygunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum. Ne kadar geçici olursa olsun.

DOMINIC KIPIRDANMAYA BAŞLADIĞINDA JENERIK DÖNÜYORDU. GÖZLERIM

kapalıydı, ama onun kaydığını hissedince, onları açtım.

Bu kadar uzun süre uyuduğu için minnettarım. Öfkeli duygularımı kontrol altına almak için zamanım olduğu için minnettarım. Ve bu süre içinde kendime numaralarımızı değiş tokuş ettiğimizi hatırlatabildim. Daha doğrusu Dominic telefonumu aldı ve benimkini gönderdikten sonra kendi numarasını girdi.

Çıkacağımıza dair bir hayalim yok. Ama belki, sadece belki, birbirimizi tekrar görürüz.

Ve bu yeterli olmalı.

Kalçamı kavrayan sıcak parmaklar esniyor ve Dom cızırtılı, uykulu sesi konuşmadan önce daha derin bir mırıldanma sesi çıkarıyor. "Bu güzel bir sürpriz oldu."

Ellerim battaniye olarak kullanmaya devam ettiğim takım elbise ceketinin altında saklı, ama tepki olarak onları kucağımda esnetiyorum.

"Sanırım özgeçmişime insan yastığını da eklemeliyim," diye şaka yapıyorum.

Dom başını kaldırmadan önce omzumdaki ağırlık artıyor. "Seni işe alırdım."

Boğazımda küçük bir kıkırdama oluşuyor ama Dom elini kendine doğru kaydırmadan önce parmaklarını yarım santim daha yukarı kaldırıp dizimin üstünden bir sıcaklık çizgisi geçirdiğinde yakalanıyor.

Bu sabah bacaklarını tıraş etmeye karar verdiğin için teşekkür ederim, önceki ben. Ayrıca, her zamanki iğrenç bisiklet şortu yerine bugün iç uyluklarınızda o harika sürtünme önleyici kremi kullandığınız için ekstra teşekkür ederim.

Dom iç çamaşırımı görecek diye bir şey yok ama en azından elbisemin altından görünen çirkin şortlar için endişelenmeme gerek yok.

Yutkunuyorum ve gözlerimi kaldırmaya zorluyorum. "Sanırım yorgundun."

"Sanırım öyle." Bir gözünü bana dikmeden önce bir elini yüzünde gezdiriyor. "Ya da belki bana ilaç verdin."

Homurdanıyorum. "Beni buldun. Ben gerçek bir web tasarımcısı değilim. Aslında bir uyuşturucu baronuyum."

Bir kahkaha attı, ağzının bir tarafı yukarı doğru çekildi. "Uyuşturucu lordu mu? Onlara hâlâ böyle mi diyorlar?"

Dudaklarım aralanıyor, sonra omuz silkiyorum. "Bu işte iyi olduğumu söylemedim."

Ağzının diğer tarafı bana gülümseyene kadar kalkıyor. "Senden hoşlanıyorum, Valentine Gandy."

Çenemi eğiyorum, burnumu kucağımdaki ceketin yakasına dayıyorum.

O el, avuç içi tekrar dizimin üzerine gelene kadar kolçak boyunca geri hareket ediyor. "Beni asılı bırakma, Shorty."

Başımı yana eğiyorum, böylece bıkkın ifademi görebiliyor. "Sanırım ben de senden hoşlanıyorum, Koca Adam."

"Bu daha iyi." Dom boynunu bir o yana, bir bu yana çeviriyor. "Bu sardalya kutusunda daha ne kadar kalacağız?"

"Emin değilim ama..." Özür dileyerek irkildim. "Beni dışarı çıkarabilir misin? Tuvalete gitmem gerek."

Dom emniyet kemerini çözerken, "Sanırım bunu yapabilirim," diyor.

Ödünç aldığım ceketi bedenimden çekip çıkarmadan ve onu sıranın dışına kadar takip etmeden önce kendimi soğuğa karşı hazırlıyorum.

Dom onu geçmeme yetecek kadar geri çekildi. Bana korkak diyebilirsiniz ama yanından geçerken bakışlarımı kaçırıyorum.

Neyse ki küçük tuvalet boştu, çünkü dolu olup olmadığını görmek için kapının üzerindeki küçük ışığı kontrol etmeyi unutmuşum. İşimi yaparken tabii ki Dom'u düşündüm. Ve mil yüksekliğindeki kulüpten bahseden tüm filmleri ve kitapları düşünüyorum. Ve iç çamaşırlarımı yukarı çekecek kadar eğilmek için mücadele ederken, bu küçük banyolardan birinde nasıl seks yapıldığını merak ediyorum.

Belki eskiden daha büyüktüler? Ya da belki de en iyi haliyle kurgudur.

Buraya başka bir bedenle uyum sağlamaya çalıştığım düşüncesinden sıyrılıp ellerimi yıkamakla meşgul oluyorum, soğuk su ısınan kanımı soğutmaya yardımcı olurken acele etmiyorum.

Ellerimi kurulamak için iki kağıt havlu kullanıyorum, ardından akordeon kapının kilidini açıyorum.

Ve bir anda kanım yeniden kaynamaya başladı çünkü karşımda Dominic duruyordu. Hâlâ ceketini giymemişti. Ve şimdi.

Heavenly Harrison.

Şimdi kollarını sıvadı ve üstteki iki düğmesini açtı. Dilim alt dudağımı ıslatıyor.

Bu kadarı da fazla.

"Çıkıyor musun?" diye soruyor bana, ses tonunda bir sırıtışla.

Gözlerim göğsünün açıkta kalan kısmında, görünür hale getirdiği yeni dövmelerinde kalıyor.

"Angel."

Başımı salladım. "Ne? Evet. Evet."

Uzanıp parmağını çenemin altına bastırmadan önce göğsünden derin bir gümbürtü çıkıyor ve bakışlarımı onunkilerle buluşturuyor. "Yerine geç."

Parmağının ucu tenimde ateş gibi yanıyor. "Evet, Dom."

Neden söylediğimi bilmiyorum. Neden böyle söylediğimi de. Ama yüzündeki ifade bana hoşuna gittiğini söylüyor. Çok hoşuna gittiğini.

"Şimdi, Shorty."

Banyodan çıkarken gözlerim tekrar boynuna ve göğsünün açıkta kalan kısmına kayıyor. Ama o hala kıpırdamıyor. Bana geçmem için fazladan bir santim bile vermiyor. Ben de önümü onunkine dayayarak yanından geçip gidiyorum. Yumuşak göğüslerim onun sert vücuduna baskı yapıyor, boy farkımız onları karnına dayıyor. Bükülmüş bir mide. Ve sert. Ve... göğüslerim kadar yumuşak olan karnım ona doğru kayıyor...

Nefes alıyorum.

Orada da sert. Belki sonuna kadar değil. Ama onu hissedebiliyorum. Uzunluğunu hissedebiliyorum.

Dom'un nefesi saçlarımı karıştırıyor ve son adımı aceleyle atıyorum.

Sıramıza doğru hızla ilerlerken kimseyle göz teması kurmuyorum. Ve hiç vakit kaybetmeden yan adımlarla bizim sıraya geçip yerime oturuyorum.

Uzun sürmeyeceğinden emin olarak eteğimi düzeltiyorum, kemerimi bağlıyorum ve takım elbisesinin ceketini alıp üzerime örtüyorum.

Parmaklarım malzemenin altından kıvrılıyor ve ağzıma götürerek pürüzsüz dokunun dudaklarıma sürtünmesine izin veriyorum.

Banyo kapısı açıldığında, onu öpüyormuşum gibi görünmesini istemediğim için ceketimi indiriyorum. *Bu çılgınlık olurdu.*

Dom'u göz ucuyla gördüğüm anda, kemeri tam göz hizamdayken, siyaha dönen ekrana bakarak gerçekten meşgul göründüğümden emin oluyorum.

Oturduğunda, bir şey söylemek üzereymiş gibi nefes aldığını duyduğumu sanıyorum. Ancak emniyet kemeri uyarısı, baş üstü hoparlörler çatırdamadan ve son inişimize başlamak üzere olduğumuz söylenmeden bir saniye önce çalıyor.

Uçuş görevlisi koridorda yürüyüp çöpleri topluyor ve Dom ona boş su şişelerimizi uzatıyor.

Omuzlarıma garip bir korku çöküyor. Neredeyse keder gibi. Ki bu çok saçma. Numaralarımızı değiştirdik. Hâlâ Dominic'le tekrar konuşma, hatta belki onu görme ihtimalim var. Ama inmek üzere olduğumuzu bilmek beni ondan bir daha haber alamayacağım konusunda endişelendiriyor.

"Aktarma ne kadar sürecek?" diye sordum. Ve soru ağzımdan çıkar çıkmaz çenemi kapatıyorum.

Tanrım, umarım onu davet ediyormuşum gibi gelmemiştir.

Yani, onu davet etmeyecek değilim.

Belki de çok uzun bir aktarması olursa onu davet etmeliyim.

Cevap vermediğini fark edince ona bakıyorum ve gözlerinin yanındaki o eğlenmiş kırışıklıkları görüyorum.

Gözlerimi deviriyorum. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ve bu utanç verici." Bunu bana kızgınmış gibi söylemiyor. Bunu söyleme şekli yanaklarımın daha da kızarmasına neden oluyor. "Uzun bir aktarma değil ama acelem yok."

"Bu çok hoş," diye cevap veriyorum sessizce.

Belki benimle bagaj alımına doğru yürümek ister? Belki de istemez, ama her iki durumda da ne tarafa gittiğini öğrenmek istiyorum ki uçaktan inerken vedalaşmayalım ve sonra aynı yöne giderken birbirimizden üç adım uzakta garip bir şekilde yürümeyelim.

Türbülansa neden olan şeyin içinden geçerken etrafımızdaki uçak sallanıyor ve kalbim boğazıma kaçıyor.

İniş her zaman en kötü kısımdır.

"Seni yakaladım." Dom'un sesi gözlerimi ağzına çekiyor ve sonra aşağıya doğru hareket ederek aramızdaki kolçağın üzerinde avuç içi yukarı bakacak şekilde parmaklarını açmış olan eline indiriyor.

El ele tutuştuk. Birbirimize yaslandık. Bedenlerimizi birbirimize sürttük. Ama hep o bana uzandı, beni içine çekti.

Ona hiç gitmedim.

Ama istiyorum.

Kolumu ceketinin altından çıkarıyorum ve yavaşça, nazikçe avucumu onunkine koyuyorum.

Uzattığım parmaklarım Dom'unkilerle aynı hizaya gelene kadar elimi çeviriyorum. Eli çok daha büyük, avuç içi her taraftan benimkinden daha büyük. Parmakları o kadar uzun ki, üst boğumu esnettiğinde parmak uçları benimkilerin üzerine kıvrılıyor.

Güçlü eller.

Sıcaklar. Parmaklarının dibindeki sert nasırları hissedebiliyorum. Benim yumuşak ellerime tezat.

Uçak bir takırtıyla alçalıyor.

Avucumu büküyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasında kıvırmaya başladığımda o da aynısını yapıyor.

Ve bu uzun zamandır hissettiğim en iyi şey.

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca arkalığa yaslanıp Dominic'in elimin arkasında küçük daireler çizen başparmağına odaklanıyorum.

Türbülans unutuldu.

EMNIYET KEMERI IŞIĞI SÖNER VE ARDINDAN TOPLU KLIK SESI DUYULUR

Uçaktaki herkesin kemerini çözmesi.

Ben de aynı şekilde kemerimi çözüyorum ve koltuğumda öne doğru kayarak aşağı uzanıp çantamı alıyorum.

Dom aramızdaki sessizlik ihtiyacıma saygı gösterdi ama sırt çantamın askısını tuttuğunda bu ateşkesi bozdu.

Küçük bir mücadele verdim ama boştaki elini kullanarak parmaklarımı kayıştan kurtardı. "Ben taşırım."

Ellerimi kucağımda duran ceketinin üzerinde gezdiriyorum. "Bagaj teslimine kadar yürümenizin güvenlik açısından sorun yaratacağından eminim."

Dom kendine yer açmak için bana doğru eğiliyor, sonra çantamı omzuna atıyor. "O zaman yollarımız ayrılana kadar ben taşırım."

Mürettebat ana kapıyı açar ve ilk sıradaki insanlar uçaktan çıkmaya başlar.

Yollarımız ayrılana kadar.

Koridor boşalınca Dom ayağa kalktı ve bizim sıranın dışına çıktı. Sonra bana önden gitmemi işaret etti.

Dışarı çıkarken zarif görünmek için elimden geleni yapıyorum ve ceketini elimden kapmayı başarıyor, böylece hiçbir şey taşımadan kalıyorum.

Dom'a arkamı döndüğümde, tam boyumda dururken, parmakları at kuyruğuma değiyor ve kıkırdıyor, "Bücür."

Dalga geçiyorsun.

Alay etmeye devam edin ki yollarınız ayrıldığında gülümsemeye devam edebilesiniz.

Görevlilere teşekkür ettikten sonra uçaktan inip Jetway'e doğru son adımı atıyorum.

Akşam oldu ve Eylül sonu havası küçük aralıktan eserek aşırı ısınmış sinirlerimi serinletiyor.

Ağaçlar birkaç hafta içinde değişmeye başlayacak ve Dom ile sonbahar temalı bir randevuya çıkmayı hayal etmekten kendimi alamıyorum. Elma şarabı, eşarplar ve şöminenin önünde kıvrılmakla tamamlanmış.

Göz kırpıyorum.

Şimdiki zamanda kal, Val.

Dom, rampanın tepesine çıkıp Minneapolis havaalanına adım atana kadar arkamdan yürüyor. Sonra yanıma geçiyor ve adımlarını benimkilerle eşleştiriyor.

Ellerinin hareketi dikkatimi çekiyor ve ne yaptığına baktığımda kaşlarım birbirine çarpıyor.

Dom süslü takım elbise ceketini ters çevirmiş, böylece mavi ipek iç kısmı görünen tek kısım olmuş. Ve onu dev bir burrito gibi şekillendirmiş.

Dom bohçayı kolunun kıvrımına sıkıştırıyor ve boştaki elini belime bastırıyor. "Bu taraftan."

Cekete bakıyorum ve ağzım açık kalıyor çünkü kucağında bir bebek varmış gibi görünüyor.

Tatlı Mariah Carey. Hayal edebiliyor musun?

Ve sonra önümüzde ne olduğuna bakıyorum. Bizi neye doğru yönlendirdiğine.

Önce sahte bebek kundağına, sonra da ana koridordaki duvar boyunca uzanan parlak beyaz, bağımsız emzirme odasına bakıyorum.

"Dominic," diye tısladım.

"Buraya gireceğiz anne." Dom sesini alçaltmıyor. "Anne "yi söyleme şekli bu sefer farklı. Sanki bir unvan gibi söylüyor, evcil hayvan ismi gibi değil.

Sanki zamanını tutturmuş gibi kapsülün kapısı açılır ve göğsünde bir bebek taşıyan bir kadın dışarı çıkar.

Dominic boştaki kolunu uzatarak kapıyı tutuyor ve bavullarını çıkarabilmesi için kapıyı açık tutuyor.

"Teşekkür e d e r i m ." Dom'un yüzüne bakmaya bile tenezzül etmeden *Bebek*.

Şehvetim terbiyemden daha güçlü olduğu için Dom'un beni emzirme bölmesine doğru sallamasına izin verdim.

Ben içeri girerken kapıyı tutmasına izin verdim.

Kucağında sahte bebeğimizle arkamdan içeri girmesine izin verdim. Kapıyı kilitlemesine izin verdim.

Tam önümdeki duvarda küçük bir ayna var ve yukarıdaki loş ışık Dom'un yüzündeki ifadeyi görmemi sağlıyor.

Açlık. İhtiyaç.

Arzu.

Dominic ceketini sol tarafımızdaki bankın üzerine atıyor, sırt çantam da onu takip ediyor.

Sonra yaklaşıyor.

Boyu başını benimkinin üzerine koyuyor ve yansımada bana bakarken gözlerini izliyorum.

"Ne..." Sözümü kesiyorum.

Burada ne yaptığımızı sormama gerek yok. Ama yine de bana cevap veriyor.

"Senin tadına bakmalıyım, Angel. Bana vereceğin her şeyin tadına."

Gözlerim hemen duvardaki bir çift memenin soyut çizimine takılıyor.

Dom inliyor. "Kahretsin Valentine, sadece bir öpücük için bile adam öldürürüm. Ama izin verirsen onların da tadına bakacağım."

Bakışlarım aynada onunla buluşmak için geri dönüyor.

Şunlar...? Göğüslerimin tadına bakmak mı istiyor?

Ellerini nazikçe -çok nazikçe- kalçalarımdan belime doğru uzatıyor. "Sana izin verirdim," diye fısıldıyorum.

Sözlerim üzerine elleri bana kenetlendi.

Parmaklarının açıklığı o kadar geniş ki, başparmakları sırtımın her iki yanına bastırırken, parmakları yumuşak, yumuşak kısımlarıma giriyor.

Beynimin bir bölümü parmaklarının ne kadar bastırdığından utanmaya çalışıyor, ama gözlerindeki bakış bu utancı geçersiz kılıyor.

Belli ki hissettiklerinden hoşlanıyor.

Ellerini ön tarafıma doğru kaydırıyor, karnımın üzerinde gezdiriyor ve beni vücuduna doğru sıkıca çekiyor. *Tüm* vücuduna.

Uçakta yanından geçerken yarı sert olan o uzunluk artık... Yarı sert değil. Hiçbir şeyin yarısı değil. Ve çeliği belime baskı yapıyor.

Eğil.

Ciğerlerimi dolduruyorum, sonra Dom'un pençesinde kıvranıyorum. Kollarını ona dönmeme izin verecek kadar gevşetiyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden kollarımı boynuna doluyorum.

Eğiliyor.

Uzanıyorum.

Gözlerim

kapanıyor. Ve

dudaklarımız

buluşuyor.

Çılgınca bir araya geliyorlar. Ağzı kapalı öpüşme yok. Başlamak için tatlı öpücükler yok. Bunların hiçbiri yok.

Ağızlarımız birleştikleri anda açıldı. Dom'un dili ağzıma giriyor, beni *tadıyor*.

Ve çok uzun zaman oldu. Birini öpmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Ama vücudumun hatırlatıcılara ihtiyacı yok.

Dilim onunkine çarpıyor ve boynunu sıkıca kavrayarak onu daha da yakınıma çekiyorum.

Dominic'in göğsünden benim göğsüme doğru bir ses yükseliyor ve sonra dalıyor.

Kıçımı kavrıyor, sonra ellerini aşağı kaydırıyor. Sarı dökümlü eteğimi kıçımın bacaklarımla birleştiği yarığa bastırıyor ve sonra beni kaldırıyor.

Çıkardığı iniltinin beni havaya kaldırmasıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey bacaklarımı otomatik olarak beline sarmamla ilgili.

Ağzım onunkinden hiç ayrılmıyor. Beni daha sıkı kavradığında parmaklarımı başının arkasına geçiriyorum. Uçakta ona ilk dokunduğumda olduğumdan çok daha sert.

Dom bir adım atıyor, sonra bir adım daha, sonra bizi kısmi bir daire içinde döndürüyor. "Bacaklar," diye pantolonunu ağzıma sokuyor.

Oturmaya başlayana kadar ne demek istediğini anlamıyorum. Sonra bacaklarımı çözüp büküyorum, böylece o sırt çantası ve ceketinin karşısındaki banka oturduğunda kucağının iki yanında diz çöküyorum.

Kendimi ayakta tutmaya çalışmak aklıma gelmiyor. Onun altımdaki hissini çok seviyorum, bu yüzden ağırlığımın kalçalarına yerleşmesine izin veriyorum. Ama hâlâ kıçımı avuçluyor ve Dom çok uzakta olduğumu kabul ediyor olmalı çünkü beni daha yakına çekiyor.

Ona karşı.

Beni pantolonundaki şişkinliğe doğru sürüklediğinde inliyorum. Dikiş yerime sürtünen büyük bir çıkıntı. Aramızdaki kumaş katmanları bu hissi azaltmaya yetmiyor.

Bir el yukarı kayıyor. Ve yukarı. Kürek kemiklerimin arasından. Boynuma kadar. Sonra saçımı tutuyor, at kuyruğumun dibini kavrıyor ve çekiştiriyor.

Başım geriye düşüyor, sonunda öpüşmemiz kesiliyor ve gözlerimi kaydırarak açıyorum.

"Gerçekten sessiz kalman gerekecek." Bana bunları söylerken Dom'un göz kapakları yarı kapalı.

Ve kendime engel olamıyorum. Kalçalarımı döndürüyorum, sıcaklığım onun uzunluğuna baskı yapıyor.

Çenesi bükülüyor ve çıkardığı alçak sesten zevk alıyorum. "İkimizin de sessiz kalması gerekecek," diye düzeltiyor.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldıyorum, olacaklara inanmakta güçlük çekerek. "Yapabilir misin?" Dom saçlarımı serbest bırakıyor ama elini saçlarımdan hiç çekmiyor.

Boynumun dibine, oradan da sıcak avucu boğazımı kaplayana kadar vücuduma doğru sürüklüyor. "Bunu yutabilir misin?" Parmaklarını biraz daha sıkıyor. "Bu güzel sesleri benim için yutabilir misin?"

Başımı sallıyorum, çılgınca hareket ediyorum.

"Ne yapmama izin vereceksin?" diye gürlüyor sesi.

"Öyle mi?" Hâlâ sıkıca bana yaslanmış olan eli aşağı doğru kayarken gözlerimi kırpıştırıyorum.

Dom'un avuç içi göğüs dekoltemi kapatıyor. "Sana ne yapmamı istiyorsun?"

Kıvranıyorum.

Ne istediğimi biliyorum.

Eminim o da istiyordur.

Bu yüzden ellerimi boynundan indirip elbisemi bir arada tutan yan tarafımdaki kravata uzanıyorum.

Çift düğümlü ama bunu o kadar çok yaptım ki sadece bir saniyemi alıyor.

Ve şal elbisemin kenarlarını ayırıp sade ama sevimli beyaz iç çamaşırı takımımı ortaya çıkarırken, tıpkı fantezilerimde söyleyeceğim gibi söylüyorum. "Beni becermeni istiyorum."

Dom boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve sonra beni tutmayı bırakıyor, böylece iki elini de göğüslerimin arasındaki parlak altın kopçayı açmaya ve sütyenimi açmaya adayabiliyor.

"Tanrım, anne, seni sikeceğim, tamam mı?" Göğsümü avuçluyor ve diğer eli omurgamın ortasına yerleşiyor, eğilip meme ucumu ağzına aldığında geriye düşmemi engelliyor.

"Aman Tanrım!" Ani basınç vücuduma elektrik gönderiyor, bacaklarımın arasında birikmek için geri gelmeden önce ayak parmaklarıma kadar zaplıyor.

Sırtım dikleşti.

İçimdeki kayganlığın arttığını hissedebiliyorum ve bu beni kıvranmaya itiyor.

Ne kadar tahrik olduğum konusunda hep utangaç olmuşumdur. Ne kadar ıslandığımın. Sadece öpücük bile vücudumu ona hazırlamak için yeterliydi. Ve bu... Dom dilini sertleşmiş meme ucumun üzerinde

kaydırıyor.

Bu beni damlattı.

"Göğüslerin mükemmel." Dominic diğer göğsüne geçiyor ve sanki ona hayat veriyormuş gibi tepe noktasını emerek bunu kastettiğini kanıtlıyor.

Dom'un gömleğini çekiştirmeye başladım. "Onları görmek istiyorum." Gömleğinin düğmelerine ulaşmaya çalışıyorum ama çok fazla eğilmiş. "Lütfen, Dom." Sesimi alçaltıyorum ama gömleğini çekiştirmeye devam ediyorum. "Onları görebilir miyim?"

Başını kaldırıyor. "Neyi gördün?"

Meme ucumu çimdikliyor ve nefesim kesiliyor. "Dövmeler. Dövmelerini görmek istiyorum."

Ama cevap vermesini beklemiyorum, çünkü şimdi oturduğu için gömleğini çıkarmaya başladım bile.

Her düğme başka bir deri şeridini, başka bir sert kas şeridini ve siyah mürekkebi ortaya çıkarıyor.

Bir düğme daha ve Dom'un yükselip alçalan göğsünden bir kafatası bana bakıyor.

Bir düğme daha ve belirgin karnı ortaya çıkıyor.

Parmaklarım son birkaç tanesini de aceleyle geçtikten sonra kumaşı açıyor ve ellerimi onun gergin gövdesine bastırıyorum.

Kaslı olduğunu biliyordum. Tamamen giyinikken bunu görebilirsiniz. Ama o tam da hayalini kurduğum tipte bir erkek. Güçlü. Yapılı. Beni küçük hissettirecek kadar büyük.

Çıplak ellerim yanlarımı kavrıyor ve ellerini elbisemin içine soktuğunu fark ediyorum. "Çok yumuşak." Parmaklarını sıkıyor, esnetiyor, hissediyor. "Çok yumuşak. Çok sıcak."

Çok ağır nefes alıyorum, hiç olmadığım kadar seksi hissediyorum. Çünkü o beni seksi hissettiriyor.

"Seni hazırlamam gerek Angel." Dom o derin sesiyle bana fısıldarken bakışlarımı tutuyor. "Islak olmanı istiyorum."

Ama o sözünü bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Çok ıslağım." İtirafı içime çekiyorum.

Parmaklarım göğüs ucuma dolanıyor ve sıkıyor. Ağzım açık kaldı.

"Kontrol edeceğim." Dom elini göğsümden indiriyor, bileğini döndürüyor, böylece parmakları tümseğimi kavradığında aşağı bakıyor.

Bu temas vücuduma bir spazm daha göndermeye yetti. Ve Tanrım, ben hazırım.

Dominic külotumun kenarını izliyor, kalçamın kıvrımı boyunca ilerliyor.

Parmakları giriş yerimin yanındayken onları lastiğin etrafına doluyor ve kumaş şeridi yana doğru çekiyor.

Sadece bu hareket bile parmak eklemlerinin yarığım boyunca sürüklenmesi ve onu hazırlığımla kaplaması için yeterli.

Yüzünü öne eğiyor ve sesi boğmak için açık ağzını omzuma bastırıyor. Ama sanırım *sik* kelimesiydi.

"Sana söylemiştim."

Dom ağzını geri çekerken dişleri tenimi sıyırıyor. "Sikimi çıkar Valentine. Sırılsıklam olmuşsun ve buna hazırsın."

Vücudumda bir zevk dalgası dolaşıyor.

Onu böyle konuşurken duymak
hoşuma gidiyor. Sanırım
edepsiz konuşmaları
seviyorum.

Kemerine doğru uzanırken ellerim titriyor.

Dom bir parmağını yarığımın uzunluğuna doğru okşuyor ama içeri itmiyor. "İçinde olmak için sabırsızlanıyorum." Parmağı tekrar uzunlamasına kayıyor.

Kemerini tokasından çekip çıkarıyorum.

"Çok baştan çıktım..." Parmağının ilk santimi içime giriyor. Ama geri çekiyor.

Pantolonunun düğmesini açarken inliyorum.

"Ama şimdi başlarsam, elime boşalacaksın." Parmağını tekrar klitorisime doğru uzatıyor.

Fermuarını indiriyorum.

"Ve sikimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Boxerının üstünü aşağı çekiyorum ve aleti serbest kalıyor.

O kadar büyük ve kalın ki, sert karnına işitilebilir bir şekilde çarpıyor.

Dom diğer elini sırtımdan aşağı, kıçımın kıvrımına doğru kaydırıyor, ve parmak uçları altıma değene kadar devam ediyor. Bir eli önde, diğeri arkada.

Dom beni kaldırırken "Sikimi sabit tut," diyor. Beni kaldırdı ve kucağından indirdi.

Kalçaları o kadar kalın ve ben o kadar kısayım ki, dizlerimin üzerindeyken bile aletini içime almak için ihtiyacım olan yüksekliğe ulaşamıyorum.

Yani beni kaldırıyor. Vajinamdan. Bir eli giriş yerimin iki yanında, beni açık tutuyor.

Bir elimi Dom'un boynunun arkasında tutuyorum ve diğer elimle parmaklarımı onun kaya gibi sert uzunluğunun etrafına sarıyorum.

Çok yumuşak. O kadar çekici ki ağzıma atmak istiyorum.

Dom, tüyden yapılmışım gibi kolayca kaldırdığı bedenimi ileri doğru hareket ettiriyor.

Yaklaşırken ikimiz de nefeslerimizi tutuyoruz. Ve ucu klitorisime çarptığında ikimiz de bir nefes emiyoruz.

Dom, "Beni ıslat," diyor.

Dediğini yapıyorum ve sikinin başını yarığım boyunca ovarak ıslaklığımla kaplıyorum.

"Hazırım," diyorum ona, gözlerimle acele etmesi için yalvarıyorum.

"Hazırsın," diyor bana, mavi gözleri bu küçük odada daha da parlak görünüyor.

Ve sonra beni indiriyor. Ve ben onun etrafında yayılıyorum, onun etrafında geriliyorum.

Ve bu iyi.

Siktir, bu çok iyi.

Dominic'in siki içimde zıplıyor ve aramızda zevk sarsıntıları yaşanıyor. O kadar-

Dom beni son birkaç santim indiriyor ve kucağına oturtuyor.

Aynı anda bir el havalanıyor ve başımın arkasına bastırıyor, yüzümü omzuyla boynu arasındaki boşluğa itiyor, gömleğinin yakasının çığlığımı boğmasına izin veriyor.

Dominic de aynısını yapıyor, sadece açık ağzı yine tenime değiyor. Sıcak nefesi beni ürpertiyor.

Sonra hareket ediyor. Sadece kalçalarını oynatıyor. Ve siki biraz daha içeri giriyor.

Vücuduna doğru inliyorum ve kalçalarımı onunkilerle birlikte sallıyorum. Değişen uyluk kaslarım iç organlarımı onun etrafında sıkıştırıyor.

Parmaklar aramızda hareket ediyor ve unuttuğum el -odak noktam içimdeki sıcak uzunluğa kaydığında- klitorisime vuruyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Artık arka plandaki tüm gürültü yok ve ben sadece aramızda olanlara, bana olanlara odaklanmış durumdayım.

Dominic'in hareketleri daha kasıtlı, kalçalarını kaldırması daha güçlü oluyor. Keşke tekrar uzanabileceğimiz bir yatağımız olsaydı.

Keşke onu tamamen çıplak
görebilseydim. Keşke bunu sonsuza dek
sürdürebilseydim.

Ama bir havaalanının ortasındayız. Ve çıplak ya da değil, şu anda konuştuğum en ateşli adamla seks yapıyorum. Ve ben izimi kaybettim

Ama çığlık çığlığa orgazm olmaya o kadar yakınım ki ağzımı gömleğine daha çok bastırıyorum.

"Şimdi gelmeni istiyorum, Angel." Dom başını kulağıma doğru çeviriyor, onu duymama yetecek kadar. "Uzun zaman oldu ve bu şeker gibi tatlı kedi içimdeki dölleri emmek üzere. Bu yüzden gelmene ihtiyacım var, Valentine. İyi bir küçük kız olmanı ve önce gelmeni istiyorum."

Parmaklarıyla daha fazla baskı uyguluyor ve klitorisime karşı daha hızlı hareket ediyor.

"Dominic," diyorum iki kolumla onu kendime sararken doğrudan omzuna doğru.

Bacaklarım titremeye başladı.

Dom'un yüzünü ilk gördüğümden beri tahrik olmuş durumdayım. Ve bunu daha fazla tutamam.

"İşte böyle. O amcığı sikimin etrafında çırp." Sözleri düzensizdi. Nefes nefese. Ve sikinin ucu içimdeki o noktaya vururken parmaklarını sıkıca tomurcuğuma bastırıyor ve ben patlıyorum.

Dom vazgeçmiyor.

Kalçaları

durmuyor.

Parmakları

yuvarlanmaya devam

ediyor. Ve ben gelmeye

devam ediyorum.

Tüm kaslarım kasılıyor ve bağırmamak için yakasını ısırıyorum.

Dominic omzumu ısırarak beni olabildiğince derine çekiyor. Parmakları nihayet klitorisimi terk ediyor ve altımdaki devasa beden serbest bırakılarak esnediğinde o kol sırtımın etrafına dolanıyor.

Her şeyi hissedebiliyorum.

Tohumun ucundan dışarı pompalandığını hissedebiliyorum.

Son birkaç kez nabız atarken aletinin kalınlaştığını hissedebiliyorum. Beni ne kadar doldurduğunu hissedebiliyorum.

Ve bu, içimde bir başka zevk sarsıntısı yaratarak gözlerimi yaşartıyor.

İniltisi o kadar alçak ki köprücük kemiklerimden kalça kemiklerime kadar titreşiyor ve göbeğim son bir kez daha onun etrafında sıkılıyor.

Dom'un kasları nihayet benimkilerle aynı anda gevşiyor ve birbirimizin içinde daha da eridiğimizi hissediyorum.

Ağır nefeslerimiz küçük alanda yankılanıyor ve sonunda nerede olduğumuzu hatırlıyorum.

Boğazımdan küçük bir kahkaha yükseliyor ve Dominic'e sarılmaya devam ederek bir elimle ağzımı kapatıyorum.

"Komik bir şey mi var, ufaklık?" Dom'un dudakları her kelimede tenimi okşuyor. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Hem de burada."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

içeride daha büyük bir kahkaha.

Ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. "Ben de öyle. Bu bank zor." Ona karşı gülümsüyorum. "Benim oturduğum yer mükemmeldi."

Dom ellerini aşağı kaydırıp kıçımı kavrarken boynuma sokuluyor. "Çok mükemmel." Ellerini kalçalarıma doğru götürüyor ve inliyor. "Eğer biraz daha böyle kalırsak, bunu tekrar yapmak isteyeceğim. Ve bu kadar çabuk olmayacak."

Çabuk mu? Neredeyse tekrar inleyecektim, bunun hiç de hızlı olduğunu düşünmüyordum.

Ve Dom ile *hızlı olmamanın* nasıl bir *şey* olduğunu merak ediyorum.

"Ayrıca ikinci bir raunt için sessiz kalamayacağım." Elleri esniyor. "Ve eminim ki havaalanının iyi insanları bu kapsülü duvardan uzağa salladığımızda eninde sonunda sorun çıkaracaklardır."

Başımı kaldırırken sırıtıyorum. "Evet, *yakalanma* olayını pek sevmiyorum."

Gülümsemesi bana bir şey söylemek istediğini ama söylememeye karar verdiğini hissettiriyor

için.

Sonra yüzü ciddileşir. "Bu tatlı amcığa tekrar gömüleceğim,

Angel. Bu tek sefer değil." Sözleri göğsümde kabarıyor. "Bana inandığını söyle."

Dudaklarımı ıslattım, ağzım aniden kurudu. "Sana inanıyorum."

"Güzel." Dom eğiliyor ve başlamadığımız o nazik öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Ve ağzı benimkine karşı hareket ederken, siki serbest kalana kadar beni kalçalarının üzerinde geriye kaydırdığını fark etmiyorum.

Dom tam zamanında iç çamaşırımı yerine yerleştiriyor, çünkü bacaklarım hala onun üzerine yayılmışken, serbest bırakılmasının dışarı sızdığını hissedebiliyorum.

Parmağını bacaklarımın arasında gezdiriyor, nemli kumaşı şişmiş etime bastırarak külotumu daha da ıslatıyor.

O zaman fark ettim ki prezervatif ya da doğum kontrolü hakkında hiç konuşmadık ve kesinlikle hiçbir şey kullanmadık.

İçten içe ürperiyorum.

Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve bunu düzenli olarak yapıyorum ama prezervatifsiz hiç seks yapmadım. Hiçbir zaman. Aptalca ve aptalcaydı ve... ateşliydi. Çok ateşliydi.

Ama aynı zamanda dağınık.

"Bunu temizlemen gerektiğini biliyorum." Dom dikiş yerimi bir kez daha yokluyor. "Ama gecenin geri kalanında eve kadar bu kirli külotu giydiğini düşünerek sertleşeceğim."

Onun pis ağzıyla içimde bir nabız daha atıyor, içimin sıkışmasına neden oluyor ve daha fazlasının dışarı itildiğini hissedebiliyorum.

Dom iç çekerek belimi kavrıyor ve beni üzerinden kaldırarak kapsülün ortasına ayaklarımın üzerine koyuyor.

Gözlerim çıplak göğsünü almak, mürekkepli her çizgiyi izlemek istiyor ama o geldiğinde hazır olabilmek için kendi kıyafetlerimi düzeltmeye odaklanmam gerekiyor.

Sütyenimi klipsliyorum - göğüslerimi şınav kuplarına yerleştirirken kafamı kaldırmıyorum - ve sonra bağlamadan önce elbisemin kumaşını yeniden sarıyorum.

At kuyruğumu sıkarken aynaya bakıyorum ve yanaklarımın kızardığını, dudaklarımın normalden daha pembe olduğunu ve omzumun üst kısmında ısırık izi olabileceğini görüyorum.

Dominic, düğmeleri iliklenmiş ve düzeltilmiş bir halde, yanımdan geçip ceketine uzanıyor ve ceketini ipek astarı dışarıda kalacak şekilde tekrar küçük bir bebek bohçası gibi görünene kadar hızla sarıyor.

"Sahte bebek numarasını sık sık yapar mısın?" Kollarımı dalgınca sırt çantamın askılarından geçirirken sormadan edemiyorum.

"Bu bir ilk." Dom paketi bana uzatırken sırıtıyor.

Mırıldanıyorum ve bana doğruyu söylediğine güvenmeye karar veriyorum.

Bunu nasıl koordine edeceğimizi daha düşünemeden küçük emzirme odasından çıkıyorum, kucağımda bebek varmış gibi yapıyorum, kocam da arkamdan geliyor.

Dom'un ardından kapı tıkırdayarak kapanıyor ve kolunu omzuma dolayarak hareket etmemizi sağlıyor.

Birkaç kişinin bize doğru baktığını fark ettiğimde bakışlarımı aşağıda tutuyorum. Endişeli yanım az önce ne yaptığımızı bildiklerini varsayıyor. Ama sonra Dom'u ilk gördüğümde verdiğim tepkiyi düşündüm ve sadece ona bakıyor olma ihtimallerinin yüksek olduğunu anladım.

Dom sanki hiç sormadığım bir soruya cevap veriyormuş gibi, "Evet, devam et ve değiştir onu," diyor.

Sonra bakışlarımı yukarı çeviriyorum ve tam karşımızdaki kadınlar tuvaletini görüyorum.

Yürümeye devam eden Dom, sesini alçaltırken beni yanına çekiyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Valentine."

Dudaklarını şakağıma bastırdı ve sonra gitti. Koridorda ilerliyor.
Sanki erkekler tuvaletine doğru gidiyor, ama gerçeği biliyorum. Çıktığımda burada olmayacak.

BÖLÜM 5

Val

"ÖZÜR DILERIM!" BO'DAN ÖZÜR DILEMEK IÇIN ELIMI KALDIRIYORUM.

Şoförüm, nam-ı diğer güvenlik görevlisi, başını sallıyor ve boş bagaj karuselinin yanındaki bagajımın kolunu tutuyor.

Banyoda *temizlik* yaparken çantamın titrediğini fark ettim ve Bo'nun aramasını kaçırmak için tam zamanında telefonumu çıkardım. Ve kaçırdığım diğer beş aramayı görmek için.

Hemen ona mesaj attım ve geç kaldığım için üzgün olduğumu, midemle ilgili bir sorunum olduğunu ve birkaç dakika daha kalacağımı söyledim.

Bundan daha açık konuşmadım. Ama buna gerek kalmayacağını biliyordum, çünkü Bo işinde iyi ve bana gereğinden fazla soru sormamakta da başarılı.

Beni beklemek zorunda kaldığı için biraz kötü hissediyorum ama sonra saat başı para aldığını hatırlıyorum ve artık o kadar da kötü hissetmiyorum.

Kamyonet şeridine yasadışı bir şekilde park etmiş ama bir şekilde ceza yememiş büyük SUV'ye doğru sessizce yürüyoruz ve ben arka koltuğa tırmanıp sırt çantamı ayaklarımın yanına koyarken Bo valizimi aracın arkasına doğru götürüyor.

Arka kapının çarparak kapanmasından kaynaklanan hareketli hava, banyodan çıkmadan önce üzerime sıktığım parfümün kokusunu yayıyor, çünkü seks gibi kokma konusunda paranoyak olmuştum.

Bo arabayı kaldırımdan çekerken ve biz havaalanından çıkan trafiğe katılırken aklım başımdan gidiyor.

Dominic'i gerçekten tekrar görebilecek miyim diye düşünmeden edemiyorum.

Ve acaba ceketini, şu anda çantamın üst kısmına tıkıştırılmış olan bohçayı saklamamı mı kastetti?

Ve telefonum çantamın içinden titrediğinde bu konuda daha ne kadar stres yapacağımı merak ediyorum.

Onu çıkarıyorum ve göğsüm yumuşak, hafif bir hisle doluyor.

Koca adam: Eve sağ salim vardığında bana haber ver Valentine.

Telefonu iki elimle kavrıyorum ve pencereden dışarı gülümsüyorum. Çünkü bu duygu umuttur.

BAVULUMU BOŞALTTIM, ÇAMAŞIRLARIMI HAZIRLADIM, BÖYLECE BAŞLAYABILIRIM.

Yarın -her ne kadar görecek başka kimse olmasa da kirli iç çamaşırlarımı dikkatlice yığının ortasına sıkıştırdım- duş aldım ve pijamalarımı giydim. Ve şimdi, Dominic'e mesaj atmamı engelleyecek tek bir şey bile yok.

Sadece başucu lambası açıkken, yatağıma sürünerek giriyorum ve yastıklara bağdaş kurup oturuyorum.

Telefonumun kilidini açarken ellerim sadece biraz titriyor, ekran otomatik olarak Koca Adam'dan gelen mesaja açılıyor çünkü Bo beni evime bıraktığından beri yüzlerce kez baktım.

Ekranı kilitliyorum ve telefonu parlak beyaz yorganımın üzerine koyuyorum.

Bebek gibi davranmayı bırak. Sana mesaj attı. Eğer ona mesaj atmanı istemeseydi, *sadece* iyi geceler *ya da* iyi eğlenceler *falan derdi. Ona mesaj atmanı özellikle söyledi.*

Telefonu tekrar elime alıp kilidini açıyorum.

"Sadece normal bir mesaj gönder."

Klavyeye bakıyorum.

Sonra Dominic'in bana gönderdiği mesaja baktım.

Sonra kendimi suçlu hissetmeye başladım çünkü hemen mesaj atacak kadar nazikti ve eve geldiğimde ona haber vermemi istedi. Ve bir süredir evdeydim.

Ancak burası ile Chicago arasında yaklaşık bir saatlik uçuş süresi var, bu yüzden belki de bu gecikme onu tekrar yere indiğinde yakalamak için mükemmeldir.

"Normal olabilirim." Nefesimi verirken dudaklarım büzülüyor. "Sakin düşün."

Bunu söylediğimde neden aklıma ilk gelen kişi üvey kız kardeşim Aspen oluyor bilmiyorum, çünkü gerektiğinde soğukkanlı, ağırbaşlı ve düzgün olabilir, ama soğukkanlı değildir. Sakinliğin tam tersi.

Parmaklarım harflere dokunuyor ve *merhaba* yazıp siliyorum.

Ben: Hey.

Sil.

Ben: İyi akşamlar, Dominic.

Aman Tanrım. Sil.

Gözlerimi

kapatıyorum.

Birlikte olduğumuz süre boyunca aşağı yukarı kendim gibi davrandım. Yani kendim gibi davranmaya devam etmeliyim.

Ben: Ben geldim! Daha önce mesaj atmadığım için üzgünüm. Havada olacağını düşündüm ve yatmadan önce tüm eşyalarımı yerleştirmek istedim. Ve bugün bana yeni bir sırt çantası alan bir adam vardı, bu yüzden onu takdir etmek için uygun zamanı ayırmam gerekiyordu çünkü aldığımda biraz telaşlıydım. Umarım uçuşunuz sorunsuz geçmiştir!
Senin de bu iyiliğe karşılık vermeni çok isterim.

Gönder.

Oh, bekle! Hayır! Hayır!

Özür dilerim! Eve sağ salim döndüğünde bana haber verme iyiliğine karşılık vermeni kastetmiştim.

Gönder.

İnledim.

Ben: "İyiliğe karşılık vermek" gibi değil çünkü o zaten fazlasıyla karşılık buldu.

Gönder.

Ben: Her seferinde bunu yapmak zorunda değilsin. Bu beklenen bir şey değil.

Gönder.

Aman Tanrım, benim neyim var!?

Ben: Lütfen bunları silin ve arkadaşlarınıza göstermeden numaramı engelleyin. Senden tek istediğim bu.

Yüzüm yanıyor.

Erimiş.

Artık yüzüm yok.

Bu da tanık korumayı kolaylaştıracak. Çünkü belli ki adımı değiştirip ortadan kaybolmam gerekiyor.

Telefonumu ters çevirip yatağa geri koyuyorum. Sonra elimi üstüne koyup yatağa bastırıyorum. Çünkü belki yeterince bastırırsam onu başka bir boyuta itebilirim ve bu hiç yaşanmamış olur.

Telefon titriyor, beni korkutuyor.

Ve sürekli titriyor. Mesajlarla değil. Gelen bir aramada.

Yapmazdı.

Telefonumu açtım ve eminim ki Koca Adam arıyor.

Neredeyse cevap vermeyecektim. Neredeyse reddediyordum. Ama telefonumun yanında olduğumu biliyor. Ona arka arkaya beş mesaj gönderdim.

Cevap tuşuna basarken gözlerimi kapattım. Belki göremezsem faydası olur. "Alo?" Sesim tiz çıkıyor.

"Angel." Dominic'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Açık olmak gerekirse, birlikte olduğumuzda *bu iyiliğe karşılık* vermemi kesinlikle beklemelisin."

Sesi çok kısık ve dokusu göğsümde çınlıyor. "Oh," diye zar zor fısıldıyorum.

"Ve eğer bir centilmen olsaydım, benim her bir iyiliğime karşılık sizin de en az iki iyilik almanızı sağlardım."

Yutkunuyorum.

"Ama aynı zamanda, eğer bir centilmen olsaydım, seni emzirme odasında becermezdim, sen kucağımda zıplarken o büyük, güzel memeleri emmezdim."

Ciğerlerimden çıkan havayla boğuluyorum.

"Sanırım her zaman bir centilmen olamıyorum. Ama yine de sana her zaman iyilik yapacağıma söz verebilirim." Dominic duraklıyor, kalbim kontrolden çıkmışçasına çılgınca atıyor. "Ama iyiliklerini bana sakla. Tamam mı anne?"

"I..." *Kutsal orgazmlar, sadece onun sözleriyle boşalmak üzereyim.* "İyiliklerim senin için."

"Güzel. Şimdi biraz uyu, Valentine." Dominic ismimi söylerken konuşmasını yavaşlatıyor, bir saniye daha uzatıyor ve sonra aramayı sonlandırıyor.

Kemiklerim sızladı, yatağa yanlamasına düştüm.

Umarım yakında tekrar görüşebiliriz.

BÖLÜM 6

Val

BIR MESAJLA TITREŞTIĞI ANDA ELIM TELEFONUMA GIDIYOR.

Ekranda Savannah'nın adını gördüğümde hayal kırıklığım alevleniyor. Hemen kendimi kötü hissettim çünkü Savannah'yı severim. Hem de çok. Sadece birkaç aydır baldızım ama şimdiden en sevdiğim aile üyem oldu. Ben sadece başka birinden mesaj bekliyordum.

Ya da belki önce benim mesaj atmamı bekliyordur?

Ama ikimiz de iki gece önce yaşadığım mesajlaşma felaketine tanık olduğumuz için, sanırım kimsenin benden doğru mesajlaşma görgü kurallarını bilmemi beklemediğini söyleyebiliriz.

Savannah'ya gelecek hafta sonu yemeğe gelmeyi çok istediğimi söyleyerek cevap veriyorum.

Onu görmek güzel olacak ve boş dairemde oturup Dominic'le ilgili hayaller kurmaya bir ara vermem gerekecek.

Savannah mesaj atıyor, zamanı teyit ediyor ve ben de zorunlu olarak *ne getirmeliyim* sorusunu ekliyorum. Her *ne* kadar evlerinde yaşayan bir aşçıları olsa da. Bilirsin, insanların yaptığı gibi.

Masaüstü bilgisayarım beklediğim e-postanın geldiğini işaret ediyor, ben de ekranıma geri dönüyorum.

Telefonum Savannah'nın cevabıyla çaldığında e-postayı okuyordum.

Ellerim cevap yazmak için klavyeme gidiyor, ama sonra metni hatırlıyorum ve aşağı bakıyorum.

Koca adam: Günün iyi geçti mi, Shorty?

Savannah değil.
Yanaklarım yanıyor.
Yanaklarım neden sıcak?

Ben: Gayet normal. Peki ya sen?

Gönder.

Koca adam: Benimki de gayet normaldi. Ama bu hafta havaalanında tanıştığım şu afeti düşünmeden edemedim.

Nakavt mı?
Bayıldım.

Öyle mi? Eminim çok komik ve zeki biriydi.

Gönder.
İnledim.
Neden bu kadar tuhafım?

Daha azına razı olacağımı mı sanıyorsun?

Gah, o çok mükemmel.

Ben: Tabii ki hayır. Yüzünü gördüm.

Gönder.
Tekrar inledim.
Yüzünü gördüm mü?

Bunu seri katil anlamında söylemiyorum.

Gönder.

Ben: Yüzünün ne kadar yakışıklı olduğunu gördüm demek istedim.

Gönder.

Ben: Ve bu şekilde göründüğün için yerleşmek zorunda kalmayacağın açık.

Gönder.

Ben: Engelleme talebi yeniden uygulanıyor. İki gün önceki metne bakın.

Gönder.

Başımı şu anda kapalı olan ikinci bilgisayar monitörüme çeviriyorum ve siyah yüzeydeki yansımama bakıyorum.

Bu yüzden bekarsın.

Telefonum çalıyor.

Dün sana mesaj atmadığım için çok pişmanım. Açıkçası, normal bir günü iyi bir güne çevirmenin ilacı sensin.

Bir insan bir mesajlaşmada kaç kez bayılabilir?

Ben: Yarın bana tekrar mesaj atarsan, normal gününü güzelleştirmek için elimden geleni yapacağım.

Gönder.

Kulağa aptalca geliyor.

Telefonu bıraktım ve ellerimin üzerine oturdum.

Ne demek istediğimi anladı. Açıklamama gerek yok.

Seni bu konuda tutacağım. Yarına kadar, Angel.

Telefonumu tekrar elime alıp ekrana bakıyorum ve onu öpmenin garip olup olmayacağını merak ediyorum.

Evet, olur.

Hoşça kal, Dom.

Gönder.

24 SAAT SONRA

Koca adam: İyi akşamlar, Angel. Bugün sırt çantanı kullandın mı?

Ben: Görmedim. Ama oturma odamın ortasında duruyordu, o yüzden gördüm.

Koca adam: Yeterince yakın. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ama önce biraz Valentine iyiliği istiyorum.

İyi geceler, Bay İşkolik. Pijamalarımı giydim bile. Koca adam:

İyi geceler uykucu kız.

ÜVEY KARDEŞIMIN AŞÇISI YEMEK TABAKLARINI TEMIZLIYOR VE

Burada kaç kez yemek yersem yiyeyim, bir restorandaymışız gibi bekletilmek hala biraz garip.

Kardeşim. King ve Aspen'e sadece kardeşim demeyi hatırlamaya çalışıyorum ve sadece kafamda söylüyor olsam bile yarısını bırakıyorum. Aramızda sonsuza kadar böyle bir ayrım olmasını istemiyorum.

King'in hizmetçisi odaya giriyor, aşçıya bulaşıkları yıkamasında yardım ediyor ve bana burada hiçbir şeyin normal olmadığını hatırlatıyor - bekçi köpekleri, insanlı bir kapısı ve 24 saat silahlı güvenliği olan bu devasa malikanede. Ama King bir tür mafya üyesi olduğuna göre, sanırım normal göreceli bir şey.

İttifak mafya mı?

Açıkçası *mafya* ile normal organize suçlar arasındaki farkı bilmiyorum. Eğer bir fark varsa bile. Google'da aratabileceğim bir şey de değil. Şey, yapabilirim. Ama *İttifak* hakkında yeterince *şey* biliyorum. King'in büyük bilgisayar becerileri olduğunu biliyorum. Ve "mafya nedir" diye Google'da arattığım için adamları tarafından gözaltına alınmak istemiyorum.

Zaten bir önemi yok. King'in *kendi güvenliğim için* bana kullandırdığı şoför dışında bu işe bulaşmadım. Vass kardeşlerin ellerinden gelse bana bundan bahsedeceklerinden şüpheliyim. Ve Aspen'in İttifak için ne yaptığını gerçekten bilmiyorum ama benden daha çok şey bildiğini biliyorum.

Her iki durumda da, bana bir koruma vermeleri muhtemelen beni gerçekten sevdiklerinin ve bunun sadece bir rol olmadığının bir işaretidir. Eğer beni önemsemeselerdi, bir düşman tarafından kaçırılmamı umursamazlardı.

Kısa bir süre önce Savannah'yı öldürmeye çalışan adamı hatırlayınca ağzım bir karış açık kalıyor. Tam da bu evde.

"İyi misin?" Savannah masanın karşısındaki yerinden bana soruyor.

Yüzümde bir şey olduğunu fark ettim ve hemen gülümsedim. "Evet, güzel! Kusura bakma, bir an dalmışım."

"Muhtemelen çok fazla çalışıyor. Aileden geliyor gibi görünüyor."

Homurdanıyor.

King onun yanındaki koltuğundan kalkarken başını sallar. "Yalan söylemeyi bırak, tatlım. Benden daha çok çalışıyorsun."

Savannah sandalyesini geriye iterken sırıtıyor.

Aspen birkaç dakika önce bir telefona cevap

vermek için kalktı.

Kısa bir süre önce kocası Leland'ın denizaşırı bir iş seyahatindeyken vefat ettiği haberi geldi. Kaynaklarının söylediğine göre daha önce bilinmeyen bir kalp rahatsızlığı varmış ve bu rahatsızlık Leland'ın ailesinde de varmış. Ancak inatçı bir adam olan Leland, kontrol için doktora hiç gitmemiş. Karısı sürekli yalvarmasına rağmen.

Haber internette ilk kez karşıma çıktığında neredeyse kahvemi tükürecektim.

Ailenin eninde sonunda Leland'ın öldüğünü açıklamak zorunda kalacağını biliyordum ve tüm bu bilgi dizisinin yayınlanmadan önce Aspen tarafından dikkatlice hazırlandığından eminim. Yine de, tüm bu endişeli eş açısı tepki vermemem için çok fazlaydı. Çünkü gerçekte Leland Aspen'i aldatıyordu ve King'den onu öldürmesini isteyen de Aspen'di.

Ama tabii ki *kalp krizi*.

Tanrım, keşke bu konuyu konuşabileceğim biri olsaydı!

Aspen ya da King'den korktuğum için değil; korkmuyorum. Bana kalırsa Leland'ın canı cehenneme. Başına geleni hak etti. Ama bu çok iyi bir dedikodu. Ve biriyle sarhoş olup buna gülmek istiyorum.

Ama bunu birlikte yapabileceğim kimse yok.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve bir mesaj bildirimi gördüğümde göğsüm ısınıyor.

> Umarım iyi bir akşam yemeği yiyorsunuzdur. Ailem geldi ve ben de Mario Kart'ta dokuz yaşındaki bir çocuğun kıçını tekmelemek üzereyim.

Sırıtıyorum.

Birlikte uçmamızın üzerinden neredeyse iki hafta geçti ve hemen ertesi gün hariç, o zamandan beri her gün mesajlaştık.

Aynı anda çok fazla mesajlaşmıyoruz ama her gün mesajlaşıyoruz. Ve bu çok... güzeldi. *Çok* hoş.

Kulağa büyük bir başarı gibi geliyor. Dışarıda bir ateşin etrafında oturup bir grup yetişkinle tatlı yemek üzereyim.

Gönder.

Cevabını beklerken, ona ailemle ilgili her şeyi anlatabilmenin hayalini kuruyorum. Bana birkaç kez büyük ailesinden bahsetti ama cinayet, suç ve entrika ile *benim ailem daha çılgın* tartışmasını kesinlikle kazanırdım.

Büyük Adam: Ateşin yanında yemek istediğim bir tatlı düşünebiliyorum.

"Lanet olsun!" Savannah arkamdan haykırıyor ve ben de ekranı gizlemek için telefonumu göğsüme bastırıyorum.

"Aman Tanrım! Çok mu meraklısın?" Kızgın görünmek için çok utanıyorum. Savannah gülmeye başladı. "Bakmaya çalışmıyordum bile."

Masadan kalkıp telefonu göğsüme yaslayarak ayağa kalkıyorum. "Öyle olmadığına eminim."

"Yapmayacaktım!" diye ısrar ediyor. "Seni korkutmaya çalışacaktım." Savannah kıs kıs güler. "Ama onun yerine kendimi ürküttüm."

Aptalca sırıtışımı gizlemek için boşuna bir çabayla elimi kaldırıp ağzımı kapatıyorum. "Benim de beklediğim yanıt bu değildi."

"Yani..." Savannah kaşlarını bana doğru salladı. "*Koca Adam* kim?"

Elimi gözlerimi kapatmak için yukarı kaydırıyorum. "Sadece bir adam," diye inliyorum. "Daha yeni ve uğursuzluk getirmek istemiyorum ama ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Hmm." Savannah'nın gözlerini bana diktiğini görmek için elimi bırakıyorum. "Peki, Bay İsimsiz'le nerede tanıştın?"

Geçen gece telefonumdaki adını değiştirmek istedim ama şimdi iyi ki yapmamışım diyorum. Savannah ve King her şeyi paylaşıyorlar ve Savannah bundan öylesine bahsetse bile King muhtemelen aşırı korumacı bir moda girip onun geçmişini araştırırdı. Hatta belki Chicago'ya gelip onu bizzat sorgulayabilirdi. Ve bu kötü olurdu. Destansı bir kötü. Ve kesinlikle Dom'la aramızdaki bu şeyi daha başlamadan bitirirdi.

"Havaalanında," diye itiraf ediyorum telefonum göğüs dekoltemde titreşirken.

Söz konusu o olduğunda hiç iradem olmadığından, mesajı kontrol etmek için telefonumu geri çekiyorum.

Edepsiz konuşmalarınla dikkatimi dağıtmana izin vermemeliydim. Şimdi bir sonraki yarışımı kaybedeceğim ve hepsi senin suçun olacak.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Nasıl bu kadar sevimli olabiliyor?

"Neye benziyor?" Savannah yaklaşıp boynunu eğerek telefonumun üstünden bakmaya çalışırken soruyor.

Telefonu tekrar göğsüme bastırıyorum. "Ateşli."

Savannah cevabıma kıs kıs gülüyor. "Bu iyi bir başlangıç."

İç çekiyorum. "Uzun boylu ve yakışıklı ve çok güzel gözleri var ve..." Savannah'nın iri gözlü ifadesini görünce sözümü kesiyorum. "Ne?"

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Omuzlarım kalktı. "Evet, ama uzun mesafe. Daha yeni oldu ve gerçekten çıkıyor muyuz yoksa her gün konuşuyor muyuz onu bile bilmiyorum." Omuzlarımı tekrar kaldırıyorum. "Ama beni gülümsetiyor."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Her neyse, senin adına sevindim." Daha sıcak duygular yanaklarımdaki utancı bastırıyor. "Teşekkürler."

Çok uzun zaman önce Savannah ile biraz çakırkeyif olduk ve hayalimizdeki düğün fikirlerini paylaştık. Benimki saçmaydı çünkü erkek arkadaşım olmayalı çok uzun zaman oldu, yani yakın zamanda bir düğün yapma şansım yok. Savannah'nınki de saçmaydı çünkü o zaten evliydi. Ve onun düğünü... alışılmadıktı.

"Hadi gel." Savannah kolumdan tutup beni arka bahçeye açılan veranda kapılarının olduğu mutfağa doğru çekiyor.

Beni yönlendirmesine izin veriyorum ve telefon ekranımı tekrar kontrol etmeden önce büyük ahşap sandalyelerden birine oturana kadar bekliyorum.

Ben: Baldızım "tatlı" hakkındaki mesajını gördü ve şimdi utancımdan ölüyorum, bu yüzden yeğeninin kıçını tekmelemesini umuyorum.

Gönder.

Ben: Ama kaybeden biriyle de çıkmak istemiyorum, o yüzden kazansan iyi olur.

Gönder.

Saçmalık.

Çıktığımızdan değil.

Gönder.

Ben: Yani, başka biriyle görüşmüyorum, ama herhangi bir taahhütte falan bulunmadık.

Gönder.

Neden artık bir telefonum olmasına izin veriliyor ki?

Ben: Beni Gökkuşağı Köprüsü'nden itmesi için akrabalarından birini gönderebilirsen, böylece uçuruma düşüp bu dünyadan kaybolabilirim, bu harika olur.

Gönder.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" King'in sesi tam yanımdan geliyor. O kadar sert zıplıyorum ki sandalye devrilmeye başlıyor.

King dirseğini sandalyemin arka köşesine koyarak onu yere doğru bastırıyor.

Savannah ateşin diğer tarafından gülüyor. "Bir erkekle konuştuğu için çok gergin."

"Savannah!" Azarlıyorum.

Yanımdaki adam hareket etmeyince gözlerimi King'e dikiyorum.

Ve tabii ki çok ciddi bir bakışla bana bakıyor. "Kim o?"

Sorusuna şaşırmadım bile.

"Hiç kimse," diye ciyaklıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "O buralı değil." "Nereli?" King cümlemi bitirmeme bile zor izin veriyor.

Bir elimi kaldırdım. "Denver'dan dönerken uçakta yan yana oturuyorduk ve numaralarımızı değiş tokuş ettik. Bir şeye dönüşürse size söyleyeceğime söz veriyorum, o zaman bana istediğiniz tüm soruları sorabilirsiniz. Ama sadece bir kez karşılaştığımız için, bunu bir şeye dönüştürmek istemiyorum. Tamam mı?"

King başını öne eğdi. "Bagajınızı almakta gecikmenizin nedeni o mu?"

Ağzım açık kaldı.

Göz korkutucu ağabeyim başını eğdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bekle, sen neden bahsediyorsun?" Savannah kolçağının üzerinden eğilerek alevlerin etrafından bizi görmeye çalışıyor.

"Hiçbir şey," demeye çalışıyorum ama King benim yerime konuşuyor. "Bo, o uçuştan sonra bagaj alım yerine otuz dakika geç indiğini bildirdi."

Savannah sırıtıyor. "Aferin Val!"

Ellerimi yanaklarıma bastırıyorum ve King'e bakmayı reddederek Savannah'ya bakıyorum. "Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Hemen kıpırdamıyor ve daha fazlasını isteyeceğinden endişeleniyorum ama sonra Aspen, içinde tatlımızın olduğu bir tepsiyle evden çıkıyor.

"Dondurmalı sıcak elma gevreği," diyor bize yaklaşırken. "Cici gerçekten de sonbahar temasını benimsiyor" diyor aşçıyı kastederek.

Savannah Ekim ayına girmiş olmamızın ne kadar çılgınca olduğunu söylüyor ve ben de buna katılıyorum. Ama aynı zamanda Dom'la mesajlaştığımız bu birkaç haftanın zamanın daha da hızlı geçmesini sağladığını hissediyorum.

King kendisi ve Savannah için birer tabak alırken, Aspen de Savannah ile benim aramdaki sandalyeye oturmadan önce son kaseyi bana uzatıyor. Aspen, Savannah'ya ev sahipliği yapacakları bir sonraki hayır müzayedesi hakkında bir şeyler sormaya başladı ve ben de bu kurşundan kurtulduğum için güçlere teşekkür ediyorum.

Dominic'ten hoşlanmayacaklarından endişelenmiyorum. Karanlık bir geçmiş bulup bana onunla çıkmamamı söyleyeceklerinden de endişelenmiyorum. Sadece Dom'u bu berbat suç ailesi saçmalığının içine çekmeye hazır değilim. Henüz hazır değilim. Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar olmaz. Çünkü insanları *bu* işe bulaştırmak muhtemelen kaçamaktan çok koca meselesi.

Telefonum titriyor ve az önce Dominic'e gönderdiğim bir dizi mesajı hatırlıyorum.

Herkesin dikkati dağılmışken cevabına bakıyorum ve bir lokma baharatlı elmanın etrafında gülümsüyorum.

Koca adam: Her gün, günümü güzelleştiriyorsun.

Koca adam: Bana iyi günler dile.

İyi günler koca adam.

Koca adam: Akşam yemeğinde ne yiyorsun?

Ben: Spagetti.

Ev yapımı mı?

Ben: Kavanozlanmış sosa bir şeyler eklemek sayılıyorsa, evet. Bana bir resim gönder.

UMM...

Bir süre tartışıyorum, sonra telefonu kaldırıyorum, ışığı kontrol ediyorum ve fotoğrafı çekiyorum.

Ben: *Selfie gönderir*

Oh, kahretsin! Spagettiyi mi kastetti?

Koca adam: Lanet olsun, Angel. Bir adamı uyarmalısın.

Bu ne demek oluyor?

Ben karbonhidrat bekliyordum, senin güzel yüzünü değil.

Koca adam: Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu bir tabak resminden çok daha iyi.

Bana güzel dedi.

Ben: *Yarısı yenmiş spagetti tabağımın fotoğrafını gönderir*

Koca adam: Valentine, bana bu hafta şehirde olduğunu söyle.

DUVARIMDAKI TAKVIME BAKIYORUM.

Pazartesi cevabımı değiştireceğim.

Ben: Dominic, bana şaka yaptığını söyle.

Telefonum bir aramayla titriyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum ve sesim sinirden soluk soluğa çıkıyor.

Ekim ayı boyunca her gün mesajlaştık ama telefonda o kadar sık konuşmuyoruz. Bu yüzden onun sesini duymak üzere olduğumu bilmek

kalp güm güm atıyor. "Hey, anne."

Kimsenin beni göremeyeceği bir yerde, yatakta oturduğumdan, gözlerimin geri kaymasına izin veriyorum ve ağzımı açıyorum, *aman tanrım*.

Cidden, neden bu kadar ateşli?

"Bana bu hafta şehirde olduğunu söyle," diyor.

İnledim. "Yapamam. Yarın yola çıkıyorum ve Cumartesi günü eve dönüyorum." "Tabii ki." Dominic'in sesi teslim olmuş gibiydi.

"Sormalı mıyım?" Dudağımı ısırıyorum.

"Sadece ezici bir hayal kırıklığı hissetmek istiyorsan," diye homurdanıyor.

"Dur tahmin edeyim. Tam da benim gideceğim tarihlerde güzel eyaletimi ziyaret edeceksiniz."

"İşin özü bu." Dom'un telefonunun ucundan asansörün kapılarının açılma sesini duyuyorum. "Lanet olsun. Nereye gidiyorsun?"

"Hawaii." İç çektim. Sanki Hawaii'ye gitmek muhteşem bir şeymiş gibi. Dom ses tonuma kıkırdadı. "Zavallı sevgilim. Bu iş için mi yoksa eğlence için mi?" "Eğlence. Gerçi evde kalmak da kulağa çok eğlenceli geliyor."

Dominic bir kahkaha atar. "Az önce beni tropik bir tatile mi benzettin?"

Boş odama doğru sırıtıyorum. "Biletimi iptal edeceğimi söylemedim."

Tekrar gülüyor. "Angel, beni yaraladın."

"Uh-huh." Sırt üstü yatıyorum, yatak beni biraz zıplatıyor. "Ama istesem bile, bu bir aile meselesi, bu yüzden gerçekten yeniden planlayamam."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu biraz fazla gibi geldi. Sadece bir kez karşılaştık ve bir tatili yeniden planlamayı teklif etmek bile çılgınlık.

Tutunanlar bölgesine doğru hızla ilerliyorsun Val.

"Aile olayı eğlenceli olabilir."

Tamam, bu garipmiş gibi davranmıyor.

"Benim yarım" Durdum ve kendimi düzelttim. "Kardeşim karısıyla yeminlerini tazeliyor. Yani aslında bir düğün ama tam olarak değil."

Bunu söylemeli miyim?

Ya ilk evliliklerini sorarsa?

Ya da nasıl tanıştıklarını? Çünkü King karısını kaçırıp onunla evlenmesi için şantaj yaptığı için ona bunların hiçbirini söyleyemem.

"Ah." Anladığını belli eden bir ses çıkarır. "Birden fazla yemin tazeleme töreninde bulundum, o yüzden başka bir şey söyleme. En azından bunun için güzel bir yer."

Az önce panikleyerek küçük bir kalp krizi geçirdiğim soruların hiçbirini sormadığı için memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, öyle. Kardeşim şu su üzerindeki bungalovlardan bir grup kiraladı. Bu harika, çünkü görünüşe göre yeni olayım erkeklerin bana pahalı şeyler almasına izin vermek."

"Beni ve o küçük sırt çantasını kastediyor olsan iyi edersin," diyor Dominic kesin bir ifadeyle.

Homurdanıyorum. "Bana başka kim bir şeyler alıyor?"

"İyi cevap." Dominic nefes verir. "Gitmem gerek. Bana iyi geceler dile ve Hawaii'ye vardığında bana bir fotoğraf gönder."

"İyi geceler, Dominic." "İyi
geceler, Angel."

Ben: *Bungalovumun güvertesinde dururken çekilmiş bir fotoğrafımı gönderir*

CIĞERLERIM ILIK SABAH HAVASIYLA DOLUYOR.

Altında ve çevresinde okyanus varken ve güneş henüz yeni doğarken, burası büyülü bir his veriyor.

Diğer dünyadan.

Derin bir nefes daha
alıyorum. Ve sessiz.

Erkenden hazırım. Her zaman erkenden hazırımdır. Burada bir tek ben duruyorum ama King'in iki bungalov aşağıda olduğunu biliyorum. En iyi arkadaşı Nero ve karısı aramızdakinde, Aspen de King'in diğer tarafında.

Ve...

Esinti, parlak pembe eteğimi dizlerimin etrafında
dalgalandırıyor. Ve hepsi bu kadar yakınken bile kendimi
yalnız hissediyorum.

Çok yalnızım.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Bu benimle ilgili değil. King ve Savannah için buradayım.

Nefes veriyorum.

Ve Aspen de burada yalnız. Yani sadece ben ve bir grup çift değiliz. Ama...

Bir dizi daha nefes alıp veriyorum.

Ama Aspen ve ben yakın değiliz.

Bana kötü davranmıyor. Eskiden olduğu gibi bana karşı kayıtsız da değil. Son zamanlarda yaşadığı akıl almaz şeyleri hayal bile edemiyorum. Ama yine de.

Denedim.

Onun kardeşi olmak için çok uğraştım. King ile denediğim kadar.

Ve ikisi de bana iyi davranıyor.

Sadece... Gözlerimi kapatıyorum.

King'in Savannah'yı bulmasına sevindim. Birbirlerine çok yakışıyorlar. Ve bunu onun için yaptığı için mutluyum - bu gün doğumu töreniyle ona sürpriz yapıyor. Bugün çok eğleneceğim. Eğleneceğim.

Sadece asla gerçekleşmeyecek şeyler için umut etmeyi bırakmam gerekiyor.

Gözlerimi açıyorum ve binaları birbirine bağlayan yürüyüş yollarına bakıyorum.

Ve muhtemelen dünyanın en romantik ortamında, dünyada kalan tek kişi benmişim gibi burada dikilmemek için başka birinin lanet olası bungalovundan çıkmasına ihtiyacım var.

Sinir bozucu.

Dominic'in bana mesaj attığını hissettiğim anda telefonumu kaldırıyorum.

Çok güzel görünüyorsun.

Her kelime kaburgalarımın arasında yankılanıyor ve onun hayal edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Ben: Keşke seninle evde kalsaydım.

Sil.

Keşke burada benimle olsaydın.

Sil.

Ben: Teşekkür ederim.

Gönder.

Koca Adam: *Boş birinci sınıf koltuğun fotoğrafını gönderir*

Koca Adam: Burada oturabilmek için beni ayağa kaldıracak olan kişiye şimdiden sinirlendim çünkü bunun sen olmayacağını biliyorum.

GÖZLERIMI GÜNEŞTEN KORUYORUM VE TELEFONA GÜLÜMSÜYORUM.

Unutma, Kaçak yasak bölge.

Gönder.

Koca adam: Belli ki. Bu bizim filmimiz.

"Gizemli adamına gülümsüyor musun?" Aspen beni şaşırtarak söylüyor.

Başımı yana eğdim, şezlongumda arkama yaslandım ve ona baktım.

O da benimle aynı pozisyonda, birkaç adım ötede, yüzlerimiz büyük şemsiyenin gölgesinde.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Aspen dudaklarını büzüyor. "Onun kimliğini ne kadar uzun süre gizli tutmaya çalışırsan, herkes o kadar meraklanacaktır. Ve meraklı bir Kral son derece iğrenç bir şey olabilir."

Doğruyu söylüyor.

"Onunla bir kez daha yüz yüze görüşmek istiyorum." Herkes havaalanında tanıştığımızı ve birlikte uçtuğumuzu biliyor. Ve herkes bavulumu almaya neden geç kaldığım konusunda spekülasyon yapıyor. "Eğer bundan sonra da anlaşırsak, ehliyetinin fotoğrafını çekip King'e vereceğim."

Bo'nun beni ispiyonlamasından şikayet etmeye bile zahmet etmiyorum.

Aspen başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatıyor. "Hâlâ King'in adamı yönetmesine izin vermen gerektiğini söylüyorum. Asla çok dikkatli olamazsın."

Bir mırıldanma sesi çıkarıyorum, ne demek istediğini anlıyorum ama ekleyecek bir şeyim yok.

Aspen ve King'in aksine, ben zengin değilim. Güçlü değilim. Ben sadece normal bir hiç kimseyim.

Yani dışarıda beni bir tür çıkar evliliği için hedefleyen kimse yok. Bir erkek benimle evlenirse, ona Ikea oturma odası takımı, iki kez kullandığım pahalı bir blender ve lüks bir araba değil ama iyi bir kullanılmış araba alabilecek bir tasarruf hesabı miras kalır.

Göz kapaklarım kapandı.

Dom paramın ya da başka bir şeyin peşinde değil. Ve yarın eve döndüğümde, onu şahsen görmeye öncelik vereceğim.

Ben: *uçaktaki diğer iki ayak setinin arasına ayaklarımın fotoğrafını gönderir*

Ben: Bilin bakalım kim koltuk seçimini yapmayı unuttu ve yirmi yedi numaralı sırada sürtük gibi oturdu?

GÖNDER.

Koca adam: Zavallı Valentine'ım.

Cadılar Bayramın kutlu olsun, Bücür. Söylesene, melek gibi mi giyiniyorsun?

Saat akşamın 8'i ve ben kostümümü giydim bile.

GÖNDER.

Ben: *Kapüşonlu tişörtüm ve saçımı yüzümdeki yeşil kil maskesinden uzak tutan saç bandımla kanepede çekilmiş bir fotoğrafımı gönderiyor*

Koca adam: Korkunç.

Bütün çocukları uzak tutuyor. Sanırım bu şeker kasesini kendim yiyeceğim.

Ben: Üzgün bir gün geçiriyorum.

SIL.

Umarım Arizona'ya uçuşun iyi geçmiştir.

Gönder.

Koca Adam: Götün teki havaalanında bana çarptı ve bir kurabiye bile almadı.

Bir hafta oldu, Angel. Bana iyi bir şey söyle.

Ben: Jüri bunun iyi olup olmadığını hala bilmiyor, ama uçağa binmek üzereyim.

GÖNDER.

Koca adam: Birkaç hafta önceki tatilin etkisi geçti mi?

Ben: Ha! Keşke Hawaii'ye geri dönseydim.

Gönder.

Koca adam: Nereye gidiyorsun?

Ben: Vegas. İş arkadaşlarımdan biri tarafından son dakika bekarlığa veda partisine davet edildim. Bu gece oraya gideceğiz, iki gece kalacağız ve pazar günü geri döneceğiz.

Gönder.

Ben: Hafta sonumu daha iyi hale getir ve bana şu anda Vegas'ta olduğunu söyle.

Gönder.

Şu anda Vegas'tayım.

BÖLÜM 7

Dom

KOLTUĞUMDAN KALKARKEN GÖĞSÜM GENIŞLIYOR.

Mutfak adasında oturan ikinci adamım Rob'a "Vance'i ara," diye sesleniyorum. "Ona havaalanına gitmesini söyle. Araçların otuz dakika içinde kalkmasını istiyorum."

Çatı katımın diğer tarafındaki merdivenlere doğru ilerliyorum. Bir çanta hazırlamam lazım.

"Uçuş planı için şehir mi?" Rob geri çekilen formuma

soruyor. "Vegas."

BÖLÜM 8

Val

AĞZIM AÇIK KALDI.

Telefon ekranına göz kırpıyorum.

Dominic şu anda gerçekten Vegas'ta mı? Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Dom Vegas'ta.

Vay anasını. Dom Vegas'ta.

Avuçlarım terlemeye başladı.

Dominic'i tekrar göreceğim. Bu gece.

HEPIMIZIN KALDIĞI TATIL KÖYÜNE UBER'LE GIDIP ACELE ETTIM.
böylece odamda tazelenebilirim.

Dom'la geçireceğim bir hafta sonu için toplanmıyordum. Birlikte çalıştığım bazı kadınlarla geçireceğim bir hafta sonu için hazırlanıyordum. Bu yüzden yanımda getirdiğim iki kıyafetten daha seksi olanını seçmek ve sonunda ne yapacaksak onun için yeterince iyi olmasını ummak zorunda kaldım.

Ellerimi yüksek belli, geniş paçalı, üç inçlik takozlarımı örtecek kadar uzun siyah pantolonumun içine soktuğum siyah ipek atletimin üzerinde gezdiriyorum.

Asansör kapıları önümde açılıyor ve ana katı seçerek biniyorum.

Grubumuz bir dakika içinde -telefonumu kontrol ettim- lobide buluşmaya karar verdi. Sonra da akşam yemeği için caddenin karşısına yürüyecektik.

Ama onlara kaçtığımı söylemek üzereyim.

Çünkü Dominic on altı dakika içinde beni alacak, böylece onunla akşam yemeği yiyebileceğim.

Asansör durdu ve ben dışarı çıktım, grubumu hemen fark ettim. "Hey, Val!" diye sesleniyor bayanlardan biri bana.

Hepimiz farklı şehirlerde çalışıyoruz, bu yüzden normalde birbirimizi sadece web aramalarında görüyoruz, ancak herkes beni hala kucaklayarak selamlıyor.

Hepsi çok iyi olduğu için kaçmak beni kötü hissettiriyor. Ama Dominic'i görme fırsatını kaçıracak kadar kötü hissetmiyorum.

Chicago şubemizden yeni nişanlanan Bri'ye yaklaşan düğünü için tebriklerimi iletiyorum. Sonra kimse konuşmaya başlamadan hemen konuya girmeye karar verdim.

"Tamam, lütfen benden nefret etmeyin ama konuştuğum adamın şu anda Vegas'ta olduğunu öğrendim. Ve onunla yemeğe çıkacağım." Suçlu ve gergin hissederek daha hızlı konuşmaya başladım. "Gerçekten çok üzgünüm. Neredeyse uçağa binene kadar burada olacağını bilmiyordum. Ve onu gerçekten görmek istiyorum. Çok da yakışıklı."

Dallas'tan gelen kız beni durdurmak için ellerini kaldırdı. "Val, güven bana, anlıyoruz. İyi bir sik bulmak zor."

Yanaklarım alev alıyor.

"Yine de onunla tanıştın, değil mi?" Bri soruyor. "Bu internette olan bir şey değil ve o da *tesadüfen* Vegas'ta bulunuyor."

Serinletmek için ellerimi yanaklarıma bastırıyorum. "Daha önce tanıştığımıza söz veriyorum."

İlk kız kıs kıs güler. "Evet, öyle."

Ellerimin arkasının daha serin olmasını umarak ellerimi ters çeviriyorum. "Sizi daha sonra bulmaya çalışabilirim." Gönülsüz bir teklifte bulundum.

"Asla olmaz." Bri başını sallar. "Hafta sonu için program e-postalarımızda. Sen git ve yap. Buluşmak istersen bizi nerede bulacağını biliyorsun. Ama eğer bütün hafta sonunu bu adamla yatarak geçirirsen, bize haber ver ve hayatta olduğunu bilelim."

Ellerimi kaldırıyorum ve yüzümü yelpazelemek için kullanıyorum. Küçük bileklikli çantam bu hareketle dalgalanıyor.

"Anlaştık." Nefes alıp veriyorum. "Neden bu kadar gerginim bilmiyorum."

St. Louis'li kız omzumu okşadı. "Çünkü biriyle çıkmak korkunç bir şey."

Gülüyorum. "Biraz öyle, değil mi?"

Başını sallıyor ve hepimiz dönüp ana girişe doğru ilerliyoruz.

Bir blok aşağı inecekler, ben de Dom'u kapının önünde bekleyeceğim.

Lobiyi yarılamıştık ki Bri nefesinin altından küfretti. "Siktir git."

Gözlerim kapıya doğru kayıyor.

Ve orada, birkaç metre ötede, camın diğer tarafında Dominic duruyor.

Dominic'im.

Benim koca

adamım.

Ve kahretsin... Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Uzun ve geniş ve takım elbisesinin siyah kumaşını sanki işi buymuş gibi dolduruyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş. Mavi o kadar net ki, bu mesafeden bile ona koşmak istiyorum. Kendimi onun kollarına atmak istiyorum.

Ama ben bunu

yapmıyorum.

Sadece yürümeye

devam ediyorum.

Ve bakmaya.

Çünkü o da yürüyor.

Diğer tarafa yaklaştığında otomatik kapı kayarak açılır ve adımlarını bozmaz, yörüngesi bellidir.

"Lanet olsun, bu senin adamın mı?" Dallas tıslıyor.

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor çünkü bana hissettirdiklerini durdurmak mümkün değil.

Ve o çok yakın.

Siyah gömleğinin üst iki düğmesi açık olduğu için göğsündeki dövmeleri görebileceğim kadar yakın.

"Evet, ben onun adamıyım" diye cevap verdiğinde hepimizin duyacağı kadar yakın. "Val'le güzergah değiştirmek istiyorum," diye homurdanıyor St. Louis.

"Hanımlar." Dom tüm dikkatini bana çevirmeden önce arkadaşlarıma başıyla selam veriyor. "Valentine."

Adımı biraz daha derinden, ses tonunda biraz daha çakıl taşıyla söylüyor. Sanırım kızlardan biri inliyor.

"Merhaba, Dominic." Sesim şaşırtıcı derecede sabit.

Elini uzatıyor ve avucumu onunkine koymak için öne çıkıyorum. Dom yüzünü eğip ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor.

"Benim küçük meleğim, siyahlar içinde. Ne kadar lezzetli."

Tamam, o zaman iç çamaşırıyla uğraşmamalıydım.

Dominic düzeltir ve başını sallar bir kez daha fazla için benim küçük Grup Beni girişe doğru çekmeden önce iş arkadaşlarımla konuştum.

Birkaç adım sonra omzumun üzerinden arkama baktığımda dört şaşkın yüzün bana baktığını görüyorum.

Dallas kaşlarını kaldırıyor ve ağzını açıyor.

Ben de ona sırıtıyorum.

Çünkü evet. *Vay anasını.*

BÖLÜM 9

Val

DOM BENI KARARTILMIŞ BIR SUV'A GÖTÜRDÜ.
arabayı sürer ve arka yolcu kapısını açar.

Ben içeri girerken Dominic elini kalçamın üzerinde gezdiriyor, pantolonumun ince malzemesi onun dokunuşunun sıcaklığını hissetmeme izin veriyor.

Dom bana "Kemerini bağla," diyor ve kapıyı kapatıyor.

O aracın arkasından dolaşırken ben de onun dediğini yapıyor ve şoföre bakmaktan kaçınıyorum; gece için şoför tutmak için harcadığı parayı düşünemeyecek kadar telaşlı hissediyorum.

Umarım çok pahalı değildir.

Dom kapısını açıyor ve arkasındaki neon ışıkları gece gökyüzüne karşı daha da parlak görünüyor. Koltuğuna tırmanıp kapıyı kapatırken, saatinden bir ışık parıltısı yansıyor ve kendime Dominic'in paraya ihtiyacı olmadığını hatırlatıyorum.

Tam olarak ne iş yaptığını bilmiyorum. Mülk yönetimi ve nakliyeyle ilgili bir şeyler söyledi, ben de anlamış gibi yaptım ama parasını Vegas'ta bir şoföre harcamak istiyorsa, bu onun bileceği iş.

"Hazır mısın patron?" diye soruyor şoför.

Dom'un profilini izliyorum, bu yüzden dikiz aynasından sürücüye gözlerini kıstığını görüyorum.

"Yani, Bay Gonzalez." Şoför kendini düzeltir.

Belki Dominic kendisine Patron denmesinden hoşlanmıyordur.

"Evet." Dom'un ifadesi düzelir ve şoför önden çeker.

Endişe vücuduma yayılırken parmaklarım kucağımda seğiriyor.

Bir aydır hayalini kurduğum şey buydu. Neden sakin olamıyorum?

Yanımdaki koltukta bir hareketlenme oldu. "Angel, gergin olma."

Aşağı bakıyorum, Dom'un elinin avuç içimizi yukarı kaldırdığını görüyorum.

"Gergin değilim," diye yalan söylüyorum, titreyen elimi onunkine koyarken bile.

"Sadece benim." Parmaklarını parmaklarımın etrafına sararken sesi yatıştırıcı.

"Biliyorum." Güçlendirici bir nefes alıyorum, sonra gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Sadece bunun gerçekten olduğuna inanmakta zorlanıyorum." Dom sırıtıyor ve ağzım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "*Öyle* demek istemedim." Arabanın içi karanlık olduğu için minnettarım. Umarım restorana varmadan önce bu lanet kızarıklığı kontrol altına alabilirim. "Demek istediğim... Sanki çok uzun zaman önce tanışmışız gibi geliyor. Lanetli olabileceğimizi düşünmeye başlamıştım."

Sırıtışı yerinde kalıyor. "Gerçek hayattaki Montague ve Capulet."

Stresim biraz daha azalıyor. "Onların lanetli değil, yıldız çarpması olarak kabul edildiklerine inanıyorum."

Dominic çenesini eğiyor. "Adil. Ayrıca, sonumuz daha iyi olacak."

Sonumuzu söylediğinde midem bulanıyor, sanki aramızda bir gelecek kaçınılmazmış gibi. "Olacak mı?"

"Çok yaşlı bir adam olarak ölmeyi planlıyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Yani, on yıl sonra falan mı?"

Şoför öksürüyor, sanırım güldüğünü gizlemek için, ama asla bilemeyeceğim çünkü gözümü kırpmadan Dominic orada.

Bana karşı.

Eli boynumun arkasında, beni kendine çekiyor ve vücudumun ona doğru dönmesini sağlıyor.

Diğer elindeki parmaklarımızı birbirine dolamış halde tutuyor ama kaldırıp başımın yanındaki koltuğa sabitliyor.

Her şey bir anda oluyor.

Bir nefes. Ve sonra sıcak dudaklar benimkine bastırıyor.

Dudaklarını özledim.

Boynumdaki el sıkılaşıyor, tüm kemiklerim pelteye dönerken beni ayakta tutuyor.

"Beni içeri al," diye fısıldıyor Dominic dudaklarıma karşı. "Şimdi, Valentine." Ağzım açılıyor.

Başka seçeneğim yok.

Dilini dudağımın üzerinde kaydırıyor. Onu ağzımın içine çekmeye çalışıyorum ama dili geri çekiliyor ve dişleri alt dudağıma yapışıyor.

"Bir ayı aşkın süredir bu lanet ağzınla benimle alay ediyorsun." Boynumun arkasındaki elini yavaşça ön tarafa doğru kaydırıyor.

"Dalga mı geçiyorsun?" Zaten ağır nefes alıyorum.

"Küstah küçük selfie'lerinle." Ağzını tekrar benimkinin üzerine kapatıyor.

Sassy?

Dom ağzımı tahrip ederken burnumdan nefes alıyorum ve onun kokusuyla saldırıya uğruyorum. Sürdüğü o sıcak, erkeksi parfümle. Ve beni bir battaniye gibi sarıyor. Sanki evimdeymişim gibi.

Hafta sonu bitmeden, ne giydiğini öğreneceğim ve hala elimde olan takım elbise ceketine sıkmak için biraz alacağım.

Şu anda yatak odamın köşesindeki koltuğun üzerine örtülü olan, onu orada bırakmış gibi görünmesini sağlayan, sanki hiçbir şey yapmadan soyunduktan sonra gelip bırakmış gibi.

Çekirdeğimde ısı birikiyor.

Boştaki elimle Dom'un gömleğinin önünü kavrıyorum, tırnaklarım göğsünü çiziyor.

Temasla kasları geriliyor ve parmak uçlarımda iniltisini hissediyorum. "Dominic," diye fısıldıyorum.

Parmaklarımın etrafındaki parmaklar birazcık sıkıyor. Birazcık sıkıyorlar ve ben daha fazlasını istiyorum.

Ama Dom geri çekiliyor.

Gözleri benimkilerden birkaç santim uzakta, mavisi hayatla parlıyor. "Sana yemek sözü verdim, o yüzden bunu yapacağız. Ama sonra otelime geliyorsun."

Başımı salladım.

"Arkadaşların dışarıda kalmanı sorun etmiyor mu?"

Tekrar başımı salladım. "Sadece yaşam kanıtı istiyorlar, eğer..." Sözümü yarım bırakıyorum ama Dom kaşlarını kaldırarak sözümü bitirmemi istiyor. "Eğer bütün hafta sonunu *sevişerek* geçirirsek."

Dom sırıtıyor. "Arkadaşlarını seviyorum."

"Ben de." Onları çok iyi tanımadığımı ve ona bırakmaktan mutluluk duyacağımı söylemekten bahsediyorum ama aracımız yavaşlayarak duruyor.

Dom koltuğun diğer tarafına doğru kayıyor.

"Emniyet kemerini takman gerekiyor," diye onu azarlıyorum.

"Tehlikeye değeceğini düşündüm." Dom kapısını açıyor ve bakışları ciddileşiyor. "Beni bekle."

Dom indikten sonra kapıyı çarpıyor ve şoförü aynadan beni izlerken yakalamak için başımı kaldırıyorum, ama sonra gözleri hemen uzaklaşıyor.

Kemerimi çözdüm ve hazırım, Dom kapıyı açtığında uzattığı elini tutup aşağı iniyorum.

Bir an için göğüs göğüse durduk.

Dom dilini dişleri boyunca kaydırıyor. "O kadar kısa değilsin, Shorty."

Bir ayağımı yana kaydırıyorum ve pantolonumun paçasını yukarı çekiyorum, malzeme altında saklı uzun ayakkabıları göstermek için yükseliyor.

"Bunlarla bileğini burkacaksın."

"Bilmeni isterim ki," diyorum ona, malzemeyi bırakıp ayakkabımı yeniden örterek, "bu şeylerle neredeyse koşu hızında hareket edebiliyorum."

Dom dirseğini yan tarafına doğru uzatıyor ve ben de elimi dirseğin oluşturduğu V'nin içinden geçiriyorum.

"Neredeyse bir koşu. İfademi geri çekiyorum. Belli ki sen bir profesyonelsin." Kaldırımı birlikte geçmeye başladık. "Kayıtlara geçsin." Bana bakıyor. "Kısa boylu olmanı seviyorum."

Ona bakıyorum. "Senden büyük hoşlanıyorum."

Dom bir kahkaha attığı sırada benim de gözlerim açılıyor. Ve.,
Tanrım, adam daha da ateşli oluyor.

Onun varlığıyla dikkatim o kadar dağılıyor ki, ön kapıdan içeri adım atmadan önce restoranın adını öğreniyorum.

"Hoş geldiniz." Ev sahibi, elinde iki menü ile ön masanın arkasından çıktı. "Bu taraftan."

Dominic kolunu indirmiyor, ben de büyük, dramatik bir şekilde aydınlatılmış yemek odasında yürürken dirseğindeki tutuşumu bırakmıyorum.

Çok seksi. Siyahlar, kırmızılar ve koyu ahşap tonları. Duvarlardan ve tavanlardan sarkan parlak yeşil bitkiler ve ilginç hasır avizeler.

Masaların çoğu dolu. Ve çoğu insan kendi sohbetleriyle meşgul ama yine de birçok yüz bize doğru dönüyor.

Omuzlarımı geride tutuyorum ve Dominic'in kolunu hafifçe kavrıyorum.

Ben buraya aidim. Onun yanına. Bu restorana.

Önce Dom'a, sonra da bana şöyle bir bakan bir kadının yanından geçiyoruz ve hiç denemeden, planladığımız gibi giyindiğimizi fark ediyorum. Tepeden tırnağa siyah giymiştik.

Küçük meleği, tamamen siyah giyinmiş.

Ev sahibi arka köşedeki bir masanın önünde durur. Dört kişilik bir masa ama sadece iki kişilik olarak ayarlanmış, seçilen koltuklar yan yana, her ikisi de yemek odasının geri kalanına bakacak şekilde açılı.

"Buyurun hanımefendi." Ev sahibi benim için bir sandalye çekti.

Sandalye ile masa arasındaki boşluğa kayıyorum ama o sandalyemi itemeden Dom boşluğa doluşuyor ve ev sahibini geri adım atmaya zorluyor.

Gülme isteğimi bastırıyorum ve Dom'un sandalyemi itmesine izin verip oturuyorum, Dominic'in buraya geldiğimizde hiç giriş yapmadığı ya da adını bile söylemediği gerçeğini unutarak.

Bir garson masamıza ulaştığında Dom kendini sandalyesine bırakıyor.

Suyumuzu doldururken, "Size menüyle ilgili biraz zaman vereceğim" dedi.

Bardak. "Ama bir içkiyle başlamak isterseniz, bana haber verin."

Dom'a bakmakta zorlanıyor ve onun yerine bakışlarını benimle masa arasında gezdiriyor.

Ona acıyarak, çünkü anlıyorum, bakılamayacak kadar seksi, bir içkinin mükemmel bir şey olduğuna karar veriyorum. "Buzlu bir margarita alabilir miyim, lütfen?"

Başını sallıyor. "Tabii ki. Tekila tercihiniz var mı?" "Oh.

Um..." Dom'a bakıyorum.

Daha önce hiç tekila almamış ya da belirli bir tekila sipariş etmemiş değilim ama burası alıştığımdan biraz daha lüks görünüyor. Ve aptalca bir şey istemek istemiyorum.

Tereddütümü anlayan Dominic, *r* ile başlayan ve külotumun parçalanmasıyla biten bir tane istiyor. Başka bir dil konuşuyormuş gibi telaffuz ediyor ve iki dilli olup olmadığını merak ediyorum.

Ve ben onun ağzına bakmaktan, kendisi için ne sipariş ettiğini bile duyamayacak kadar dikkatim dağılmış durumda.

"Bu iyi mi?" Dominic dikkatini tekrar bana vererek soruyor.

Başımı sallarken dudağımı ısırıyorum, sonra da "İspanyolca biliyor musun?" diye soruyorum.

"Büyükbabamın tüm üzüntüsüne rağmen, eminim, bilmiyorum." Kendini küçümseyen bir hışımla başını sallıyor. "Sadece idare edecek kadar."

"İçki sipariş etmek gibi mi?"

Dom başını eğiyor. "İşte böyle."

"Yani büyükbaban..." Bunu sormam gerekip gerekmediğinden emin olamıyorum. Ve aile konusunu gerçekten açmak isteyip istemediğimden de emin değilim çünkü kendi ailem hakkında paylaşmak istediğim çok şey var.

Ama Dom soruma kırılmış ya da üzülmüş gibi görünmüyor. Memnun görünüyor. "Onu pek hatırlamıyorum. Ben küçükken vefat etmiş. Ama karısı olan büyükannem çok daha uzun süre buralardaydı ve bana anlattığı hikâyelere bakılırsa, sanırım seni severdi."

"Ben mi?" Kaşlarım havaya kalktı.

Dominic hissettiklerini söylemekten hiçbir zaman çekinmemiştir ama bu daha da kişisel hissettiriyor. Sevgiliniz sonunda ailenizle tanıştığında söyleyebileceğiniz bir şey.

"Evet, Shorty. Sen."

"Neden?" Sormadan edemiyorum.

"Çünkü çok tatlısın. Ve bir o kadar da alıngansın."

"Büyükbaban beni alıngan olduğum için mi seviyor?" Gülüyorum.

Dom başını sallar. "İyi bir kadın hayatınızı değiştirebilir. Ya da o öyle derdi."

Bu ifadenin sıcaklığını göğsümde hissediyorum. "Büyükanneni gerçekten sevmiş olmalı."

"O yaptı." Dom derin bir nefes alıyor. "Kolombiya'da, küçük bir kasabada büyümüş. Ama yirmi iki yaşındayken buraya, Chicago'ya geldi. Kısa bir ziyaret olması gerekiyordu. İki haftalık. Ama sonra bir kadınla tanıştı. Banliyöden, saygın bir aileden gelen hoş bir kız ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"Öylece kaldı mı?"

"Kaldı." Dom'un mavi gözleri dalgalanmıyor. "Çünkü iyi bir kadın hayatını değiştirebilir."

Yutkunuyorum. "Bu hikayeyi sevdim."

"Ben de öyle." Gözlerinin kenarları bir gülümsemeyle kırışıyor. "Büyükannem de öyle. Bu yüzden bunu binlerce kez anlattı."

"Onu suçlayamam." Geçmiş konuşmalarımızı düşünüyorum. "Şu büyük ailen var ya, dedenin akrabaları da mı buraya taşındı?"

Dominic başını sallar. "Onu evlatlıktan reddettiler." Nefesim kesildi. "Ne? Neden?"

"Bunu ihanet olarak gördüler. Geçmişini terk etmek ve başka saçmalıklar. Ama büyükbabam sevginin zorunluluktan daha güçlü olduğu gerçeğinin arkasında durdu. Bu yüzden, kendi tarafındaki aile eksikliğini telafi etmek için bir ton çocuk yapmaya karar verdiler."

Tarifine homurdanıyorum. "Bir *ton* çocuk ne demek?" "Dokuz."

Dokuz kez doğum yapma düşüncesiyle yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, evet. Bu çok fazla."

"Babam en büyükleriydi ve ben de ilk torunlarıydım. Ama sadece o tarafta sekiz amca ve teyze grubu var ve hepsinin en az üç çocuğu var, sadece beni doğuran annem ve babam hariç" -başını sallıyor- "hala bir ton var."

"Baban...?" Sormaktan nefret ediyorum ama madem aileden bahsediyoruz. "Yaklaşık yirmi yıl önce vefat etti."

"Çok üzgünüm," diyorum ona, sorduğum için kendimi kötü hissediyorum ve benimkinin de bu kadar uzun zaman önce öldüğünü söylemek istiyorum ama benim aile hikâyem çok daha iç karartıcı ve o konuya girmek istemiyorum.

"Aslında, bir ömür önce. Ama senin alınganlığından da hoşlanacağına eminim."

Dudağımı ısırıyorum, garson içeceklerimizle döndüğünde Dom'un büyük, mutlu aile toplantılarından birinin nasıl görünebileceğini hayal etmeye çalışıyorum.

Menüye hiç bakmadığımı fark edince hemen elime alıp göz gezdiriyorum. Ama Pad Thai'yi bir seçenek olarak gördüğüm anda menümü geri koyuyorum.

"Bu ne istediğini bildiğin anlamına mı geliyor Angel?" Dom bana bir şeyi komik bulduğunu ifade eden o küçük gülümsemesini takınıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, gülmesi için onu cesaretlendiriyorum. "Öyle." "Önce bayanlar." Dom başlamam için eliyle işaret etti.

Ben tavuk pad Thai sipariş ediyorum, Dom da börek ve ardından kendisi için farklı bir erişte yemeği istiyor.

Sonunda sunucunun masaya koyduğu margaritayı fark ediyorum, bardağı yaklaştırıyorum ve sırf fotoğrafını çekebilmek için telefonumu çıkarasım geliyor. Bardağın kenarı mükemmel bir şekilde tuzlanmış ve kağıt inceliğindeki misket limonu diliminin yanında üç adet yenilebilir çiçek yüzüyor. Ve çok güzeller.

Kehribar rengi bir sıvıyla dolu kısa bir bardak tutan dövmeli bir el görüş alanıma giriyor. "Kadeh kaldıralım."

İçkimi alıp Dom'unkine dokunduruyorum.

"İyi kadınlara." Sesi alçak.

"Eğilmek için," diye cevap veriyorum.

Kadehini dudaklarına bastırırken o dolgun, baştan çıkarıcı dudaklar titriyor.

BÖLÜM 10

Val

MARGARITA MÜKEMMEL.

Börekler mükemmel. Dominic ile
sohbet mükemmel.

Yarış arabaları kullanan kuzeni hakkında konuşuyoruz. Gelinlik diken teyzesi hakkında konuşuyoruz.

Ve Dom'la düğünler hakkında konuşurken hiç telaşlanmıyorum.

Ve serinlemek için parmak uçlarımı yanaklarıma bastırıyorum çünkü içecek beni ısıtıyor, konu değil.

Bir sonraki margaritam
mükemmel. Eriştelerim
mükemmel.
Daha çok konuşuyoruz. Daha
çok paylaşıyoruz. Ona
Hawaii'den bahsediyorum.
Onu ne kadar özlediğimi söyledim.
Ona yanımda olmasını dilediğimi söyledim.
Bana baktığında gülümsüyorum.
Bana uzattığı suyu içiyorum.

AYAĞA KALKARKEN DOM'UN ELINI TUTUYORUM.

Beni banyoya götürmesine izin verdiğimde görüşüm dönüyor.

Kabin kapımı kapatırken müzik eşliğinde sallanıyorum. İyi hissediyorum. Biraz başım dönüyor ama iyi.

Pantolonumun çift tokasıyla boğuşuyorum ama açabiliyorum.

Tekrar giyerken biraz daha zorlandım ama başardım.

Sabun ekstra kaygan.

Su iyi geliyor ve soğuk sıvının bileklerimin üzerinden akmasına izin veriyorum. Arkamdan banyonun kapısı açılıyor ve gelen o.

Dominic'im.

Mavi gözleri aynadan benimkilere kilitleniyor ve bu bir rüya gibi geliyor. Gerçekten güzel bir rüya gibi.

"Benimle gel anne."

Şu an arkamda, kağıt havlu uzatıyor.

"Burada olmamalısın." Fısıldıyor muyum yoksa bağırıyor muyum bilemiyorum.

Dom kollarını arkamdan sarıyor ve ellerimi benim için kuruluyor. "Bir kez olsun aynı fikirde değiliz." Sesi karşısında gözlerimi kapatmaya başlıyorum. "Olmam gereken yer burası."

Dudaklarım şakağıma bastırıyor.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum." Bu sefer fısıldadığımdan eminim.

O dudaklar bir kez daha şakağıma bastırıyor. "Bunu söylediğini sana hatırlatacağım."

IŞIKLAR SÜREKLI DEĞIŞIYOR.

Koyudan parlağa. Maviden pembeye.

Yakından uzağa. "Bu taraftan, Shorty."

Ayaklarımı ileri doğru sürüyorum. Ve ellerim bir çift parmağı sıkıyor.

Dom'un parmakları.

Çünkü birlikteyiz.

"Hadi buraya girelim." Sesi benden çok yüksekte. Takip ediyorum.

Yorgunum, uykum var ama hala iyi hissediyorum. Ve onu bırakmak istemiyorum.

Yollarımız ayrılana kadar.

"Yollarımızın ayrılmasını istemiyorum." Sanırım bunu yüksek sesle söyledim. Elimdeki el beni geri sıkıyor.

"Seni terk etmiyorum," diye beni rahatlatıyor Dominic.

Nereye gittiğimizi görmek için başımı kaldırıyorum ama ismi okuyamıyorum. *T* harfini görüyorum.

"Benim için öne çık, Valentine."

Yukarı çıkıyorum. Ve ışıklar daha parlak. Gözlerimi kısmak zorundayım.

Dominic elimi bırakıyor ve teması kaçırdığım için küçük bir mızmızlanıyorum.

Birinin kıkırdadığını duyuyorum. Ama bu Dom değil, çünkü eli şimdi omzumda, beni yanına çekiyor ve katı hissediyor. Hâlâ. Titremiyor.

Ona doğru eğilirken gözlerim tamamen kapanıyor.

Eğil.

Bu cümleyi tekrar tekrar düşünüyorum. Sıcaklığa yaslan.

Kolumdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Kıpırdama Bücür," diye fısıldıyor Dom, sonra bedeni uzaklaşıyor.

Ağzım açılıyor, geri gelmesini istiyorum. Ama sonra sıcak ipekle sarılıyorum.

Bu duyguyla iç çekiyorum. Biri konuşuyor.

Ama gözlerimi açamıyorum.

Henüz değil. Dominic'in kokusu ve sıcaklığı etrafımı sarmışken olmaz. "Kabul ediyorum de, Valentine."

Gülümsüyorum ve gözlerimi açarak yanımdaki adama bakıyorum. "Kabul ediyorum de, Koca Adam."

Bir elini kaldırıyor ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "İyi kadınlara."

Gözleri üzgün görünüyor.

Bu hoşuma gitmedi.

Onun üzülmesini istemiyorum.

Uzanıp kolunu tutuyorum. "Seni mutlu edeceğim."

Yanağıma d o k u n a n el boynumun arkasına doğru kayarken Dom göz kapaklarını indiriyor. "Öylesin."

Dudakları dudaklarıma bastırırken gözlerim tekrar kapanıyor. Yumuşak. Yavaş.

BIR ŞEY KALÇAMI DÜRTÜYOR.

"Bacaklarını etrafıma sar."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama sonra beni öne, siyah SUV'un arka koltuğundan dışarı çekiyor ve ben de otomatik olarak dediğini yapıyorum.

Harika kokuyor.

Burnumu boynuna
bastırıyorum. Adımları beni
ona doğru sallıyor. Boynuna
daha sıkı sarılıyorum.

Sanırım onun takım elbise ceketini giyiyorum, ama ona
doyamıyorum. Dom'a doyamıyorum.

Kalçalarım esniyor, ulaşmaya çalışıyorum. Orada olduğunu bildiğim şeyi hissetmeye çalışıyorum. Bir binadayız. Havadaki değişimi hissedebiliyorum.

Parmaklarım başının arkasını sıyırıyor, tırnaklarım kafa derisine değiyor.

Dominic inliyor, beni önüne doğru daha sıkı sarıyor.

Adımları durdu ve ben ağzımı boynuna doğru açtım.

Teni dudaklarımda çok güzel bir his uyandırıyor.

Bir zil çalıyor. Ve sonra Dom tekrar
yürümeye başlar. Sonra durur.

"Bir sonrakini sen al."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, neden bahsettiğini merak ediyorum.

Sonra tekrar göz kırpıyorum çünkü Dominic'in omzunun üzerinden arkamızda iki adam görebiliyorum. Onlar da siyah giyinmişlerdi.

Ama durdular.

Ve asansörün kapıları kapanır. Ve yükselmeye başladık.

Dom dönüyor ve sırtımı asansörün duvarına yaslıyor.

"Bunu tekrar yap, Angel."

Tırnaklarımı başının üstünden boynuna kadar kazıyorum.

Çıkardığı ses içimde yuvarlanıyor.

Ve onu istiyorum.

Onu çok istiyorum.

Kalçalarım yuvarlanıyor. "Seni istiyorum."

"Siktir," diye homurdanıyor Dom. "Bunu
zorlaştırıyorsun." Kalçalarımı tekrar
yuvarlıyorum. "Kanıtla."

Beni tutan kollar, kalçalarımı kavrayana kadar yer değiştiriyor. Ve sonra beni indiriyor. Beni vücudundan birkaç santim aşağı kaydırıyor. Ve...

Bunu hissettiğimde parmaklarım omuzlarına gömülüyor ve yüksek sesli bir inilti çıkarıyorum. "Dominic."

"Tanrım."

Bir eli kıçımın etrafında, bacaklarımın arasında kayıyor ve beni orada kavrıyor.

Beni kendine daha çok bastırmak için yeni tutuşunu
kullanıyor. Bir zil daha.
Gözlerimi kapatıp Dom'a daha sıkı sarılıyorum.
Her adım başımı döndürüyor.
Kalçalarını her sallayışında göbeğim
sıkışıyor. Bir kapı.
Başka bir
kapı. Ve
Dominic.
Onun elleri.
Ağzını.
Düşüyorum ama sadece bir saniyeliğine,
yumuşak bir şeyin üzerine. Dom gömleğimi
yukarı çekince kollarımı kaldırıyorum.
Pantolonum çekildiğinde nefesim kesildi.
Külotum çekilirken ona yardım etmeye çalışıyorum.
Bacaklarımın arasında serin havayı hissettiğimde gözlerim
kayarak açılıyor. Ve parmaklarım kıvrımlarımın arasından
kayınca inliyorum.
Dom beni aştı.
Üstümde. Alnını alnıma bastırıyor. "Benim için çok ıslaksın, Valentine."
Zevk girdapları.
"Çoğu gece," diyorum ona.
"Tanrım," diye inliyor. "Kendine dokunuyor musun,
Angel?" Parmakları bana vuruyor.
Başımı salladım.
"Bunu yaparken beni düşünüyor musun?"
Dokunuşu giderek daha ısrarcı oluyor.
"Her zaman."
Duygular bastırıyor.
Dom beni çok
yakınımda tutuyor.

Odaklanamıyorum.

Bana bir şey sordu.

"Dominic," diye sızlanıyorum, konsantre olamayacak kadar muhtacım.

Amıma ıslak bir tokat atılıyor ve neredeyse patlayacağım.

"Söyle, ben de boşalmana izin vereyim."

"Dört," diye nefes alıyorum, sırtımı kamburlaştırarak. "Dört tane oldu."

Bir tokat daha, ama sonra avucu içime daha sert bastırıyor ve bir parmağı içime kayıyor.

Vücudum titriyor.

Gözlerimin arkasında renkler

patlıyor. Haykırıyorum.

Titriyorum. Geriliyorum.

"Siktir," diye küfrediyor Dominic ve sonra karnıma sıcak bir şey çarpıyor.

Bir alın omzuma düşüyor. Ve ben

karanlığa gülümsüyorum.

Dominic'i çok severim.

BÖLÜM 11

Val

BATTANIYELERIM KAYIYOR, SICAK HAVA KAÇIYOR VE INLIYORUM.

"Uyumaya devam et," diyor bir ses kulağımın dibinden.

Ben de uyuyorum.

"AL BUNLARI, SHORTY."

Göz kırpıyorum. Ve farkındalık baş ağrısı şeklinde beynime hücum ediyor. "Bu şişenin en az yarısını iç, sonra uyumaya devam edebilirsin." Görüşüm netleşiyor ve Dom'un eli yüzümün önünde duruyor.

Genelde uyuduğum gibi yüzüstü yatıyorum, bu yüzden dirseklerimin üzerine doğru kayıyorum ve sağ elimle avucundaki bir çift beyaz hapı alıyorum.

Onları ağzıma atıyorum, sonra açık su şişesini alıp yarısını yutuyorum.

Dominic yorgun görünüyor.

"Saat kaç?" Sesim kısık ve bir süredir kullanmadığımı hissedebiliyorum.

Dom su şişesini geri alırken "On bir," diye cevap veriyor.

Gözlerim açılıyor, sonra kapanıyor, karartma perdelerinin etrafından gelen az miktardaki aydınlık başımdaki ağrının artmasına yetiyor.

Dom şişenin kapağını kapatıyor, sonra da komodinin üzerine koyuyor. "Geç saate kadar ayaktaydık. Uyumaya devam et."

"Bana katılıyor musun?"

Dom başını sallar. "Bir dakika içinde."

"Pekâlâ." Ağırlığımı tekrar yatağa veriyorum, sonra başımı kaldırıp üzerimdekine bakıyorum.

Dom'a ait olması gereken beyaz bir tişört giyiyorum ve kalçalarımı oynatarak onun boxer'ı olması gereken şeyi hissediyorum.

Üstümü değiştirdiğimi
hatırlamıyorum. Ya da
yatağa gittiğimi.

Ama düşünemeyecek kadar canım yanıyor, bu yüzden başımı yastığa geri koyuyorum.

ELIM UZANIYOR, TUTMAYA ÇALIŞTIĞIM ŞEYI KAÇIRIYORUM... VE gözleri açılır.

Rüya kaybolur ve oda yavaşça odaklanır, perdeleri çevreleyen ışığın rengi artık koyu bir altın rengidir.

Dominic'in odası.

Daha doğrusu Dominic'in süiti.

Birkaç saat önce tuvaleti kullanmak için odayı karıştırdım. Yani güzel olduğunu biliyorum. Güzelden de öte, abartılı. Ve sanırım çift kapının diğer tarafında ayrı bir oturma odası var, çünkü Dom'un telefonda konuştuğunu duymuştum. Ama bakmadım. Sadece uyudum.

Ve uyudu.

Yuvarlanmaya çalışıyorum ama sonunda sırtıma bastırılan ağırlığın farkına varıyorum.

Hâlâ büyük boy şiltede yüzüstü yatıyorum ve anlaşılan Dom da benim gibi uyuyor. Sadece o benim üstümde, vücudu benimkinin yarısını kaplıyor.

Çok şirin.

Ama işemek zorunda olmasaydım ve bu kadar ağır olmasaydı daha sevimli olurdu. Kendimi kurtarmak için kıvranıyorum.

Dominic inliyor.

"Kıpırdama." Huysuz Dom
çok sevimli.

"Kalkmam lazım."

"Henüz değil." Bana doğru eğildi.

"Dur." Gülmem bastırıldı. "Tuvalete gitmem gerek."

Dom iç geçiriyor ama yataktan kaymam için ağırlığını yeterince kaldırıyor.

Kendimi banyoya kapatırken gözlerimi yarı kapalı tutmaya çalışıyorum ve sadece aynanın arkasındaki ışıkları açan düğmeyi buluyorum. Baş ağrım büyük ölçüde geçti ama parlak ışıklarla şansımı denemek istemiyorum.

Dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Fayans zeminde dururken her yerimin ne kadar iğrenç olduğunu fark ediyorum. Dün sabahtan beri duş almamıştım ve sanırım güneş batmak üzereydi. Cehennem kadar seksi bir adamla aynı yatağı paylaşırken duş almadan geçen bir buçuk gün çok uzun bir süre.

Duşu açıyorum, tuvaleti hızlıca kullanırken kabinin buharla dolmasına izin veriyorum.

Dün gece o kadar içtiğimizi sanmıyorum. Ama belki de sandığımdan daha fazla margarita içmişimdir. Ya da belki buraya dönerken daha fazla içki için durduk.

Lavaboya doğru ilerledikten sonra elimdeki sabunu durularken neye baktığımı fark ettim.

Diş fırçam.

Dominic'in banyosunda.

Nasıl...

Geniş banyoya göz atmak için aynayı kullanıyorum ve beynim daha önce üzerinden atladığı şeyi nihayet hatırlıyor. Küçük tekerlekli valizim küvetin önünde duruyordu.

Dün gece eşyalarımı almaya gittik mi? Bunu hatırlamam gerekirdi diye düşünüyorum.

Telefonumu banyo tezgahının üzerinde görüyorum, onu da burada bırakmıştım.

Telefonu elime aldığımda buraya birlikte geldiğim kız grubundan bir mesaj görüyorum, *iyi eğlenceler* diyor.

Neyse ki Dom'la kalacağımı bildirmek için onlara mesaj atmışım.

Duşun çok uzun süredir çalıştığının bilinciyle, dişlerimi fırçalamakta acele ederken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Ve sonra onları duşta zombi gibi hareket edecek kadar açıyorum.

Tuvalet malzemelerimi bavulumdan çıkarmak istemediğim için Dom'un eşyalarını kullandım. Ve otelin saç kremini, çünkü görünüşe göre Dom'un saç kesiminin saç kremine ihtiyacı yok.

Vücut losyonu onun gibi kokuyor ve ben de iki kez onunla köpürüyorum ama yine de o kolonyayı bulmam gerekiyor.

Onun parfümünü düşünmek bile dün geceden bir koku anısını tetikliyor. Ben ona yaslanırken o beni tutuyor, boynuna doğru nefes alıyorum.

Karnımdaki sıcaklık azalıyor.

Bacaklarımın arasındaki elini hatırlıyorum. Ağzının benimkinde olduğunu hatırlıyorum. Uzanıp suyu kapatıyorum.

Dün gece seks yapmadık. Daha önce de seks yaptık, *o* yüzden sonrasında nasıl hissettiğimi biliyorum. Acı hissediyorum. Şişmiş. Ama şu anda bunların hiçbirini hissetmiyorum, yani dün gece içimde kesinlikle Dominic'in aleti yoktu.

İkimiz de tamamen sarhoşken bunu yapmadığımız için minnettarım. Ama Dom da kendini daha iyi hissediyorsa, o zaman bunu değiştireceğiz.

Cam duş kapısını açmak için sol elimi uzattım. Ancak elim metal tutamağa sessizce temas etmek yerine bir çınlamayla temas ediyor.

Elimi geri çekiyorum ve avucuma bakıyorum.

Burada ışıklar az ama yüzük parmağımın alt tarafında görünen kalın altın bandı gözden kaçırmak mümkün değil.

Ona bakıyorum.

Üç nefes boyunca ringin dibine baktım.

Alyans parmağımdaki yüzük.

Elimi yavaşça döndürürken bir sonraki nefesim kesik

kesik. Bir sonraki nefes tamamen kesiliyor.

Yuvarlak kesimli dev bir elmas bana bakıyor.

Bu...

Bir sonraki nefesimde

boğuluyorum. Çok güzel.

Çarpıcı. Çok güzel.

Geniş banda işlenmiş bir sıra pırlanta, büyük taşı ön plana çıkarıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Elmasa dokunmak için sağ elimi uzattım. "Aman

Tanrım!" Bu sefer daha yüksek sesle söylüyorum.

Çünkü ben evliyim.

Dominic'le evliyim.

BÖLÜM 12

Val

ÜSTÜMDE HIÇBIR ŞEY YOKTU.

Banyoda kapıyı açıyorum, havluyla kurutulmuş saçlarım pamuklu gömleğimi çoktan ıslatmış.

Dom hâlâ yatakta ama şimdi sırtüstü yatıyor, elleri başının arkasında, battaniye kalçalarının etrafında ve çıplak gövdesi sergilenirken bir yığın yastığa yaslanıyor.

Ağzım açılıp kapanıyor.

Bu adam nasıl gerçek olabilir?

Dom'un karın kasları sanki bakışlarım onu bir dokunuş gibi etkiliyormuş gibi kasılıyor ve gözlerimi vücudunda gezdiriyorum.

Ağzımı tekrar açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Burada ve orada anılardan küçük parçalar, sadece saniyeler var. Dom ile bir yerde durduğumu hatırlıyorum.

Ona doğru eğildiğimizi hatırla. Ama biz gerçekten...?

Dom kaşlarını kaldırır ve kollarından birini kaldırır. Sol kolunu. Kolunu önünde tutuyor ve bana yüzük parmağını çevreleyen kalın altın bandı gösteriyor.

Elimi titreyerek kaldırıyorum, elmas ona bakıyor. "Biz evlendik," diye ciyaklıyorum.

"Biz evlendik." Dominic her zamanki gibi sakin, başını elime doğru sallıyor. "En azından şık bir şekilde yaptık."

Elimi tekrar çeviriyorum, böylece ışıltılı tarafı görebiliyorum. "I..." İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Bunu cidden yaptık mı?"

"Cidden yaptık."

Gözlerim elmasım ve kocam arasında gidip geliyor. Çok sakin görünen yeni evlendiğim kocam.

Elimi bıraktım. "Bu nasıl oldu?"

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, gittiğimiz Tayland restoranının birkaç kapı ötesinde bir şapel vardı." Bir omzunu kaldırıyor. "Sanırım içkiler, aile ve iyi kadınlar hakkında konuşmak biraz aceleci davranmamıza neden olmuş olabilir."

"Biraz mı?!" Sözcüklerimin arasından panik geçiyor. "Dominic, biz *evlendik*." Sırıtıyor. "Evet, evlendik. Şimdi buraya gel, karıcığım."

"Dominic, ciddi olmanı istiyorum."

"Çok ciddiyim, Angel. Şimdi buraya gel de yüz yüze konuşalım." Dom oturabilmek için battaniyeyi geri çeviriyor. Ve benim ağzım kurudu.

Boxer giyiyor. Sadece boxer. Ama yukarı çıkmışlar. Ve

Yüce İsa... Kalçaları.

Güçlü ve kalın kaslı olduklarını biliyordum ama onları görmek, üzerlerine oturmaktan farklı. Çünkü onlar da dövmeli.

Sulu kalçaları dövmeli.

Dominic'in dövmelerinin ne kadar aşağıya indiğini merak ediyordum.

Ve şimdi biliyorum. Sonuna kadar gidiyorlar.

Boxerının altından daha fazla sembol ve desen çıkıyor ve bacaklarını ayak bileklerine kadar dolaşıyor.

Dominic şiltedeki boş yerime vurarak bakışlarımı kırıyor.

Yatak pek güvenli bir bölge gibi gelmiyor, özellikle de o böyle bakarken, ama bacaklarım üşüyor. Biraz delirmiş olabilirim ama ölmedim.

Yüzüğüme bir kez daha bakıyorum, sonra yatağa doğru ilerliyorum.

Kendimi konumlandırırken dikkatli davranıyorum, ona dönük olarak bağdaş kurup otururken gömleğinin önünü aşağıda tutuyorum. Uzunluğu iç çamaşırı giymediğim gerçeğini örtmeye yetiyor.

Dom dönüyor, böylece birbirimize bakıyoruz. "Valentine, sana özür dilemekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Sorusu beklediğim gibi değildi, bu yüzden cevap vermem biraz zaman aldı. "Hiç yapmadığını söylemiştin."

Dom başını sallar. "Ben de yalan söylemem. Ve şimdi ikisini de yapmaya başlamayacağım ve bunu yaptığımız için üzgünmüşüm gibi davranmayacağım." Elini benimkinin üzerine yerleştiriyor, başparmağı büyük elması dürtüyor.

"Ama..." *Neden bunun çılgınca olduğuna dair tek bir argüman bile bulamıyorum?*

"Ama birbirimizi tanımıyoruz bile."

Başını sallar. "Bunu yapmayın. Süreci aceleye getirmiş olabiliriz. Ya da sürecin çoğunu tamamen atlamış olabiliriz. Ama birbirimizi tanıyoruz. Bana tanımadığımızı söyle."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor ve ne kadar ciddi olduğunu görebiliyorum.

Sağ elimi uzatıp sol elinin üzerine koyuyorum.

İşaret parmağım taktığı yüzüğün gerçekliğini hissediyor.

"Birbirimizi tanıyoruz," diye itiraf ediyorum sessizce, çünkü bu doğru. "Sana uzun zamandır kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlattım." Bir aydan fazla bir süredir her gün mesajlaşıyoruz ve sanırım hiç olmadığı kadar iyi bir ilişkimiz var.

"Biliyorum. Ve seninle ailemdeki herhangi biriyle konuştuğumdan daha fazla konuşuyorum."

Gözlerimi yüzüğünden ayırmıyorum çünkü aklıma gelen bir sonraki düşünceyi dile getiremiyorum. Söylemeyeceğim bir düşünce.

Peki *ya aşk?*

Kalbim sıkışıyor.

Sadece aşk

istiyorum.

Gerçek aşk.

Aşk yüzünden evlenmek istiyorum.

Dudağımı ısırıyorum.

Şu anda ona sahip olmamamız, onu birlikte bulamayacağımız anlamına gelmez.

O iyi bir adam.

Dom iyi bir adam. Ve ailesiyle olan ilişkileri onun sevgi dolu olduğunu kanıtlıyor.

Ve eğer o bununla savaşmak istemiyorsa, ben

neden savaşayım? Gözlerimi kaldırıyorum. "Peki

ne yapacağız?"

Elini çıplak dizimin üzerine kaydırıyor. "Önce birbirimizi

tamamlayacağız."

Yanaklarım ısınırken kaşlarımı kaldırıyorum. "Mükemmel mi? İnsanlar buna gerçekten hâlâ böyle mi diyor?"

Diğer elini benimkinin altından çıplak kalçama götürüyor. "Evlilik konusunda geleneksel biriyim."

"Nasıl yani?" Ellerini daha yukarı kaydırırken nefes

alıyorum. "Evlilik zifafa kadar gerçek değildir."
Başparmakları gömleğinin kenarını okşuyor.
"Başka ne var?"

"Evlilik sizi bir aile yapar."

Zavallı yalnız kalbim o kadar sıkışıyor ki neredeyse patlayacak.

"Bunu sevdim," diye fısıldıyorum.

Dom bacaklarımı biraz sıkıyor, sonra kavrayışını daha yukarı kaydırıyor, başparmakları uyluklarımın üstündeki o yumuşak kıvrıma bastırana kadar durmuyor. "Ben sadakate inanırım. Ve güvene. Ve birlikte yaşamaya."

Son kısma kadar gözlerim kayarak kapanıyordu. "Birlikte yaşamak mı?" "Birlikte yaşamak." Dizlerinin üzerinde kayarken beni öne doğru çekti.

Şaşırmış gibi bir ses çıkarıyorum ama Dom beni yatağa geri itmek için elini göğsüme koyunca sesim ciğerlerimden dışarı çıkıyor.

Kendini bana karşı destekliyor. "Bu kadar seksi bir kadınla evlenip altı saat uzakta yaşamasına izin vermeyeceğim."

Bacaklarım otomatik olarak genişleyerek kalçalarına yer açıyor. "Chicago'ya taşınmamı mı istiyorsun?"

Dominic yüzünü benimkinin hemen üstüne kadar indiriyor. "Korkarım bunu talep edeceğim."

"Ama ya..." Ellerimi çıplak göğsüne bastırıyorum.

"Ya ne olursa, Shorty? Ya anlaşamazsak? Anlaşıyoruz." Kalçalarını indiriyor ve ben inliyorum. "Ya uyuşamazsak?" Ağırlığını bana bastırıyor. "Birbirimize mükemmel uyuyoruz. Ve eğer alana ihtiyacın varsa, benim evim büyük. Kendi alanına sahip olabilirsin."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyor. Mümkünmüş gibi.

Dom beni bu işi yürütebileceğimize inandırıyor. *Birbirimizi sadece bir buçuk aydır tanıdığımız* bu çılgın sarhoşluk olayını yürütebileceğimize.

Ve lanet olsun, onu istiyorum. Onu istiyorum.

Hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim geleceği inşa etmek için bir şans istiyorum.

Dom kayıyor, dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Ama en önemlisi Valentine, benim yanıma taşındığında her geceyi benim yatağımda geçireceksin."

Ona doğru eğildiğimde arzu ve ihtiyacın karışımı olan sıcaklık içimi yıkıyor. "Tamam," diye nefes alıyorum.

"Tamam mı?"

Yanlarından tutuyorum. "Evet. Chicago'ya taşınacağım." "Ve?" Dom yanağıma doğru nefes alıyor.

"Ve seninle yatacağım." Dominic kıkırdıyor ve ben kendimi

düzeltiyorum. "Yatağını paylaşacağım."

Ağırlığını bir dirseğine veriyor, diğer eliyle üzerimdeki gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyor. "Yatağımız."

"Yatağımız," diye tekrarlıyorum ve duygularım boğazımı tıkıyor.

Parmakları son düğmeyi açıyor ve kumaşı ayırarak çıplaklığımı ortaya çıkarıyor.

"Meleğim." Dom parmaklarını göğüslerimin arasından, karnımdan aşağıya, buklelerimin arasına doğru kaydırıyor. Bir an için tıraş olmamı isteyip istemeyeceğini merak ediyorum ama sonra inliyor. Ve beni bu halimle sevdiğini biliyorum.

"Dom." Kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum.

Yüzünü boğazıma doğru indiriyor ve beni içine çekiyor. "Benim gibi kokmana bayılıyorum."

"Dom," diye yalvarıyorum.

"Acaba her yerde benim gibi mi kokuyorsun?"

"Lütfen!" Artık onun alaylarına dayanamayarak

ağlıyorum. "Lütfen ne?"

"Lütfen daha fazlasını yap."

"Daha fazlasını mı istiyorsun, anne? Sana daha fazlasını vermemi ister misin?" Dom ellerini aşağı doğru kaydırırken kalçalarım kalkıyor. Parmakları bana doğru kayıyor, bedenim onun için hazır. "Benim için her zaman çok ıslaksın."

Öyleyim. Her zaman öyleyim.

Sonra üzerimden kalktı. Yatağın dışına kadar.

"Neredesin..." Dominic boxer'ını iterek çıkarıyor ve sözlerim bir iniltiye dönüşüyor.

Şunu. Bunu istiyorum.

Hissettim. İçime girmişti. Ama onun sikini böyle görmek ağzımı sulandırıyor.

"Seninle yavaş ilerleyecektim. Dilimi amına sokarak biraz zaman geçirecektim. Ama şimdi bunun için beklemek zorundasın." Yatağın ucunda diz çöküyor. "Çünkü bana daha fazlası için yalvarman benim kırılma noktam. Ve şu anda sikimi bu tatlı küçük amcığa gömmek istiyorum."

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki cevap veremiyorum. Sadece kollarımı kaldırıp onu kucaklıyorum.

Üstüme düşüyor. Benimkinin üzerindeki iri vücudu anında rahatlatıyor.

Hiç böyle olmamıştık. Bu kadar açık. Bu kadar çıplak. Bu kadar birlikte.

Ellerimi boynunun arkasını kavramak için yukarı kaydırıyorum, sikinin küt başı girişime baskı yaptığında tırnaklarımı tenine batırıyorum.

Onu kendime doğru çektim.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor, sesi hiç duymadığım kadar derinden geliyor. "Beni öpmene ihtiyacım var."

Öyle.

Dominic ağzını benimkine doğru indiriyor ve dudaklarının yumuşak okşayışı tam da istediğim şey.

Ağzı benimkine doğru hareket ediyor, sadece birazcık, ve kalçalarını ileri itiyor. Sadece birazcık.

Çok yavaş hareket ediyor. Sadece bir santim daha. Dudakları benimkilere değiyor.

Bir santim daha.

Ağzını yalıyorum.

İnliyor ama daha hızlı hareket etmiyor.

Ağızlarımız birbirine yapışıyor.

Bir santim daha.

Ve vücudum onun hepsini almaya hazır.

Ona ihtiyacım var.

Birbirimizi tamamlamamız gerek.

Parmaklarımı başının arkasında gezdiriyorum. "Kocacığım, lütfen."

Tüm vücudu titriyor ve başını elime doğru eğiyor. "Karıcığım," diye homurdanıyor, sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor.

Ve kalçalarını öne doğru bastırıyor.

Doyana kadar inçler birbirine karışıyor. Dolu, inleyen ve onu daha yakın tutmak için pençeleyen.

Hareket ediyor, boyu içime girip çıkıyor, göğsü üzerimde kabarıyor, ellerim ulaşabildikleri her yere uzanıyor.

Elini aramızda kaydırıyor. Parmakları sinir yumağımın etrafında dönüyor, kaygan parmakları üzerimde çalışıyor.

Ağzı benimkinden ayrılıyor ve kulağıma bastırıyor. "Benim için gel." Kalçaları öne doğru sallanıyor. "Bu sikin üzerine gel. Bana ne kadar iyi bir eş olabileceğini göster. Sana nasıl hissettirdiğimi göster."

Duygulara o kadar kaptırmışım ki kendimi, ona o kadar kaptırmışım ki, sadece bir kez daha geçmesi yetiyor. Parmaklarının bir çemberi daha ve ben parçalanıyorum, tıpkı istediği gibi.

BÖLÜM 13

Val

"YANI." KIZARTMAMI KÜÇÜK KETÇAP KABINA BATIRIYORUM. "NASIL, UM, DO Bu gidişatı görüyor musun?"

Dom'un süitinin oturma odasındaki kanepeye geçip oda servisinden hamburgerlerimizi yerken televizyonda bilmediğim bir sitcom sessizce oynuyordu.

"Pekâlâ." Dom arkasına yaslanıyor, tabağı kucağında dengede duruyor. "En kolay yolun uçuşumu değiştirip seninle birlikte eve dönmek olduğunu düşündüm. Ve bana küçük bir Honda kullandığını söylediğini hatırladığımdan beri, bir SUV veya kamyonet ya da eşyalarını sığdırmak için neye ihtiyacın varsa onu alırız ve sonra Chicago'ya gideriz."

Kök biramdan bir yudum alırken onu izliyorum. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

Sırıtıyor. "Çok kolay." "Peki

ya benim dairem?"

Dom bir omzunu kaldırıyor. "Ne olmuş ona? Kiracısın,

değil mi?" Bunu düşünürken başımı yavaşça

sallıyorum.

Şu anda Kasım ayının ikinci haftasındayız; kira kontratım yıl sonunda bitiyor ve kontratımı yenileyip yenilemeyeceğimi bildirmek için önümüzdeki haftanın sonuna kadar vaktim var. Yani orada yaşamıyor olsam bile Aralık ayı için ödeme yapmak o kadar da büyük bir mesele değil.

Dom sessizliğimi yanlış anladı. "Kira kontratının geri kalanını satın alabilirim."

Başımı salladım. "Ondan değil. Sadece yıl sonuna kadar bursum var. Bu..." Öne doğru eğilip tabağımı sehpanın üzerine koyuyorum, böylece yanımdaki yakışıklı adama dönebiliyorum.

Birbirimizi *tamamladıktan* sonra Dom duş aldı, ben de taytlarımı giydim ve Dom'un bir şekilde teslim edilmesini sağladığı bavulumdan bir kazak aldım.

Ama bütün gün uyuduktan sonra bile hâlâ bitkinim ve bunun gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

"Bücür, o beynini endişelendiren ne?" Dom hamburgerinin son lokmasını ağzına atıyor, sonra tabağını benimkinin yanındaki sehpaya koyuyor.

Sadakat ve güven.

"Minneapolis'te beğendiğim bir daire bulmak zordu. İşler yolunda gitmez ve geri taşınmak zorunda kalırsam, gidecek hiçbir yerim olmayacak."

Dominic yüzünü bana dönüyor ve dizleri dizlerime değene kadar bacağını kanepeye doğru eğiyor.

Cevap vermeden önce acele etmiyor. "Valentine, senin etrafında olmaktan hoşlanıyorum. Seninle konuşmaktan hoşlanıyorum. Ve yakınımda olman bunu değiştirmeyecek." Kalçamı kavramak için uzandı. "Ama işleri yürütemeyeceğimiz bir zaman gelirse, seni asla kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmayacağım. Bu bir ortaklık ve beni sevsen de nefret etsen de seni her zaman koruyacağım."

Ciğerlerim *aşk* kelimesine takılıyor ve zor nefes alıyorum.

Seni her zaman koruyacağım.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

Koruma demek garip olabilir ama King aileden bahsederken sürekli bu kelimeyi kullanıyor. Belki de bu sadece alfa-erkeklikle ilgili bir şeydir. King bana koruma teklif ettiğinde, bu ailevi bir zorunluluktan kaynaklanıyor.

Bu... Bu farklı.

"Senden nefret ettiğimi hayal bile edemiyorum," diye itiraf ediyorum. Dom bacağımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Güzel."

Gözlerimi deviriyorum. Ve sonra aklıma geldi. *Koruma*. Sanırım bu konuşmayı şimdi yapıyoruz. "Tamam, senin planınla ilgili iki şey var."

Dom kaşlarını kaldırıyor. "Sadece iki mi?"

"Başlangıç olarak iki tane." Derin bir nefes alıyorum. "Birincisi, havaalanında beni bekleyen bir adam olacak."

Dom bana doğru eğildi. "Affedersiniz?"

Bir elimi göğsüne bastırıyorum, yumuşak tişört normalde onu gördüğümden farklı. "Sakin ol. Öyle *bir adam* değil. O bir şoför. Bir çeşit

koruma."

"Bir koruman var," diye tekrarlıyor.

"Evet, yani..." İnliyorum ve başımı arkaya eğiyorum. "Üvey kardeşim büyük bir olay. Süper zengin gibi. Ve aşırı korumacıdır, ki bu son zamanlarda bana da sirayet etti. Şimdi beni her yere götüren Bo adında bir adam var. Arabamı en son ne zaman çalıştırdığımı bile hatırlamıyorum."

"Bo'nun soyadı ne?"

Dom'un sorusu başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Ben... Aslında bilmiyorum."

"Öğreneceğim," diyor sanki bir korumam olmasında hiçbir sakınca yokmuş gibi. "Ve bu gerçekten işe yarayabilir. Ben kiralamak için iyi bir araba bulurken sen de onunla birlikte eve gidip eşyalarını toplamaya başlayabilirsin."

Yavaşça başımı sallıyorum.

Aslında bu harika bir fikir. Çünkü beni eve bırakacak yeni bir kocam olduğunu söylersem Bo'nun kenara çekilmesine imkân yok. Dom bizimle gelmeye kalkarsa Bo kesinlikle King'i arar ve ben de bu konuşmanın ne zaman ve nasıl yapılacağını kontrol etmeyi tercih ederim.

"İki numara nedir?"

"İki mi?" Sonra hatırladım. "Şey, bu benim kardeşim." "Zengin olan mı?"

"Evet." Bir nefes verdim. "Yani, biriyle konuştuğumu biliyor. Bir keresinde mesajlarımızı gören karısıydı. Seni sormakta biraz acımasız davrandılar. Ama işler daha ciddi bir hal alana kadar onlara adını söylemek istemedim." Elimi kaldırıyorum, büyük elmas aramızda parlıyor. "Ama sanırım şimdi o noktadayız."

Dom sol elini kaldırıp yüzüğünü benimkine vuruyor. "Sanırım haklısın."

"Sadece bazen ne yapacağı belli olmuyor ve bu haberi yüz yüze vermenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Eğer onu arar ya da mesaj atarsam, her halükarda çıldıracak ve seninle görüşmek isteyecektir."

Dom başını sallar. "Benim ailem de aynı şekilde davranırdı. Daireni toparladıktan sonra oraya uğramaya ne dersin? Hepsini tek seferde hallederiz."

Dudağımı ısırdım. "Yani bunu yapıyor muyuz?"

Dominic ellerinden birini enseme doluyor, beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Bunu yapıyoruz." Sonra beni bırakıyor ve sehpadan telefonunu alıyor. "Biletimi değiştireceğim. Sen de iş yerine e-posta atıp dosyadaki adresini değiştirmen gerektiğini söyleyebilirsin."

Gözlerim açıldı. "Bunu hiç düşünmemiştim bile."

"İş mi?" Bana bakıyor.

Gülümsüyorum. "Ana ofisimiz Chicago'da. Ben hâlâ evden çalışacağım. Uzaktan," diye düzeltiyorum, Dom'un evini görmediğim halde evim demenin tuhaf olup olmadığını merak ediyorum. "Ama toplantılar ve diğer şeyler için ofise gidebilirim. Bekârlığa veda partisi için buraya geldiğim kız da orada çalışıyor ve çok iyi biri, onu görmek eğlenceli olur."

"Şehir merkezinde araba kullanmak çok zor olabilir, bu yüzden ofise gitmek istediğinizde bana haber verin, ben de sizi götürecek birini ayarlayayım."

"Tamam!" Patronuma e-posta göndermek için telefonuma uzandığımda içimi heyecan kaplıyor, Dom'un bana bir şoför bulması konusunda iki kez düşünemeyecek kadar sersemlemiştim.

Bunu gerçekten yapıyoruz.

BÖLÜM 14

Val

BUZLU LATTEMIN SOĞUK PLASTIĞI SINIRLERIMI YATIŞTIRMAK IÇIN HIÇBIR ŞEY YAPMIYOR,
ya da benim avuçlarım, King'in arazisine yaklaşırken.

Dominic, kiraladığımız SUV'yi Darling Gölü'nün kıyısına sürerken "Fena bir yer değil," diyor.

"Burası gerçekten çok güzel." Arabayla geçerken çıplak ağaç dallarına bakıyorum, keşke sonbaharda buluşma şansımız olsaydı diyorum.

"Valentine." Dom elini benim için orta konsola koydu.

Avucumdaki buğuyu kotuma siliyorum, sonra elimi onunkine koyuyorum. "Özür dilerim, neden bu kadar gerginim bilmiyorum."

Parmaklarımı sıkıyor. "Özür dileme. Nasıl istersen öyle hissedebilirsin."

"Doğru, özür dilerim." Öfkelendim. "Üzgün değilim."

Dom kıkırdar. "Alışırsın."

"Buraya dön." Kahvemi bardaklığa koydum, sonra avucumu pantolonumun paçasına sildim.

Dominic talimatlarımı takip ediyor ve bir dakika sonra King'in arazisinin sınırını görebiliyorum. Uzun çit ve silahlı muhafızlarla dolu kapı her geçen saniye daha da yaklaşıyor.

"Şuradaki." İşaret ediyorum.

Dom yavaşlamaya başlıyor ve kapının diğer tarafındaki en az üç adamın yaklaştığını görebiliyorum.

Suçluluk ve panik göğsüme çarpıyor.

"Dominic." Elim onun elinde titriyor. "Kardeşimle ilgili başka bir şey daha var..."

Ama sonra oradayız. Güvenli bir yan girişten çıkan adamlardan biri Dom'un penceresine yaklaşıyor, silahı yanında görünüyor.

Dom renkli camını indiriyor ve sol elinin avuç içini pervazın üzerine koyuyor.

Gardiyan silahını kılıfından çıkardığında boğazımda boğuk bir ses düğümleniyor.

"İyi günler," diye selamlıyor Dom muhafızı fazlasıyla sakin bir şekilde. "King'i görmeye geldik."

Dom *biz* dediğinde, güvenlik görevlisi kenara çekiliyor, böylece kocamın iri gövdesinin arkasından yolcu koltuğunu görebiliyor.

O beni tanıdığı anda ben de onu tanıdım. "Merhaba."

Uzaktaki elimle ona el sallıyorum.

Adını hatırlayamadığım muhafız Dom'un penceresine yaklaşıyor. Kapıda bir hareket olduğunu anlayabiliyorum ama gözlerimi nöbetçiden ayırmıyorum.

"Val, iyi misin?" Gardiyan gözlerini kısıyor ve ben de Dom'un hâlâ elimi tuttuğu yere doğru onun görüş açısını takip ediyorum.

"Evet." Sesimdeki stresi uzak tutmaya çalışıyorum. "King evde mi? Ona daha önce mesaj attım ve uğrayacağımı haber verdim." Bunu söylerken, daha önce Dom'un önünde King'in adını kullanıp kullanmadığımı hatırlamıyorum. Ama az önce King'i ismiyle sordu, o yüzden kullanmış olmalıyım.

Gardiyan öne doğru bir adım atıyor ve Dom'un pencere pervazına dayadığı eli yumruk oluyor. "Bu yeterince yakın."

Gardiyan Dom'a "Siktir git," diye çıkışıyor ve benim ağzım açık kalıyor. "Benim tipim değilsin," diye cevap veriyor Dom. "Şimdi bizi içeri al."

Muhafız dönerek uzaklaşır ve içerideki adamlara kapıyı açmalarını işaret eder.

"Bu kadar kaba olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum çünkü Dom'un penceresi hâlâ açık.

Dom omuz silkiyor. "O sadece işini yapıyor."

Biz kapıdan geçerken tüm güvenlik görevlilerinin elleri silahlarının kabzalarında.

Onları hiç bu kadar gergin görmemiştim.

Araba yolundan yukarı çıkarken yavaşça nefes alıyorum. "Dominic, kardeşim..."

Neden bu kadar zor?

Kardeşim İttifak adlı bir suç örgütünün liderlerinden biri ve pek çok kötü şey yapıyorlar. Ama o iyi bir adam. Çoğu

Zaman. Benimle evlenmenin benden asla kurtulamayacağın anlamına gelmesi dışında. Ve şimdi sen de bu hayatın bir parçası olacaksın.

"Bücür." Dom birleşmiş ellerimizi kaldırıyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Kardeşinle başa çıkabilirim."

Devasa evin önüne park ederken profiline bakıyorum.

Mükemmel kesilmiş çenesi koyu renk yüz kıllarıyla belirginleşmiş. Dövmeleri, giydiği parlak beyaz düğmeli gömlekle vurgulanmış, dünyevi eşyalarımın çoğunu dairemden çıkarıp bu aracın arkasına doldururken kolları kıvrılmış - kaslarının sadece gösteriş için olmadığını kanıtlıyor.

Ve ona bakınca, haklı olabileceğini düşünüyorum. Bire birde King'e karşı koyabileceğine bahse girerim. Ama beni endişelendiren King'le ilgili diğer her şey. Çünkü İttifak'a karşı gelmek için bir orduya ihtiyacın var. Ve Chicago'lu bir işadamının elinde bir tane olduğundan şüpheliyim.

Dom elimi ters çeviriyor ve bileğime bir öpücük konduruyor. "Hadi Angel. Gidip kardeşine merhaba diyelim. Sonra sana yeni evini göstereceğim."

Kalp atışlarım iki katına çıkıyor ve bunun sinirden mi yoksa heyecandan mı olduğunu bilmiyorum. O yüzden sadece başımı sallıyorum.

Dominic motoru kapatıyor ve ben hâlâ emniyet kemerimi çözmeye çalışırken o SUV'un etrafında dolaşıp kapımı açıyor.

Ben aşağı inerken elini üzerimden çekmiyor. Kaldırımda yürürken de elini ensemde tutuyor.

Neden sakinleşemediğimi bilmiyorum. Sanki King'in aklında evlenmem için başka biri varmış gibi. Biz *görücü usulü evlenen* bir aile değiliz, o yüzden bu büyük bir mesele olmayacak. Kararlarım onu hayal kırıklığına uğratmış olabilir ama bunlar benim kararlarım.

Dominic'e en yakın olan elimi uzatıp parmaklarımı pantolonunun cebine sokuyorum, ekstra temasa ihtiyaç duyuyorum.

Dom başımın tepesine bir öpücük kondurmadan önce, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor.

Sonra, ben daha fazla oyalanamadan, Dom yumruğunu King'in evinin ön kapısına vuruyor.

BÖLÜM 15

Val

KAPI AÇILANA KADAR NEREDEYSE BIR DAKIKA GEÇER.

Ama bu King değil; onun hizmetçisi.

"Selam Val," diye selamlıyor beni Ginger, Dom'u iki kez süzmeden önce. "İçeri gelsene. Kral birazdan gelecek."

"Teşekkür ederim," demeye çalışıyorum normal bir şekilde büyük girişe doğru ilerlerken.

Ginger gülümsüyor ve her ne yapıyorsa ona devam etmek için ikinci kata çıkan büyük merdivene yöneliyor.

Giriş büyük ve yankılı ve buradan itibaren ev birkaç yöne doğru gidiyor. Saçma bir ev ama King'in gerçekten zengin olduğunu söylediğimde yalan söylemediğimi kanıtlıyor.

Dominic'e dönüyorum, onu hazırlamak için söylemem gereken bir şey olup olmadığını merak ediyorum, ama arkasındaki koridordan gelen hareket bana zamanımızın kalmadığını söylüyor.

Çünkü King bize doğru yürüyor.

"Val?" King'in sesi boşluğu dolduruyor.

Dom parmaklarını bileğime doluyor, ben de onun etrafından dolanıyorum, böylece cüssesi King'in beni görmesini engellemiyor.

"Merhaba." En parlak gülümsememi takındım. King de bana gülümsüyor.

"Ne-"

Sonra Dominic dönüyor, böylece yan yana duruyoruz, hâlâ bileğimi tutuyor ve King'in gülümsemesi kayboluyor.

Tanrım, bunu iyi karşılamayacak.

"Kral." Serbest elimi kaldırdım. "Bu-"

"Evimde ne halt ediyorsun?" King'in sesi boşlukta gürlüyor.

Bir adım geri atmaya başladım. King'in sesini daha önce hiç bu kadar yüksek duymamıştım. Ama Dom beni sabitlemek için kolumu kavradı.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, neden bu kadar kızgın olduğunu anlamadan. Ve kimden özür dilediğimden de emin değilim.

Ama ikisi de beni duymuyor.

"Karımın yanında sesini yükseltme." Dominic'in sesi soğuktu. King'in ateşine karşı buz.

King birkaç adım ötede yürümeyi bırakır. "Az önce ne dedin sen?"

"Kral." Tekrar deniyorum. *Bu iş kontrolden çıkmaya başladı.* "Lütfen kızma."

"Deli mi?" Bir adım daha yaklaşıyor. "Chicago mafyasının başı Dom Gonzalez'i *evime* getiriyorsun ve benim kızmamı istemiyor musun?"

"I..." Nefeslerim artık daha hızlı geliyor. "Ne?"

Dominic'e bakıyorum.

Hâlâ yanımda duruyor. Hala kolumu tutuyor. Ama yüzünde tanımadığım bir ifade var.

"Dominic?" Ona göz

kırpıyorum. Bu doğru olamaz.

Dom o olamaz.

Birbirlerini tanıyamazlar.

King'in öfkeli bakışları beni olduğum yerde tutarken parmağıyla kocamı işaret ediyor. "Bana yalan söylediğini söyle. Bu pislikle evlenmediğini söyle."

Chicago mafyasının başı.

Dominic hâlâ üst kolumu tutarken dirseğimi büküyorum ve sol elimi önüme getiriyorum, güzel yüzük ışıkta parlıyor.

Dom diliyle bir tıklama sesi çıkarıyor. "İttifak'a hoş geldin demenin yolu bu mu?"

Her şey yavaşlar.

Korkunç bir saniyede her şey yavaşlar.

İttifak.

Dom İttifak'ı biliyor. King'i

tanıyor.

O mafyada.

Bir şey boğazımı sıkıyor.

Bu bir tesadüf.

Bu korkunç bir tesadüf.

"Dominic?" Sesim zayıf ama beni duyduğunu biliyorum çünkü parmakları kolumu sarıyor. "Neler oluyor?"

Lütfen, bu bir çeşit hata olsun.

Ama bana bakmıyor. Gözleri hala King'e kilitli. King bir

adım daha yaklaşıyor, ta ki bir kol mesafesine gelene kadar.

"Ne istiyorsun?" King soruyu homurdanarak soruyor, Dominic'le karşı karşıya geliyor ve onun cevabını bekliyor.

Ben.

Lütfen beni istediğini

söyle. "İttifak'a katılmak

için." Dizlerimin bağı

çözüldü.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Düşündüm de...

Dom'un kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve ona doğru sarktığımı fark ediyorum.

Onun...

Dominic'ten uzaklaşmaya çalışıyorum, ama tutuşu kıpırdamıyor.

"Hiç şansın yok," diye homurdanıyor King. "Cidden böyle bir numara çekebileceğini mi düşündün ve-"

Dom onun sözünü keserek bir adım öne çıkıyor ve beni de yanına alıyor. "Dublör falan yok. Bu küçük kız kardeşin evlendi ve yatağa atıldı. Bu beni aileden biri yapar ve eğer birazcık onurun varsa Kral Vass, bunun artık İttifak'ın bir parçası olduğum anlamına geldiğini bilirsin."

Daha önce hiç hissetmediğim bir hüzün üzerimi örtüyor. Ve o son küçük umut parçaları, dokuz yaşımdan beri taşıdığım küçük kırık parçalar, sonunda kuma dönüşüyor.

Çok yaklaşmıştım.

Gözyaşları bir kalp atışı kadar kısa bir sürede oluşur ve dökülür.

Her zaman istediğim şeye sahip olmaya çok yaklaşmıştım. Ve

hepsi lanet bir yalandı.

Ciğerlerime dolmasını söylemek zorundayım. Onları hava emmeye zorlamalıyım.

Hepsi bir tuzaktı.

Bir numara.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor.

Beni sevmesini sağlayabileceğimi düşündüm.

Boğazımdan garip bir ses çıkıyor ama kimse duymuyor.

Kimse bana dikkat etmiyor.

Sonunda birinin umursadığını düşünmüştüm. Ama Dom beni hiç umursamadı. Bunu İttifak için yaptı.

Benimle İttifak için evlendi.

King elini uzatır ve Dom'un gömleğinin önünü kavrar. Ancak Dom da aynısını King'e yapar ve King'in öfkesi karşısında geri adım atmaz.

Bu kadar yakın olmak istemiyorum.

Bu tehlikeli adamlara bu kadar yakın olmak istemiyorum.

Küçülmeye çalışıyorum ama Dom gitmeme izin vermiyor.

"Val'i kandırıp yatağına atmak bir bok ifade etmiyor," diye tersliyor King. Ve sözleri kaburgalarımın arasından geçiyor.

Val'i kandırmak.

Dominic'in yaptığı tam olarak buydu, o zaman King'in bunu söylediğini duymak neden bu kadar acı veriyor?

Bir *bok ifade etmiyor* derken neyi *kastediyor*? Hangi kısım bir bok ifade etmiyor? Seks kısmı mı?

Yoksa *ben* kısmı mı?

Dehşet beni vurdu.

Ya Dom tüm bunları benim yeterince aile olmadığımı öğrenmek için yaptıysa? Ya planı işe yaramazsa?

O zaman bana ne olacak?

Sağ elimi kaldırıp kalbimin üzerine bastırıyorum.

Ben zaten bir hiçim.

"Bana borçlusun. Hatırladın mı?" Dom yavaşça söylüyor. "Bir eş için bir eş, Kral. Val artık benim."

Val.

Bana hiç öyle dediğini sanmıyorum. Hep Valentine derdi. Ya da Angel. Ya da Shorty. Ya da...

Havaalanında annem beni aradığında.

Gözlerim kapanıyor.

Onu o küçük odaya kadar takip ettiğimde. Onunla seks yaptığım zaman.

Uyuşukluk içime işlemeye başladı. Ayak parmaklarımdan başlayarak. Ayak bileklerime kadar.

Ne kadar aptalım.

Dizlerimde.

Ne kadar üzgün, zavallı, sevgi açlığı çeken bir aptal.

Kalçalarım.

Aşk için o kadar çaresizdim ki, uçaktaki ateşli adamın benimle birlikte olmak için yanıp tutuştuğuna inanıyordum.

Göbek deliğim.

O kadar kırılmıştım ki, her iltifatına inandım.

Söylediği her güzel şeye sarıldım.

Göğüs kafesim.

O kadar yalnızdım ki, sarhoşken onunla evlendim ve...

Göğsüme yeni bir hüzün çöküyor ve başımı kaldırıp Dominic Gonzalez'e bakıyorum.

"Sarhoş muydun?" Bu düşünceyi yüksek sesle soruyorum.

Gözyaşlarımın arasından görebilmek için gözlerimi kırpmam gerekiyor ama cevabı kalbimde biliyorum.

Ve Dom'un bana bakarken yüzünde beliren boş ifade ihtiyacım olan tek doğrulama.

Ben de başımı salladım.

Sarhoş değildi. Sadece ben sarhoştum. Çünkü bana ihtiyacı vardı. Çünkü onunla evlenmeme ihtiyacı vardı.

Asla benimle ilgili değildi.

Uyuşukluk omuzlarıma kadar yükseliyor, kalbimdeki korkunç ağrı sonunda ilişkisizliğin kazanmasına izin verdiğimde köreliyor.

Beni asla

sevmeyecek. Hiç

kimse sevmedi.

King, Dom'un gömleğini iterek bırakır. "Defol git evimden."

Sadece Dom'la mı yoksa ikimizle de mi konuştuğunu görmek için kafamı kaldırıp bakmıyorum. Çünkü gerçekten önemli değil, değil mi?

Ben de buraya ait değilim.

Ben hiçbir yere ait değilim.

BÖLÜM 16

Dom

VAL BENIMLE ISTEYEREK GELIYOR.

Yanımda yürüyor, kolunu tutmamdan çekinmiyor. Elimi sırtına koyduğumda beni itmiyor. Araca binmesine yardım ettiğimde itiraz etmiyor. Kemerini bağlamak için elimi uzattığımda bana bakmıyor bile.

Hiçbirine tepki vermiyor.

Ama ağlaması hiç durmuyor.

Sessiz gözyaşları sürekli yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Ve beni hissettiriyorlar...

Bana hissettiriyorlar.

King'in beni sırtımdan vurmayacağına güvenemediğim için torpido gözüne uzanıp tabancamı çıkarıyorum.

Val'in güzel kahverengi gözleri ona bakıyor ama gördüğünden emin değilim. Bunun benim aracım olduğunu anladığından emin değilim. Tıpkı Vegas'taki gibi. Tıpkı Vegas'taki şoför gibi. Tıpkı düğünümüzdeki şahitler gibi.

Bu dünyayı duman ve aynalardan inşa ediyordum. Dikkatlice. Titizlikle. Hepsi bunun için. Az önce olanlar için.

Çünkü yapmak zorundaydım.

Çünkü buna ihtiyacım var.

Ve bunun için özür dilemeyeceğim.

"VALENTINE." SESIMI DUYUNCA BIRAZ IRKILDI AMA CEVAP VERMEDI.

Chicago'ya altı saatlik yolculuğun iki saatindeyiz ve o hiçbir şey söylemedi. Havayı ayarlamadı. Müzik çalmamı istemedi. Hiçbir şey söylemedi.

Üzüleceğini biliyordum.

Tüm bunların yüzüme patlayacağını bilecek kadar aklım vardı ve kendimi buna hazırladım.

Bağırıp çağıracağını ve muhtemelen bana vurmaya çalışacağını düşündüm. Onu King'in evinden tekmeleyerek ve çığlık atarak çıkarmak zorunda kalacağımı, bir yandan da onu geri çekmeye çalışan erkek kardeşini savuşturacağımı düşündüm.

Ama bunların hiçbiri olmadı.

Öylece kapandı. Ve King... Lanet King onu almama izin verdi.

Sonuç tam da ihtiyacım olan şeydi, çünkü King'in ve dolayısıyla Nero'nun işbirliğinden yararlanmak için Valentine'a ihtiyacım var.

Ama King onu almama izin verdi. Kız kardeşini evden çıkarmama izin verdi. Val orada durmuş ağlıyordu ve o hiçbir şey yapmadı.

Ama sanırım yapabileceği pek bir şey yok çünkü King haklı olduğumu biliyor. Bana borçlu olduğunu biliyor. Çünkü karısı kaçtığında, doğruca bir insan kaçakçısının yoluna çıktığında, ben devreye girdim ve onu korudum.

Val'in vücudu ürpererek titriyor, ben de sıcaklığı ayarlıyorum. "Koltuk ısıtıcınızı açmak ister misiniz?"

Cevap vermiyor. Tabii ki vermez.

Val yine titriyor, ben de deri koltukları ısıtmak için düğmeye basıyorum. İsterse kapatabilir.

Hala tepki yok.

İçimi çektim, sonra kendi koltuğumu alçak konuma getirdim. Dün bütün gün yatakta uzanmak ve bugün ticari uçuş yapmak sırtımı geriyor.

Tanıştığımız gün Val ile o kadar yaşlı olmadığım konusunda şakalaştık. Ama ben zor yaşadım. Hayatım için birden fazla kez savaştım. Bundan çok daha fazla kez öldürüldüm. Ve şahsıma sayamayacağım kadar çok darbe aldım. Ve bugün, vücudum bana hatırlatıyor.

Yolcu koltuğundaki hareket dikkatimi Val'e çekti.

Sol elini kucağında donduğu yerden kaldırdı ve yüzüğüne bakıyor.

Vicdanımı sızlatan bir şey var. Ama üzgün olduğumu söylemeyeceğim.

Çünkü üzgün değilim. Yaptığım şey için üzgün değilim.

Olması gerekiyordu ve Val nedenini anladığında beni affedecektir.

Onu tanıyorum.

O şu anda buna inanmıyor olabilir ama ben i n a n ı y o r u m . Ve eninde sonunda anlayacağını biliyorum.

Nefes alış verişi değişiyor ve küçük nefes pufları arabayı

dolduruyor. "Hey." Ona bir bakış attım. "Neyin var?"

Şu anda sormak aptalca bir soru ama cidden, ona neler olduğunu bilmiyorum.

Hiç bu kadar katatonik birini görmemiştim ve şimdi ağır ağır nefes almaya başladı.

Ona uzanıyorum. "Angel."

"Bana öyle deme!" Ani bağırışı aracı dolduruyor.

Sadece hayatım boyunca zayıflık göstermeyerek onun patlamasına tepki v e r m e m e y i başardım.

Elimi yavaşça aramızda durması için indiriyorum. "Pekala."

"Hep istediğim şey buydu." Sesi fısıltıya dönüşüyor.

Gözlerimi yoldan ayırmadan gizlice bir kez daha bakıyorum ve onun hâlâ yüzüğe baktığını görüyorum.

"Nasıl bildiğini bilmiyorum." Sesi... kaybolmuş

gibi. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Val parmağının ucuyla elmasa dokunuyor. "Bunu yanında getirdin, değil mi? Vegas'a."

Cevap vermeyeceğim. Çünkü ikimiz de cevabın evet olduğunu biliyoruz.

"Bana istediğim her şeyi teklif ettin," diyor sessizce, yüzüğü parmağından çıkarıp öğleden sonra güneşine doğru tutarken. "Ama seraplara tutunamazsın."

Ben onu durduramadan camını indiriyor ve yüzüğünü otoyola fırlatırken rüzgâr açıklıktan içeri giriyor.

Altımızdaki betona çarpmadan çok önce gözden kayboluyor, sonsuza dek yok oluyor.

Camı tekrar açıldığında ve koltuğuna tekrar yerleştiğinde gülümsüyorum.

BÖLÜM 17

Val

GÖZ KAPAKLARIMIN ARDINDA, ANNEMLE ILGILI ISTENMEYEN ANILAR UÇUŞUYOR.

"Valentine, erkeklere bakacakları bir şey vermelisin, yoksa seni kullanıp bırakırlar."

On iki yaşındaki halim, altındaki jean şortu neredeyse gizleyen bol tişörte bakıyor. "Ama erkeklerin bana bakmasını istemiyorum."

"Yapacaksın," diye alay ediyor annem. "Ve eğer şimdi kendine bakmaya başlamazsan, sonunda sadece seni kullanmak isteyen bir çöp parçasıyla birlikte olacaksın."

Açıkta kalan kalçalarımı örtmeye çalışırken gömleğimin eteklerini aşağı çekerek şortumu tamamen gizliyorum.

Dört yıl sonra, annem bana temelde aynı şeyi söylüyor. Ama bu sefer elbisem çok açık olduğu için. Çünkü göğüslerim onunkilerden daha büyük ve onları görmekten nefret ediyor.

Ve üç yıl sonra, benimle konuştuğu son sözler bir kapı çarpmasıyla noktalandığında. "Sen bencil, açgözlü bir kaltaksın ve eninde sonunda başına gelecekleri yaşayacaksın."

Gözlerimi zorla açtım.

Şu anda olmak istemiyorum ama geçmişten daha iyi. Her şey geçmişten iyidir.

Göz kırpıyorum.

Şimdi ne düşünürdü? Annem.

Beni hep uyardığı gibi sonunda bir erkek tarafından kullanıldığımı bildiği için güler miydi? Yoksa zengin ve güçlü bir adamla evlendiğim için kıskanır mıydı?

Görüşüm netleşmeye başladı.

Batmakta olan güneş SUV'un içinde bir parıltı yaratıyor ve King'in evinden ayrıldığımızda Dom'un torpido gözünden bir şey aldığını hayal meyal hatırlıyorum.

Bu aracı o kiralamadı.

Vegas'ta akşam yemeğine götürdüğümüzün aynısı olduğunu düşünerek içeriye göz gezdiriyorum.

Otelden ayrılırken şoför ona ne diyordu? Patron mu? Aldatmanın başka bir seviyesi.

Dom'un SUV'unun içini çınlama sesi doldurur ve gösterge panelinde KV görüntülenir.

Dom cevap vermek için direksiyonundaki bir düğmeye basıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

King'in sesi arabayı doldurmadan önce bir süre sessizlik oldu. "Onu geri getirin." Ekrandaki harflere bakıyorum, nasıl hissedeceğimden emin değilim.

Dominic asitli bir kahkaha attı. "Onu istediğine karar vermen sadece üç buçuk saatini aldı."

Sözleri doğru. Ve bu yüzden çok acı veriyorlar.

Bakışlarımı pencereden dışarı çeviriyorum, o soğukluğun tekrar içime dolmasını diliyorum.

"Onu aramaya çalışıyordum," diye homurdanıyor King Dom'a. "Telefonuna cevap vermiyor."

Dudaklarım titriyor ve doğruyu söyleyip söylemediğini bilmemekten nefret ediyorum.

"O seninle mi?" King'in sesi artık farklı. Endişeli mi?

Dom'un bana baktığını hissedebiliyorum ama cevap vermiyorum. İkisine de. "Dom-" diye başlıyor King.

"Onu hak etmiyorsun." Dominic aramayı sonlandırır.

Kimse beni hak etmiyor.

Tıpkı kimsenin beni etrafta istemediği gibi.

Sessizlik bir kez daha aracı doldururken, nefes almaya odaklanıyorum.

Nefes

al.

Nefes

ver.

Ama nefes almak işe yaramıyor. İçimdeki korkunç hisleri uzaklaştırmıyor.

Ellerimi kucağımda birleştirerek, terapistimin şimdiki zamana geri dönmek için bana öğrettiği adımları uyguluyorum.

Gördüğüm üç şey. *Ağaç. Çıkış işareti. Kırmızı kamyonet.*

Duyduğum üç şey. *Yoldaki tekerlekler. Motorun gürültüsü. Dominic'in nefes verişi.*

Yavaşça bir nefes daha alıyorum.

Üç vücut parçası. *Ayak parmaklarımı oynatıyorum. Parmaklarımı düzeltirim. Omuzlarımı kaldırıyorum, sonra bırakıyorum.*

Hepsi hala orada. Tüm kötülükler. Ama hissizliğin bir kısmı da orada.

Kucağıma bakarak kendimden nefret ettiğim bir soru soruyorum. Ama yine de sormam gerekiyor. "King'in bununla bir ilgisi var mıydı? Senin ve benimle?"

Dom uzun bir kalp atışı boyunca cevap vermiyor ve ihanetin ilk dalları görüşümde titreşiyor.

Ama sonra cevap verir. "Hayır. Sadece bendim."

Dom boğazını temizliyor ve sonra kalçama bir şey konuyor.

Telefonum.

"Eğer kontrol etmek istersen." Elini tekrar d i r e k s i y o n a götürdü. "Bakalım doğruyu söylüyor mu?"

Telefonumu ne zaman aldığını bilmiyorum ama yavaşça elime alıyorum ve ayarların rahatsız etmeyin olarak değiştirildiğini görüyorum.

Ayarı kapatırken acı dolu bir an bekliyorum ve ekran bildirimlerle doluyor.

King'den
aradılar.

King'den
metinler.

Ayrıldığımızdan beri beni aramaya çalışıyor.

Onun da bu işin bir parçası olabileceğini düşündüğüm için midem iğrenç bir suçluluk duygusuyla doluyor. Mesajları açıyorum ve titreyen ellerimle göz gezdiriyorum.

Kralım: Geri gel. King:

İyi misin?

Kralım: Neden ağlıyordun? Kral:

Telefonuna cevap ver.

King: Sert davrandıysam özür

dilerim. Kral: Val, cevap ver

bana.

Kralım: Lütfen bana cevap verin.

Savannah'ya söyleyeceğim.

King: Söyletme bana.

Onu durdurmadığım için üzgünüm.

Kralım: Sadece bana iyi olduğunu söyle.

Gözlerimden yeni yaşlar, gerçek yaşlar dökülmeye başladı. Çünkü King yalan söylemiyordu.

Ama bunların hiçbiri kaburgalarıma yapışan çirkin şüpheyi kazıyıp atmıyor. Çünkü King onurlu bir adam. Ve muhtemelen ailevi yükümlülükleri nedeniyle bu şekilde tepki veriyor.

Ve bir zorunluluk olmaktan çok sıkıldım. Bir yük. Uyumsuz bir akraba. Acıyarak masada bir sandalye alan kişi. Çünkü gidecek başka yeri yok.

Burnumu çekiyorum, gözyaşlarım hala akıyor.

Ve bu hiç adil değil.

King, Savannah ya da Aspen için adil değil. Çünkü belki de deniyorlar. Ama bu gerçekleri değiştirmez. Ve tarihi değiştirmez.

Yanaklarımı siliyorum.

King'in beni araması çok hoş.

Ama kendimi bu durumdan kurtaracağım. Tıpkı bundan öncekilerden kurtulduğum gibi.

King'e bir cevap yazıyorum.

Ben: Üzgünüm, benim-

Sil.

Telefonum kapalıydı. Seni sonra ararım. Ben iyiyim-

Sil.

Telefonum kapalıydı. Bir şey olmaz.

Gönder.

Artık kimsenin yükü olmayacağım.

BÖLÜM 18

Dom

BIZI ÖLDÜRMEMEK IÇIN DIKKATIMI YOLDA T U T M A Y A ÇALIŞIYORUM AMA Valentine'a bakmadan duramıyorum.

King'in bununla bir ilgisi var mı? Seninle ve benimle?

Neden böyle bir şey sorsun ki?

Daha birkaç saat önce aynı Kral'ın önünde durmuyor muyduk? O adam kafamı koparmaya hazırdı. Bugünkü öfkesi, aylar önce karısıyla aramı bozduğumu düşündüğü zamanki öfkesiyle yarışıyordu.

Val'in neden ondan şüphelendiğini bilmiyorum ama telefonunda yaptığı kaydırma miktarına bakılırsa, King'in ona ulaşmaya çalıştığı konusunda doğruyu söylediğini düşünüyorum.

Ama onu geri aramıyor. Bir mesaj gönderdikten sonra bakıyorum ve telefonunu kapattığını görüyorum.

Ne oluyor be?

Parmaklarımı direksiyona vuruyorum.

Valentine'ın kim olduğu hakkında gerçekten iyi bir fikrim varmış gibi hissediyordum, ancak tüm bunlara verdiği tepki bazı şeyleri yeniden sorgulamama neden oldu.

İkimizin de biraz hava alması gerektiğine karar vererek flaşörümü yakıyorum ve bir sonraki çıkışa girmek için dağınık trafikte ilerliyorum. Arkamızdaki araba bizi takip ediyor.

Büyük, iyi aydınlatılmış bir benzin istasyonuna doğru bir dizi dönüş yaparken Val bir şey söylemiyor ama bu sürpriz değil.

Açık bir pompanın önüne yanaşıp aracı durduruyorum.

Val telefonunu bana doğru uzattı.

"Bunu senin için tutmamı ister misin?" diye sordum.

King'in girişinde durduğundan beri Valentine ilk kez gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. Kırmızı çerçeveli, donuk ve dişlerimi sıkmama neden oluyorlar.

Hâlâ elinde tuttuğu telefonla benim aramda gidip geliyor, sonra yavaşça indiriyor. "Onu benden almayacaksın değil mi?"

Ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda dönüyorum. "Telefonunu elinden almayacağım."

"Oh." Sesi şaşkındı, sonra ön camdan dışarı baktı. "Tuvaleti kullanabilir miyim?"

Ne?

"Evet, Valentine. Banyoyu kullanabilirsin." Benim şaşkınlığım onunkiyle eşleşiyor. "Sen bir mahkum değilsin."

Telefonu tekrar kucağına koyuyor. "O zaman eve gidebilir miyim?"

İşte burada.

Başımı salladım. "Artık yeni bir evin var." "Ama

artık seninle gitmek istemiyorum."

Sözleri acı vermemeli. Belli ki artık benimle gelmek istemiyor. Onu suçlayamam. Ama yine de bunu duymak hoşuma gitmiyor.

"Bu çok kötü, Shorty." Sırf onu kızdırmak için takma isimlerimden birini bilerek kullanıyorum. "Patronuna e-posta gönderip Chicago'ya taşınacağını söylemişsin bile. Böylesine önemli bir kararını yirmi dört saat sonra değiştirirsen muhtemelen iyi görünmez."

Yanaklarında öfke çiçekleri açıyor ve bu umutsuzluktan çok daha iyi.

"Kendi gelirim var," diye savunuyor. "Kendi evimi tutabilirim. King'e söylemem bile. Değerli *anlaşman* hâlâ sende kalabilir."

"Bu işler böyle yürümez."

Adamlarımdan birini cipimin arkasında görünce, benzin deposunun üzerindeki küçük kapının kilidini açmak için direksiyonun altındaki düğmeye bastım.

Klik sesi duyuluyor ve Val'in gözleri yan aynaya kayıyor.

Ayrıntıları kavrarken gözlerinin kısılmasını izlemek büyüleyici.

Aynaya daha iyi bakmak için öne doğru eğildiğinde, onu gördüğünde anlıyorum.

Val koltukta dönerek arka camdan dışarı bakıyor. "Bu benim arabam mı?"

"Uh-huh." Kemerimi çözdüm, sonra Val'in kemerini çözmek için uzandım.

O kadar şiddetli bir şekilde benden uzaklaşıyor ki başının arkasını cama vuruyor.

"Tanrım, Val."

Omuzlarını kamburlaştırırken acı dolu bir ses çıkarıyor.

Ve sonra anladım.

Sonra da sinirleniyorum.

"Sana vurmayacaktım," diye homurdanıyorum ve bu bir sözden çok tehdit gibi geliyor.

"Şey, bilmiyorum!" Val başındaki lekeyi ovmak için uzanırken sesi tizleşiyor.

"Sana asla zarar vermeyeceğim." Ses tonumu sabitlemeye çalışıyorum. Ama Val kırık bir kahkahayla cevap veriyor.

"Oh, yapmayacak mısın?"

Alay etmeyi amaçlıyor, ama sadece üzücü geliyor. Çok üzücü.

Bu hiç iyi gitmiyor.

"Senin yanında hiç şiddet uyguladım mı?" Mantıklı konuşmaya çalışıyorum, anlamasını istiyorum.

Val elini başından indirip gözlerimin içine bakıyor. "Seninle hiç *tanışmadım* bile."

SENINLE HIÇ TANIŞMADIM BILE.

Sessiz yolculuğumuzun son bir buçuk saati boyunca sözleri kafamın içinde dönüp durdu.

Yanılıyor.

Binamın altındaki otoparka girdiğimde onu yola getirmenin zamanı geldiğine karar verdim.

BÖLÜM 19

Val

DOM MOTORU KAPATIYOR VE ETRAFIMIZA SESSIZLIK ÇÖKÜYOR.

Dom'un şehir merkezinin hangi bölgesinde yaşadığını bulmaya çalışmadım. Şehri yeterince tanımadığım için bunun bir önemi yoktu. Ve sanırım gösterişli bir çatı katı var, bu yüzden pencerelerden bakıp nerede olduğumu anlayabileceğimden eminim.

Chicago mafyasının başı olmanın tam olarak ne gerektirdiği konusunda hala cahil olabilirim, ancak bunun büyük miktarda para içerdiğini varsayıyorum.

Dom cipten iniyor ve ben kendi suratıma bir tokat atmak istiyorum. Şimdi çok açık görünüyor.

Bu yüzden Kral'ın kapısının dışındaki silahlı muhafızlara gözünü bile kırpmadı.

Muhtemelen gardiyan da bu yüzden silahını çekti. Dom'u tanımış olmalı.

Dominic'in kim olduğunu bilmeyen tek kişi olmama bayılıyorum.

Kapım çekilerek açıldı ve bir çığlık attım.

Kızgın görünümlü bir Dom açık kapı aralığına doğru eğiliyor ve kemerimi çözmek için uzanırken beni sıkıştırıyor.

Bu sefer ürkmedim. Sadece donuyorum.

Kokusu bunca zamandır arabayı dolduruyordu, ama bana doğru eğilmesi kokuyu tam da duyularıma getirdi. Bundan kaçış yok.

Dom uzaklaşmaya başladığında dizlerimi kavrıyor ve beni koltuğun üzerinde döndürüyor. İtiraz etmeliyim. Ona tokat atmalıyım. Bir şeyler yapmalıyım. Ama tepki veremeyecek kadar şaşkınım.

Ellerim hâlâ dizlerimin üzerinde, Dom popom koltuktan kaymaya hazır olana kadar beni ileri doğru sürüklüyor.

Tanrım, birilerinin acelesi var.

Ama Dom yere kaymama izin vermek yerine ellerini kalçalarıma götürüyor ve beni kendine doğru çekerek araçtan dışarı çıkarıyor.

Vücudum kendiliğinden tepki veriyor. Kollarım boynuna dolanıyor. Bacaklarım beline dolanıyor.

Parmaklarını yanlarıma geçirirken vücudumda istenmeyen bir sıcaklık yayılıyor. Ve sırtımı araca dayamadan önce iki adım yana çekiliyor.

"Beni yere bırak," diye bağırmaya çalışıyorum ama

sesim zayıf çıkıyor. "Hayır."

Kollarımı çözüp göğsünü itiyorum.

Dom beni cipin yan tarafına daha sert bastırırken bir eliyle beni bırakıyor, böylece her iki bileğimi de yakalayıp göğsüme bastırabiliyor.

Ben nefesimi tutmaya çalışırken göğüs dekoltem parmaklarına çarpıyor.

"Kıpırdamadan dur," diyor ama benim odağım onun ellerine kilitleniyor. Şunlar

büyük, güçlü eller, mürekkeple kaplı.

Onun bir gangster olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama şimdi bildiklerimden sonra, bunu nasıl görmediğimi bilmiyorum. Çok fazla tarihle dolu olduğunu düşündüğüm gözleri gerçekten de öyleymiş. Ama hayal ettiğimden daha karanlık bir geçmiş. Nasırlı avuç içleri. Göğsünün ortasına kalıcı olarak çizilmiş kafatası. Özgüven.

Nasıl bu kadar çok şey kaçırdım?

"Kardeşinin hayatı hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama benimki de hemen hemen aynı. Gittiğin her yerde bir şoförün olacak. Ve arabadan indiğinde sana eşlik edecek bir koruman."

"Ne?" *Biri bana da mı eşlik ediyor?* "Hayır."

Ellerimi hafifçe sıkıyor. "Evet."

"İşe gelirken yanımda bir koruma bulunduramam."

"Lobide bekleyecek."

"Yapamazsın-"

"Yapabilirim." Dom yaklaşıyor. "Artık benim şehrimdesin, unuttun mu? Ne istersem yapabilirim."

"Sen..."

Dom vücudunu kaydırıyor ve ben onu hissedebiliyorum.

Bacaklarımın arasına bastırdığını hissedebiliyorum.

Vücudum artık ondan hoşlanmadığımızı bilmiyor.

Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, ama kalçaları hala bacaklarımın arasında, bu yüzden sadece k a l ç a l a r ı m ı onun etrafında sıkıyorum.

"Beni yere bırak," diye fısıldadım.

"Henüz değil." Dom dudaklarını benimkilere birkaç santim yaklaştırıyor. "Eğer sana başka bir yüzük verirsem, onu takacak mısın? Yoksa başka bir pencereden mi atacaksın?"

Bileklerimi tutmak için kullandığı eline bakıyorum ve parmağındaki sade altın bandı görüyorum.

Açık bırakmış.

Ve ona mükemmel uyuyor.

Ve yüzükleri de yanında getirdi. Çünkü bunu planlamıştı.

Daha önce ona düğün gecemizde de sarhoş o l u p olmadığını sorduğumda yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

"Cevap ver Val."

Korkunç bir şüphe beynime sinsice giriyor. Onunla göz göze geldim. "Bana ilaç mı verdin?"

Gözünü bile kırpmıyor. "Yüzüğü takacak mısın?" Öfke sonunda içimdeki acıyı bastırıyor.

"Bana ilaç mı verdin?" Şak diye söyledim.

Dom bana bakıyor. "Evet." Sonra ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Yüzüğü pencereden atar mısın?"

"Evet." Çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Adam hiçbir şey olmamış gibi bana ilaç verdiğini itiraf etti.

"Tamam o zaman." Dom bedenimi onunkinden aşağı kaydırıyor. "Hadi yukarı çıkalım."

BÖLÜM 20

Val

TEK DÜĞMELI ÖZEL ASANSÖRE BILE ŞAŞIRMADIM.
PH seviyesi için. *Şekiller.*

Araba, binanın en üst katındaki küçük bir koridora açılmadan önce hızla yükseliyor. Sadece bir kapı var. Ancak binanın başka bir bölümüne erişimi olması gereken ikinci bir asansör var.

Çok az seçeneğim olduğu için, sırt çantamı omzuna asmış olan Dominic'in yanında duruyorum, o ise tüm elini kapının yanındaki siyah bir ekrana bastırıyor.

Kapının ağır bir *gümbürtüyle* açıldığını duyduğumda güvenlik sistemi için Nero'nun şirketini kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.

Dominic'in dairesine girdiğimizde yüz ifademi etkilenmemiş gibi tutmaya çalışıyorum ama bu çok zor.

Mekan çok büyük. Endüstriyel görünümlü, beton zeminler siyah görünecek kadar koyu ve tavanlardaki açık metaller otuz fit yüksekliğinde olmalı. Tüm bunlar sol tarafımda boylu boyunca uzanan tavandan tabana pencerelerin oluşturduğu duvarın gölgesinde kalıyor.

Büyük odanın uzak tarafında, pencere duvarı boyunca uzanan ve gözden kaybolan bir koridor bulunmaktadır. Ve bu koridorun yanında, ikinci kattaki başka bir koridora çıkan merdivenler yer almaktadır.

Gece çökmüştür ve camın ötesindeki şehir manzarası nefes kesicidir. Ama ona hayran olmak için yaklaşmayı reddediyorum.

Yine de bakmaya devam ediyordum ki camın diğer tarafında bir gölge hareket etti ve beni sıçrattı.

Dom nereye baktığımı görünce, "Adamlarımdan biri," diye açıklıyor.

Ve pencerelerin arasına gizlenmiş bir kapı olduğunu fark ediyorum, yani binanın en tepesinde bir çeşit açık veranda alanı var. Orada, o kadar yüksekte olma düşüncesi bile içimde kusma isteği uyandırıyor.

Gözlerimi camdan ayırdığımda burada da yalnız olmadığımızı fark ediyorum.

Pencerelerle aramızdaki koltuklardan birinde bir adam oturuyor ve başka bir adam da tam karşımızdaki mutfakta duruyor. Büyük mermer adanın diğer tarafında ama kalçasındaki silahı hâlâ seçebiliyorum.

Neredeyse komik - siyah gömlekler, siyah pantolonlar ve birbiriyle uyumlu ciddi ifadeler... Ama bu benim hayatım, şimdilik, bu yüzden daha az eğlenceli hale geliyor.

"Yani evimizi ordunuzla mı paylaşıyoruz?" Ses tonumu olabildiğince mülayimleştirerek soruyorum.

"Burada bizden başka kimse uyumuyor," diye cevaplıyor Dom. "Akşam yemeği için ne istersiniz?"

Soru o kadar tuhaf ki hemen cevap veremiyorum.

"Valentine," diye soruyor Dom.

"Yatmak istiyorum."

"Yemek yemelisin."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Beni yatağa
bırakmalısın." Dom yaklaşıyor, göğsü neredeyse benimkine
değiyor. "Yoksa ne olur?"

"Ya da... Ya da adamlarınızdan birinden o silahlardan birini çalar ve sizi vururum."

Birinden gerçekten silah alabileceğimi sanmıyorum, ama a l s a y d ı m, kesinlikle onu vururdum.

Ağzının kenarı yukarı doğru çekiliyor. "Beni nereden vuracaksın,
Shorty?" Gözlerimi kısıyorum. "Bacağından."

Dominic bir kahkaha attı. Ve
bu beni kızdırıyor.

"Kaval kemiğinde bir mermi varken gülüyor olamazsın," diye tersliyorum ve yatak odalarının üst katta olduğunu varsayarak merdivenlere doğru yürüyorum.

Dom'un kıkırdaması beni takip ediyor. "Sana bunu vereceğim."

Bunu sana vereceğim. Dışarıdaki adamın hareketini tekrar yakalamadan önce cümleyi ağzımdan çıkarıyorum.

Her neyse. Burada olmaktan mutlu olmamam adamları için sürpriz olmamalı. En azından bazıları açıkça komplonun içindeydi.

Dom beni başka bir yere yönlendirecek bir şey yapmadığı için, elimi siyah demir korkuluktan ayırmadan merdivenleri çıkmaya başlıyorum.

Tepeye ulaştığımda duraksadım. Koridor beklediğimden çok daha uzun.

Dom yanımda durdu. "Bir tur ister misin?"

Başımı salladım. İçinde bulunduğum durumun ciddiyeti nihayet kafama dank etmeye başlıyor.

Bu süslü çatı katı... Benim olmayan bu şehir... Bu benim hayatım.

En azından ben bir çıkış yolu bulana kadar. Ama onun iddia ettiği gibi bir mahkum gibi kilit altında kalmak istemediğim için, ona ayak uyduracağım. Yaldızlı bir kafes gerçek bir kafesten iyidir.

"Sondaki kapı." Dom elini kaldırarak koridorun en sonundaki kısmen açık geniş kapıyı işaret ediyor.

"Orası benim odam mı?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Orada uyuyacaksın," diye cevap veriyor.

Şifreli cevabı karşısında içimi çektim, buranın onun odası olduğunu ve hâlâ aynı yatağı paylaşmamızı beklediğini düşündüm. "Sanırım buradan bulabilirim."

Dom'un tartışmasını bekliyorum ama tartışmıyor. Sadece sırt çantamı önümde tutuyor.

Bunu görmek kalbimi bu kadar acıtmamalı. Ama acıtıyor.

Ben alıyorum.

Ama ikimiz de hareket etmiyoruz.

"Havaalanı mı?" Dominic'in bana aldığı çantaya bakarken sorum bir fısıltıdan ibaret.

Tarihimizin son kırıntısının da yok edilmesiyle ne elde edeceğimi düşünüyorum bilmiyorum.

Sormamalıydım.

Dom'un parmakları hafifçe at kuyruğumun üzerinden geçiyor.

"Yatağına git, Valentine." Ayaklarım uyuyor ve ona bir kez daha bakmadan ilerliyorum. Üç odayı geçtikten sonra koridorun sonundaki kapıya ulaşıyorum.

Elimi kapının kenarında tutarak içeri adım atacak kadar açıyorum, sonra arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Odanın büyük olduğu belli. Koyu gri nevresimlerle güzelce döşenmiş ve başka bir pencere duvarına bakan platform yatağa bakarken, buranın ana yatak odası olduğundan hiç şüphem yok. Dom'un yatak odası.

King Dom'un kimliğini açıkladığından beri göğsümden çıkmayan acıyı tamamen bastırmak için öfkeleneceğim.

Artık canımı yakmak
istemiyorum. Bu gece olmaz.

Sırt çantamı yatak başlığının bu tarafındaki açık kapıya taşıyorum ve odanın uzunluğu boyunca uzanan lüks bir banyo buluyorum. Büyük boy çift lavabo. Mermer duvarlı büyük camlı duş kabini. Tuvaletin olduğu ayrı bir oda. Ve bir başka büyük pencerenin önünde derin bir küvet.

Buralarda kimse dürbünlü insanlar için endişelenmiyor mu?

Banyo kapısını kapatmak için arkamı döndüğümde, kapının arkasına gizlenmiş dev bir gömme dolapla karşılaşıyorum.

Elbette paranoyakça davranıyorum ama buradaki ilk gecemde röntgencilerin beni görmesini istemediğim için sırt çantamı küçük tuvalet odasına götürüp pijamalarımı giyiyorum.

Yüzümü yıkarken, yeni kocamla sonsuza dek sürecek mutluluğuma başlamak üzere olduğumu düşünürken öğleden s o n r a çantamı nasıl hazırladığımı düşünmüyorum.

Göz altı kremimi sürerken, Dom'un beni bir günlük ihtiyaçlarımı içeren bir gece çantası hazırlamam için nasıl teşvik ettiğini düşünmüyorum çünkü *eve döndüğümüzde eşyalarını ayırmak zor olabilir*.

Atkuyruğumu gereğinden fazla güç kullanarak yeniden yaparken, Dom'un dünyamın yıkılmak üzere olduğunu bile bile King'in evine nasıl bu kadar sakin gittiğini düşünmüyorum.

"O bir pislik," diyorum yansımama. "Tam bir pislik."

Gözlerimin arkasındaki yanma hissi biraz olsun azalıyor. "O iğrenç bir pislik. Tam bir pislik." Zorla koydum
diş fırçamın ucundaki diş macunu. "Ondan nefret ediyorum."

Dişlerimin minesini neredeyse fırçalarken öfkemi elimden geldiğince tutuyorum.

Lavaboya tükürdüm. "O bir... bir... pislik." Diş fırçamı lavabonun kenarına çarpıp orada bırakıyorum. Tıpkı kirli kıyafetlerimi yerde bıraktığım gibi. Ve sırt çantamı küvetin kenarında açık bıraktığım gibi.

Bunlar onun tertemiz yaşam alanında küçük meydan okuma eylemleri, ama beni daha iyi hissettiriyorlar.

Telefonumu çantamın yan cebinde buldum, Dom'un ne zaman oraya sıkıştırdığından emin değilim ama yatarken yanımda taşıyorum.

Odayı çevreleyen taç pervazına yerleştirilmiş bir grup gömme ışık, hoş ve yumuşak bir parıltı veriyor. Ama o olmadan bile, pencerelerin ötesindeki şehirden gelen ortam ışığı yolumu aydınlatmaya yetiyor. Burada

Bu odada kaçacak çok şey var. Yatak, büyük yastıklı deri başlığıyla normal bir kral yataktan daha büyük görünüyor. Yatağın her iki yanında birbiriyle uyumlu -basit ama eminim pahalı- komodinler yer alıyor.

Yatağın ayakucunda dolaşıp uzak tarafa doğru dönerken battaniyeleri açıyorum. Ne tür bir insan ayakları bu şekilde sıkışmış halde uyur bilmiyorum ama ben değilim.

Yapacak bir şey kalmayınca yatağa tırmanıyorum ve bacaklarımı battaniyenin altına sokarak oturuyorum.

O kadar geç bile değil, ama kış neredeyse geldi, dışarısı çoktan karardı. Ve duygusal yorgunluk gerçek ve üzerimde.

Ama yatmadan önce yapmam gereken bir şey daha var.

Nefesimi bırakıp telefonumu tekrar açıyorum.

King'e bir açıklama daha borçluyum.

Ekran sadece gelen bir aramayı göstermek için değiştiğinde yanıyor.

Savannah.

İnledim.

Telefonumu hemen geri kapatmak istiyorum ama bunun ilk arama denemesi olduğundan şüpheliyim.

Kalbimin etrafındaki duvarları sürükleyerek cevap tuşuna bastım. "Selam Savannah."

Bir duraklama ve ardından gürültülü bir nefes verme. "Kahretsin, Val. Uzun zamandır sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Özür dilerim." Kendimi yeniden suçlu hissederek irkildim. "Bir anlık bir şey yaşıyordum, o yüzden telefonumu kapattım."

"Söyleyeceğim," diye homurdanıyor. "Bana neler olduğunu açıklar mısın? King ayrıntılar konusunda pek net değil."

Telefonu hoparlöre alıp önümdeki yatağa koyuyorum, böylece ellerimi yanaklarıma bastırabiliyorum. "King'in savunmasına göre, onu gafil avladım."

"Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyor." Savannah'nın gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Sürprizlerden hoşlanmadığını anlıyorum ama bunda büyütülecek bir şey görmüyorum. Dom'a güveniyor. En azından bir dereceye kadar."

Bunda büyütülecek bir şey görmüyor mu?

"Emin değilim..." Ben başlıyorum ama o konuşmaya devam ediyor.

"Yani Dom biraz korkutucu olabiliyor ama beni evine getirdiğinde bana karşı çok nazikti."

Ağzım açık kaldı.

"Sıcaktan bahsetmiyorum bile." Savannah mırıldanır gibi bir ses çıkarır.

"Bekle." Başımı salladım. "Dominic'in kim olduğunu biliyor musun?"

"*Dominic*," diye tekrarlıyor. "Onunla sadece bir kez karşılaştım, bu yüzden muhtemelen onu *tanıyor* sayılmam. Ama şimdi anlıyorum, telefonunda neden farklı bir isim vardı. King ikinizin çıktığını duysa çıldırırdı."

"Evet..." Sözümü kesiyorum.

Bilmiyor.

Savannah, Dominic'in kim olduğunu *bilmediğimi* bilmiyor. Dom'un İttifak'a erişebilmesi için bu evliliğe kandırıldım. Her ne demekse.

Savannah temkinli bir ifadeyle, "King oldukça üzgün olduğunu söyledi," dedi.

King bunun tam boyutunu biliyor mu? Bunu bir araya getirebilir miydi? Yani, yapmak zorundaydı, değil mi?

Gözlerimi kıstırıyorum ve etkileşimi düşünüyorum.

King, Dom'la evlendiğim için kızgındı. Dom'un İttifak'a girmeyi talep etmesine de kızmıştı, Dom'un *beni yatağa atmak için kandırdığı* yorumunu da o zaman yapmıştı.

Ve King ağladığımı biliyordu. Beni gördü.

Ama hepsini bir araya getirdi mi? Yoksa sadece anlaşamadıkları için üzgün olduğumu mu düşünüyor?

King gerçekten de Dom'un kim olduğunu başından beri bildiğimi ve kızacağını düşündüğüm için bunu sır olarak sakladığımı düşünüyor olabilir mi?

"Val?" Savannah muhtemelen sessizliğimden endişelenerek, "Val," diyor.

Ona söyleyebilirdim.

Ona her şeyi anlatabilirdim.

Sonra King'e gidip *beni serbest bırakmasını* isteyecekti. Sonra King, İttifak, Dominic ve Chicago mafyası savaşa girecekti.

Ne için?

Benim için mi?

Ben buna değmem.

"Yani, evet, öyleydim. O iki adamın birbirine bağırması biraz fazla oldu." Hafif bir tonda konuşmaya çalışıyorum. "Onların aşırı tepki vermesine ben de aşırı tepki verdim."

"İyi olduğuna emin misin?" Samimiyeti beni neredeyse kırıyor. "Eminim."

Savannah telefona geri konuşmadan önce boğuk bir şeyler söylüyor.

"King seninle konuşmak istiyor."

Telefona bakarken gözlerim açılıyor. "Ona yarın akşam arayacağımı söyler misin? Uzun bir gün oldu, Vegas'tan buraya uçuyorum.

sonra da buraya kadar geldim." Tüm bunların bugün yaşandığına inanmak zor.

"Tabii ki. Ona söyleyeceğim." Savannah iç geçirdi. "Eminim yerleşmekle meşgulsündür ama yakında *Dominic* hakkında daha fazla şey duymak istiyorum." İnanamıyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Chicago'da yaşadığına hâlâ inanamıyorum. Ama hiç değilse tatiller yaklaşıyor. O zaman görüşürüz."

Kasım ayındayız. Eğer Noel'den bahsediyorsa, bu hala çok uzak.
Ve yabancılarla geçirmek için uzun bir zaman.

Yutkunuyorum. "Elbette."

"İyi geceler Bayan Gonzalez," diye takılır ve telefonu kapatır.

Bayan Gonzalez.

Kalbimi yeni bir keder dolduruyor.

Neden böyle olmak zorundaydı?

"Neden yalan söyledin?" Dom'un sesi neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu.

"Tanrım!" Dom kapıyı iterken bir elimi göğsüme götürüp başımı çeviriyorum. "Ne zamandır oradasın?"

"Yeterince uzun." Ayakkabılarını çıkarırken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Neden ona gerçeği söylemedin?"

Telefonumu komodinin üzerine koyuyorum ve yorganın altına uzanana kadar yatakta kayıyorum. "Ne amaçla?"

Dom kafasını bana doğru eğdi. "King'le birlikte senin için mücadele etmesi.
Eve gitmene izin vermemi istesin."

"Ve sen de bunun olmasına izin mi vereceksin?" Dom yavaşça başını sallar.

"Dediğim gibi." Ondan uzaklaşıp sırtımı ona veriyorum. "Ne amaçla?"

"Val-"

Sözünü kestim. "Başka bir odada uyumama izin verme şansın var mı?"

"Hayır." Cevabı çok hızlı oldu.

Yastığa karşı başımı sallıyorum. Beklediğim buydu. "O zaman lütfen tavandaki ışıkları kapat ve çeneni kapat ki uyuyabileyim."

Adımları sessiz ama yatağın ayakucundan bana doğru dönerken duyuyorum.

Gözlerim hâlâ açık ama bakışlarımı önümden ayırmıyorum.

Dom'un kalçaları tam önümde, ama sonra dönüp komodinin üzerindeki bir şeye uzanıyor. "Burada bir düğme var. Açıp kapatmak için bir kez bas. Parlaklığı ayarlamak için basılı tut. İçinde bir de silah var.

Bu çekmece." Tahtaya vurduğunu duyuyorum. "Ama kilidi açmak için benim avucuma ihtiyacın var. Çünkü burası eskiden yatağın benim tarafımdı." *Eskiden.* "Ve birazdan *çenemi kapatacağım*. Ama şunu bil ki benimle bu şekilde konuşarak paçayı kurtarabilecek tek kişi sensin. Ve sadece özel olarak." Önümde çömeldi, göğsü tamamen çıplaktı. "Bunu herkesin içinde yaparsan ceza olarak ne yaparım bilmiyorum. Ama bundan hoşlanmayacağından eminim."

Gözlerimi kapatıyorum, onu görmezden geliyorum.

"Biraz uyu." Sıcak dudaklar alnıma bastırıyor. "Yarın büyük bir gün olacak."

Yatağın etrafında tekrar döndüğünü duyana kadar mümkün olduğunca hareketsiz duruyorum.

Banyo kapısının kapandığını duyduğumda, gecenin son gözyaşının gözümden kayıp yastığa karışmasına izin veriyorum.

Her konuda nasıl bu kadar yanılmışım?

Neredeyse komik. Büyürken annemin verdiği tüm öğütler. Erkeklerin beni sadece kullanmak isteyeceklerini. Onları anlamak için ne kadar aptal olduğumu. Sonunda nasıl mahvolacağımı ve yalnız kalacağımı. Gerçekten dikkat etmeliydim.

Pişmanlıklar içinde kıvranırken, Dom'un yatağa dönmesini beklerken, sonunda uykunun kaçışına dalıyorum.

BÖLÜM 21

Dom

YATMAYA HAZIRLANMAK IÇIN ZAMAN AYIRIYORUM. VALENTINE'IN kendi odası. Eninde sonunda buradaki yerini kabul edecektir, ama şimdi ona mesafe koymak yarardan çok zarar getirir.

Dolabımdan boxer'ımdan başka bir şey giymeden çıkmamın nedeni de aynı mantık. Giymeyi sevdiğim şey buyken kıyafetlerle uyumama alışmasına izin veremem.

Banyonun kapısını açıp yatak odasına tekrar girdiğimde Val'in nefes alış verişi uykuda dengelenmişti.

Güzel.

Tam zamanında, telefonum bir bildirimle yanıp sönerek onun burada olduğunu haber veriyor.

En yakınımdaki komodinden bir avuç para alıyorum, sonra yatak odasından çıkarken kapıyı sessizce kapattığımdan emin oluyorum.

Adamlarım Doc'u içeri aldığında merdivenlerin başındaydım ama konuşmak için onun önünde durana kadar bekledim. "Hızlı teslimat için teşekkür ederim."

Valentine odamıza ilk çıktığında onu aradım.

Yetmiş yaşlarındaki adam bir omzunu kaldırıyor. "Hepsi elimde olan şeyler."

Ceplerim yok ve üzerimde sadece boxer'larım var, benim için hazırladığı eşyaları alabilmem için yüzlük destesini ona uzatıyorum.

"Bunlar tıpkı ondakilere benziyor olmalı." Doktor elime, her biri düzgün sıralar halinde yirmi sekiz küçük hap içeren bir yığın folyo dikdörtgen yerleştiriyor. "Sadece mevcut olanla değiştirmeden önce doğru miktarı çıkardığınızdan emin olun."

Başımı salladım.

Doktor ikinci madde için çantasını karıştırıyor ve kapaklı bir şırınga çıkarıyor. "Bu da diğer şey."

Ondan alıyorum, sonra dönüp üst kata, karımın yanına çıkıyorum.

BÖLÜM 22

Val

SANKI BIR NEFESTE UYANIYORMUŞUM GIBI GELIYOR.

Rüyasızların uykusunu uyuyordum, bilinçsizliğin siyah hiçliğinde kaybolmuştum. Ve şimdi buradayım.

Yatağa gittiğimde saat erkendi ve şimdi pencerelerin ötesinde şafak söküyor.

Gözlerim alışırken, başka birinin nefes alışını duyuyorum. Demek Dom dün gece burada uyudu.

Bir yanım onu uyandırmak istiyor, sırf rahatsız etmek için. Ama diğer yanım sabahın geri kalanında uyumasını istiyor.

Kendimi yukarı itiyorum ve parmağım zonkluyor.

Komik uyumuş olmalısın.

Dikkatle yataktan çıkıyorum ve pencerelere yaklaşırken göz kırparak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum.

Hangi katta olursak olalım yüksek. Korkutucu derecede yüksek. Ama bu manzara çok güzel.

Şehir altımızda ve binaların hemen ötesinde canlanıyor. Nefes alıyorum ve avuçlarımı camın üzerine koyuyorum.

Michigan Gölü tam orada, gün doğumunda parlıyor.

Bu manzaraya uyanmaya alışabilirim.

Bu düşünce beni durduruyor ve başımı sallıyorum. Ve sonra donup kalıyorum.

Bu da ne...

Ellerim hala cama dayalı ve... Ve... Sol elimi camdan kaldırıyorum.

Bu olamaz.

Sağ elimi uzatıp sol yüzük parmağımın hassas derisine dokunuyorum.

"Nasıl olur da...?"

Bu orospu çocuğu.

Yavaşça dönüp yatağa bakıyorum. Dom uyanık yatıyor, elleri başının arkasında, bana bakıyor.

Elimi uzatıyorum, parmaklarım yukarıda, aramızda.

"Cidden bütün parmağıma dövme mi yaptın?"

Alyansımın olduğu yerde siyah mürekkeple Dominic'in adı yazıyor ve rakamları daire içine alıyor. Onun üstünde, bir yüzüğün olabileceği yerde, yine Dominic'in adı var. Ama burada bitmiyor. Bunun üzerinde, bir sonraki parmak eklemi setinin arasında, üst üste dizilmiş iki *Dominic* daha var.

Farklı olduğunu fark ettiğimde harflerin son halkasını okuyabilmek için elimi yüzüme yaklaştırıyorum.

Son parmak eklemi ile tırnağımın dibi arasında şu sözler yazılı *Ölene kadar*.

"Senden nefret ediyorum." Sesimi yükseltmiyorum ama yine de odayı dolduruyor. Dominic başını bir kez sallıyor. "Hayır, etmiyorsun."

"İstiyorum." Hala parmağıma bakıyorum.

"İstiyorsun. Ama içinde nefret yok, Angel."

Elimi tekrar uzatıyorum ve kısık gözlerimi Dom'a çeviriyorum. "Cidden, Dominic. Bu da ne böyle?"

"Sana yüzüğümü takıp takmayacağını sordum, sen de hayır dedin."

Elimi salladım. "Delirdin mi sen?" Bu sefer bağırıyorum. "Bana öylece dövme yapamazsın! Hem de *bütün parmağıma*? Neyin var senin?"

Dominic örtüleri kaldırıp yataktan çıktı. Adım adım bana doğru geliyor. "Sana sordum ve sen hayır dedin."

"İddian bu mu?" Gözlerim açılıyor. "Eğer soru *yüzüğümü takar mısın, yoksa bir psikopat gibi tüm parmağına dövme yapmamı mı tercih* edersin olsaydı, cevabım biraz daha farklı olurdu."

"Cevabınız dürüsttü."

"Dominic," diye çıkıştım. "Bana öylece dövme yapamazsın."

"Sen. Benim. Karımsın." Her kelimeyi bir adımla noktalıyor ve tam önümde duruyor. "Ve insanların bunu bilmesi gerekiyor. Eğer yüzük takman konusunda sana güvenemezsem, herkesin görmesi için seni kendim işaretlerim."

Ağzım açılıp kapanıyor.

Bu adam gerçek değil.

"Adını bir kere bile yazamadın mı?" Buna hâlâ kızgın olduğumu bilerek soruyorum. Ama bütün parmak...?

"Dört." Daha yakına eğiliyor. "Dokunduğun her sikin yerine bir tane."

Ona sadece göz kırpıyorum.

Dokunduğum her siki mi?

Ona kaç erkekle yattığımı ne zaman söyledim?

"Vegas." Dom sessiz soruma cevap veriyor.

"Ne zaman..."

"Düğün törenimizden sonra, gelmene izin vermem için bana yalvarırken, sana sorduğum her soruya da cevap veriyordun. İçkine nasıl dikkat edeceğini gerçekten öğrenmelisin."

"Sen tam bir-" Cümlemi ısırarak bitiriyorum ve elimi aramızda sallıyorum. "Dört erkek! Bunu yaptın çünkü yirmi beş yaşımda toplam *dört* erkekle birlikte oldum."

Dom kollarını kavuşturur. "Benim olana dokundular."

"Senin mi?" Alay ediyorum. "Beni bu işe sen bulaştırdın.

Bütün bunların içine." "Bu seni daha az benim yapmaz."

"Peki ya sen?" İşaret parmağımı göğsüne sokarak tıslıyorum. "O aptal sikini kaç vajinaya soktun? Bahse girerim dörtten fazladır."

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "Dörtten fazla." Çenemi

sıkıyorum. "Seni öldüreceğim."

Dominic bir adım geri çekilir. "Birçok kişi

denedi." Tekrar elime bakıyorum.

Ağrıyor.

Ve yalancı kocamın adını vücuduma defalarca dövme olarak yaptırmak çok bayağı.

Ve bu kesinlikle birinin bir başkasına yapabileceğini düşünebileceğim en çılgınca şey.

Ve bundan

nefret

ediyorum.

Benim var.

Ben asla böyle bir şey yapmazdım.

Ama -bunu düşündüğüme inanamıyorum bile- hep bir dövme yaptırmak istemişimdir. Sadece çok tutumlu biriyim. Ve yeterince kararlı değilim. Ve asla acıyla uğraşmak istemedim.

Neon kırmızı bayrak sonunda beynimin merkezinde açıldı.

"Bekle..." Bakışlarımı kocama doğru kaldırıyorum.

Dom kapıya doğru yarı yolda durdu, sırtı bana dönüktü.

"Ne?" "Bunu nasıl yaptın? Bana yine ilaç mı verdin?"

Dominic yüzünü bana döndü. "Acıyı hissetmene izin

vermeyecektim." Öfkeli cevabım boğazımda düğümleniyor.

Bu nasıl bir cevap böyle?

Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum," diye homurdanıyorum. "Bana tekrar ilaç veremezsin. Bu sağlıklı olamaz."

"Ne yaptığımı biliyorum."

Harika. Evlendiğim adam insanları nasıl uyuşturacağını biliyor. Ne kadar rahatlatıcı.

"Ve bana tekrar dövme yapamazsın,"

diyorum ona. "İkisini de yapmak gibi bir

planım yok."

Ellerim düştü. "Dom, bu bir cevap değil."

"Bana Dominic demeni tercih ederim."

"Beni uyuşturmadığın ve adını derime kazımadığın zaman seni tercih ederim."

Dominic'in çenesi titriyor, sonra konuyu değiştirmeye çalışıyor. "Kıyafetlerini dolaba taşıdım."

"Dom." Çıplak ayağımı yere vuruyorum. "Adının parmağıma dövme yapılmasını istemiyorum."

"Bunun için biraz geç, Angel." Dönüp kapıya doğru yönelir. "Git hazırlan. Ve siyah bir şeyler giy."

"Dom-"

İçeri girmeden önce omzunun üzerinden bana baktı. "Cenazeye gidiyoruz."

Onun sözleri tiradımı durdurdu.

Cenaze mi?

BÖLÜM 23

Dom

EŞLEŞEN SIYAH SUV'LERIN SIRASI ILERLERKEN GÖZLERIMI KAPATIYORUM.
sabah Chicago trafiğinde.

Valentine için endişelenmemin zamanı değil.

Şu anda ona cenazeye gideceğimizi söylediğimde yüzünün nasıl solduğunu düşünecek yerim yok.

Ona iyi olup olmadığını sormanın bir anlamı
yok. İyi değil.

Nefes alıyorum, ciğerlerimi dolduruyorum.

Bu bir aile meselesi ama bu araçtan indiğimde patron benim.

Dokunulmazım.

Yenilmez.

Kan için dışarıdayım.

Aracın yavaşladığını hissedene kadar nefes alıyorum, sonra gözlerimi açıyorum.

Buradayız.

Val benimle birlikte arka koltukta oturuyor ve katedrale bakıyor.
Titriyor.

Elimi aramızdaki koltukta onunkinin üzerine koyarak gerilmesine neden oluyorum. "Burada olmak istemediğini biliyorum ama içeri karım olarak giriyorsun. Herkes senin kim olduğunu biliyor, bu yüzden kendini tanıtmana gerek yok. Evliliğimizin hızlı olduğunu biliyorlar, ama bunun fırtınalı bir aşk olduğuna inanıyorlar."

Başını çeviriyor ve sonunda bakışlarımla buluşuyor. "Ben de öyle."

Gözleri her zaman çok canlıydı. Onu ilk gördüğüm andan itibaren, altın sarısı gözlerine bir kez baktığımda hayat ve enerji dolu olduğunu görebiliyordum.

Ama bugün değil.

Bugün sıkıcılar.

Ve eğer göğsümün içindeki kalp onlarca yıllık baskıyla zaten bir elmasa dönüşmemiş olsaydı, yüzündeki ifade onu kırardı.

BÖLÜM 24

Val

ELLERIM O KADAR KÖTÜ TITRIYOR KI, DOM'A ITIRAZ BILE EDEMIYORUM.

araçtan çıkmama yardım

ediyor.

Cenaze dışında her şey.

Bunun dışında her şey olabilir.

Boğazım sıkılıyor ve Dom parmaklarını benimkilerle birleştirirken nefes almaya odaklanmam gerekiyor. Yüzük parmağımın acıyan derisi itiraz ediyor ama hafif ağrı bana odaklanacak bir şey veriyor.

Odaklanacak başka bir şeye ihtiyacım var.

Kaldırımda ilerlemeye başlıyoruz.

Dominic kesintisiz siyah giyinmiş. Ve yüzündeki ifade bana onu aslında hiç tanımadığımı hatırlatıyor. Çünkü ilk kez Savannah'nın ne demek istediğini anlıyorum.

Biraz korkutucu görünüyor.

Ayaklarımızı aynı anda kaldırıp devasa ön kapıya giden basamakları tırmanıyoruz.

Adamlar merdivenlerde sıralanmış, hepsi de savaşa hazır gibi görünüyor.

Siyah babetlerim beton üzerinde sessiz duruyor ve iyi ki bu ayakkabıları giymişim diyorum.

Kemerli uzun kollu gömlek elbisem bir cenaze töreni için biraz kısa olabilirdi ama bulabildiğim ilk siyah elbiseydi. Odamızdan aşağı indiğimde Dominic'in bana verdiği tek bir baş selamı da bunun uygun olduğunu gösteriyordu.

Kapılar önümüzde açılıyor ve içimdeki her şey soğuyor.

Cenazelerden nefret ederim.

Onlardan çok nefret ediyorum.

Parmaklarım Dominic'inkileri sıkıyor.

Savaştığımızı bilmediğim bu savaşta düşmanım olabilir, ama aynı zamanda burada bir dosta en yakın olan şey de o.

Ve eğer beni yalnız oturtursa...

Elini çekerim.

Dom yüzünü bana doğru eğdi. Hiçbir şey söylemiyor. Ve yoğunluğu neredeyse beni sessiz tutuyor. Ama kaygım fobi seviyesine yaklaşıyor.

"Will..." Dudaklarım titriyor ve bir an için onları birbirine bastırıyorum. "Benimle oturur musun?"

Bana cevap vermediğinde, gözlerim yaşlarla doluyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve hâlâ etrafımızı saran adamların gözlerinden kaçmaya çalışarak ona değil başka bir yere bakıyorum.

"Angel." Sesi yumuşak. *Eskiden tanıdığım ses.* Başparmağı yanağımı okşuyor. "Her zaman yanımda oturacaksın."

Sıcak eliyle yüzümün yan tarafını kavrıyor, dudaklarını alnıma bastırırken beni sabit tutuyor.

Ondan nefret etmek istiyorum.

"Orada üzgün olabilirsin. İnsanların güzel kalbinizi görmesine izin verebilirsiniz. Bırak seni sevsinler." Dom bir gözyaşını daha siler. "Ama biz içeri omuzlarımız dik gireceğiz. Çünkü oradaki insanların bize inanmaya ihtiyacı var. Ve biz birlikte daha güçlüyüz."

Ondan nefret etmeyi çok istiyorum.

Omuzlarımı düzeltiyorum ve boştaki elimle saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyorum.

Dom'un parlak mavi bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdığımda, az önce duyduğum o aşinalığı görüyorum.

Bunu görmek acı veriyor. İnşa ettiğimizi sandığım şeyi hatırlatıyor.

Ama bu acıyla bile, yine de rahatlatıcı. Ve şu anda ne kadar zehirli olduğu umurumda değil. *Onun* rahatlığına ihtiyacım var.

Birine ihtiyacım var.

"Gel, Karıcığım. Ve yeni ailenle tanış." Ağzının kenarı sadece benim için küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sonra beni kilisenin içine çekti.

Sessiz olmaya çalışan büyük bir kalabalığın donuk mırıltısı, koridordan aşağı inmeye başladığımızda daha da donuklaşıyor.

Anılar beni dibe çekmeye çalışıyor. Hayatımın en kötü anları gözümün önüne geliyor. Ama Dom'un yanında yürüyorum, her seferinde bir adım.

Serbest elimi yanımda rahat tutmaya çalışıyorum.

Burada çok fazla insan var. Yüzlerce.

Babamın cenazesi gibi.

Gözlerim onunkilere takıldığında bir kadın bana gülümsüyor.

Ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, boğazım daha da sıkılıyor.

Bir yabancı bana gülümsedi. Bu babamın cenazesine hiç benzemiyor.

Dom çenesini eğerek yanından geçtiğimiz insanları selamlıyor. Yaşlı bir kadın uzanıp onun eline dokunuyor. Yapabildiğim kadar göz teması kurarken nefes almak için elimden geleni yapıyorum. Her bir nazik göz, o dikeni kalbimin daha derinlerine batırıyor.

Yürümeye devam ediyoruz, kilisenin önüne kadar sıraların yanından geçiyoruz.

Ve işte o zaman nihayet ileriye bakıyorum. Dominic'ten daha genç bir adamın büyük fotoğrafına. Gülümseyen yüzü, altınla çerçevelenmiş, ölümünü simgeliyor.

Tanrım, bunu yapamam.

Dom elimi bırakıyor, ama ben geri almak için çabalamadan önce avucunu sırtıma bastırıyor ve beni sağa, ön sıraya doğru yönlendiriyor.

İlk iki sıra hariç tüm sıralar doludur ve açık sıraların yanında oturan kadın ayağa kalkar.

"Dina Teyze." Dominic ellerini uzatıyor ve Dina ellerini sıkıyor. "Karımla ilk senin tanışmanı istiyorum."

O ne yapıyor? Şimdi de tanıştırma mı?

Muhtemelen altmış yaşlarında olan kadın, kırmızı çerçeveli gözlerle bana dönüyor.

Yüce İsa, bu ölen adamın annesi mi?

Kadın bir adım öne çıkıyor ve ben tepki veremeden beni kucaklıyor.

Donup kaldım.

Bir kalp atışı için, donup kaldım.

Sonra vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum ve ben d e ona sarılıyorum.

Onu sıkıca tutuyorum.

Çünkü bu sımsıkı bir sarılma. Çekincesiz bir sarılma. Bir selamlaşmadan daha fazlası. Bu... gerçek.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum gözyaşlarım kirpiklerimden süzülürken. "Çok özür dilerim."

Uzun bir süre sonra geri çekiliyor ve ben de ellerini yanaklarıma koyması için onu bırakıyorum. "Tanrı seni korusun, tatlı kız." Önce bir yanağımı, sonra diğerini öpüyor.

Dom omzuma bir el atıyor, bu hareket kadının, yani teyzesi Dina'nın beni bırakması için yeterli oluyor.

Kız yerine oturana kadar bekliyor. Sonra bizi döndürüyor. Böylece yüzümüz

Herkes.

Dominic bir şey söylemiyor.

Söylemesine gerek yok.

Arkamızdaki sırada oturan bir adam ayağa kalktı, gözleri benim üzerimdeydi. Yanındaki kadın ayağa kalkıyor.

Yavaşça ve sonra hepsi birden, herkes ayağa kalkar. *Hepsi* ayağa kalkar.

Ve hepsi bana bakıyor.

Yutkunuyorum. Ve arkama bakıyorum.

O anın ağırlığını ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Dominic kolunu omuzlarımdan indiriyor ve parmakları benimkilere dolanana kadar elini kolum boyunca kaydırıyor.

Parmaklarını sıkıyorum, sertçe, tutunacak bir şeyim olmazsa parçalanacakmışım gibi hissediyorum.

Sonra, tüm oda ayaktayken Dom bizi geri döndürüyor ve beni yerime oturtuyor.

O olmasaydı, sert tahta bankın üzerine yığılırdım. Ama hala onun eline tutunarak, üzerine çökmeyi başarıyorum.

Bizden sonra tüm cemaat otururken toplu bir tahta gıcırtısı duyuluyor.

Bir süre sonra kilisenin önünde bir rahip beliriyor ama söylediği tek bir kelimeyi bile anlamıyorum.

Bu yerdeki duygular... Bu yerdeki hisler...

Sol elimle Dom'un elini tutmaya devam ederken, sağ elimi göğsümü ovmak için yukarı kaldırıyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bu *aile* duygusu.

Kabullenme.

Burnunu çekenler var. Birkaç açık ağlama. Bebek sesleri. Ve hala ciddi bir huzur duygusu.

Bu, katıldığım diğer cenazelerden çok farklı.

Ve bunları düşünmek istemiyorum. Ama kendimi durduramıyorum.

"Eşi Barbara ve King ve Aspen adındaki iki çocuğuyla birlikte hayatta."

Göğsüme daha sert bastırıyorum.

Annemin parmakları beni çimdikliyor.

Sahip olduğumu bilmediğim kardeşlerim bana ters ters bakıyor. Beni görmezden geliyorlar.

Dom'un parmaklarını sıkıyorum.

İstenmediğime dair ilk gerçek hislerim.

Unutmaya çalışıyorum.

Florida'da küçük bir şapelde tek başıma oturuyordum. Kuru gözlerim odanın önündeki süssüz taburenin üzerindeki gümüş vazoya bakıyor.

Gözümün kenarından bir damla yaş daha kaçıyor.

Güneşe doğru yürüyordum, hala yalnızdım. Öncekinden daha yalnız.

Birine sahip olsaydım hayatım ne kadar farklı olurdu?

İnsanlara en çok ihtiyaç duyduğum anda kendimi bu kadar... bu kadar yalnız hissetmemiş olsaydım ne kadar farklı olurdum?

Ailem öldüğünde sarılabileceğim biri olsaydı ne kadar farklı olurdum? Biriyle *birlikte* yas tutmak ne kadar farklı hissettirirdi?

Keder beni batırıyor. Özlediğim her şeyi hissetmeme izin verirken beni dalgasının altına çekiyor.

Ve berbat hissettiriyor.

Çok yalnız ve soğuk hissettiriyor. Ve

sonsuz. Sanki sonsuza dek benim

olacakmış gibi.

Dom'un avucunu avuçlarımın arasında kavrayana kadar sağ elimle körlemesine uzanıyorum.

Ondan nefret etmek istiyorum.

Sol elini birleşik ellerimizin üzerine yerleştiriyor.

Ondan nefret etmek istiyorum ama edemiyorum.

Vücudu benimkine doğru eğiliyor ve ağzını başımın tepesine bastırıyor.

Bir öpücük.

Bir sevgi işareti.

Tam da ihtiyacım olan şey, ama yine de çok

fazla. Kucağına tırmanmak istiyorum.

Ona vurabildiğim kadar sert vurmak istiyorum.

Ona bağırmak istiyorum. Ve ona her şeyi anlatmak istiyorum.

Ona annemin cenazesini anlatmak istiyorum. Ona ne kadar korkunç olduğunu anlatmak istiyorum. Ne kadar acı verdiğini. Ne kadar yalnız hissettiğimi.

Ne kadar yalnız hissediyorum.

Bu duygudan nasıl da kurtulamadım.

Altı yıl oldu... Altı yıl boyunca kaybolmuş hissettim.

Altı yıl boyunca birinin gelip beni kendimden kurtarmasını umdum ve diledim. Beni içimdeki çaresiz boşluk hissinden kurtarmasını.

Ama şu anda bunların hiçbirine odaklanamam. Çünkü yanımdaki adam, daha önce kimsenin yapmadığı gibi ellerimi tutan adam kocam olabilir ama aynı zamanda Chicago mafyasının başı. Ve bu odayı dolduran insanlar onun ailesi ve adamları ve ben burada yıkılamam.

Oğlunun yasını tutan bir annenin yanında yıkılamam. Ona sarılmaktan başka bir şey yapamam.

Parçalarımı daha sonra toplamam gerekecek.

BÖLÜM 25

Dom

RAHIP SON DUA IÇIN AYAĞA KALKMAMIZI IŞARET ETTI VE BEN
Cebimdeki mendili çıkarmak için karımın ellerini isteksizce bıraktım.

Ona uzattım ve oda *amin* diye koro halinde bağırırken o da aldı.

Birinin tanrısına inanmayalı uzun zaman oldu. Daha büyük bir plana inanmak için insanlığın alt tarafını çok fazla gördüm, ama geleneklere inanıyorum. Ve ölüleri onurlandırmaya.

Bir elimi Valentine'ın sırtına doğru kaydırdım. "Burada kal," diyorum ona sessizce.

Uzaklaşarak, gölgelerin içinde kaybolan rahibin yerini alıyorum.

Çünkü ben de ölülerin intikamını almaya

inanırım. "Aile." Kelime içimden patladı.

"Aile." Oda bana geri yankılanıyor.

"Saldırı altındayız." Herkesin her kelimeyi duyabildiğinden emin olmak için duraklıyorum. "Birileri peşimizden geliyor. Ailemizin peşinde." Arkamdaki kuzenimin fotoğrafını gösteriyorum. "Ve bedelini ödeyecekler." Bir anlaşma gümbürtüsü koridorda yuvarlanıyor. "Kanla ödeyecekler. Çünkü bizim peşimizden geldiler ve biz göze gözle yetinmeyeceğiz." Önümdeki yüzlere bakıyorum. "Bir göze karşılık bir ruh alırız." Derimin altında kaynayan öfkenin ısınmasına izin veriyorum. "Ve bize çok fazla ruh borçlular, çünkü bu dört ay içindeki dördüncü cenazemiz. Başka cenazemiz olmayacak. Birimiz daha bu korkakların elinde ölmeyecek. Onları bulacağız. Ve bulduğumuzda, savaşı kapılarına kadar getireceğiz. Ve kazanacağız." Gözlerimi ön sıradan bana bakan altın renkli gözlere diktim. "Kazanacağız çünkü İttifak'a sahibiz. Çünkü iyi bir kadın hayatınızı değiştirebilir."

Ve ben bunu görüyorum. Anladığını görüyorum.

BÖLÜM 26

Val

UMUT AĞIRDIR.

Ve bu kadar çok insanın umudu tek bir cümleyle omuzlarıma çöktüğünde, yere batacakmışım gibi hissediyorum.

Dom bakışlarımı tutuyor ve kilisedeki sessizlik sağır edici.

Yanıt vermeye gerek yok. Bu dünyada alkışa yer yok.

Dominic ailesine bir söz verdi ve her şey bana bağlı.

Tüm bu insanların umudu, bu adamla kendi isteğimle evlenmiş olmam ve birlikteliğimizin onlara İttifak'ı getireceği gerçeğine dayanıyor.

Yanağımdan bir damla yaş daha
süzülüyor. Bunu bana yapmamalıydı.

Dom beni bu duruma sokmamalıydı.

Bir sonraki gözyaşını emmek için onun siyah mendilini kullanıyorum.

DG köşede, gözlerinin renginde bir iplikle işlenmiş. Dom hala bana bakıyor. Beni izliyor.

Ve ondan nefret etmeyi kendime yediremediğim için.

Tamamen değil. Şu anda yapabileceğim tek şeyi
yapıyorum.

Bu kadar çok duyguyla dolu bir odada kabul edilebilir tek hareket.

Eğiliyorum.

BÖLÜM 27

Dom

BANA GELIYOR.

Valentine omuzlarını dikleştirdi ve bana doğru geldi.

Elimi uzattığımda ve o da elini benimkine koyduğunda, taşıdığım tüm beklentilerin ağırlığının azaldığını hissediyorum. Onun da bunları paylaştığını hissediyorum.

Bana katıldığını hissediyorum. Sadece bu an için değil. Sadece gösteriş için değil. Ama bu savaşta bana katılıyor.

Ve yüzler denizine döndüğünde, onların kabulüne tanık oluyorum.

Onu kabul etmeleri. İttifak'a katılma kararımı. Verdiğim sözü.

Parmaklarını parmaklarımın arasına alıp başımı sallıyorum.

Sonra birlikte koridorda yürüyüp üzüntüden uzaklaşıyoruz.

BÖLÜM 28

Val

ŞIMDI ANLIYORUM.

Bundan hoşlanmıyorum. Bundan memnun değilim. Ama anlıyorum.

Bu hiçbir şeyi düzeltmez, ama her şeyin arkasına bir neden koyabilmek... yardımcı olur.

Dominic bana karşı açık olsaydı, bana ailesinden bahsetseydi, kim olduğunu söyleseydi King'le konuşurdum. Çünkü daha iyisini bilemezdim. Ve eğer King'e Dominic Gonzalez'in İttifak'ın yardımını alabilmek için onunla evlenmemi istediğini söyleseydim, King beni kilit altına alırdı. Beni bu durumdan kurtarırdı. Ve bunu yaparken Dom'un kuzenlerinden birini daha mahkum etmiş olurdu. Ya da amcasını. Ya da... Dominic'in kendisini.

Mendil zaten yumruğumun içinde sımsıkı, ama onu daha da sıkı tutuyorum. Eve dönerken şehir bulanık bir şekilde yanımızdan geçerken gözlerim odaklanmıyor.

Home.

Sessiz kalıyorum çünkü ön koltuktaki adamları tanımıyorum ve Dominic'e söylemem gereken şeyler var ama bunları kimin duyabileceğini bilmiyorum.

Belli ki hayatında her şeyi bilen insanlar var. Planını koordine etmesine yardım etmek zorunda olan insanlar. Ve sanırım apartmanda silahlarla dolaşan adamlar da bu grubun bir parçası, bu yüzden beni kızgın, incinmiş ya da üzgün görmeleri umurumda değil. Ancak bu çemberin dışındaki insanlar, gerçek duygularıma maruz kalırlarsa, yeni buldukları umutları solacak. Ve eğer bu olursa, tüm bunların ne anlamı kalır ki?

Yalnızlığım bir kişinin bile kurtulmasına yardımcı olabilecekse, buna değer. Zaten hayatımda yaptığımdan daha fazlasını yapıyorum.

Araç devasa bir binanın önünde durdu ve Dom kapısına uzandığında, bunun içinde yaşadığımız bina olması gerektiğini anladım.

Dominic, tıpkı kilisenin dışında yaptığı gibi, "Beni bekle," diye emrediyor ve sonra cipten çıkıyor.

Ve daha önce olduğu gibi, beklerim.

Belki çok fazla film izledim, ama hep başkalarının sorumlu adam için kapıları açtığını düşünmüşümdür. Ama Dom kendi başının çaresine bakar.

Etrafımda daireler çiziyor, sonra kapımı açıyor ve ben de dışarı çıkıyorum.

Arabanın kapısını kapatmadan önce eğilir ve şoföre bir şeyler söyler. Beklemekle ilgili bir şey.

Binaya girerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum, yanımızda siyah takım elbiseli dört adam var.

Lobiden birkaç kişi geçiyor ve asansörlerin yanındaki masanın arkasında bir adam oturuyor, ama kimse gözlerini bize kaldırmıyor bile. Temkinli olduklarından mı yoksa bu manzaraya alışkın olduklarından mı emin değilim ama her iki durumda da üzerimde daha fazla dikkat olmadığı için mutluyum.

Dom bizi asansörlerden uzaklaştırıp masanın önüne götürüyor.

Biz geçerken, oturan adam ayağa kalkıyor. "Bay Gonzalez."

Dominic duraksıyor, bileğimi tutuyor, ben de duraksıyorum. "Phil, bu benim karım. Herkesin bildiğinden emin ol."

Adam bana bakıyor ve başını sallıyor. Şaşırdıysa da belli etmedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Gonzalez."

Bana böyle hitap etmesine rağmen irkilmediğim için kendimle gurur duyuyorum. "Aynı şekilde."

Görgü kuralları gereği elimi uzatmak istiyorum ama ellerini iki yanında tuttuğu ve Dom bileğimdeki tutuşunu gevşetmediği için zahmet etmiyorum.

"Eminim Bay Gonzalez size daha önce söylemiştir ama bir şeye ihtiyacınız olursa aşağıya seslenmeniz yeterli."

Dom bana bunu söylemedi ve ben de nasıl *arayacağımı* bilmiyorum ama ona yine de teşekkür ettiğimi söylüyorum.

Konuşma bittikten sonra Dom bizi masanın diğer tarafındaki koridordan geçirerek lobinin geri kalanı tarafından görülmeyen tek bir asansöre götürüyor.

Çağrı düğmesi yerine bir avuç içi okuyucu var ve Dom elini ona bastırdığında kapılar kayarak açılıyor ve içeri giriyoruz.

Bir grup adamın da bizimle birlikte içeri girmesini bekliyorum ama asansöre sırtlarını dönüyorlar ve kapılar kapanırken oldukları yerde duruyorlar.

Yükseliş çok hızlı oluyor ve ben Dom'a ne diyeceğimi düşünemeden araba yavaşlayarak duruyor ve kapılar yeniden açılıyor.

Dairenin kapısının dışındaki koridorda Dom'un adamlarından biri olduğunu tahmin ettiğim bir adam var, ama Dom yine de kilidi açmak için avuç içi okuyucuyu kullanıyor.

Yine de kapıyı açmıyor. Ekranın köşesine dokunuyor ve bir tuş takımı beliriyor. Dom takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde bir dizi harf yazıyor.

Güvenlik ekipmanlarıyla ilgilenmediğim için bakışlarımı başka yöne çevirmeye başlamıştım ki Dom hâlâ bileğimden tuttuğu elimi kaldırıyor.

"Cama düz bir şekilde bastırın."

Dediğini yapıyorum. Hiçbir şey görmüyorum ya da hissetmiyorum ama birkaç saniye sonra başparmağımın altında küçük bir sembol yeşil renkte yanıp sönüyor.

"Güzel."

Bunu elimi bırakma izni olarak kabul ediyorum ve birkaç komut daha giriyor, sonra kapıyı açmak için yanımdan uzanıyor.

Dominic'in evine ilk adımımı atalı yirmi dört saatten az bir zaman oldu, ama bana cenazeye gideceğimizi söylediğinden beri ilk kez omuzlarımın rahatlamasını sağlayan bir aşinalık var.

"Burada kal," diyor Dom, sesini yükseltmeden önce elini sırtıma koyarak. "Herkes dışarı."

Görebildiğim iki adam bize doğru gelmeye başlıyor ve fark etmediğim iki adam daha ana odaya giriyor, bir başka adam da dışarıdan cam kapıdan içeri giriyor.

"Siz üçünüz." Dom üçlüyü işaret ediyor. "Siz kapının dışındaki koridorda kalın. Sen." Bir diğerini işaret ediyor. "Sen lobidesin. Ve sen." Son adamı işaret ediyor. "Sen kapalı otoparktasın. Bunlar karım evdeyken sizin pozisyonlarınız. Burada onunla birlikte kimse yok. Eğer bir şey sipariş ederse, alt kattan alacaksınız ve kapıda ona vereceksiniz. İçeriye adımını bile atmayacaksın. Anlaşıldı mı?" Adamların hepsi başını sallıyor. "Buradasınız çünkü kadınımı koruyacağınıza güveniyorum. Ama çizgiyi aşarsanız, sizi kendim öldürürüm."

Yüzlerindeki ciddi bakışlar daha da sertleşir. Belli ki

ona inanıyorlar.

Adamlar kapıdan çıkarken karnımda sevgiye yakın bir şey uçuşmaya çalışıyor. Ama sonra Dom'un beni korumasının sadece İttifak'la olan bağlantısını korumak olduğunu hatırlıyorum.

Kapı klik sesiyle kapandığında omuzlarım çöküyor ve Dom'un dokunuşunu uzaklaştırmak için öne doğru bir adım atıyorum.

"Sorun nedir?"

Dom'un sorusu üzerine arkamı dönüyorum ve nihayet bütün gün benden kaçan öfkeyi yakalıyorum. "Nereden başlamamı istersin?"

Yüzünde meraklı bir ifade var. "Az önce ne olduysa onunla başla. Bir saniye önce."

Oh. Bu.

Ne kadar hızlı geldiyse, öfkem duygularımla o kadar çabuk söndü. "Ben... Ben senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü seninle neyin gerçek olduğunu bilmiyorum, Dom. Neyin gerçek neyin yalan olduğunu bilmiyorum ve bu beni terk ediyor..." Ellerimi kaldırdım ve tekrar aşağı indirdim. "Mahsur kaldım."

"Sana hiç yalan söylemedim."

Nefes verişim somut bir şüpheyle dolu. "Sana inanmıyorum." "Peki." Bir adım daha yaklaştı. "Sana bir yalan söyledim."

"Bir," diye tekrarlıyorum, zaten ona inanmıyorum.

"Evet, Shorty, bir." Sonra başını yana eğiyor. "Tamam, iki." Saymak ve karşılık vermemi engellemek için bir parmağını kaldırdı. "Bir, Vegas'ta olup olmadığımı sorduğunda orada değildim. Ama sen indiğinde oradaydım, yani bu yalan sayılmaz."

"Bu bir yalan, Dominic." Kendimi çok geç yakalıyorum ve tam adını kullanarak dudaklarının titremesine neden oluyorum.

"Ve ikincisi, Denver'dan Chicago'ya direkt uçuşlar var."

Denver havaalanındaki ilk buluşmamızdan bahsettiğini anlamam bir saniye sürdü.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bana nasıl yaptığını anlat." "Neyi?"

"Tüm şu havaalanı olayı. Sırt çantamın kırılmasını bir şekilde planladın mı?" *Hastalıklı merak* derken bunu kastediyor olmalılar. Çünkü cevapları bilmek istiyorum. Bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Cevapların beni daha iyi değil, daha kötü hissettireceğinden emin olsam bile.

"Eğer TSA'daki palyaçoları bıçakla geçemiyorsam, o zaman düşmanlarımı zahmetten kurtarmalı ve kendi boğazımı kesmeliyim."

Dom'un boynundan akan kanın görüntüsünden hoşlanmadığım için kollarımı göğsümde daha sıkı sarıyorum.

Sonra söylediklerinin ilk kısmını anlıyorum ve kollarım düşüyor. "Kayışımı kestin." Ses tonum o kadar sinirli ki Dom gülümsüyor. Bir parmağımı onun

göğüs. "O mükemmel bir çantaydı ve sen onu mahvettin."

"O çanta boktan bir şeydi." Parmağımı avucunun içine aldı. "Bana bir milyon soru daha sormadan önce, sana nasıl geçtiğini anlatayım." Parmak ucumu vücuduna doğru tutuyor ve gözlerimi onunkilerden ayırmamak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. "Sana çarptım, boktan sırt çantanı kestim, konuşacak kadar uzun kalmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Eğer çantan kırık olmasaydı, ilk fırsatta benden kaçmaya çalışırdın. Ve bunu biliyorsun." *Ben biliyorum ama o nasıl biliyor?* "Ve koltuğunu yükseltmek için havayolu şirketinde tanıdığım bir adamı aramam yetti."

Yanağımı ısırdım. Bu kulağa çok kolay ama kesinlikle akla yatkın geliyor. Sonra her şeyi düşündüm. Filmi. Kulaklıkları paylaşmak. Dom'un omzumda uyuyakalması. Kapsül.

"Benimle seks yapmak planın bir parçası mıydı?" Korkup kaçmadan önce soruyu soruyorum. Bu kısmı da bilmem gerekiyor.

"Seni ilk gördüğüm andan beri seni becermek istedim." Dom daha yakına kayıyor. "Yani evet, o tatlı amcığın içine girmek planın bir parçasıydı. Ama seni havaalanında becermek? Hayır, bu sadece mutlu bir bonus oldu."

Elimi çekmeye çalışıyorum ama bırakmıyor.

Alay ediyorum. "Gerçekten senin tipin olduğuma inanmamı mı bekliyorsun?" Bunu söylemek istememiştim. Bunu dile getirmek istememiştim.

Ama Dominic kendimi çok iyi hissetmemi sağladı. Kendimi hiç hissetmediğim kadar seksi hissettirdi. Bana hangi açıdan baktığı konusunda sürekli endişelenmememi sağladı. Ama her şey boka sardığından beri, bu güvensizliklerin bana bağırmasını engelleyemiyorum.

Ve bunun da sahte olup olmadığını bilmek istiyorum.

Dom bakışlarını ayak parmaklarıma indiriyor ve tekrar yukarı kaldırıyor. "Kısa boylu kızlarla hiç sorunum olmadı."

"Kısa..." Başımı sallıyorum. "Kısa boylu olmaktan bahsetmiyorum. Şişman kızlardan bahsediyorum. İri kızlardan." Hâlâ onun avucunda olmayan elimi *bana bakar* gibi yana doğru açıyorum.

Dom'un serbest eli benimkini yakalamak için dışarı fırlıyor ve ben şaşkınlıkla ciyaklıyorum. Ne kadar hızlı olduğunu hep unutuyorum.

"Bücür." İki elimi de göğsüne bastırıyor ve beni geriye doğru yürümeye zorluyor. "Yanımda kendine bir bak. Hiç de *büyük* değilsin." Sırtım kapıya çarpıyor. "Ve evet, eğer gerçekten bilmek istiyorsan, sen benim tipimsin. Sert, boyun eğmeyen bir dünyada yaşıyorum. Eve döndüğümde

Yumuşak bir şey." Beni kavrayışını kullanarak ellerimden birini indiriyor ve karnına doğru kaydırıyor. "Sana daha önce de söyledim, seni ilk gördüğüm andan beri seni becermek istiyorum." Avucum sert bir şeyle birleşiyor. "Ve eğer bana izin vereceğini düşünseydim, bunu kanıtlamak için seni hemen şimdi becerirdim."

Parmaklarım kendi başlarına bir akılla onun uzunluğunun etrafında esniyor.

Dominic inliyor ve elimi bırakıyor ama hemen ağırlığını bana doğru vererek avucumu sikine hapsediyor.

"Bu yüzden ilk seferinde her şey çok hızlı gelişti. Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu." Kalçalarını elime doğru sallarken inliyor.

"Dominic." Onu azarlamaya çalışıyorum ama sesim doğru çıkmıyor.

"Daha önce senin dördüne karşılık benim *dört olmamamla* ilgili yorumun haklıydı. Ama neredeyse bir yıldır kimseyle birlikte olmadım. O yüzden evet, sikimi o tatlı amcığına sokma fırsatını gördüğümde iki elimle tuttum."

Yan taraflarımı kavrıyor, büyük elleri bana karşı esniyor.

"Bir yıl mı?" Neden bahsettiğini anlamıyorum. "Beni ilk ne zaman gördün?"

Bunu iki kez söyledi. Ama gerçekten dinlemiyordum. Havaalanında tanıştığımız zamanı kastettiğini düşündüm.

Yüzünü benimkine doğru eğiyor. "Geçen Aralık. İş yerindeki Noel partisi için giyinip kuşanmıştın ve ben de seni L'den ofis binana kadar takip ettim."

"Sen... Sen beni takip mi ettin?" Hangi kısma daha çok şaşıracağımı bile bilmiyorum. Tehlikeli bir mafya adamının beni takip etmesi ve benim bunu bilmemem mi, yoksa o zamandan beri başka bir kadınla yatmamış olması mı?

"Evet, Val. Seni takip ettim ve hiçbir fikrin yoktu." Dom elime bir kez daha vuruyor, sonra inleyerek geri çekiliyor. "Durumsal farkındalığın üzerinde çalışacağız."

İç çamaşırımın halini görmediği için şükrederek elimi yumruk yapıyorum. "Görünüşe göre kendimi gerçekten korumam gereken tek kişi sensin." Zihnim kelimeleri doğru miktarda ısırıkla iletemeyecek kadar dağınık. Beni iki kez uyuşturduğunu düşünürken bile.

Dom beni görmezden geliyor. "Ama bunu bir daha asla yapmayacaksın, bu yüzden endişelenecek bir şey kalmadı."

"Ne?" Neden b a h s e t t i ğ i n i hatırlamaya çalışarak soruyorum. "Noel partime gitmek mi?"

"Hayır, bir sonraki Noel partine seninle geleceğim. L'ye binmekten bahsediyorum. Güvenli değil. Ve güvenlikten bahsetmişken." Tüm dünyamı alt üst etmemiş gibi devam ediyor. "Ben evde yokken, avluya çıkmak yasak. Dışarıdan kimse buraya çıkamaz ama şu anki sorunu kontrol altına alana kadar keskin nişancılar bir tehdit oluşturuyor."

"Keskin nişancılar mı?" Sesim titriyor.

Dom başını sallıyor, sonra omuzlarımdan tutup beni ön kapının bu tarafındaki küçük siyah perdeye doğru çeviriyor. "Pencerelerin hepsi kurşun geçirmez ve kimse içeriyi göremesin diye dıştan işlemeli, yani içerisi güvenli." *Bu banyoda perde olmamasını açıklıyor.* "Yemek sipariş etmek isterseniz buraya basmanız yeterli." Bana yerini gösteriyor. "Ve *Danışma*'yı çevirin." Nasıl yapılacağını gösteriyor. "Phil ya da kim çalışıyorsa cevap verecek ve siparişle ilgilenecek. Dışarıdaki adamlarım da yemeği size getirecek ve hazır olduğunda kapıyı çalacak. Sonra bu düğmeyi kullanarak kapının dışında kimin olduğunu görmek için kamerayı açın." Başka bir simgeye dokunuyor ve ekran koridorun geniş açılı bir görüntüsüne geçerek duvarın çeşitli noktalarına yerleştirilmiş üç adamı gösteriyor. "Avuç içi iziniz artık sistemde, bu yüzden kapıyı açmanız gerekirse, dışarıda yaptığınız gibi elinizi buraya koyun ve kapı otomatik olarak açılacaktır. Sonra kapıyı kapattığınızda avucunuzu tekrar sensöre dayayın ve her şey tekrar kilitlensin."

"Kimse içeri girmeye çalışmayacak mı?" Sanırım bu konuşmanın beni daha güvende hissettirmesi gerekiyor, ancak bu aşırı önlemler beni strese sokuyor.

"Sen, ben ve Rob bu kapıya erişimi olan sadece üç kişiyiz."

"Hangisi Rob?"

"O burada değil. O benim ikinci komutanım ve her ne kadar evimize başka birinin girmesini istemesem de, ben-" Dom omuzlarımı tekrar kavrıyor, bu sefer beni ona doğru çeviriyor. "Umursamaz değilim, Valentine. Bu gece eve geleceğim. Ve her gece eve gelmeye çalışacağım. Ama bana bir şey olursa, gelip seni alacak olan Rob'dur."

"Beni anladın mı?" Ağzım kururken mırıldanıyorum.

Ne kadar hak etse de Dominic'ten nefret edemiyorum, bu yüzden kesinlikle ölmesini istemiyorum.

Dom beni sabit tutuyor. "Eğer en kötüsü olursa ve Rob'la birlikte dışarı çıkarsak, kardeşini uyarmak için gerekli önlemleri aldım. O zaman onu beklemek sana kalmış. Sanırım onu beklemek sadece birkaç saatini alacaktır.

ama kiler size altı ay yetecek kadar yiyecekle dolu. Burada olduğunuz sürece güvendesiniz. Hiçbir şey ve hiç kimse size ulaşamaz."

"Tamam." Söylediği her şeyi anlamaya çalışıyorum.

"Güzel." Dom başını sallıyor. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Bunalmış bir halde başımı sallamaya başlıyorum ama duruyorum. "Yine de gitmeme izin vereceksin, değil mi? Ofisime gitmek gibi." Omzumu kaldırıyorum. "Bunun gibi şeyler," diye ekliyorum, ofis dışında gidecek bir yerim olmamasına rağmen.

"Burada kapana kısılmadın, Angel. İhtiyacın olduğunda ofise gidebilirsin. Sadece bana önceden haber ver ki Rob'un seni götürmesini ayarlayabileyim." Elleri omuzlarımda esniyor. "Ama tek başına gidemezsin. Bu benim hıyarlığım değil. Bu seni güvende tutmak için."

Dom'un düşman olarak gördüğü biri tarafından kaçırılmaktansa burada olmayı tercih edeceğimi bilecek kadar bu dünyayı tanıyorum.

Yutkunuyorum. "Dün patronuma taşınmayla ilgili e-posta gönderdiğimde, Çarşamba sabahı personel toplantısına geleceğimi söyledim."

Dom sanki aile arabasını ödünç almak isteyen bir çocukmuşum gibi, "Sorun değil," diyor. "Rob benimle ofise gelemez," diye ekliyorum. Bu büyük bir sorun olacak.

buraya bir hevesle taşındım. İş arkadaşlarıma gece gündüz koruma tutmamı açıklayamam.

"Yapmayacak," diyor Dom ama bunu kastettiğinden emin değilim.

Gözlerimin içine bakıyor ve ben tekrar eski Dominic'e bakıyormuşum gibi hissediyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Bilesin diye söylüyorum, seni affetmedim. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Ama çok boktandı, Dom. Hepsi çok boktandı. Ve beni cenaze konusunda uyarmalıydın. Beni her konuda uyarmalıydın." Daha önceki tüm duygular içimde savaşıyordu. "Ben Bunu hak ediyorum."

"Yapamazsın." Dom ellerini omuzlarımdan yukarı doğru kaydırarak başparmaklarını hafifçe boynumun ön tarafına bastırıyor. "Sen daha iyisini hak ediyorsun." Başparmaklarını önce yukarı, sonra aşağı vuruyor. "Ama artık benimsin. Ve seni her zaman güvende tutacağım. Bir gün bunu kabul edeceksin."

Ellerini çekmeye başlıyor ama bu sırada başparmaklarını vücudumda gezdiriyor.

Tepki vermekte çok yavaş kalıyorum ve başparmakları sütyenimin ve elbisemin kumaşı arasından çakıllı meme uçlarımın üzerinde geziniyor, vücudunu vücuduma bastırdığında ne kadar etkilendiğimi bildiğini

gösteriyor.

Ellerini itmek için hamle yapıyorum ama o çoktan geri adım atıyor.

"Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak." Elini kapının koluna koydu. "Yapacak işlerim var. Geç kalacağım, acıktığında yemek sipariş et."

"Peki iş dediğinde...?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Dom'un dudakları yukarı çekildi. "Avlanmaktan bahsediyorum."

BÖLÜM 29

Val

YATAĞIN YANINDAN GEÇIYORUM. TEKRAR.

Neredeyse gece yarısı oldu.

Dom on saattir yok ve bu onun için normal bir davranış mı yoksa endişelenmeli miyim bilmiyorum.

Ellerim yumruk oluyor, sol yüzük parmağımın hassas derisi zonkluyor.

"Bu pislik," diye tıslayarak elimi uzatıyorum.

Sonunda, koridordaki silahlı güvenlik görevlisi paket servis çantamı teslim ettiği sırada, gerçekten bu işin içinde olduğumu anladım. Yani, *gerçekten*.

Tırnağımın altındaki *Til Death*'*e* bakmamaya özen göstererek parmağımı çevreleyen dört *Dominik*'e bakıyorum.

Bunu bana yaptığına

inanamıyorum. Cidden,

inanamıyorum.

Ve bu konuda daha öfkeli olmadığıma inanamıyorum.

Gerçekten, her şeyden çok utanıyorum, çünkü eninde sonunda tekrar insan içine çıkacağım ve üzerimde o kadar eğreti duruyor ki, yanından geçtiğim herkesin ona bakacağından eminim.

Belki koluma bir dövme yaptırır ve tırnaklarımı siyaha boyarsam bu kadar göze batmaz.

Dom beni burada bıraktıktan sonra tuhaf bir süre oturma odasında durdum, sonra devasa alanda kendimi rahat hissetmeye çalışmaktan vazgeçip yatak odasına geri döndüm.

Cenazeden sonra duş aldım. Sonra en rahat eşofman altımı giydim ve yumuşak göründüğü için Dom'un askılarından birinden Yale sweatshirt'ünü çıkarıp onu da giydim.

Sonra dizüstü bilgisayarımla yatağa oturdum ve işlerimi hallettim. Ve Dominic hala evde değildi.

Sonra yatak odasının köşesindeki sandalyeye oturdum ve Dominic Gonzalez'i Google'da arattım.

Çoğunlukla büyük şehir etkinliklerinde çekilmiş fotoğrafları. Bir makalenin başlığında Chicago mafyasıyla ilişkisi hakkında spekülasyonlar yer alıyordu. Ama genel olarak şaşırtıcı derecede az şey vardı.

Ben de tabii ki The Alliance'ı araştırdım.

Bu da King'in neden onları internetten araştırdığımı soran bir mesaj atmasına neden oldu.

Bu da dizüstü bilgisayarımı kapatmama ve telefonumu kapatmama neden oldu.

Ve şimdi, yapacak hiçbir şeyim kalmadı, volta atıyorum. Bundan kurtulmanın bir yolu var mı diye merak ediyorum.

Bir ses beni durdurduğunda arkamı dönüp odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum.

Ön kapı mıydı o?

Parmak uçlarımda yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum ve dinlemek için açıklığa doğru eğiliyorum. Ayak sesleri.

Tek duyduğum o devasa ana odada yankılanan ayak sesleri. Ama Dom mu yoksa başka biri mi olduğunu nasıl bilebilirim ki?

Buradayken güvendesin.

Kapıdan geri çekiliyorum.

Ayak sesleri merdivenlerde.

O olmalı.

Yatağın ayakucuna ve dün gece uyuduğum tarafa doğru geri geri gidiyorum.

Bir silah aramakla uyuma numarası yapmak arasında gidip gelirken, Dominic kapıda belirdiğinde donmuş bir halde orada duruyorum.

Beni gördüğünde durdu ve ben sert bir nefes verdim. "Beni korkuttun," diye suçluyorum.

Sırıtıyor. "Bu beni gördüğüne sevindiğin anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi kısıyorum. "Baltalı bir katil olabileceğinden endişelendim. O yüzden, tabii ki, onun yerine sen olduğun için mutluyum."

"Bir dahaki sefere ben..." Dom sözünü kesiyor ve ben de onun görüş açısını göğsüme kadar takip ediyorum. "Hmm, bunu sevdim."

Kumaşı çekiştiriyorum. "Bol kıyafetlerinle örtünmemi mi seviyorsun?" "Mezun olduğum okulla örtülü olmanı seviyorum."

Gözlerim açılıyor ve tekrar eşofmanıma bakıyorum. "Yale'e mi gittin?"

Yatağın etrafından dolanıp bana doğru geliyor. "Evet, bütün iyi okullar doluydu."

"Senin çaldığını düşündüm." Bir adım geri çekildim. "Ivy League'de gangster eğitimi verildiğini bilmiyordum."

Dom kahkaha atıyor ve ben bundan nefret ediyorum. Çünkü bunu daha sık yapmasını isterdim. "Kahretsin, Valentine, senden hoşlanıyorum."

"Ben... Ben senden hoşlanmıyorum." Sözlerimin sıcaklığı aceleyle yatağa tırmanmamla azaldı. Bana kalan tek kaçış yolu buydu.

Kıkırdaması iğnemin isabet etmediğini anlamamı sağlıyor. "Beni bir zamanlar sevmiştin. Yine seveceksin."

Ofluyorum ve battaniyeleri çeneme kadar çekiyorum. "Yatağın senin tarafın orada." Başımı diğer yöne doğru sallıyorum.

Kalçamın yanındaki yatağa oturdu. "Bana parmağını ver."

Orta parmağımı kaldırdım.

"Şirin."

Sol elimi battaniyenin altında tutuyorum. "Neden? Bıraktığın milimetrelik boş deriyi doldurmaya mı çalışacaksın?"

Dom elinde fark etmediğim küçük bir kavanoz tutuyor.

Sadece tavanın loş ışıkları yanıyor ama beyaz kavanozu ve mavi kapağı tanıyorum. Dövmeler beni her zaman büyülemiş olduğundan, tüm hazırlık ve bakım aşamalarını araştırdım. Sanırım bu, dövmenin güzel görünmesini sağlamak için kullanılan bir merhem.

Sırt üstü yatarken bile meydan okumamı bırakmaya niyetim yok, elimi olduğu yerde tutuyorum. "Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama bu dövme tam olarak *istediğim* bir şey değil. O yüzden güzel kalması pek de öncelikli değil."

"İki şey."

"Sende hep iki şey oluyor," diye mırıldanıyorum.

Dominic gülümsememeye çalışıyor gibi görünüyor ama başaramıyor. "İki şey var," diye tekrarlıyor. "Birincisi, hangisi daha kötü? İstemediğin bir dövmeye sahip olmak mı, yoksa hem istemediğin hem de kötü görünen bir dövmeye sahip olmak mı?" Ona bir cevap vermiyorum. "İkincisi, eminim o narin küçük parmağın ağrıyordur. Bu yardımcı olacaktır." Kavanozu sallıyor.

"Parmaklarım narin değil." Homurdanıyorum. Homurdanıyorum çünkü haklı olduğu bir nokta olmasından nefret ediyorum.

Karanlık bir kaşını kaldırıyor. "Ellerimizi avuç avuç birleştirdiğimiz zamanı unuttun mu? Parmakların benimkilere kıyasla son derece narin."

İlk uçak yolculuğumuzdan bahsediyor.

Bunu tartışmak istemediğim için, parmağım acıdığı için ve -tamam, o haklı- dövmenin kötü iyileşmesini ve şu anda olduğundan daha da aptal görünmesini istemediğim için elimi battaniyenin altından çekiyorum.

"Hâlâ kızgınım," diyorum
ona. "Biliyorum."

"Bu iyi değildi, Dom."

Gözleri hafifçe kısılıyor ama kapağı açıp parmak uçlarını maddenin yüzeyinde gezdirirken cevap vermiyor.

"Yapabilirim." Çenem sıkıştı. Benimle ilgilenmesini istemiyorum.

Dom kavanozu komodinin üzerine koydu. "Ben yapacağım."

"Hayır," diye başlıyorum ama eli dışarı fırlayıp bileğimi kavrıyor ve elimi ona yaklaştırıyor.

"Dominic, kes şunu!" Sağ elimle onu itmeye çalışıyorum ama o kıpırdamıyor.

"Kıpırdama, Shorty."

Onu tekrar tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama dirseğiyle beni savuşturuyor ve merhemi cildime sürüyor.

Kendimi destekliyorum ama dokunuşu o kadar hafif ki hiç acıtmıyor. İyi hissettiriyor. Yatıştırıcı.

Piç kurusu. Bu acı verse daha iyi olurdu. Bana acı çektirdiği için kızabilseydim.

Parmağımı dikkatlice ovmasını izlemek çok fazla, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum.

Ama bu da bir hata, çünkü artık beni onun dokunuşundan uzaklaştıracak hiçbir şey yok. Bana sarılışının sıcaklığından.

Kalçalarım battaniyenin altında birbirine
bastırıyor. Yukarı ve aşağı, parmakları
benimkilerin üzerinde kayıyor.

Tahriş olmuş cildim çoktan soğudu ama kanım ısınıyor ve daha fazla dayanamıyorum.

"Tamam." Elimi çekiyorum ve sesimin ne kadar nefes nefese çıktığını fark etmemesini umuyorum.

Gözlerim hâlâ kapalı ve ayağa kalkmasını, gitmesini bekliyorum ama gitmiyor.

Hareket var. Hışırdayan kıyafetlerin sesi ve kavanozun komodinin üzerine geri konması...

Gözlerimi açıyorum.

Ve sonra tamamen genişlerler.

"Ne...?" Doğruldum ve Dominic'in kolunu ittim. "O da ne?"

Gömleğinin düğmeleri açık ve merhem kaplı parmaklarını son bir kez boynunda gezdirdikten sonra kolunu aşağı itmeme izin veriyor.

"Dominic!" Nefes nefese kaldım.

"Haklıydın, Angel. Adil olan bu." Göz
kırpıyorum. Ve tekrar göz kırpıyorum.

"Sadece bir tane mi?" Kendime engel
olamayarak soruyorum. "Ama büyük." Dom
sırıtıyor. "Ve büyüklük önemlidir."

Daha da yaklaşıp başımı sallayarak boynunun dibindeki devasa isim dövmesine bakıyorum.

Benim adım.

Sevgililer günü. Büyük siyah harflerle.

Kendimi durduramayıp uzanıyorum ve *V* harfinin
izini sürüyorum.

"Bu yaptığın şeyi telafi etmez," diye fısıldadım.
A ve *L*.

"Tabii ki hayır." Onun sesi de sessiz.

Bir şerit çıplak teni kaldığını fark etmemiştim bile ama tam oturdu.

E harfinin orta çizgisine geldiğimde onu çiziyorum, sonra parmağımı diğer harfler boyunca sürüklüyorum.

"Seni hâlâ affetmiyorum." Parmağım göğsünün ortasından aşağı kayıyor ve kafatasının üzerinde duruyor.

"Yapmamalısın."

Elimi kucağıma bırakıyorum. "Şimdi uyumaya gidiyorum."

"Muhtemelen uyumalısın."

Aslında beni yalnız bırakmasını beklemiyordum, bu yüzden ayağa kalktığında şaşırdım.

Ama odadan çıkmıyor ya da yatağa girmiyor. Komodinin üzerindeki kavanozu alır, sonra odanın köşesindeki koltuğa doğru geri gider.

Kavanozu kolçağın üzerine bırakıyor, sonra gömleğinin geri kalanını çıkarıyor.

Ve kemerini.

Ve sonra pantolonunu çözüyor ve yere düştüğünde tekmeleyerek çıkarıyor.

Boxer. Üzerinde boxer'dan başka bir şey yok ve boxer'lar da altında kaya gibi sert olduğu gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Ne yapıyorsun?" Yere uzanıp yüzümü diğer tarafa çevirmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Ondan uzaklaşamıyorum.

"Adının yanına *Til Death* yazacak yer yoktu. Bu yüzden koyacak başka bir yer bulmak zorunda kaldım."

Boxerının kemerini kalçalarına kadar indirdiğinde nutkum tutulmuş bir halde bakakalıyorum.

Göbek deliğinden aşağıya doğru uzanan kılların tıraş edilmiş olduğunu fark etmiyorum bile. Buna odaklanmam mümkün değil. Çünkü orada, Dom'un sikinin tam üstünde -siktiğimin sikinin tabanının tam üstünde- *Ölene Kadar* yazıyor.

Sevgilisine uygun büyük blok harfler.

Parmak ucumdaki minik *Til Death*'in müstehcen, büyük boy bir versiyonu.

"Sen delisin." Tüm bunların saçmalığına neredeyse gülecektim. Ama gülmek için fazla tahrik olmuştum. Bunun üzerindeki harflerin de izini sürmek istiyorum.

"Çoğu zaman değil," diye itiraf ediyor Dom sandalyeye çökerken. Arkasına yaslanıp parmaklarını merheme batırıyor ve taze mürekkebin üzerine sürüyor.

Bunu yapan ben olmak istiyorum.

Harflerin üzerini ovalarken gözlerini benden ayırmıyor.

Daha fazla dayanamayıp sırt üstü düşüyorum ve tavana bakıyorum.

Bu delilik.

Bakmaya devam ediyorum.

Beş saniye kadar. Sonra başımı çevirip Dominic'e baktım.

Boğazımdan çıkmaya çalışan iniltiyi yakalamak için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum çünkü boxerını aşağıya doğru itiyor.

BÖLÜM 30

Dom

VALENTINE'IN YÜZÜNDEKI IFADEYE BAKILIRSA, ONUN ALTINDA GEÇIRDIĞIM HER SANIYE

İğne buna değer.

Gözleri kucağıma kilitlenmişti ve boxer'ımın bandını aletimin serbest kalacağı kadar aşağı çektiğimde nefesini içine çekti. Sanki nefesini tutmuş, onu görmeyi bekliyormuş gibi.

Onun tatlılığını bir kez daha tatmak için yeterince şey yapmadığımı biliyorum. Bu yüzden almayacağım. Henüz almayacağım. Ama son yirmi dört saatten sonra r a h a t l a m a y a ihtiyacım var.

O da öyle.

Elim aletimin tabanını kapatıyor. Sıkıyor.

Sanki kaçmayı düşünüyormuş gibi odanın diğer tarafına baktığını gördüğümde, "Orada kalacaksın Valentine," diyorum. "Uzun bir gün oldu." Elimi uzunluğuma doğru sürüklüyorum, ucun hemen altında daha da sıkı sıkıyorum. "Ve eğer kaçarsan, ben kovalarım."

Val endişe ve heyecan arasında bir ses çıkarır.

Okşamaya başlarken diğer elimle tabanımı kavrıyorum. "Şimdi elini tüm o yumuşak deriden aşağı kaydır ve kendine dokun."

"Dominic..." İtiraz etmek istiyor. Bana tahrik olmadığını söylemek için. Ama bunu gözlerinde görebiliyorum. Gözlerini aletimden ayıramamasından anlayabiliyorum. Göğsünün inip kalkmasından anlıyorum.

"Benim lanet gömleğimi giyiyorsun. Ve onun içinde kendine dokunacaksın." Vuruşlarımı yavaş tutuyorum.

Tereddüt ediyor.

"Eğer ben bitirene kadar boşalmazsan, seninle kendim ilgileneceğim. Eğer bu gece parmaklarımı amına sokmamı istemiyorsan,

dediğimi yapacaksın."

Kararsız. Öyle olduğunu biliyorum. Çünkü gizlice ona dokunmamı istiyor.

Onu becermemi istiyor. Sadece henüz bunu kabul etmeye hazır değil.

"Şimdi yap, anne. Elini külotunun içine sok ve bana ne kadar ıslak olduğunu söyle."

Sevgilim başını arkaya eğiyor ve gözlerini kapatıyor.

Ona beni izlemeye devam etmesini söylemek üzereydim. Ama sonra bacaklarının üzerindeki battaniyeleri tekmeliyor.

Eşofmanımın eteğini yukarı çekerken nefesimi tutma sırası bende. Onu çıkarmıyor; bana muhteşem göğüslerini gösterecek kadar bile yukarı çekmiyor; sadece pantolonunun bel bandını ortaya çıkaracak kadar yukarı çekiyor.

Baştan aşağı kalın pamuklu kıyafeti seksi olmamalı. Ama şimdiden kıvranıyor ve ne giydiği önemli değil çünkü sadece ona bakarak bile patlamaya hazırım.

Parmakları bandın altından kaymak için kıpırdıyor.

Ne olduğunu göremiyorum ama pantolonunun içindeki elinin aşağıya doğru inen dış hatlarını görebiliyorum. Ve sonra dizleri açılıyor.

"İşte böyle," diye inliyorum. "Aç şu bacakları. O küçük klitorisi çalıştırmak için kendine yer aç."

İnliyor. Lanet olası inlemeler. Ve ben oturuyorum.

Gözleri hâlâ kapalı ama yüzündeki ifade saf bir zevk. Öne doğru kayıyorum, böylece koltuğun kenarına oturuyorum, duruşum geniş, çünkü

Sikimi okşamaya devam ediyorum.

"Söyle bana," diyorum. "Bana ıslak olduğunu

söyle." Başını sallıyor.

"Söyle yoksa kendim kontrol edeceğim."

Gözlerini daha sıkı kapatıyor. "Islağım, tamam mı?"

"Ne kadar ıslak?"

Omuzları bükülüyor ve sanırım daha aşağıya uzanmaya çalışıyor.

Siktir, parmağını içeri mi sokuyor?

"Sırılsıklam."

İnledim. "İşte benim iyi karım. Sadece sikime bakarak yarığını ıslattı."

"Senden nefret ediyorum," diyor. Ve bu beni gülümsetiyor.

"Yapamazsın." Hızımı arttırıyorum. "Ve sen bu siki

seviyorsun." Başını sallıyor.

"Gözlerini aç, Valentine. Gözlerini aç ve beni izle."

Tereddüt etmeye çalışıyor ama o da en az benim kadar hazır. Başını yana çevirip gözleri boyuma takıldığında ağzı açılıyor.

Ayağa kalkıp sikimi dudaklarının arasına sokmak istiyorum. Onun güzel yüzüne boşalmak istiyorum.

O beni bütün olarak yutarken ben de onun dövmeli parmağını ağzıma almak istiyorum.

"Acele et ve gel," diye homurdanıyorum.

Elim sikime karşı sertleşiyor. Kuru tenin tene değmesi neredeyse acı veriyor. Ama bir daha asla Val'in tatlı sularından başka bir şeyle kayganlaştırıcı kullanmayacağım.

Tutuşumu daha da sıkılaştırıyorum. Çok yakınım ve o da öyle.

Val'in diğer eli gömleğinin altına kayıyor ve göğüsleriyle oynadığını anlayabiliyorum.

"Tanrım," diye inliyorum aynı anda karımın dudaklarından bir inilti çıkıyor. Gözleri hâlâ sikimdeydi ve ben daha hızlı okşamaya başladım.

Durma noktasını geçtim. Her türlü terbiyenin ötesinde.

"Bunu yapmaya devam et, Angel. O güzel meme uçlarını çimdikle. Parmaklarınla kendini boşalt."

Nefesi kesiliyor. Ve sonra sırtı kamburlaşıyor.

Ve patlıyorum. Serbest kalmanın ilk ipi göğsüme çarpıyor ve Val uçurumun kenarından yuvarlanırken gözleri ona kilitleniyor. Sahip olduğum her şeyi elime ve sikime pompalarken, ondan ve doğrudan taşaklarıma doğru bir ses yuvarlanıyor.

Val gözlerini kapatıyor ve elleri hâlâ giysisinin altında olduğu için vücudu seğiriyor.

Ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. İlk seferden bile daha iyi. Vegas'tan daha iyi. Çünkü bu sefer, o benim gerçekte kim olduğumu biliyor.

Gerçekte kim olduğumu biliyor ama yine de kendini bıraktı. Ona elimi bile sürmesem, yine de kendini bana teslim etti.

Gözleri hâlâ kapalıyken ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Çünkü sözümü tutacağım. Onun mükemmel amına dokunmayacağım. Ama daha fazlasına söz vermedim.

Pantolonundan çıkan bileğini kavradım ve elini çektim.

Val irkilerek bir ses çıkarıyor ve gözleri açılıyor ama elini benden çekme çabası zayıf kalıyor.

Ve işe yaramıyorlar.

Onun parlayan üç parmağını ağzıma soktum. Ve inledim.

Kahretsin, tadı evim gibi.

Onu tuttuğum gibi, parmaklarını yavaşça dışarı sürüklüyorum, her damla tadı emiyorum.

Sol eliyle kolumu kavrıyor ve tenine kazınmış ismimi görünce tekrar inliyorum.

Parmakları dudaklarımdan kurtulduğunda eğilip elini karnının üzerine koyuyorum.

"Kötü şeyler yaptım, Valentine." Dudaklarımı pembeleşmiş yanağında gezdiriyorum. "Ama sana karşı her zaman iyi olacağım."

BÖLÜM 31

Val

SIRTIMDAKI, KALÇAMDAKI VE BACAĞIMDAKI AĞIRLIK DAHA DA ARTIYOR.

Beynim hâlâ uykudan uyanmaya çalışıyor ama Dominic'in üzerime yayıldığını hissediyorum.

Uyanık olup olmadığından emin değilim, hala uyuyormuş gibi davranmak için mümkün olduğunca hareketsiz kalıyorum.

Dün gece bunu yapmama izin verdiğime inanamıyorum.

Ne düşünüyordum ki?

Ağırlık tekrar kayıyor ve uzun ve sert bir şey kıçıma bastırıyor, ardından derin bir erkeksi inilti geliyor.

Dom'a ve yatağın onun tarafına dönük olduğum için dişlerimin alt dudağıma gömülmesine izin veriyorum.

Bundan hoşlanmadım.

Ben lanet bir yalancıyım.

Güneşin doğup doğmadığını görmek için gözlerimi kırıyorum ama tek gördüğüm Dom'un yüzümün önündeki büyük eli. Kolu üzerime kadar uzanıyor.

Derin bir nefes aldığında göğsü sırtıma doğru genişliyor ve nefesini bıraktığında saçlarım dalgalanıyor.

Kalk artık! Kafamın içinde çığlık atıyorum. İşemem gerekiyor ama önce onun kalkıp gitmesi lazım çünkü bugün onunla yüzleşmeden önce en az bir saat kendimden nefret etmem gerekiyor.

Dominic'in eli gözden kayboluyor ve sonunda kendini üzerimden kaldırıyor. Çoğunlukla.

Başımın arkasına bir şey bastırdığında ne yapacağını sorgulamaya başlıyorum. "Günaydın, Angel."

Beni uyanık yakaladığını düşünerek tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Ama sonra yataktan kalkıyor ve bir an sonra banyonun kapısı kapanıyor.

Hâlâ uyuduğumu düşünerek mi yaptı bunu?

Neden yaptı?

BIR DOLABI, SONRA DIĞERINI AÇARKEN KIMSEYE "KAHRETSIN," DEMIYORUM,

Sonunda kupaları bulmadan önce.

Bir tanesini elime aldığımda ağırlığına şaşırıyorum ama neyse ki çoktan yapılmış ve ısıtıcıda beni bekleyen kahveyle doldurmak için acele ederken siyah seramiği düşünecek vaktim olmuyor.

Dominic kalktığında, koridorda daha önce gördüğüm bir banyoya gidip rahatladım. Ama onunla konuşmak istemediğim için yatağa geri döndüm ve onun evden çıktığını duyana kadar hâlâ uyuyormuş gibi davrandım.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki *mafyanın* bir yerlerde ofisi vardır. Ama korkaklığım beni programın gerisine attı, bu yüzden kendimi iki dakika içinde yapacağım internet görüşmesine hazırlamak için acele ediyordum.

Dökmemeye dikkat ederek büyük odayı geçip oturma odasıyla merdivenler arasındaki büyük yemek masasına gidiyorum ve kahvemi dizüstü bilgisayarımın yanına koyuyorum.

Gökyüzü Chicago silüetinin üzerinde parlak mavi ve telaşlı olmama ve geç kalmama rağmen manzaradan şikayet edemem.

Toplantı linkine tıklıyorum ve saat tam tersine dönerken bağlanıyorum.

Aramada beş kişi var, aralarında bekarlığa veda partisini uyuşturulup Dominic'le evlenebilmek için iptal ettiğim Bri de var. Ayrıca pazarlama ekibimizi oluşturan iki kişi ve benim gibi bir tasarımcı daha var. Patronumuzun da bu görüşmede olması gerekiyordu ama e-posta göndererek gelemeyeceğini söyledi.

Bunu kaçırdığı için üzgün değilim. Kadınlarla dolu bu çağrı çok daha tercih edilir. "Günaydın," diye selamlıyorum herkesi, en son katılan ben olduğum için.

"Kahretsin, Val!" Bri ıslık çalıyor ve ekranına yaklaşıyor. "Burası yeni evin mi?"

Arka planımı bulanıklaştırmayı unuttuğum için kendimi tekmeleyebilirim. Ama artık çok geç çünkü herkes daha iyi görebilmek için

ekranlarına doğru eğiliyor, hiç tanımadığım pazarlamacılar bile.

Onları suçlayamam bile. Yemek masasındaki yerimden, kamera devasa tavanları, yüksek kaliteli, aptalca büyük mutfağı ve ikinci kata çıkan açık merdivenlerin bir kısmını gösteriyor.

Tıpkı bir milyarderin çatı katına benziyor.

Ben daha söyleyecek bir şey bulamadan Bri devam etti. "İşi bırakıp Chicago'ya taşındığını duydum ama hafta sonu bu konuda bir şey söylemedin, o yüzden inanmalı mıyım emin olamadım."

Ses tonu çoğunlukla şaşkın ama içinde biraz da incinmişlik var. Yapılacak tek şeyin gerçeği söylemek olduğuna karar verdim.

Kısmi bir gerçek.

"Tamam, yani..." Tüm dikkatler bana yönelirken kahvemden bir yudum alıyorum. "Seni son gördüğümde hareket ettiğimi bilmiyordum."

"O Cuma günüydü." Bri başını sallar. "Bugün Salı."

Daha önce tanıştığım diğer tasarımcı gülüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, Cumartesi gecesi karar verdim." Kahvemden büyük bir yudum alıyorum. "Ama bu sadece Cuma günü evlendikten sonraydı."

Bri'nin ağzı açık kaldı.

Pazarlamadan biri "Tebrikler," diyor ama Bri onları bastırıyor.

"Kapa çeneni!" diye bağırıyor neredeyse. "Lütfen bana seni alan o seksi adama olduğunu söyle."

Kendime rağmen sırıtıyorum. "Bu o."

"Anlamıyorsunuz bile," diyor Bri telefondaki diğer insanlara, kendini yelpazeleyerek. "Bu adam... Onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. *Hapisten yeni çıkmış* bir film yıldızı gibi. Ve *işe* yarıyor."

İşlerden bahsetme şekli beni güldürüyor, ancak açıklamanın oldukça iyi olduğunu kabul etmeliyim.

"Görmek istiyorum!" diyor pazarlama ekibinden biri. "Evet, düğün fotoğrafları lütfen." Bri başını sallar.

Yüzümdeki gülümsemeyi korumak için çalışmak zorundayım.

Törenle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Saniyelerden başka bir şey hatırlamıyorum. Ve ne söylediğimi düşünemeden itiraf ediyorum: "Fotoğraf var mı bilmiyorum."

"Sen..." Bri tekrar yaklaşıyor. "Aman Tanrım. Sarhoş olup evlendin mi?"

Ben daha cevap veremeden kıkırdamaya başladı. Ama yanaklarım ısınmaya başladı, bu yüzden onları soğutmak için ellerimi onlara koydum ve bu olmalı

Herkesin ihtiyacı olan tek cevap çünkü şimdi herkes tepki gösteriyor.

Sonra lanet olası mürekkepli parmağımı hatırlıyorum ve ellerimi görüş alanımdan çıkarıyorum.

Neyse ki herkes bana gülerken dikkati o kadar dağılmıştı ki lanet olası dövmeleri fark etmediler.

Yarın ofise gittiğimde onları örtmek için bir şeyler yapmam gerekecek.

Pazarlama ekibi, "Eğer evi böyle görünüyorsa, duyduğum en iyi sarhoş kararı olmalı," diye ekliyor. "Bir de üstüne ateşliyse... Bingo."

"Görünüşü fena değil." Sağ elimle kahvemi alıyorum. "Başlayalım mı?" Aramanın amacını belirtmeye çalışarak soruyorum.

Herkes başını sallarken diğer tasarımcı "Daha fazla sorum var" diyor. "Nerede çalışıyor? Belli ki onunla bizim şirkette tanışmamışsınız. Bay Ritz bile sadece üç yatak odalı bir dairede yaşıyor." İlk adını kullanmak yerine hepimizin ona Bay Ritz diye hitap etmesini sağlayan patronumuzu kastediyor. "Bunu biliyorum çünkü bu konuda çenesini hiç kapatmıyor. Sanki bu bir tür esneklikmiş de bize daha fazla ödeyebileceğini kanıtlamıyormuş gibi."

Birkaç yıl önce başladığımdan beri uzaktan çalışıyorum, bu yüzden patronu herkes kadar iyi tanımıyorum, ancak ofise çok fazla giren insanların hayran olmamasına şaşırmadım. *Bay* meselesi biraz iddialı.

Pazarlamacı kızlardan biri homurdanıyor. "Evet, keşke bu görüşmede o da olsaydı."

Takım arkadaşı elini kaldırır. "Çıldırmayalım."

"Evet, adil." İlk kız kabul ediyor. "Ayrıca, muhtemelen bize çok fazla para ödediğini ve Val'in kendine bir şeker baba bulduğunu düşünmeyecektir." Çenesine vuruyor. "Şeker babanın yaşlı olması şart mı? Daha yaşlı mı?"

Dom ve içinde bulunduğum durumla ilgili tüm çarpık duygularımı bir kenara bırakıp bu yoldaşlığın tadını çıkarmaya çalışabileceğimi düşündüm. "Kırk bir yaşında, yani biraz daha yaşlı."

"Kaç yaşındasın sen?" Bri soruyor.

Cevap vermeden önce dudaklarımı birleştiriyorum. "Bu ay yirmi altı yaşında olacağım."

Kıs kıs gülüyor. "Evet, bence bu da şeker baba sayılır. Ne iş yapıyor? CEO falan mı?"

"Şey, kendi şirketi var. Ama unvanının ne olduğunu bilmiyorum." Bir tür şirketi olması gerektiğini varsayıyorum. Mafya boku ya da değil, yapamazsın

toplumda büyük miktarlarda parayla dolaşıyor ve bunun için hiçbir açıklama yapmıyor.

Birinin bilgisayarında yazdığını duyabiliyorum. "Şirketin adı ne? Bakmak istiyorum."

"Çok mu meraklısın?" Diğer tasarımcı güler.

"Bak, Val orada benim lanet rüyamı yaşıyor. Bırakın sorularımı sorayım."

Kahvemden bir yudum aldım. "Bilmiyorum."

"Ne dedin sen?" Bri soruyor.

"Adını bilmiyorum." İçimi çektim ve kahvemi bıraktım. "Sarhoşken evlenme olayını hatırlıyor musun? Bunu tam olarak planlamamıştım." Bunu söylerken göğsümdeki acıyı görmezden geliyorum. Bu bir yalan değil. Bunların hiçbirini planlamadım. "Yabancı değildik ama LinkedIn'de ya da onun gibi bir yerde bağlantımız yoktu."

Söylediğim anda pişman oluyorum çünkü bir sonraki sorunun ne olacağını biliyorum.

"Adı ne? Onu araştıracağım." Meraklı pazarlamacı kız çoktan klavyesine dokunmaya başlamıştı ve onlara bir isim vermekten kaçınmamın mümkün olmadığını biliyordum.

İyi bir kadın hayatınızı
değiştirebilir. Benim için sonuna
kadar eğilme zamanı. "Dominic
Gonzalez ile evlendim."

Diğer tasarımcı kahve fincanını dudaklarına götürmüş, bir yudum alıyor ve ben onun sarsılarak koyu renkli sıvıyı gömleğinden aşağıya akıtmasını izliyorum.

Onu LinkedIn'de aramaya hazır olan kızın elleri hâlâ klavyenin üzerinde, yazmıyor.

Ve Bri... Bri'nin ağzı sonuna kadar açık.

"Yani..." Sessizliği beceriksizce bozuyorum.

"Bekle." İkinci pazarlamacı kız herkesin yüz ifadesine bakıyor. "Neden herkes onun kim olduğunu biliyor? Chicago'nun önemli adamlarından biri falan mı? Ben buraya yeni taşındım."

Bri boğazını temizliyor. "Tanrım, tanıdık geldiğini düşünmüştüm." Omuzlarımı kaldırdım. "Gerçekten hoş biri."

Kendime vurmak istiyorum. *O gerçekten iyi biri.* Bir suç lordu hakkında söylenecek ne aptalca bir şey.

Klavye tıklamaları sesi doldurur.

"Kahretsin, bu o mu? O iyi," diyor ikinci pazarlamacı kız kendi kendine. "Oh, işte, o..." Sözünü kesiyor ve ben ellerimi yanaklarıma bastırmayı çok istiyorum.

Şirketinin adını bulduğunu düşündü, *finans müdürü* gibi, ama ne yazdığını biliyorum çünkü daha dün onun için bir arama yaptım.

Dominic Gonzalez, Chicago mafya suç örgütünün başı olduğundan şüpheleniliyor.

Kıkırdamaya başlar. Hem de çok.

"Özür dilerim." Eliyle ağzını kapatıyor. "Özür dilerim," diyor tekrar, bu sefer boğuk bir sesle.

Ve sonra Bri gülmeye başlar. Ve meraklı pazarlamacı kız başlar.

Ve sonra kahve bulaşmış ellerini zaten mahvolmuş gömleğine silen diğer tasarımcı homurdanıyor. "Siktir, Val. Neden bu görüşmedesin ki?"

Yüzümde oluşmaya başlayan gülümseme duraksıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Artık benimle çalışmak istemiyor mu?

Gözlerini deviriyor. "O adamın ne kadar zengin olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Bri bilgisayar ekranını işaret ediyor. "Oturduğu yere bak. Bildiğinden oldukça eminim."

Belki değişmiştir diye dairenin etrafına bakıyorum.

Şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ama Dominic'le kalırsam, o zaman haklılar, bu işe gerçekten ihtiyacım yok.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Çalışmayı seviyorum."

Yalan değil. İşimi seviyorum. Sevdiğimi söyleyemem ama işimde iyiyim. Ve üretken hissetmek güzel. On dört yaşımdan beri çalışıyorum. Eğer bir işim olmasaydı bütün gün ne yapardım bilmiyorum.

İlk pazarlamacı kız elini kaldırır. "Şey, çalışmayı sevmiyorum. Eğer ikilinizi üçlüye dönüştürmek isterseniz bana haber verin. Bir şeker babaya bayılırım."

"Ben paylaşmam." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı.

"Lanet olsun." Bri kelimeyi sürükleyerek çıkardı. "*Ailenin* bir üyesi gibi konuşuyorsun zaten."

BÖLÜM 32

Dom

"NASIL HIÇBIR ŞEY OLMAZ?" JOEY'NIN BAKTIĞI EKRANLARA SIRTIMI DÖNÜYORUM.

ve çıplak zeminde adım adım ilerliyor.

Joey, "Aptal herif telefonunu evde unutmasaydı, bu iş daha kolay olurdu," diye homurdanıyor ve başka bir ekrana dönüyor.

"Hataları ve sıkıntıları sona erdi." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Olaylar neredeyse bir ay arayla gerçekleşmiş. Ve adamlarımızın kurşun zehirlenmesinden ölmesi dışında, olay yerlerini birbirine bağlayan hiçbir şey yok. Aynı tip mermi bile kullanmıyorlar.

İlk üçünde kullanılan arabaları bulabildik, hepsi rastgele park yerlerinden çalınmış ve hepsinin camları renkli, bu yüzden trafik kameralarında bulduğumuzda bile içinde kimin olduğunu tespit etmenin bir yolu yok.

Ama kuzenimin vurulduğu arabayı bulamıyoruz.

Joey bir şeyler bulma konusunda tanıdığım en iyi adam, o yüzden bunu başaracaktır.

Ama beklemek beni öldürüyor.

Gittiğimiz her yer boştu. Her zaman çok geç kalıyoruz. Ve bu gerçekten eskimeye başladı.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Valentine'ın başımı tekrar ovmasına ihtiyacım var.

Valentine'ın bana tekrar gülümseyerek bakmasını istiyorum.

Parmaklarım yan tarafıma vuruyor ve sonra telefonumu cebimden çıkarıyorum.

> Ben: Dün yeterince yemedin. Yiyecekler bu sabah geldi ama öğle yemeği için bir şeyler sipariş et. Birkaç saate evde olurum.

Gönder tuşuna basıp cevap vermesini bekliyorum.

Yapmıyor.

Bunu hak ediyorum.

Telefonum çalmaya başladı.

Aptalca bir şekilde ekranda My Valentine'ı görmeyi bekliyorum.

Bu o değil. Ama yine de gülümsüyorum çünkü bu onun ağabeyi.

Kendime biraz mahremiyet sağlamak için çoğunlukla boş olan depoda Joey'den uzakta yürürken çalmasına izin veriyorum.

"Merhaba, Kral."

"Dom."

Medeni olmak onu öldürüyormuş gibi geliyor. Bu da gülümsememi daha da artırıyor.

"Bu zevki neye borçluyum?" Duvara yaslanıyorum.

"Saçmalamayı kes. Kız kardeşimi aldın çünkü bir şeye ihtiyacın var. Neymiş o?"

Dilimi tıkırdatıyorum. "Şimdi, şimdi. Ben bir şey *almadım*." *Çoğunlukla doğru.*

"Saçmalık," diye tersliyor. "Başka bir şeyler dönüyor ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum kardeşim." Ses tonumu rahatsız edici derecede rahat tutuyorum. "Ama Val'e sorabilirsin."

"Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Peki bu sana ne anlatıyor?" Onunla alay ediyorum.

King iç çeker. "Bana sadece neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Eğer sana yardım edebilirsek, yardım e d e r i z . Sonra da Val'i evine geri gönderirsiniz."

Esprilerim yok oldu. "Yardım edeceksin çünkü onurun bunu gerektiriyor. *Val* de olduğu yerde kalacak."

"Onu isteği dışında tutmuyorsunuz."

Alay ettim. "Bunu senden duymak büyük zenginlik."

"Onu kandırdın!" King telefondan bağırır. Diken

isabet eder.

Gerçi *nasıl olduğunu* anladığını sanmıyorum. Onu ne kadar kötü kandırdığımı. Özellikle onun için nasıl bir tuzak kurduğumu. Her şeyi nasıl planladığımı ve onu nasıl karanlıkta bıraktığımı.

"Yapmam gerekeni yaptım." Aramayı sonlandırıyorum.

Yapmam gerekeni yaptım.

BÖLÜM 33

Val

Dün yeterince yemedin. Yiyecekler bu sabah teslim edildi, ama öğle yemeği için bir şeyler sipariş et. Birkaç saate evde olurum.

KOCA ADAM.

Dominic'in mesajını okudum. Ve gözyaşlarına boğuldum.

Beni Vegas'taki o otelden aldığından beri ilk kez mesaj atıyor. Ve telefonumdaki ismi ya da *isimsizliği*, beni nasıl hedef aldığının mükemmel bir hatırlatıcısı. Tüm bunların İttifak'ı cebine sokmak için yaptığı bir plan olduğunu hatırlatıyor.

Kalbim onun nedenlerini umursamıyor. Çünkü nedenler ihaneti daha az acı verici yapmaz.

Mesajlarına cevap vermiyorum. Birden iştahım kaçtı. Ama rehberine girip adını siliyorum.

Uzun süre telefonuma bakıyorum. Kullanabileceğim bir sürü seçenek, bir sürü hakaret var. Ama sonunda sadece Dom yazıyorum.

BÖLÜM 34

Dom

VAL'DEN IZ YOKKEN, PAKETLERI MUTFAK ADASININ ÜZERINE KOYDUM.

Merdivenlere yöneldiğimde alt kattaki tüm kapıların açık olduğunu görüyorum.

Sonunda burayı gezmeye karar verdi.

Bulacak pek bir şey yok.

Alt katta büyük bir spor salonu, bir puro odası, iki misafir odası, iki banyo ve benim ofisim var.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, burada ana süitin yanı sıra bir ofis, bir misafir yatak odası, çamaşırhane ve tam bir banyo daha var.

Yine tüm kapılar açık ve gürültü yedek yatak odasından geliyor.

Mesafeyi geçtikten sonra kapının girişinde duruyorum.

Duvarda bir şifonyer var ve tüm çekmeceleri açık. "Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?" Kapı pervazına yaslanıyorum.

Valentine elinde bir sutyenle dönüyor.

"Burası senin seks odan mı?" Sorusundaki öfke beni şaşırtıyor. Ve sorunun kendisi gülme isteği uyandırıyor.

Ama yüz hatlarımın herhangi bir tepki göstermesine izin vermiyorum.

"Bu seni rahatsız eder mi?" Sütyeni bana doğru fırlattı. "Evet."

Yere düşmeden önce sütyenin bana değmesine izin vermeden yolumdan çekiliyorum.

"Bu seni neden rahatsız etsin ki?" Diye soruyorum ve duvara yaslanıyorum.

Val küçük ayağını yere vuruyor. "Sen ciddi misin? Kocamın başkalarını becermesi beni neden rahatsız etsin ki?"

Benim kocam.

Duvarı itiyorum ve ona doğru yürüyorum. "Bunu bir daha söyle," diye homurdanıyorum. Geri adım atıyor ve açık şifonyer çekmecesine çarpıyor. "Ne?" "Bana kocan de." Tam önünde duruyorum.

Val göğsümü itti. "Hayır."

"Söyle. Ben de sana buranın kimin odası olduğunu söyleyeyim."

"Ciddi misin sen?" Çenesi sıkıştı ama onu yakaladığımı biliyorum. Daha da yaklaşıyorum. "Ölümcül."

Gözlerimin içine bakıyor. "Kocam, ben onları balkondan atmaya başlamadan önce bu eşyaların kime ait olduğunu açıkla. Çatımın altında bir fahişenin eşyalarını istemiyorum."

Sesi asitli ve şımarıklık yapmaya çalışıyor ama ben yine onun sözlerine odaklanmış durumdayım.

Çatım.

Hâlâ beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor ama o itip kakmakla meşgulken duvarları yıkılıyor. Çünkü *kocam* ve *çatım*... Farkında olmasa da bunu kabullenmeye başlıyor.

Bunu onun dikkatine sunmak yerine kokusunu içime çekiyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Burası annemin odası."

Val her zamanki gibi duygularını yüzüne yansıtıyor ve şaşkınlığını görebiliyorum.

Arkamı gösteriyorum. "Bu bana fırlattığın annemin sütyeni."

Ağzı bir O harfi oluşturuyor.

"Evet. Oh." Gömleğimin üst düğmeleri çözüldü ve malzemeyi kenara fırlatarak Valentine'a ismini net bir şekilde gösterdim. "Belki de adını boğazıma dövme yaptırırken kendimi açıkça ifade edemedim. Bu"-harflere dokunuyorum-"herkes kime ait olduğumu bilsin diye."

Daha önce hiç kimseye üzerimde bu kadar hak iddia etmemiştim ve bu harika bir his.

"Ve sana ettiğim yeminin son sözlerini sikimin üzerine yazıyorum." Aşağı uzanıp elimi pantolonumun ön kısmına götürüyorum. "Hepsi senin için Angel. Dudaklarını sikime dolamaya ve beni gırtlağına almaya hazır olduğunda, sana verdiğim sözle göz hizanda olacaksın. Dizlerinin üzerindeyken bile senin olacağım."

BÖLÜM 35

Val

BOKU YEDIM.

BÖLÜM 36

Dom

ÇÖZÜLÜP BENI IÇERI ALMASINA ÇOK AZ KALDI VE BEN
Sevdim.

Ama bunu mahvetmek istemiyorum. Çok zorlayamam.

Bir adım geri atıyorum. "O sütyeni yerine koyabilirsen, annemin iç çamaşırlarını toplamak istemiyorum. O zaman aşağıya gel. Öğle yemeği sipariş etmediğin için yemek getirdim."

Odadan çıkarken Val bir şey söylemiyor ve ben bunu bir zafer olarak görüyorum.

Aşağı inip beni mutfakta bulması uzun sürmedi. Ama tezgahın üzerindeki paket servis kaplarına bakıyor, benimle göz göze gelmiyordu.

Adaya yaklaşırken ona "Döner ve patates kızartması," diyorum. "İkisi de aynı şey, ikisinden birini al."

Val bir tabure çıkarıyor ama boyu biraz kısa olduğu için tırmanmak için alttaki çubuğu kullanmak zorunda kalıyor.

Ben gülmem.

"Ne içmek istersin?" Buzdolabını açtım. "Kök biram var."

Sonunda bana baktı. "Ne tür?"

Cam şişelerden birini çıkarıp ona en sevdiği markanın etiketini gösteriyorum.

"Nasıl... Bu da düğün gecemizde bana sorduğun başka bir şey mi?"

Tavrı anlaşılabilir, ancak yine de ilk varsayımının bu olması beni kızdırıyor.

"Hayır." Buzdolabını kapattım. "Bir keresinde telefonda bana bahsetmiştin." Kapağını çevirip önüne koyuyorum.

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve omuzlarını geriye attığında yemeye başlayacağını düşünüyorum. Ama onun yerine bir soru soruyor.

"Biraz mahremiyet için kullanabileceğim bir
oda var mı?" Omurgam sertleşti. "Ne için?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, on beş dakika içinde başlayacak bir terapi randevum var ve bunun için biraz mahremiyet istiyorum."

"Oh." Ne beklediğimi bile bilmiyordum ama bu değildi.

Tepkimi yanlış anlıyor ve ellerini yumruk yapıyor. "Bu benim aylık seansım ve devam etmek istiyorum. Biriyle konuşmam gerekiyor. Zaten bana Aralık ayı boyunca görevde olmayacağını söyledi."

"Valentine-"

"Ona senin hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim, bu yüzden
endişelenmene gerek yok-"

Sözümü kesti, ben de karşılığını verdim. "Shorty." Bu onu susturdu. "Benimle her zaman konuşabilirsin." Karşılık verdiğini görebiliyorum ama konuşmaya devam ediyorum. "Ama tabii ki terapini alabilirsin. Bana daha önce söyleseydin, geri uçabilirdik, böylece bizzat gidebilirdin."

"Her zaman sanaldı," diye mırıldanıyor yumruklarını açarak. "Umurunda değil mi?"

"Eğer kafayı bulmak işimin bir parçası olmasaydı, kendim giderdim." Dokunmadığı kök birasını alıp bir yudum alıyorum. "İstersen buradaki ofisimi kullanabilirsin ama üst kattaki de serbest. İş ya da terapi için ya da ne istersen oraya yerleşebilirsin. Paravan ya da ayaklı masa gibi başka bir şeye ihtiyacın olursa sorman yeterli."

"Teşekkür ederim." Tabureden kayarak indi. "Ben gidip hazırlanayım o zaman."

Yiyecek kutularından birini dizüstü bilgisayarının üstüne yığıyor, sonra bir yudum aldığım kök birası şişesini alıp yukarı çıkıyor.

Üst kattaki ofis kapısının kapandığını duyduğumda, ofisime inip kendi dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

Mutfağa dönüp Val'in olduğu yere oturdum ve güvenlik sistemimi çalıştırdım.

Gyro'mdan ilk ısırığı aldığımda kamera görüntüsü canlanıyor. Ve Valentine'ın masanın arkasında oturup terapiye hazırlanışını izliyorum.

37. BÖLÜM

Val

KOLTUĞUN ALTINDAKI KÜÇÜK KOLA BASIYORUM VE KOLTUK
rahat bir yükseklikte.

Ofis güzelmiş. Daha önce bakmıştım ve ağır koyu lekeli mobilyalar tam Dominic'e göre. Ancak deri ofis koltuğu rahat ve masanın üzerinde dizüstü bilgisayarımı takabileceğim bir yer var, bu yüzden bana gayet uygun.

Bir an için soğuk şişemi masanın üzerine bırakmayı düşünüyorum ama masanın işçiliği çok güzel, bu yüzden çekmeceleri açıp bardak altlığı aramaya başlıyorum.

Bir tane bulamadım ama işe yarayacak boş bir not defteri buldum.

Dizüstü bilgisayarımı açtıktan sonra web oturumuna katılmak için
bağlantıya tıklıyorum.

Başlamamıza daha birkaç dakika var ve bilgisayarımın önünden ofis kapısına bakıyorum. Kapıyı kilitlemeyi düşünüyorum ama Dominic'in seansım sırasında içeri girmeyeceğine güvenmek zorundayım. Gerçekten içeri girmek isterse kilitli bir kapının pek bir işe yarayacağını sanmıyorum.

Doktorun gelmesini beklerken ekranımda bana bakan yüzüm görünüyor.

At kuyruğumu
sıkılaştırıyorum.
Koltuğumda
kayıyorum.

Kök birasından bir yudum daha alıyorum.

Randevularımızdan önce her zaman biraz gergin olurum çünkü terapi hiçbir zaman tam olarak eğlenceli değildir, ancak bugün kendimi ekstra stresli hissediyorum.

Muhtemelen son konuşmamızdan bu yana evlendiğimi ve yeni bir eyalete taşındığımı ona söylemem gerektiğini bildiğim içindir.

Ellerimi kucağıma koyuyorum ve kendime onun beni yargılamayacağını hatırlatıyorum.

Hiç olmadı.

Dom'un benim için eve getirdiği öğle yemeğinin kokusu ofisi dolduruyor. Konuşurken yemeyeceğim ama terapiden sonra kendimi hep bitkin hissederim, o yüzden planım burada oturup yemeğimi soğuk soğuk yemek, tek başıma.

Ekran değişip doktorun katılmak üzere olduğunu haber verdiğinde, bir kızartma almak için kabı açmayı düşünüyordum.

"İyi günler Val." Doktor Amy bana gülümsüyor, yay gibi gri bukleleri yüzünü çerçeveliyor.

"Merhaba." El sallıyorum. Bir moron gibi.

"Bugün günün nasıldı?" Her zaman yaptığı gibi seansa başladı.

Yapmayı öğrendiğim gibi, cevap vermeden önce zaman ayırıyorum.

Uyandığımda Dom'un yarısının üstümde olduğunu düşünüyorum. Ve uyuduğumu düşünürken başımın arkasını öpmesini.

Bu sabah kızlarla yaptığımız iş görüşmesini, gülüşmelerimizi ve gülümsemelerimizi düşünüyorum.

Dom'un başka bir kadın için oda hazırladığını düşündüğümde neler hissettiğimi düşünüyorum. Onu başka biriyle düşünmek beni nasıl hasta etmişti.

Ve sonra onların annesinin eşyaları olduğunu söylediğinde ne kadar rahatladığımı hissettim.

Ve annesinin sütyeni olduğu için ona fırlattığım sütyenden kaçışını düşünüyorum.

Gülümsüyorum. "İyiydi." Beni bekleyen nefis kokulu yemekleri düşünüyorum, çünkü yeni, kesinlikle çılgın kocam beni kontrol etti ve yemek yediğimden emin olmak istiyor. Ve yumuşaklığımı sevdiği ve beni diyete sokmaya çalışmadığı için bana bir döner ve patates kızartması getirdiğini. "Aslında oldukça iyiydi."

"Buna şaşırmış gibisin."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Son birkaç gün pek iyi geçmedi."

Doktor Amy anlayışlı bir ses çıkarır. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bunu o kadar da iyi yapmayan bazı hisleriniz nelerdi?"

Bir an önceki hafiflik kayboluyor ve dudaklarımı birleştiriyorum. "Ben... Dün bir cenazeye gitmem gerekti." Yutkunuyorum. "Ve biliyorum ki

Annemin cenazesi altı yıl önceydi ama son zamanlarda yine o duyguları yaşıyorum."

"Hangi duygular?"

"Sanki hiçbir yere ait değilmişim gibi." Sessiz çıkıyor.

"Peki dün de böyle mi hissettin?"

Başımı salladım. "Hayır. Dün... nasıl olması gerekiyorsa öyleydi." Başını eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Üzücüydü. Korkunç derecede üzücü. Ama..." Ayrılmak zorundayım. "Biri bana sarıldı." Yanaklarımdan süzüldüğünü bile bilmediğim gözyaşları. "Ve bu sadece... Onu tanımıyordum bile ama o bana sarıldı, ben de ona sarıldım ve bu yardımcı oldu. Anlıyor musunuz? Sadece basit bir sarılmaydı ve birden kendimi yalnız hissetmemeye başladım. Ve bu beni çok kızdırdı. Çünkü ben neden buna sahip olamadım?" Ellerimi yanaklarıma sürüyorum. "Geçmişi değiştiremeyeceğimizi biliyorum ama böyle bir desteğe sahip olsaydım hayatım nasıl farklı olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyorum."

Doktor başını sallar. "Geçmişi değiştiremeyecek olmamız, ona kızamayacağımız anlamına gelmez."

"Biliyorum." Burnumu çekiyorum.

"Ve kendi başınıza başardıklarınız için kendinize kredi verdiğiniz sürece, farklı bir hayat hakkında hayal kurmanızda bir sakınca yoktur."

Başımı salladım.

"Ama bugünün daha iyi olduğunu söylemiştin?" diye soruyor.

"Evet. Dün gece iyi uyudum." Yanaklarım zaten ağlamaktan renk değiştiriyor, bu yüzden kızarmak konusunda endişelenmeme gerek yok. Çünkü Dom yanımdayken daha iyi uyuduğumu itiraf etmekten nefret ediyorum. Ya da üzerime örtülüyken.

Ve orgazm muhtemelen acıtmadı.

BÖLÜM 38

Dom

DIZÜSTÜ BILGISAYARIMIN KAPAĞINI INDIRMEYE BAŞLADIM.

Vicdanım pek sık harekete geçmiyor ama Valentine'ın terapistiyle kendini ait hissetmediği hakkında konuşurken ağlamasını izlemek beni suçlu hissettirmeye başladı.

"... bir partnerle cinsel doyuma ulaşmak için çalışıyor muydunuz?" Kapağı tekrar kaldırıyorum.

Yine mi geldin?

Val başını sallar ve ellerini yanaklarına bastırır.

Bunu yapmasına bayılıyorum.

"Sayılır."

"Sayılır mı?" diye sorar doktor. *Evet, Valentine, sadece biraz mı?* "Evet," diye itiraf ediyor karım.

"Bu uçakta tanıştığın adamla mı?" Daha yakına eğildim. *Terapistine benden mi bahsetmiş?* Val ellerini bırakarak başını sallıyor.

"Her seferinde oldu mu?" diye soruyor doktor.

Söyle bize, Angel. Seni her seferinde boşalttım mı? Val tekrar başını sallar.

Doktor devam ediyor. "Farkı yaratan neydi?"

Büyük sikimi söyle.

Val, "Sanırım senin dediğin gibi," diye yanıtlıyor.

Peki iyi doktor ne dedi?

"Güven mi?" diye açıklıyor doktor.

"Evet." Valentine'ın cevabı bir fısıltı. Ama ben ruhumda duyuyorum.

Doktor, sanki çok basit bir şeymiş gibi, "Güven, bir partneri bırakmayı öğrenmede büyük bir fark yaratır," diyor. Sanki iki insan arasındaki güven her gün olan bir şeymiş gibi. "Bunun elinizde gördüğüm dövmelerle bir ilgisi var mı?"

"Evet." Val huffs. "Sarhoş oldum ve adamla evlendim." "Güzel."

Dizüstü bilgisayar ekranını göremiyorum, bu yüzden terapisti de göremiyorum. Ama gülümsemesini duyabiliyorum.

"İyi mi?" Val ellerini tekrar yanaklarına bastırıyor. "İlk tanışmamızın üzerinden iki aydan az zaman geçti."

"Bir ilişkinin belirleyici faktörü zaman değildir," diye karşı çıkıyor doktor. "Ve az önce güven duyduğunuzu söylediniz."

Val'in yüz ifadesinin değişmesini izliyorum. "Ona güvenmiştim."

Güvenilir.

Geçmiş

zaman.

Ekrana daha da yaklaşıyorum.

"Güven ve sevgi zamandan daha önemlidir." Karımın dudakları ayrılıyor.

Beni sevmediğini itiraf edecek mi?

Tereddüt ediyor.

Yoksa olabilir mi? Yaptığım onca şeyden sonra bile.

"I..." Val başlıyor.

Ön kapının kilidinin açılması Val'in söyleyeceklerini yarıda kesiyor ve dizüstü bilgisayarın kapağını çarparak kapatıyorum.

Olabileceği tek bir kişi var, ama yine de odanın içinde ilerlerken silahımı sırtımın altındaki kılıftan çekiyorum.

Kapı açılır ve Rob daireye girer.

Rob benim ikinci kuzenim ve aynı zamanda ikinci adamım. Benim kadar uzun boylu değil, ama spor salonunda tanıdığım çoğu insandan daha fazla zaman geçirdi, bu yüzden ilk yumruğundan önce zorlu bir rakip olduğunu biliyorsunuz.

Beni görmeden önce birkaç metre ilerledi. Elimdeki silah onu olduğu yerde durdurdu. "Ne oldu?"

"Karım artık burada yaşıyor. Kendini tekrar içeri alamazsın."

Sırıtıyor. "İstediğinden fazlasını görebileceğimden mi korkuyorsun?"

"İstediğinden daha fazla." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Çünkü görmen gerekenden fazlasını görürsen, ilk alacağım duyun görme duyun olur."

Bana bakıyor. "Pekâlâ patron. Şu andan itibaren kapıyı ben çalacağım."

BÖLÜM 39

Val

SIRTIMA YAYILAN AĞIR BEDEN, ALARMIM ÇALMAYA BAŞLADIĞINDA INLIYOR. komodinden çınlıyor.

"Kapat şunu." Uykuyla ıslanmış ses sinirlerimi tırmalıyor.

Kimse uyanır uyanmaz sesini bu kadar seksi çıkarmamalı.

Telefonumu almak için sol elimi uzattım ama ulaşamadım.

Geriniyorum ama Dominic'in ağırlığı beni yerimde sabitliyor.

Dom'la tanışmadan önce, yatağımı paylaşacağım birinin olduğu bir hayatı hayal ederek uyuduğumda, kendimi adamın yanına şirin bir şekilde sarılmış olarak hayal ederdim. Kolu omuzlarımda olurdu. Başım omzunda ve ağzım kapalı uyurdum, göğsüne hiç salya akıtmazdım.

Ama hayır.

Uyku alışkanlıklarım aniden değişmedi, bu yüzden hala yüzüstü yatıyorum, muhtemelen horluyorum. Ve beni uyuşturarak evlenmeye zorlayan mafya babası beni yanına çekmiyor. Kolunu belime dolayarak beni kaşıklamıyor. Hayır. Vücudunu benimkinin üzerinde gezdiriyor. Beni lanet yatağa çarpıyor.

Dom'la ilgili diğer her şey gibi bundan da nefret ediyorum. "Bırak beni," diye homurdanıyorum.

"Daha çok erken Angel." Yüzünü saçlarıma gömüyor.

Dayanamıyorum.

"Çekil. Kalk." Kollarımı büküp altıma sıkıştırıyorum, sonra tüm gücümle yukarı itiyorum, ancak dirseklerime kadar çıkabiliyorum.

Dominic inliyor ama sonunda üzerimden yuvarlanıyor. "Neden ayaktasın?"

Yataktan sürünerek çıktım ve alarmımı kapattım. "Sana söylemiştim. Bugün ofise gidiyorum."

"Doğru." Sabah güneşinin ışınlarından korunmak için kolunu gözlerinin üzerine sarkıtır.

Aceleyle yatağın etrafından dolanıp banyoya girerken bakışlarımı kaçırıyorum, kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum.

Seks ihtimalini en aza indirmek için pantolon ve uzun kollularla uyumayı tercih ettim. Ama Dominic lanet boxer'ından başka bir şey giymeden uyuyor. Ve güne onun sikinin üzerinde yazılı evlilik yeminimizi görerek başlamak istemiyorum.

Tezgahtan diş fırçamı kaptığım gibi, kötü bir ruh hali içinde olduğumu kabul ediyorum.

Terapi beni her zaman biraz gergin hissettirir. Ama dün ekstra yoğundu. Ve kafa karıştırıcıydı. Güven ve sevgi tartışması gerçekten kafamı karıştırdı.

Çünkü Dom'a güvenmek istemiyorum, tıpkı ondan hoşlanmak istemediğim gibi. Bana yaptığı şey affedilemezdi. Ve özür dileyecek gibi de değil. Bana asla özür dilemediğini söylemişti.

Ve geriye dönüp tüm konuşmalarımıza baktığımda, geriye bakmanın ayrıcalığıyla, benim için bıraktığı tüm ipuçlarını görüyorum.

Toplayıp onun zehirli zencefilli evine taşımam için küçük ekmek kırıntıları. Seksi dövmeli duvarların ardında saklı gerçek.

Dişlerimi biraz daha sert fırçalıyorum.

Beni bu şekilde elinde tutmayı hak etmiyor. Geri püskürtme zamanım geldi.

BÖLÜM 40

Dom

VALENTINE'IN AYAK SESLERI YAKLAŞTIĞINI IŞARET EDIYOR VE KAHVEMI INDIRIYORUM.

Kupa.

Merdivenlerden inerken bir eliyle dizüstü bilgisayarını, diğer eliyle de korkuluğu tutuyor. Gözleri nereye gittiğini izlemekle meşgul, böylece onu içime çekebiliyorum.

Ve onu içime çekmek tam da yapmak istediğim şey.

O yüksek topuklu ayakkabılardan bir çift daha giymiş. Bu sefer parlak kırmızı. Ve eteği.

Aletimi ayarlamak için boştaki elimi kullanıyorum.

Elbiselerini görmüştüm ama bu farklı. Parlak, deri gibi ve sanki boyanmış gibi onu sarıyor.

Yürümesine izin vermek için esnek olmalı. Ama dizlerinde bitiyor ve kalçalarına kadar itmek istiyorum, böylece altına bir şey giyip giymediğini görebiliyorum.

Üstü parlak beyaz. Eteğinin içine soktuğu bir çeşit dökümlü ipek kumaş. Ve bu...

Düşük.

Çok alçaktan kesilmiş.

Ya da belki de sadece büyük göğüsleri öyle görünmesini sağlıyor.

Val son adımını atıyor, saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor ve beni fark etmeden önce kıyafetlerini düzeltiyor.

Muhtemelen nereden geldiğini merak ederek oturma odasının ortasındaki büyük televizyona bir kez daha bakmasını izliyorum. Ben de televizyonu tekrar yere indirmek için düğmeye basıyorum. O gittikten sonra hiçbir şey izlemeye konsantre olamayacağım.

"Sinsi." Kaybolan televizyona başıyla işaret ediyor.

"Valentine, ne giyiyorsun?" Kanepeden kalktım. Yere baktı.

"Nesi var bunun?"

Ses tonunda hoşuma gitmeyen hafif bir tereddüt var.

"Bunda yanlış bir şey yok, karıcığım. Sadece bir porno filmin başındaki sekreter gibi görünüyorsun."

Gözlerini bana dikti.

Rob mutfaktan boğazını temizliyor ve dikkatimizi çekiyor.

Doğru.

İkincime doğru bir el uzattım. "Val, bu Rob. Bugün seni işe götürüp getirecek."

Valentine'ın duruşundaki bir şey bana kızgın olduğunu söylüyor. Ama ne hakkında olduğundan emin değilim. Dünkü seansını gözetlediğimi bilmesine imkan yok. Ve dün gece bir ipucunu kontrol etmek için çağrıldım. Eve geldiğimde uyuyordu, yani tartışmış değiliz.

Rob'a baktı, sonra tekrar bana. "En azından bana bakacak seksi birini buldun."

Sanırım ağzım açık kalacak.

Az önce Rob'a seksi mi dedi?

İkinci hainim kahkahasını bastırmak için öksürüyor. "Teşekkür ederim, hanımefendi." "Lütfen." Val Rob'a doğru yürüyor. "Bana Hanımefendi de."

Bu sefer Rob gülüyor.

Mutfağa doğru ilerleyerek, "Sikerim öyle işi," diye çıkıştım. "Eğer biri sana böyle derse, dillerini keserim."

Val dizüstü bilgisayarını sırt çantasına yerleştirmek için adada duraklıyor, sonra gözlerini bana çeviriyor. "Bu kadar dramatik olma."

"Dramatik mi?" Tekrar ediyorum.

Ve sonra, çantasının fermuarını çekerken, onu gördüm.

"Oynamak istiyorsun, karıcığım. Oynayacağız." Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda açtım.

Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama onu belinden yakalayıp önünü benimkine yapıştırıyorum.

"Sen ne-"

Sol bileğini tutup elini kaldırıyorum. "Hayır."

Elimi çekiştirerek makyajlı yüzük parmağının yüzüme doğru sallanmasına neden oluyor. "Dominic-"

"Hayır, Valentine. Sana bir seçenek sundum. Yüzüğümü takmayacağına göre, adımı *takacaksın*."

Çenesi sıkıştı. "Ofise gitmem gerekiyor."

"Evet. Ve ofisindeki insanlar da tıpkı dünyanın geri kalanı gibi senin kime ait olduğunu bilecekler. Şimdi yıka şunu."

Çok kızgınım.

Ve onun meydan okumasından

etkilendim. Ve biraz daha fazla

tahrik oldum.

Val'in burun delikleri alevlendi ve daha o cevap vermeden ben onun

cevabını beklemeye başladım.

o.

"Hayır."

Sırıtıyorum. "Yanlış cevap."

Sonra onu kaldırıyorum.

"Dominic!" Bizi dolaştırırken ayakları yerden bir karış yukarıda

sallanıyor.

adada. "Beni yere bırak."

Onu görmezden

geliyorum.

"Dominic. Cidden-"

Onu vücudumdan aşağı kaydırdığımda kesiliyor. Ne kadar sert olduğumu hissedebildiğini biliyorum. "Düğmelerime basarsan karıcığım, sonuçlarına katlanırsın."

O daha karşılık veremeden, onu döndürüp kalçalarımı kıçına bastırıyorum, ayaklarım onunkilerin iki yanında, onu tezgâha sabitliyorum.

"Yapabilirim." Sesi artık nefes nefese.

"Şansın vardı." Bir kolumu ona doladım, göğüsleri ön kolumun üzerinde duracak kadar yüksekte tutuyorum. Diğer kolumla uzanıp suyu açıyorum.

Parmaklarımı akıntının altına bırakıp suyun ısınmasını bekliyorum, sonra avucumu sabunla dolduruyorum.

"Buraya ver."

Göğüs kafesi tutuşumun altında genişliyor, ama nefes verirken boyun eğiyor ve elini benimkine koyuyor.

Sabunu köpürtebilmek için belindeki tutuşumu bırakıyorum, elleri benimkilerin arasında.

Sonra makyajı dikkatlice yıkıyorum. Kullandığı şey mürekkebi örtmek için iyi bir iş çıkardı ama kolayca temizleniyor.

Temizlendiğinde, musluğu soğutmaya çeviriyorum, sonra parmağını

akıntının altında tutuyorum. "Yeni bir dövmede böyle bir şey kullanarak deriyi tahriş edeceksin. Gitmeden önce sürmek istersen merhem getirebilirim."

Val başını sallıyor ve nefesi kesiliyor.

Ağlıyor olabileceğini düşünmek için korkunç bir saniye geçiriyorum, ama sonra kalçalarını birbirine sürterken kıçı bana doğru kayıyor.

Ona biraz daha yaslanıyorum.

Beni istiyor.

Ona ne kadar çok olduğunu hatırlatmalıyım.

BÖLÜM 41

Val

ASANSÖRÜN KAPISINDA YANSIMAM BANA BAKIYOR VE BEN
Gömleğimi boynuma kadar iliklemek için.

Daha önce de ofise gitmiştim ve bugünün biraz fazla olacağını biliyordum - çünkü dünkü konferans görüşmesindeki kızların Dominic'le evlenmem konusunda ağzındaki baklayı çıkaracaklarını biliyordum. Ve dövmeli parmağımın büyük bir olay haline geleceğini biliyordum. Ama patronumun bu kadar sinsi davranmasını beklemiyordum.

Bay Ritz her zaman biraz fazla arkadaş canlısı olmuştur. Sosyal açıdan garip olmakla İK'ya rapor edeceğiniz bir şey olmak arasındaki çizgiyi zorluyor. Ama bugün-

Ellerimi eteğimin kenarlarında gezdiriyorum.

Belki de her zamankinden daha formda bir şeyler giydiğim için benim hatamdı, ama yeni evli olmamın beni *yasak* kategorisine sokacağını düşünürdünüz. Yani, Bay Ritz için her çalışan bu kategoride olmalı zaten, ama bugünkü bakışları daha çok bakış gibiydi. Birden fazla kez bana çok yakın durdu ve yemin ederim gömleğimin altına baktı.

Rob sessizce yanımda duruyor ve Dom'a bundan bahsetmeli miyim diye sormak için ağzımı açıyorum.

Ama sonra çenemi kapattım.

Rob'a sorarsam, Dom'a söyleyecektir. Ve Dominic'in patronumu öldürmeyeceğinden emin değilim.

Aslında, Dominic'in onu öldüreceğinden oldukça eminim.

Bay Ritz'in adi bir adam olduğuna inanmaya başlasam da ölümü hak ettiğinden emin değilim.

Asansör açılıyor ve ben Rob'un önünde çıkıyorum.

Ona benimle konuşmaması söylendi mi bilmiyorum ama işe gidip gelirken sessizdi, ben de bu eğilimi sürdürüyorum.

Tek istediğim yukarı çıkmak, eşofmanlarımı giymek ve biraz yastığıma bağırmak.

Kapıya ilk ben geldiğim için elimi güvenlik ekranına koyup kilidin açılma sesini bekledikten sonra içeri giriyorum.

Daireye dört adım atmıştım ki Rob'un nefesinin altından "Kahretsin" demesiyle aynı anda donakaldım.

Çünkü mutfağımda bir kadın duruyor. Benden daha genç göründüğü için neredeyse bir kız. Uzun siyah saçları, ince belini gösteren bir bluz ve nefes alabilmesine şaşırdığım kadar dar bir tayt.

Sırt çantamın omzumdan kaymasına izin verdim.

Rob yere düşmeden yakalıyor ama umurumda değil. "Sen de kimsin lan?" diye bağırdım.

Ayaklarım beni öldürüyor, ama bu kadının önünde zayıflık gösterecek değilim, bu yüzden ona doğru adım atarken ayakkabılarımı çıkarmıyorum.

Yaptığı şeyi bırakıyor, beni izlerken gözleri büyüyor. "Yemek yapıyorum."

Buranın ne kadar lezzetli koktuğunu düşünmeyi reddediyorum.

Dominic beni kıskandırmak için seksi bir kadın tutabileceğini düşünüyorsa... İşe yarıyor.

"Evdesin." Dom'un sesi büyük odayı dolduruyor ve başımı yana çevirdiğimde onu alt koridordan spor şortundan başka bir şey giymeden çıkarken görüyorum.

Vücudundan ter damlıyor. Göğsü, çalışmayı daha yeni bıraktığını belli edecek şekilde inip kalkıyor.

Ve bu rastgele kadının onu böyle görmesine izin veriyor. Neredeyse çıplak. "Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

Elini başının üzerinde gezdiriyor ve karnım sıkışıyor. Çünkü bunu yaptığımı hatırlıyorum.

"Gidip bir duş alacağım," diyor gelişigüzel, sonra merdivenleri koşarak çıkmaya başlıyor. En tepeye ulaştığında duraklar. "Burada havlu kalmamış. Biriniz yukarı getirebilir mi? Kapıyı açık bırakacağım."

Sonra da gitti. Koridordan yatak odamıza doğru kayboldu, kapıyı açık bırakacaktı, böylece *birimiz* ona getirebilecekti.

Şeffaf cam duş kabinine getirin.

Siktir et bu adamı.

Ellerim esniyor.

Onu çok sikeyim.

Topuklarımın üzerinde dönerek mutfağa giriyorum.

Kadın hızla geri çekiliyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor. Ama ben onun peşinde değilim. O sadece Dom'un piyonlarından biri olarak burada. Çünkü oyun oynadığımızı düşünüyor.

Sonunda el havlularının olduğu çekmeceyi bulana kadar çekmeceleri birbiri ardına açıyorum.

Bir tanesini çıkardım, sonra dün bulduğum kilere doğru devam ettim. Büyük, güzelce düzenlenmiş bir oda ama ben tek bir şey için buradayım.

İhtiyacım olan aleti bulunca raftan kaptığım gibi kilerden çıkıyorum.

"Val..." Rob temkinli konuşuyor. "Onu öldürmene izin veremem."

Havluyu ekmek kızartma makinesinin ekmek yuvasına sokarken ofluyorum. "Fişe takmayacağım."

Sanırım kızın kıs kıs güldüğünü duyuyorum ama durmuyorum.

Kalın ayakkabılarım basamaklarda ağır geliyor ve tepeye ulaştığımda neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Bu ne cüret.

Koridorun sonunda, yatak odamızın kapısı açık.

Bu ne cüret.

İçeri girdiğimde, tıpkı söylediği gibi banyonun kapısını ardına kadar açık bıraktığını görüyorum.

Buraya giren diğer kadını düşündükçe öfkem artıyor.

Ve banyoya girdiğimde, fokur fokur kaynıyordum.

Dominic'in çıplak hali camın arkasındaki buhar nedeniyle biraz gizlenmiş olsa da yeterince görebiliyorum.

Ve bu manzara sadece bana

ait. Başka kimsenin değil.

"Al sana havlun," diye çıkışıyorum, sonra da bütün tost makinesini cam duvarın üstünden aşağı fırlatıyorum.

Ona vurmadığımdan emin oluyorum çünkü gerçekten kafasını yarmak istemiyorum ama metalin mermerle buluşma sesi cehennem gibi tatmin edici.

"Bu da ne-" Dom gürültüden kaçıyor. Dönüp

gidiyorum.

Mesaj iletildi.

Ama gürleyen kahkahalar beni takip ediyor. Ve bu beni daha da öfkelendiriyor. Ve gözlerime sıcak yaşlar dolduğunda, daha da sinirleniyorum.

O gülüyor. Ve ben içten içe ölüyorum.

"Karıcığım!" Dom arkamdan bağırıyor.

Nefesim kesik kesik. "Siktir git!"

Bir ayağımı yatak odasından dışarı atmış, gitmek istersem Rob'un beni alıp almayacağını merak ederken, iri ve ıslak bir vücut sırtıma çarpıyor.

O kadar heyecanlıyım ki şok beni çığlık attırıyor.

"Oh, beni becereceksin, tamam." Dom beni kaldırıyor, tıpkı bu sabah yaptığı gibi ve bizi yatak odasına geri götürüyor.

"Bırak beni!"

Kapıyı tekmeleyerek kapattığını duydum. "Hayır."

Çırpınıyorum ama kolları kas gibi ve tutuşu hiç kıpırdamıyor. "Beni yere bırak."

"Benden nefret etmiyorsun." Bizi doğruca yatağa götürüyor, sonra beni yere atıyor. Karnımın üzerine düştüm ama ben daha yuvarlanamadan o üstüme çıktı. Hâlâ sırılsıklam olan vücudu benimkine bastırıyor. "İstiyorsun." Kalkmaya çalışıyorum ama bileklerimi yakalıyor ve başımın üzerindeki iri ellerinden biriyle onları bir arada tutuyor. "Ama yapamazsın. Çünkü bir yanın beni seviyor, Angel. Bir yanın beni arzuluyor."

Nefes almak zor. Ama vücudunun ağırlığından değil. Sözlerinin ağırlığından.

"Seni sevmiyorum." Sesimdeki duygu, kendi sözlerimi sorgulamama neden oluyor.

Onu sevmiyorum.

Ama istiyorum.

Dişler boynumun kenarına sürtünüyor. "Henüz değil anne. Ama yapacaksın." Kalçaları kıçıma doğru sallanıyor. "Şimdi o ateşli küçük yarığın benim için ne kadar ıslak olduğunu görmeme izin ver."

Boştaki elini kabaca yanımdan aşağı, kalçamın üzerinden eteğimin kenarına doğru kaydırıyor.

Bu hareket bile tek başına yeterli. Onun için çoktan hazırım.

Sırtımdaki ağırlık kayboluyor. Sonra dar eteğimi yukarı çekip kalçalarımın üzerinden geçiriyor ve ona bütün gün giydiğim küçük siyah tangayı gösteriyor.

"Siktir."

Tekrar yukarı itmeye çalışıyorum. Ama sonra onun ağırlığı geri geliyor ve ellerim tekrar başımın üstünde oluyor.

"Çekil üstümden," diye inliyorum.

"Hayır." Dom da en az benim kadar ağır nefes alıyor. Ve onun çıplak bedenini benimkine karşı hissedebiliyorum.

"Seni becermek istemiyorum," diye yalan söyledim.

Kalçaları kalkarken saçlarıma doğru kıkırdıyor.

Tangamı kenara çekiyor ve sikinin başı kaygan girişime sürtünüyor.

"Sorun değil," diye inliyor. "Seni becereceğim."

Kalçalarını öne doğru itiyor ve uzun aletini içime gömüyor.

Ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Çok doydum.

Çok dolu.

Onu tekrar içimde hissetmek hem çok fazla hem de yeterli değil.

"Sadece al." Tekrar içeri sokmadan önce sikini neredeyse sonuna kadar dışarı kaydırıyor. "Beni bildiğim iyi küçük eş gibi al."

Yüzümü şiltenin içine çeviriyorum, böylece sırtımı eğip onu daha da içeri alırken göremiyor.

"Tanrım." Dominic bana çarptı. "Bana bunu sevdiğini söyle. Sikimin içine gömülmesini sevdiğini söyle."

Başımı sallıyorum.

Dom'un nefes verişi ensemi gıdıklıyor. "Kukun benim için damlıyor."

Kalçaları hiç durmuyor. Ve içime kolayca girip çıkıyor çünkü haklı. *Onun için damlıyorum*.

"Bayıldım," diyorum yatağa doğru.

Boyu içimden kayarak çıkıyor ve ben de onu takip etmek için kıçımı kaldırmaya çalışıyorum, ona ihtiyacım var.

Dom bileklerimi kavrıyor ve bir elini kalçama koyarak beni sırtüstü çeviriyor.

Gözleri alev alev yanıyor.

"Tekrar söyle." Tangamı yırtıyor, sonra bacaklarımı ayırıyor.

Başımı sallıyorum.

Dom üzerime eğilip ellerimi başımın üzerinde tutuyor. Diğer eli aramızda, sikini girişime doğru hizalıyor. "Söyle. Söyle. Tekrar." Beni sonuna kadar dolduruyor.

"Bayıldım," diye bağırıyorum. "Sikini seviyorum, seni aptal piç." Dom üzerime düşüyor, ağzını ağzıma çarpıyor.

Ellerimi bırakıyor, kollarım ve bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor. Bunu kaçırmışım.

Onu özledim.

Onu kendime çekiyorum, daha yakın olmasını, tadına bakmayı istiyorum. Yan tarafımı kavrıyor, sonra gömleğimin kumaşını çekiştiriyor. Dom ağzımın içine "Çık" diyor.

İkimiz de gömleğime uzandık. Dom gömleğimi başımın üzerinden yırtarken bir gözyaşı duyuyorum.

Dom gidebildiği kadar derine iniyor, bir eli arkamda, sütyenimi çözüyor.

Bu işte çok iyi.

Sonra alt kattaki kadını düşünüyorum ve tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

Ama geri çekilmiyor. İnliyor.

Sonra sütyenim gitti ve Dom göğsümü kendine yedirdi.

Aleti içimdeki noktada gezinirken meme ucunu ağzına alıyor.

Çok yaklaştım. Tamamen kaybetmeye çok yakınım. Kendimi Dom'a kaptırmaya çok yakınım.

Meme uçlarını değiştiriyor. "Lanet olsun."

Diğerini ağzına alıyor ve ben daha da ıslanıyorum. Duyabiliyorum o.

"Tatlı göğüslerin ağzımı sulandırıyor." Bir el çenemi kavradı. "Aç kapıyı, Angel. Aç ve sana verdiğim her şeyi alacağını göster bana."

Görüşüm bulanık.

Sinirlerim yanıyor.

Ve klitorisim bir dokunuş için yalvarıyor. Sadece bir dokunuş ve işim bitecek.

Dominic yanağımı yalıyor, sonra ağzını kulağımın yanına yerleştiriyor. "Aç şu lanet ağzını."

Bacaklarını açıyor, benimkileri daha geniş itiyor.

Sonra siki içime öyle bir giriyor ki karnımda bir sancı hissediyorum ve ağzım açılıyor.

Ve içine tükürüyor.

Göz kapaklarım titriyor.

Sırtım dikleşti.

Ve onun iddiasını her yerde hissediyorum.

Ona olan teslimiyetimi boynumdaki bir zincirin kilidinin açılması gibi hissediyorum.

Onun sesi, onun tadı.

"Yut." Hırıltılı emri içime işledi. Ve ben de yaptım.

Her şeyi alıyorum.

Ve kalçalarını döndürüp sikinin tabanını klitorisime sürttüğünde boşalıyorum.

Sesimi bile çıkarmıyorum.

Çok bunaldım.

Vücudum titriyor ve sarsılıyor, Dom'u kendime doğru o l a b i l d i ğ i n c e sıkı tutuyorum.

"İşte bu," diyor kollarını altıma sokarken. "İşte benim kızım." Ve sonra bana sarılıyor.

Dominic Gonzalez de aynı sıkılıkla bana sarılıyor, vücudu geriliyor ve beni serbest bırakmasıyla dolduruyor.

Bana sarıldı.

Kirpiklerimdeki ıslaklığın gözlerimden süzülen yaşlardan değil de onun ıslak saçlarından kaynaklandığını düşünerek onu daha sıkı sarıyorum. Çünkü Dominic inleyerek bana sarıldığında, son savunmalarım da parçalanıyor.

BÖLÜM 42

Dom

ONU KENDIME ÇEKIYORUM, BUNA EN AZ ONUN KADAR IHTIYACI OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUM.

Valentine'ın sevgisini kaybetmek beni yavaş yavaş içten içe öldürüyordu. Sadece kısa bir süreliğine sahip olmuştum, ama geri çekilmesi beni boşlukla dolduruyordu. Göğsümün içinde ondan önce de var olduğunu bilmediğim bir eş boşluğu vardı.

Ve şimdi onu geri kazandığıma göre, şimdi bana yapıştığına göre, tekrar kapanmasını istemiyorum.

Hiçbir şeyin değişmediğini biliyorum. Hala onun güvenini tam olarak kazanamadım. Ama kazanacağım.

Val'in yüzü boynumun kıvrımına bastırılmış, ağır nefesleri tenimi ısıtıyor.

"Bana sıkıca sarıl," diyorum ona.

Öyle yapıyor. Ve ben bizi yatağın kenarından kaydırırken o olduğu gibi, kolları ve bacaklarıyla bana sarılmış halde kalıyor.

Bizi banyoya götürürken sikim hala onun içinde gömülü.

Basamaklar pozisyonlarımızı sarsıyor ve duşa adım atar atmaz bedeninden sıyrılıyorum.

Valentine kollarımda kıvranıyor.

"Bırak çıksın, Angel." Kollarımı ona doluyorum ve vücudu gevşiyor.

Bizi lavabolara geri götürmek için cazip geliyorum, böylece aynaların önünde durabilir ve birleşik salınımımızın kabarık yarıklarından damlamasını izleyebilirim. Ama şimdi olmaz.

Başka bir zaman.

Havlu dolu ekmek kızartma makinesini duştan çıkarmak için ayağımı kullanıyorum, sonra da kapıyı çekip kapatıyorum.

Suyun önce sırtıma vurması için vücutlarımızı eğerek kolu çeviriyorum, mükemmel ısı miktarı için tam olarak nereye çevireceğimi biliyorum.

Tam kıvamına geldiğinde, su Valentine'ın sırtına gelecek şekilde bizi döndürüyorum. Sonra başka bir düğmeyi çeviriyorum ve duşun diğer ucundaki bir püskürtücü canlanıyor.

Duş kabini, akıntıların birbirine değmeyeceği kadar uzun ama buhar girdabının anında etrafımızı saracağı kadar yakın.

Çıplak kıçını okşadım. "Benim için bacaklarını indir."

Val dinliyor, bacaklarının kalçalarımdan aşağıya doğru kaymasına izin veriyor.

Ayaklarının yere değdiğini hissedene kadar dizlerimi büküyorum, sonra kolları boynumdan kayıyor.

Val gözlerime bakmadan uzaktaki duş başlığına dönüyor ve altına girerek saçlarını ıslatıyor.

Parmaklarım ona yardım etmek için kaşınıyor. Onu yıkamak için.

Bu daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlık ama Val'in buna hazır olduğundan emin değilim. Ve ben bekleyebilirim.

Düşen suyun sesiyle hareket ediyoruz.

O bitirmeden ben bitiriyorum, ama yan tarafımı çalışır halde bırakıyorum - buharı yoğun tutmak için - bu arada bize havlu getirmek için ahırdan çıkıyorum.

Val suyu kapattığında kurulandım ve bir çift egzersiz pantolonu ve bir tişört giydim.

Cam kapıyı itip açtığında, kollarımda havluyla onu bekliyordum.

Gözlerini havluya dikiyor ama yine de bana doğru adım atıyor ve ben de kalın pamuğu onun etrafına sarıyorum.

Valentine sessizce kendi etrafına sarıyor ve ben de ona saçları için ikinci bir havlu uzatıyorum.

"Miranda benim kuzenlerimden biri," diyorum ona. Gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaydırıyor. "Miranda mı?"

Başımı salladım. "Eğer bize gelip bir tencere lazanya yaparsa, öğrenci kredilerini ödeyeceğimi söyledim."

"The kadın alt katta o senin Kuzenim." O sesler gibi kendi kendine tekrarlıyor.

"Evet." Gözlerim onunkileri arıyor.

"Kuzeninden böyle giyinip gelmesini, bize yemek hazırlamasını istedin... ne için? Beni kıskandırmak için mi?"

Omuzlarım kalktı. "Temel olarak. Gerçi ona ne giymesi gerektiği konusunda herhangi bir talimat vermedim. Her zaman kıyafetlere alerjisi varmış gibi giyiniyor."

"Dominic." Adımı annemin beni bir şey için azarlamadan önce söylediği gibi söylüyor.

Etrafına sarılmış havlunun üst kısmını kavrıyorum, parmaklarım göğüs dekoltesine kayıyor ve onu daha yakına çekiyorum. "Rob'a seksi demenin intikamıydı bu." Alay ediyor ama ben başımı sallıyorum. "Kıskanç bir piç olduğum ortaya çıktı."

"Sen bir aptalsın."

Sırıtıyorum. "Ondan da biraz var. Ama yine de iltifatlarınızı bana saklayın."

Valentine çenesini indiriyor, sonra da göz devirmenin ortasında kalmış gibi bana bakıyor. "Daha seksi olduğunu biliyorsun."

İçimde sıcaklık çiçekleri açıyor. "Bunu bana daha sık hatırlatmalısın."

Burada olduğu için -ve bunu yapabildiğim için- onu daha da yakınıma çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Daha fazlası için zorlamıyorum. Sadece bir öpücük.

Basit bir öpücük. Sadece bir saniye süren bir öpücük. Ama kalbimin kaburgalarımın arkasında biraz daha sert çarpmasına neden olan bir öpücük.

Geri çekilerek gitmesine izin verdim. "Üzerine rahat bir şeyler giy. Yemek yerken film izleriz."

BÖLÜM 43

Val

"EŞİM."

Omzuma bir şey dokunuyor, ben de battaniyeleri yukarı çekiyorum.

Başımın yanında bir kıkırdama var. "Valentine, benim için gözlerini aç." Birini açıyorum.

Gün doğumu pencerelerin dışındaki ufuk çizgisini kırmaya başlıyor, ancak henüz erken.

"Neden?" Battaniyeyi ağzımın üzerine çekerek sabah nefesimi tam önümde çömelmiş olan Dom'dan gizliyorum. Sonra iki gözümü de kırpıştırarak açıyorum. Takım elbise giymişti. "Neler oluyor?"

"Bir süreliğine Kaliforniya'ya gitmem gerekiyor." Doğrulmaya çalışıyorum ama Dominic elini omzuma koyarak beni yerimde tutuyor. "Yatakta kal."

"Gidiyor musun?" Panik boğazımda alevleniyor ve kelimeler cızırtılı çıkıyor.

Battaniyeyi daha sıkı tutuyorum. Dün gece çok... güzeldi.

Her şey darmadağın olduğundan beri ilk kez belki de olanlardan sonra geri dönebileceğimize dair küçük bir umut hissettim. Ve şimdi o gidiyor.

Mavi gözleri daha da yaklaşıyor. "Sadece birkaç günlüğüne, Angel." Cevap vermiyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Elini omzumdan kaldırıp saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Peşimden kimin geldiğine dair bilgi sahibi olabilecek birine dair bir ipucumuz var."

"Ve şahsen gitmek zorunda mısın?" Sorum battaniye tarafından boğuldu.

Dominic başını sallar. "Ama Rob'u sana göz kulak olması için burada bırakıyorum. Telefonuna onun numarasını yazdım. Birkaç kat aşağıda oturuyor, yani kapının dışındaki koridorda olmasa bile yakınlarda." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Burada kalmanı tercih ederim. Ama ofise gitmek istersen onu kullanacaksın."

Ben bir şey söylemeyince battaniyeyi yüzümün üzerinden çekti.

"Rob olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini söyle."

Cevap vermeden önce battaniyeyi tekrar ağzımın üzerine çekiyorum. "Hot Rob olmadan hiçbir yere gitmem."

Dominic gözlerini kısıyor, sonra battaniyeleri elimden çekip alıyor ve bedenimden uzaklaştırıyor.

Çığlık atıyorum.

Ve ben battaniyeye uzanamadan Dom beni sırtüstü yatırıp üzerimde sürünmeye başlıyor.

"Dominic." Diğer elimle ağzımı kapatmaya çalışırken onu itmeye çalışıyorum.

İki elimi de iterek beni yatağa yapıştırıyor. "Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

"Çünkü sabah nefesim var!" Bıkkınlıkla söylüyorum.

Dom başını sallar. "Angel, seni hayatımın karanlık tarafıyla tanıştırmak istemiyorum ama sabah nefesimden asla rahatsız olmayacağıma dair seni rahatlatacaksa yaparım."

Ona ters ters bakarken dudaklarımı bir arada tutuyorum.

Dominic kalçalarını bana doğru esnetiyor ve onun sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Bu sana son uyarım. Rob'a ya da başka bir erkeğe seksi, çekici ya da hoşlanmayacağımı bildiğin başka bir şey dediğin her seferde yeni bir dövmeyle uyanacaksın." Burunlarımız birbirine değene kadar eğiliyor. "Beni test etme."

"Sen bir canavarsın." Vücudu bedenime yaslanmışken aklıma gelen en iyi hakaret bu.

"Bunu sakın unutma." Dominic gülümsüyor. "Şimdi bana bir veda öpücüğü ver."

BÖLÜM 44

Val

Koca adam: Rob yemek bırakmak için kapıya geliyor. Eminim yemek sipariş etmeyi unutacaksın.

TELEFONUMA GÖZ KIRPIYORUM.

Sonra tekrar göz kırp.

Koca adam.

Kalbim yavaşlamakla hızlanmak arasında sıkışıp kaldı.

Ben: Neden adını değiştirdin?

Sil.

Sana artık Koca Adam demek istemiyorum.

Sil.

Ben:

Telefonumu yere bıraktım.

Dominic bu sabah gitti. Gideli tam bir gün bile olmadı ama hâlâ *burada.*

Benimle ilgileniyorsun.

Elimi göğsüme bastırıyorum, sonra telefonumu alıyorum.

Ben: İyi ki zorba falan değilsin.

Gönder.

Koca Adam: Buna alışmak için bir ömrün var.

Telefonumu yerine koydum.
Bugün bu adamla daha fazla uğraşamam.

Koca adam: Günaydın, Angel. Bugün evde mi kalacaksın?

GÖZLERIMI KIRPIŞTIRIP UYKUMU SILIYORUM. SONRA SAATIN SABAHIN ALTISI OLDUĞUNU GÖRÜYORUM,
Yani bulunduğu yer dört.

Ben: Evet. Peki neden bu kadar erken kalktın?

Gönder.

Koca adam: Geç kalktım ama yatmak üzereyim. Bana tatlı rüyalar dile.

Gülümsemiyormuş gibi yapıyorum.

Ben: Git uyu.

Gönder.

Koca adam: Ve bir öpücük.

Kamerayı açıyorum.

Ben: *Arka planda uykulu şehirle birlikte orta parmağımın fotoğrafını gönderir*

Koca adam: Rob bugün markete gideceğini söyledi. İstersen sipariş verebilirsin.

BAŞIMI SALLIYORUM VE E-POSTAMI ALMADAN ÖNCE IŞ E-POSTAMI BITIRIYORUM.
Cevap için telefon.

Ben: Kocacığım, her gün sabahtan akşama kadar bu dairede çürüyüp gitmek istemiyorum.

Gönder.

Çok dokunaklı. Sorun değil. Beni özlediğin için huysuz olduğunu biliyorum.

Telefonu yerine koydum.

Yapacak işlerim var.

Ama zihnim, inşa etmekte olduğum siteye o d a k l a n m a m a izin vermiyor çünkü herif haklı.

Masamdan kalkıyorum ve aşağıya kadar tepiniyorum. Sadece kahveye ihtiyacım var. Dominic Gonzalez'i özlemiyorum.

Büyük adam:
Valentine.

UZANIP FILMI DURDURUYORUM.

Ben: Ne?

Gönder.

Telefonum titriyor, Dominic'in aradığını gösteriyor.

Hayır... İnledim.

Bu bir video görüşmesi.

Uzun bir süre cevap vermemeyi düşünüyorum ama Dom'u aramaya devam edeceğini bilecek kadar tanıyorum.

İç çekerek cevapla tuşuna bastım.

"Angel." Dominic'in sesi azarlayıcıdır.

"Ne?"

"Valentine, aç şu telefonu."

"İstemiyorum," diyorum ona.

Aramayı cevapladım ama telefonu y a n ı m d a k i yatağın üzerine bıraktım, kamera tavana dönüktü.

"Neden olmasın?" Sesi meraklı geliyor, kızgın değil. Etrafta bu kadar güvenlik varken, bir erkekle yatmamdan korkacak değil ya.

"Çünkü misafir için giyinmedim."

İnliyor. "Çıplak mısın?"

"Ne? Hayır."

"O zaman bana güzel yüzünü göster."

Dişlerimi sıkıyorum. Yakışıklı Dominic çok iğrenç.

"Peki." Nefesimi tuttum ve telefonu açtım.

Gözleri benimkilerin üzerinde gezinirken yakışıklı yüzünü izliyorum.

Bu benim şımartılma gecem olacaktı ama Dom gecesine dönüştü.

"Bu Cadılar Bayramı'nda kullandığın maske mi?" Dominic soruyor ve sorusu göğsümü delip geçiyor.

Gittiği gün regl olmaya başladım ve hormonlarım allak bullak oldu. Birkaç gündür en kötüsünü atlattım ama kalbim hala sıkışmış gibi hissediyor.

Ne olduğunu anlamadan bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ve taktığım kil maskesinde bir iz bırakıyor.

Dominic telefonunu yaklaştırıyor. "Sorun nedir?"

Başımı sallıyorum ve maskemin erimemesi için yanağımı bir mendille hızlıca kuruluyorum.

"Bir şey mi oldu?"

Başımı tekrar sallıyorum.

"Val." Sesi yumuşar. "Konuş benimle."

Gözlerimden daha fazla yaş damlıyor ama konuşmuyorum.

Göz kırpmaya çalışıyorum, telefonu kapatmak istiyorum ama bunun hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyeceğini biliyorum.

Dominic yürümeye başladığında ekran kayıyor. Arka planı pek göremiyorum ama bir depoya benziyor.

Yeni bir odaya girdiğinde ekranı kararıyor, sonra Dom bir ışık yakıyor ve görüntüsü tekrar canlanıyor.

Dönüp kapıya yaslanmadan önce kapıyı kapattığını duyabiliyorum. "Shorty. Bana neler olduğunu anlat." Bu sefer bir emir.

Ve kendime engel olamıyorum.

"Seni özledim." Cümle duygusallıkla çatlamış.

Ağzının kenarı yukarı doğru çekiliyor. "Birkaç gün içinde evde olacağım." Başımı iki yana sallayarak, "Eski *seni* özlüyorum," diyorum.

Ağzının kenarını indiriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Eskisi gibi olmasını istiyorum, Dom. Tekrar özel hissetmek istiyorum. Daha önce hissettiğim gibi. Beni istediğine inandığım zamanki gibi." Avucumu göğsüme bastırıyorum. "Sadece *ben*. Aptal İttifak değil."

"Angel."

"Sadece söylememe izin

ver," diye yalvarıyorum.

Dom yavaşça başını sallıyor.

"Tamam."

Yere bakıyorum, telefondan uzaklaşıyorum. "Tanıştıktan sonraki o haftalar, mesajlaştığımız zamanlar... Onlar benim için özeldi. Ve onları, onların anısını saklamak istiyorum. Ama sanki zehirlenmişler gibi hissediyorum. Çünkü ne zaman konuşmalarımızdan biri aklıma gelse, kendimi... kendimi çok aptal hissediyorum." Nefesim kesiliyor ve dikkatli olmaktan vazgeçip daha fazla gözyaşı siliyorum. "Çünkü her seferinde bana aşık olabileceğini düşündüğüm biriyle konuşuyordum. Her gün benden haber almak isteyecek kadar benimle ilgilendiğini düşündüğüm biriyle." Derin nefes alıyorum. "Bana her zaman gününü güzelleştirmemi söylerdin. Ve bunu her yaptığında kendimi işe yarar hissetmemi sağlardın. İhtiyacım olduğunu." Yavaş bir nefes daha. "Ama sana Cadılar Bayramı'nda bu yüz maskesini taktığım o fotoğrafı gönderdiğimde flört ediyordum. Ya da etmeye çalışıyordum. Ve tüm bunlar olurken sen evde oturmuş beni oyalıyordun, böylece bir gün seninle evlenmem için beni kandırabilecektin." Sonunda gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Ve bu acıtıyor, Dominic. Çok acıtıyor."

"Val." Sesi çok yumuşak. "Ben..." Üzgün olduğunu söylemeyecek.

İkimizi de ardından gelecek olan sessizlikten kurtarıyorum. "En kötüsü de sana inanıyor olmam." Omuzlarım çöktü. "Bana konuşmalarımızda kendin hakkında hiç yalan söylemediğini söyledin. Ve ben de sana inandım. Ama yine de sahteydi. Hepsi sadece bir illüzyondu. Ve kafamda senin iki halini bir araya getirmekte zorlanıyorum." Bittiğini sandığım gözyaşlarım yine kirpiklerimden süzülüyor. "Ve bunu kabul etmek istediğim için kendimden nefret ediyorum. Çünkü sen benim bunu kabul etmemi hak etmiyorsun. Ama ben mutlu olmayı hak ediyorum." Nefes alıyorum ve tekrar söylüyorum. "Mutlu olmayı hak ediyorum."

Dom'un mavi gözleri benimkilere kilitlendi. Bir şeyle dolu.

"Yani." Burnumu çektim. "Gidip yüzümü yıkayacağım ve sonra yatakta bu filmi izlemeyi bitireceğim. Ve uyuyana kadar kendim için üzülmeye devam edeceğim."

"Hangi filmi izliyorsun?" Soruyu neredeyse fısıldıyor. "*The Fugitive*,"

diye fısıldıyorum.

"Valentine." Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Seni mutlu edebilirim." Alt dudağımı ısırıyorum. Ama daha fazla söz duymak istemiyorum.

"İyi geceler, Dom."

Aramayı kapatmak için düğmeye bastığımda boğuk bir patlama sesi duyuyorum. Ama zaten ekrana dokunuyorum ve arama sona eriyor.

BÖLÜM 45

Dom

BIR SILAH SESI BINANIN IÇINDE YANKILANIYOR, ARDINDAN
hemen diğerleri tarafından.

Sonra sessizlik.

Telefonumu cebime sokuyorum.

Bu gece planlandığı gibi gitmedi. Arkamdaki depoda kopan çığlıklar da bunu kanıtlıyor.

Valentine'ı aradım çünkü onun yüzünü görmek istiyordum. Çünkü ondan uzakta geçirdiğim bu günler sinir bozucu ve stresliydi ve onun günlük hayatımdaki varlığına alışmıştım.

Ama onu gülümsetmek yerine ağlattım. Ve sadece tek bir damla gözyaşı değil. Karım yatağımızda tek başına oturmuş *ağlıyordu*.

"Siktir."

Arkamı döndüm ve kapıyı açtım.

Ayak seslerim kirişlerde yankılanıyor ve yanlarına yaklaştığımda tartışan adamlar sessizleşiyor.

Yerdeki büyük ve giderek büyüyen kan birikintisi bana muhtemel muhbirimizin öldüğünü söylüyor.

Başına getirdiğim Nick'e bakıyorum ama o başka bir adamı işaret ediyor, bu hafta için kullandığımız yerlilerden birini.

"Açıkla," diyorum.

Bölge sakini başını eğiyor. "Sandalyeden atladı ve Oz'un silahını kılıfından çıkardı, ben de onu vurdum."

Başka bir yerliye, Oz'a bakıyorum, sonra tekrar ilk adama dönüyorum. "Oz'un silahını aldı." Adam başını salladı. "Sonra ne oldu?"

Sonunda bana baktı. "Ne demek istiyorsunuz? Uh, efendim."

"Yani." Kandan kaçınarak ama ayakkabımın burnunu ölü adamın omuzlarına dayayarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Elleri arkadan bağlı. Siz izci kızlardan birinden silah almış olabilir ama elleri *arkadan bağlıyken* bir binaya ateş edemez!" Ses tonum karşısında herkes irkildi.

Oz ayaklarını sürüyerek yürür. "O, um, bir atış yaptı."

"Ayakları da birbirine bağlıyken arkasından bir el ateş ediyor ve siz onu delik deşik etmeye karar veriyorsunuz. Siz pislikler polis akademisinden mi geldiniz?" Sanki ciddi bir soru sormuşum gibi başlarını sallıyorlar. Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Silahlarınızı bana verin."

İki adam silahlarını çekmeye başladı ve adamlarımın silahlarını yerlilere doğrultma seslerini duydum.

Yerel çetenin diğer adamlarına elimle işaret ediyorum.

"Hepinize." Adamlardan biri omuzlarını dikleştirerek ona doğru dönmemi sağladı.

Adımlarım yavaş ama aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Sizi öldürebilmek için silahsızlandırmıyorum. Sizi silahsızlandırıyorum çünkü siz lanet olası embesiller silah taşımayı hak etmiyorsunuz." Bir adım daha yaklaşıp onun alanını işgal ediyorum. "Ama şu anda biraz keyfim yok. Karım evde beni özlediği için ağlıyor ve ben de burada lanet olası zamanımı boşa harcıyorum. O yüzden lütfen aptalca bir şey yap ve pis şehrinden ayrılmadan önce yerdeki koleksiyona senin kanını da eklemem için bana bir bahane ver."

Adamın gözlerinde öfke parlıyor ve neredeyse bana bir yumruk atmasını dileyeceğim. Ama yaparsa, onu öldürürüm. Ve bu mankenlerle işbirliği yapmak faydalı oldu, bu yüzden bakışlarını indirip silahını bana vermesi muhtemelen en iyisi.

Onu pantolonumun kemerine sokuyorum, sonra da silahsız adamlara bir emir veriyorum. "Bunu temizleyin." Sonra adamlarıma. "Eşyalarınızı alın. Phoenix'e gidiyoruz."

Bu gece bitti, binadan çıkıyorum.

Akşam havasını içime çekerek Valentine'la konuşmanın yarattığı suçluluk duygusunu bir kenara itiyor ve önemli kısma odaklanıyorum.

Benim sweatshirt'ümü giyiyordu.

BÖLÜM 46

Val

Ben: Silah sesi miydi?

SIL.

Ben: Ne oldu?

Sil.

Bana hayatta olduğunu söyle.

Gönder.

Yaşıyorum.

Koca adam: Biraz uyu, karıcığım. Yarın tekrar konuşuruz.

Ben: Hala hayatta mısın?

SIL.

Yuvarlandım ve yastığa doğru çığlık attım.

Bütün gece dönüp durdum. Dominic'in kurşunlarla delik deşik edilmesine tanıklık ettiğim rüyalar uykumu böldü. Şimdi yorgun, huysuz ve en kötüsü de endişeliyim.

"Siktir git!" Bağırışım boğuk. Ama bunun bir önemi yok. Burada beni duyacak kimse yok.

Arkama yaslanıp tavana bakıyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Aklıma gelen bir fikirle telefonumu tekrar elime alıyorum.

Ben: Bu gece birkaç arkadaşımı çağırabilir miyim?

Gönder.

Surat yapıyorum. Sanki dışarı çıkıp oynayabilir miyim diye sorar gibiyim.

Ben: Akşam yemeği için. Bir şeyler sipariş edeceğim.

Gönder.

Ben: Kendi paramla.

Gönder.

Ben: İnatçı kıçınızın kartınızdan ya da hesabınızdan ya da resepsiyonda ne ayarladıysanız ondan para çekmemde ısrar edeceğinden emin olsam da.

Gönder.

Daha fazla mesaj göndermemek için kendimi yataktan kalkmaya zorluyorum. Ve Dominic'in hâlâ uyuyor olması için yeterince erken, bu yüzden muhtemelen bir süre cevap vermeyecektir.

Cevap verdiğinde tuvalete giden yolu yarılamıştım.

Büyük Adam: Evet, inatçı kocanız zaten ayarladığım ödemeyi kullanmanız için ısrar edecek.

Koca adam: Ve evet, arkadaşlarını istediğin zaman çağırabilirsin. Ancak Rob'un sizi ziyarete gelenleri çatıdan atma emri var, bu yüzden arkadaşlarınızın ölmesini istemedikleri kimseyi getirmediğinden emin olun.

Telefonuma bakıyorum.

Ben: Çok mu çılgınca?

Gönder.

İçimdekileri dışarı çıkarıyor gibisin.

Arkadaşlarınla iyi eğlenceler, Angel. Arizona'ya gitmek için uçağa binmek üzereyiz. Daha birkaç gün var.

Aklımı kurcalayan bir şüphe var.

Ben: Ticari uçakla mı uçuyorsun?

Gönder.

Koca adam: Hayır. Genelde yapmam.

Koca adam: Çoğu zaman uçuşları uykumu almak için kullanırım. Ama bunu ticari bir uçakta yapamam çünkü etrafta kimin olduğunu bilmiyorum. Kimin beni öldürmek isteyebileceğini.

Nefesimi tutuyorum.

Birlikte ilk uçak yolculuğumuzda uyudun.

Gönder.

Biliyorum. Bu bir ilkti.

Seninle ilgili bir şey beni güvende hissettirdi.

Telefonu göğsüme bastırıyorum ve yutkunuyorum.

Ben: O hissi bilirim.

Gönder.

Koca adam: Dün gece eğlendin mi?

Ben: Ben yaptım. Çiçek buketi hoş bir dokunuştu.

GÖNDER.

Arkadaşlarının hakkımda kötü düşünmesine izin veremem.

Ben: Teslim ettiğin sekiz yüz dolarlık suşinin bunu hallettiğine eminim.

Gönder.

İyi bir gece geçirdiğine sevindim, Angel.

Koca adam: Yemeğinizi beğendiniz mi?

SEHPANIN ÜZERINDEKI ÇOĞU BOŞ TABAKLARA BAKIYORUM.

Ben: Ben yaptım. Sipariş için teşekkürler.

Gönder.

Koca adam: Gelecek yıl Şükran Günü'nde evde olacağım ve isterseniz ailemden bazılarını ağırlayabiliriz.

Gözlerim balkabağı turtasının son lokmasına kilitlendi.

Bu bayramı daha önce hiç önemsememiştim ama Dominic'le birlikte kutlama fikri içimde bir şeyleri burkuyor.

Ben: Tamam.

Gönder.

Burası nasıl bu kadar sıcak olabiliyor?

Bebeğim.

GÖNDER

Ben: Ama o sıcak havanın bir kısmını eve götürmekten çekinmeyin.

Gönde
r.

Home.

Sikeyi
m.

Meksika'ya gidiyoruz. Sadece bir gece daha sürecek.

Ben: Ülkeye girip çıkmana izin vermelerine şaşırdım.

GÖNDER.

Koca adam: Bana bırak.
Şirin şey.

Ben: Meksika nasıl?

GÖNDER.

Koca adam: Zaman kaybı. Yarın evde olacağım. Ajandanı açık tut. Yemeğe gidiyoruz.

BÖLÜM 47

Val

"HAZIR MISIN?" ROB ÖN KAPININ YANINDA DURUYOR.

Bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Olabileceğim kadar hazırım."

Rob kıkırdıyor ama ceketimi elbisemin üzerine çekerken ellerim titriyor.

Kocamla sadece akşam yemeği yiyeceğiz ama bir haftadan uzun süredir ortalarda yoktu ve onu tekrar göreceğim için inanılmaz gerginim.

Her gün mesajlaştık ve hatta telefonda konuştuk, sadece o gece yaşadığım büyük erime değil. Yani gittiğinden beri ondan haber almamış değilim. Sadece...

Rob'un arkasından asansöre bindim ve duvara yaslandım.

İnerken kulaklarım çınlıyor ve kendi kendime, bugünle ilgili en büyük sorunu itiraf edebiliyorum.

Bugün benim doğum günüm.

Dominic'in bildiğini sanmıyorum. Hiçbir şey söylemedi.

Ve ona ihtiyacım yok. Dürüst olmak gerekirse, genellikle doğum günümü unutmak için elimden geleni yaparım, bu yüzden kesinlikle bu konuyu açmayacağım. Ama...

Kıyafetime bakıyorum ve içimi çekiyorum.

Dom bana restoran hakkında bir şey söylemedi ama o her zaman güzel giyinir, ben de onun havasına uymaya karar verdim. Ve gizlice, şık bir doğum günü yemeğine gidiyormuşum gibi giyindim. Çünkü bilen tek kişi ben olsam bile, bunun için dışarı çıkıyormuşuz gibi davranabilirim. Ve o rolü hissetmek istiyorum.

Bu lacivert elbiseyi seçerken aklımda Dom'un olduğunu asla itiraf etmeyeceğim. Bu bir anvelop elbise, en sevdiğim tür, ancak omzu açık tarzı her zamanki seçimim değil. Tüm boynum ve göğsüm sergileniyor.

Küçük altın kalp kolyem ve küpelerimle birlikte giydim ama uzun kollar elbiseyi mütevazı hissettiriyor. Her zamanki topuklu ayakkabılarım yerine topuklu, diz üstü kahverengi botları tercih ettim.

Botlar sahte deriden yapılmış, bu da onları rahat ettiriyor ve baldırlarımın üzerinde esnemelerini sağlıyor.

Saçımı sadece yüksek bir at kuyruğu yaptım çünkü sadece bir stile karar veremedim değil, aynı zamanda kalın saçlarımı kıvırmak sonsuza kadar sürüyor ve dolaptaki her elbiseyi denemek için tüm zamanımı boşa harcadım.

Dışarıda bekleyen arabaya doğru kısa yürüyüşümüz sırasında montumu giydiğim için şükrediyorum. Diz hizasındaki taba rengi kaban elbisemi tamamen gizlese de soğuğun bir kısmını engellemeye yardımcı oluyor.

Buraya Rüzgarlı Şehir adını verirken yalan söylemiyorlarmış. Gölden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama bugün hava çok soğuk görünüyor.

Cipin arka koltuğundan şehrin penceremin önünden geçişini izliyorum. O kadar da geç değil ama yılın bu zamanında güneş saatler önce batmış oluyor. Bu yüzden etrafımızdaki dünyayı aydınlatmak sokak lambalarına ve parlayan tabelalara kalıyor.

Yirmi dokuz Kasım. Sadece başka bir gün.

Sürücü direksiyonu sağa kırar ve küçük bir restoranın önündeki kaldırımda durur.

İşletmenin camları renkli olduğundan içerisi görünmüyor, ancak kapının üzerindeki koyu kırmızı tente buranın *Enzo's* olduğunu ilan ediyor.

Dışarıdan pek bir şeye benzemiyor ama en iyi yerlerden bazıları böyledir.

Rob araçtan indi ve kapımı açmak için yanıma geldi.

Restoranın ön kapısının iki yanında duran siyah takım elbiseli iki adamı fark ettiğimde aşağı inip ceketimin kravatını düzeltiyorum.

Dom restoranın önüne güvenlik mi koydu? Dışarı çıktığında bunu hep yapar mı?

Derin bir nefes alıyorum.

Bugün sadece başka bir gün. Ve bu da sadece bir akşam yemeği.

Kaldırımı geçerken Rob arkamda kalıyor.

"Hanımefendi." Adamlardan biri kapıyı açarken beni selamlıyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona sessizce, sonra restorana giriyorum.

Sinirlerim zaten kızarmış durumda, bu yüzden içeri girer girmez bakışlarım etrafa sıçrıyor ve insan denizinde Dominic'i arıyor.

Çok fazla insan var.

Neden bu kadar çok insan var?

Peki neden ayaktalar?

Hepsi birden bana dönüp "Mutlu yıllar!" diye seslenirken tek bir ses "Sürpriz!" diye bağırıyor.

Donup kaldım.

Ne?

Önümdeki kalabalığa bakıyorum.

Dediler mi...

Oksijen ciğerlerimde donuyor, nefesim kesiliyor, gözlerime sıcaklık doluyor.

Dominic...?

Bedenimi nefes almaya zorluyorum. Ama dalgalı çünkü balonlar ve çiçekler var. Ve...

Ve...

"Mutlu yıllar, Angel." Dominic beklentiyle bana bakan insan grubunun arasından sıyrılıyor.

Dudaklarım ayrılıyor ama konuşamıyorum. Çünkü konuşursam hıçkıra hıçkıra ağlayacağım. Ve burada çok fazla insan var.

Bu bir doğum günü

partisi. Benim için.

Kocamın iri vücudu, görebildiğim tek şey o olana kadar yaklaşıyor.

Avuçlarıyla yanaklarımı kavrıyor. "Nefes al, ufaklık. Burada sadece aile var."

Burada sadece aile var.

Yutkunuyorum.

Ve tekrar yutkunuyorum.

Benim için bir doğum günü partisi planladı.

"Şşş." Dom'un başparmakları gözlerimin altını okşuyor ve nemi hissedebiliyorum. "Belki de seni biraz fazla şaşırttık."

Burnumu çekiyorum ve dudağımı ısırıyorum.

Başparmağı tekrar fırçalıyor. "Bir içki ister misin?"

Başımı salladım.

"Şarap mı yoksa daha sert bir

şey mi?" Tekrar başımı

salladım.

Dominic bana gülümsüyor. Ve o kadar yumuşak, o kadar nazik ki, beni tamamen erimeye daha da yaklaştırıyor.

Parmakları yanağımda esniyor. "Bir margaritaya ne dersin?"

Boğazımdan küçük bir alay kopuyor ve gülümsemesi büyüyor.

"Hayır mı? Bir kadeh viskiye ne dersin?" Dudaklarımı ıslattım. "Evet, lütfen."

Dominic daha yakına eğilir. "Sen böyle tatlı tatlı söylerken seni nasıl reddedebilirim?"

Daha da yaklaşıyor ve gözlerimi kapatıp dudaklarını dudaklarıma bastırmasına izin veriyorum.

Ailesi izlerken olması gerekenden daha uzun süre oyalandı. Ama ben onu itmiyorum.

Eğiliyorum.

Ve dudaklarımı onunkilere daha çok bastırıyorum.

Ellerim körü körüne ona uzanıyor, takım elbise ceketinin önünü kavrıyor. Ve ona tutunmamın beni yere indirmesine izin verdim. Beni yeryüzüne geri indirdi. Şimdi ve burada.

Dom nefesini tutarak geri çekiliyor ve kalabalığa bakarak yanımda durmak için dönüyor. "Sanırım onu şaşırttık."

Herkes kıkırdıyor ve ben utanç içinde çenemi düşürüyorum.

Dom'un eli enseme iniyor ve başparmağıyla çenemin köşesinden tutarak başımı yukarı kaldırıyor.

"Şimdi, hepiniz gecenin geri kalanında karımı sıkıştırmadan önce, o bir kadeh viski istiyor."

Çoğunlukla erkek seslerinden oluşan bir tezahürat yükseliyor ve tezahürat yapan erkeklerin eşleri gözlerini devirirken gülümsemeden edemiyorum.

Beyaz saçlı yaşlı bir adam, ağzına kadar dolu bir çift shot bardağı taşıyor, koyu renkli sıvı ağız kenarından asla damlamıyor.

Bana bir tane uzatıyor, ben de alıyorum.

"Teşekkür ederim." Teşekkür etmek için küçük bardağı kaldırıyorum.

İkincisini uzatmaya başlıyor, ama Dom uzandığında adam bardağı benimkiyle tokuşturuyor, sonra da kendisi içiyor.

Dom'a bakıyorum ve onun adama ters ters baktığını görüyorum. "Eğer yirmi yaş daha genç olsaydın, kıçına tekmeyi basardım."

Adam sırıtıyor. "Yirmi yaş daha genç olsaydım, karınızla flört etmek için onu sarhoş etmek zorunda kalmazdım."

Verdiği cevap beni gülmekten kırdı geçirdi.

Dom gözlerini bana dikti. "Sence bu komik mi?" Ona cevap vermek yerine kadehimi geri kaldırıyorum.

Anında yanıyor ve öksürmemeye çalışırken elimi ağzıma götürüyorum.

Dominic, "Herkes bir kadeh kapsın," diye bağırıyor ve birdenbire tepsiler dolusu viski shotları etrafa dağıtılmaya başlıyor.

Dom benim için bir tane daha alıyor, sonra da kendisi için.

Herkes bir tane aldığında, o kendininkini havaya kaldırır. Herkes onu takip eder. Ben benimkini göğüs hizamda tutuyorum. Daha yüksekte tutmaya çalışırsam, tüm alkolü bardaktan dışarı sallarım.

Konuşması için kendimi hazırlıyorum, herkesin önünde yıkılmamak için duvarlarımı örmeye çalışıyorum. Ama o kısa tutuyor. Ve bu neredeyse daha kötü.

"Valentine'a," diyor Dominic buyurgan sesiyle.

"Valentine'a," diye tekrarlıyor oda.

Sıcaklık göğsümü dolduruyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Dom atışını yapıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, binanın sıcaklığını ateşle kovalıyorum.

Dominic'in kol kalır etrafında benim Omuzlar olarak ve önce kişi yaklaşır.

Ve ikincisi.

Ve beşinci.

Ve sonra saymayı unutuyorum. El sıkışmak, merhaba demek, doğum günü dilekleri için teşekkür etmek.

Yarım saat, belki de daha fazla bir süre sonra Dominic yanımdan çekildi.

Tek başıma kaldığım için yaşadığım panik, tanıdığım biri yaklaşana kadar geçmiyor. Koyu renk saçları dökülmüş, siyah elbisesi o kadar dar ve kısa ki kulüp için hazır görünüyor.

"Merhaba." Gülümsemesi utangaç ve biraz da suçlu. Ama bana buzla dolu kısa bir bardak, kehribar rengi bir sıvı, bir portakal dilimi ve üç maraschino kirazına saplanmış küçük bir plastik kılıç uzatıyor.

Diğer elinde de aynı içkiden var, ben de memnuniyetle önümdekini alıyorum.

"Merhaba." İçeri girdiğimden beri yanaklarım kıpkırmızı olduğu için en azından bu yeni utanç yüzümden okunmuyor.

"Özür dilerim," diyoruz aynı anda.

"Önce ben." Sırıtıyor. "Daha önce bir araya getirmeliydim, ama sen tost makinesiyle yukarı fırladıktan sonra Rob, Dom'un beni

seni kızdırmak." Homurdanıyor. "Üzgün olduğun için üzgünüm ama intikamın çok komikti."

"Cidden, özür dileyecek bir şey yok," demeye çalışıyorum ama başını sallıyor.

"Hayır, biliyorum. Bunu düşünmemekle aptallık etmişim. Lazanya karşılığında öğrenci kredilerimin geri kalanını ödemeyi teklif ettiğinde, *bunu* hak etmem için bir yol bulmaya çalıştığını düşündüm." "Kazanmak" derken tırnak işareti yapıyor.

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum, çünkü bir tencere erişte için yetmiş bin dolar çılgınlık. Ama onun için hiçbir şey değil." Omuzlarını silkiyor. "Ve ailem üniversite masraflarımı ödemeyi bıraktı çünkü ilk diplomamı kullanmamı istediler ve yüksek lisans yapmam gerektiğini düşünmediler. Bu çok aptalca çünkü bana her zaman okulun önemli olduğunu söylediler." Elini alnına koyuyor. "Aman Tanrım, özür dilerim, saçmalıyorum. Bütün mesele şu ki, bu oyunu anlamalıydım."

Enerjisi o kadar eğlenceli ve mutlu ki gülmek zorunda kalıyorum. "Umarım pazarlıkta üzerine düşeni yapmıştır, çünkü lazanya çok lezzetliydi."

"Teşekkür ederim." Işıldıyor. "Bunu anneme söylemek için sabırsızlanıyorum. Ben Miranda, bu arada." Bana elini uzattı.

Sallıyorum. "Valentine."

"Duh." Gülüyor, sonra içkisinden bir yudum alıyor.

Cesaretimi toplayarak kendiminkini deniyorum ve takdirle mırıldanıyorum. "İyi miydi?" Miranda soruyor.

"Gerçekten iyi." Bir içki daha alıyorum.

Omuz silkiyor. "Dom seni viski shot'ıyla başlattığına göre, eski moda bir viskinin rüşvetim için güvenli bir seçim olacağını düşündüm."

"Rüşvet mi?"

"Arkadaşlık rüşveti." Sanki aptalca bir jestmiş gibi söylüyor. Ama öyle değil.

Onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediliyor.

"İşe yaradı." Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum. "Peki, yüksek lisansını hangi alanda yaptın?"

"Sanat terapisi."

Kaşlarım kalktı. "Kulağa hoş geliyor." "Öyle."

Miranda bana sanat terapisi ve diplomasıyla ne yapmayı planladığı hakkında her şeyi anlatırken içmeye devam ediyoruz. Ve bir süreliğine ne kadar bunalmış olduğumu unutabiliyorum.

Eski moda kadeh kayboluyor ve ben son parçayı yutarken boş bardağımı almak için bir garson geliyor.

"Bir tane daha mı?" diye soruyorlar başlarını

eğerek. Ben kendiminkini sallıyorum.

"Henüz değil, teşekkürler."

Ellerim serbest kalınca ceketimin kemerini çözdüm ve çıkarmaya

başladım.

Alkol ve kalabalık restoran beni biraz fazla sıcak yaptı.

Miranda ıslık çalıyor. "Elbiseye bayıldım."

"Teşekkürler. Dominic bana hep maviyi hatırlatır." Bir omzumu kaldırdım, bunu neden itiraf ettiğimden emin değildim.

"Ne kadar iyi bir eş." Dom'un sesi tam arkamdan geliyor ve beni irkiltiyor. "Her zaman beni düşünerek giyinmelisin." Dominic bu saçma ifadeye cevap vermemi beklemeden paltoyu elimden alıyor ve başka birine veriyor. "Artık arkadaş olduğunuzu gördüğüme sevindim," diyor bize ama gözleri benim üzerimde.

"Ondan hoşlanıyorum," diyorum Dom'a, sonra Miranda'ya dönüyorum. "Baldızım bir ressam. Sanat dünyasından daha fazla insan tanımak ister misin bilmiyorum ama bir ara seni tanıştırmaktan mutluluk duyarım."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Savannah Oates'tan mı bahsediyorsun? Ya da sanırım artık Vass. Onunla tanışmayı çok isterim."

Ağzım açık kaldı.

Savannah'yı biliyor mu?

Miranda yüz ifademde bir şey görmüş olmalı çünkü yüzü düştü. "Kahretsin, özür dilerim. Tuhaf mıydı? Ürkütücü bir şekilde falan demek istemedim. Sadece, şey..." Omuzlarını silkiyor. "İttifak'ın eş lideri King ile evlendi. Açıkçası onu internetten araştıracaktım. Çalışmaları da çok iyi."

"Miranda." Dominic iç geçirir. "Durumu garipleştiriyorsun."

Uzanıp elimin tersiyle göğsüne hafifçe vuruyorum. "Hayır, değil."

Miranda irkilmiş gibi bir ses çıkarıyor ve ben de onun gözlerini Dominic'in elimi vücuduna yasladığı yere kadar takip ediyorum.

Miranda'nın bize bakışı, bunu yapmamalı mıydım diye düşünmeme neden oluyor.

Patronun kafasına vurmamalı mıydım?

En yakın konuşmalardan birkaçı sessizleşti.

Gözlerim açılıyor ve Dom'a bakıyorum. "Özür dilerim. Ben sadece... oyun oynuyordum."

Sonunda neden sesim çatlıyor bilmiyorum ama herkes bana çok iyi davrandı. Bu geceyi mahveden kişi olmak istemiyorum.

"Bücür." Dominic'in ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve yemin ederim ne zaman çalkalanmaya başlasam bu lakabı kullanmayı biliyor. "Oyun oynaman hoşuma gidiyor. Tamam mı?"

"Pekâlâ," diye fısıldıyorum, paniğimi bastırmaya çalışarak.

Elimi kaldırıyor ve bileğimin iç kısmına bir öpücük kondururken gözleri vücudumda geziniyor, tüm çıplak tenimi inceliyor.

"Bu gece harika görünüyorsun."

"Aww!" Miranda'nın sesi o anı kesiyor.

Gülümsememi bastırıyorum.

Dom başını sallar, sonra yüksek sesle ıslık çalar.

Tüm sesler kesildi ve tüm başlar kocama döndü. Çenesi

kalktı. "Hadi yiyelim."

BÖLÜM 48

Dom

VALENTINE ONUN IÇIN ÇEKTIĞIM SANDALYEYE OTURDU,
ve ben de onun yanındaki yeri alıyorum.

Belirlenmiş bir oturma yeri yok ama bizim masamız için konuşulmuş. İki amcam ve cenazede Val'e sarılan Dina teyzem çoktan oturmuşlardı, ama tanışmaya başlamadan önce annemin Val'in karşısına yerleşmesini bekliyorum.

Amcalarla başlıyorum ve sonra Valentine'ın onu teyzemle tanıştırdığımda ellerini kucağında birleştirmesini izliyorum. Annemin yanına vardığımda, sakinleşmesine yardımcı olmak umuduyla elimi Val'in kalçasının üzerine koyuyorum.

"Ve son olarak, bu benim annem." Val yanımda gerildi. "Anne, karım Valentine ile tanış."

Annem ellerini göğsüne bastırıyor, biri diğerinin üstünde, kalbinin üzerinde. "Sizinle tanışmak çok güzel. I-" Başını sallıyor ve masadan geriye doğru itmeye başlıyor. "Hayır, bu olmaz."

"Anne, ne yapıyorsun?" İç çekiyorum.

Val gerildi ve bana döndü. "Gidiyor mu?"

Sorusu kalbimi hüzne boğuyor. "Hayır, Angel." Başımı annemin masanın etrafında döndüğü yere doğru eğiyorum. "Sana saldırmaya geliyor."

Val tam zamanında başını çevirip annemin kollarını açtığını görüyor, belli ki yeni eşimin ona sarılmasını bekliyor.

Val'in bariz sıkıntısından habersiz olan annem Val'in omuzlarından tutarak onu sandalyesinden kaldırır.

Val isteyerek gidiyor ve ben de ayağa kalkıp annemin koluna elimi koymadan önce onlara üç saniye veriyorum. "Anne, hayatının geri kalanında Valentine'ı şefkatinle boğabilirsin. Herkes tamamen sarhoş olmadan önce yemeğe çıkabilir miyiz?"

Annem gitmesine izin verdi. "Tamam, tamam."

Annem aceleyle yerine otururken, elimi Val'in ensesinde tutuyor ve onu sandalyesine geri oturtuyorum. "Çok fazla olabiliyor."

Val bana baktı. "Genetik olmalı."

Sırıtıyorum, benimle dalga geçtiği için memnunum. Gözlerinde hâlâ çok fazla duygu olmasına rağmen.

Restorana ilk adım attığından beri orada olan duygu.

O kadar şaşkındı ki, parti vermenin yanlış bir fikir olup olmadığını düşündüm. Belki sürprizlerden hoşlanmıyordu ya da doğum gününü kutlamaktan hoşlanmıyordu. Ama yüzündeki ifade basit bir şoktan daha fazlasıydı. İnançsızlıktı. Sanki insanların onun için toplandığı gerçeğini aklına sığdıramıyordu. Ve ben bunu anlamıyorum.

İyi bir şey yapmaya çalışıyordum, dengesini bozmaya değil.

"Şimdi, eğer bana henüz anne demek istemiyorsan-"

"Anne." Konuyu kapatmasını umarak gözlerimi ona dikiyorum.

Beni başından savdı ve Val ile konuşmaya devam etti. "Bana Bibi diyebilirsin."

Annem bana bir kez daha bakmıyor bile, sadece masanın etrafını işaret etmeye başlıyor, kimin kimin kardeşi olduğunu açıklıyor.

İçkimi alıp sandalyemde rahatlıyorum.

Valentine Gandy hakkında araştırma yaptım. Bekar bir anneyle büyüdüğünü biliyorum. King ile aynı babayı paylaştığını biliyorum. Doğum tarihlerine ve babalarının öldüğünde King'in annesiyle evli olduğu gerçeğine dayanarak, Valentine'ın bir ilişkinin ürünü olması gerektiğini biliyorum.

Onlardan çok daha genç olmasına rağmen Val'in hâlâ King ve Aspen ile vakit geçirdiğini biliyorum. Ve kendi korumasına sahip olmayı kabul edecek kadar İttifak hakkında bilgisi olduğunu da biliyorum.

Ama annesinin o on dokuz yaşındayken öldüğünü de biliyorum.

Bu yüzden Val'in annemin ona anne demesini istemesi konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum.

Ama annem tüm aile ağacını anlatırken başıyla onaylıyor ve anlayışlı sesler çıkarıyor.

Servis elemanları odanın içinde dolaşıyor, aile tarzı makarna tabaklarını önümüze koyuyor ve tüm içeceklerimizi yeniden dolduruyor.

Yemekler giderek yok oluyor ve annem Val'le konuşmayı bırakmıyor. Ama zaman geçtikçe karımın nihayet rahatlamaya başladığını hissedebiliyorum.

BÖLÜM 49

Val

Ö N Ü M E BIR TABAK TIRAMISU KONUYOR VE AĞZIM S U L A N I Y O R , HATTA Gerçi bütün gece midem düğüm düğüm oldu.

Parmaklarım kaşığın etrafına dolanıyor, ama tatlıdan biraz alamadan, odanın başka bir yerindeki bir bardağa başka bir kap çarpıyor.

Düğünlerle ilgili pek çok film izledim, bu yüzden birinin Dominic'le öpüşmemiz için bağıracağını varsayıyorum ama tek bir ses yerine tüm restoran "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemeye başlıyor.

Ve boğazım kapanıyor.

Zaten çok şey yaptılar.

Saklanmak istesem de kafamı çeviremiyorum, gözlerim odanın içinde dolaşıyor ve bana şarkı söyleyen tüm gülümseyen yüzleri görüyorum.

Benim için.

Bu nasıl gerçek olabilir?

Son mısra söyleniyor ve sonra bir adam duyduğum en kalın bas sesiyle "*ve daha niceleri*" diye bitiriyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ya da ne yapacağımı.

Bu yüzden normal bir insanın bu durumda ne yapacağını d ü ş ü n m e y e çalışırken yüzüme yapışan sıkı gülümsemeyi koruyorum.

Ancak işleri biter bitmez, herkes tatlılarına geri dönmeden önce alkışlamaya başlar.

Yanımdaki iri beden kıpırdıyor. "Mutlu yıllar." Dom'un sesi önüme bir hediye koyarken tenime yerleşiyor.

Beyaz ve sarı puantiyeli kağıda sarılmış ve bir kitap boyutunda.

Ona bakıyorum ve o da çenesini eğiyor. "Aç şunu."

Elime alır almaz bunun bir resim çerçevesi olduğunu anladım.

Tekrar Dom'a bakıyorum ve yüzünde tereddütlü bir ifade

var. Kağıdı yırtmaya başlarken ellerim kararsız.

Önce çerçevenin arkası ortaya çıkar. Ve ters çevirmeden önce kağıdın tamamen çıkmasını bekliyorum.

Ve...

Ve...

Kalbim öyle sıkışıyor ki gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor.

Bu biziz. Vegas'taki bir sunağın önünde birlikte duruyoruz. İkimiz de siyah giyinmişiz ve Dominic'in takım elbise ceketini omuzlarıma atmışım.

Yanına bastırıldım ama birbirimize doğru döndük. Ve yüzümdeki i f a d e .

Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırabilmek için bir elimle çerçeveyi serbest bırakıyorum, böylece hareket etmelerini engellemeyi umuyorum.

Dominic'e bakarken yüzümdeki ifade tam bir hayranlık ifadesi.

Parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor ve ben de sonsuza kadar orada kalmasını istercesine kolunu kavrıyorum.

Ve yüzündeki ifade.

Parmaklarımı dudaklarıma daha sert

bastırıyorum. Bakışlarında bir hüzün var.

Onu tanımıyor olsaydınız, bunun sevgi olduğunu düşünebilirdiniz. Ama Dominic'in yüz ifadelerini gördüm ve fotoğraftaki, düğün gecemizde hissettiği yüz ifadesi üzüntüydü.

Elim çok fazla titremeye başlıyor ve çerçeveyi yere bırakmak zorunda kalıyorum. Bibi bir şeyler söylüyor ve Dominic'in fotoğrafı ona uzattığını görüyorum.

Nasıl fotoğraflar var ki?

Bunu bana neden versin ki? Ve

neden bu kadar üzgün

görünüyordu?

"Eğer şimdi hediye alacaksak." Dominic'in annesi çantasından küçük bir hediye kutusu çıkarıp önümdeki masaya koydu. "Dövme yaptırmaya karar verdiğinizi biliyorum. Ama bunu almanızı istiyorum." Bana biraz daha yaklaştırdı.

Yarı uyuşuk bir halde uzanıp kutuyu aldım.

Kırmızı kurdeleyi çözüyorum, sonra kapağı kaydırarak açıyorum ve kalan azıcık soğukkanlılığım da ortadan çatlıyor.

Kutunun dibinde tek başına duran bir yüzük
var. Uyuşmuş parmaklarımla çıkardım.

Kalın bant, yüzüğü çevreleyen ince pırlanta sırasının etrafında dönen girdaplı işlemelerle parlatılmış altındır. Bandın ortasında ise büyük, ışıltılı bir pırlanta yer alıyor.

Büyüleyici.

Çok güzel.

Otoyola attığım yüzüğün eski versiyonu. Farklı ama tesadüf olamayacak kadar benzer.

"Anneme aitti. Şimdi de sana ait," diyor Bibi, sanki o kadar kolaymış gibi. *Al bakalım, bu muhteşem ve paha biçilmez yadigârı.* "Biliyorum siz çocuklar bugünlerde kendi istediğinizi yapmaktan hoşlanıyorsunuz, bu yüzden tarzınız değilse baskı yapmayın," diye devam ediyor, çok nazik davranıyor ve beni bir pislik gibi hissettiriyor. "Ama belki özel günler için kullanabilirsin."

"Bu mükemmel." Biraz yukarı kaldırıyorum ve yüzük elimde titrerken ışık muhteşem pırlantayı yakalıyor. "Bayıldım buna. Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum neredeyse.

"Çok sevindim," diye haykırıyor Bibi ve Dom'un teyzesi mırıl mırıl bir ses çıkarıyor.

Takmak için hamle yapıyorum ama yüzük parmağıma sığmayacağını fark edip serçe parmağıma geçiriyorum. "Sorun olmazsa yeniden boyutlandırmam gerekecek."

Bibi ufak tefektir, eğer bu sonuncusu ona aitse, benim için çok küçük olması şaşırtıcı değil.

"Tabii ki." Ellerini çırpıyor. "Eğer düşünseydim, bunu senin için yapardım." Sonra bakışlarını Dom'a çevirip gözlerini kısıyor. "Ya da *biri* bana sen evlenmeden *önce* söyleseydi, o zaman senin için hazırlatabilirdim."

Bu yüzüğü pencereden atmanın ne kadar korkunç olabileceğini düşününce neredeyse irkiliyorum. Ve Dom'un annesine önceden söylemediği için sonsuza dek minnettarım.

"Öyle ya da böyle, artık senin" dedi. "Ve kızın evlenene kadar sende kalabilir."

İfadesi çok sıradan, ama incinmiş kalbimi binlerce parçaya ayırıyor.

Benim kızım.

Gözlerimi sıkarak kapatırken başımı eğiyorum.

Bir kızım olmasından daha çok istediğim bir şey yok.

Göğsüm neredeyse acı verecek şekilde sıkışıyor ve nefes almak için ağzımı açmak zorunda kalıyorum.

Sakin ol, Val.

Sakinleşmen gerek.

"Konu açılmışken..." Bibi hâlâ önünde duran resim çerçevesine dokunur. "Lütfen biri bana töreni anlatabilir mi? Vegas'ta nasıl işlediğini hep merak etmişimdir."

Tanrım, lütfen bana bunu sorma.

Kafatasımın içinde başka bir şey duyamayana kadar bir uğultu oluşuyor.

Bu durumdan ayrılmaya ihtiyacım

var. Mesafeye ihtiyacım var.

Masadan uzaklaşırken sandalyem yere sürtünüyor. "Affedersiniz,"

demeye çalışıyorum ama başarabildiğimden emin değilim.

Ayağa kalktığımda sallanıyorum, içkiler, eski moda içkiler ve akşam yemeğinin yanında servis edilen her ne varsa hepsi beni yakalıyor.

Benimkine benzer bir mürekkeple kaplı olduğunu bildiğim büyük bir el belime bastırarak beni sabitliyor.

"Val," diyor sessizce, ama ben arkama bakmıyorum.

Bakamıyorum. "Hemen döneceğim," diyorum ona.

Beni duyup duymadığını bilmiyorum ama dokunuşundan hızla

uzaklaşıyorum.

Arka köşede daha önce gördüğüm küçük koridora yöneliyorum, umarım ihtiyacım olan kaçış oradadır.

Yolumun üzerinde duvara asılmış, herkesin benim için burada olduğunu hatırlatan parlak renkli balonlardan oluşan bir başka kümenin yanından geçiyorum.

Dominic'in tüm ailesi benim için burada.

Onun ailesi değil, *bizim ailemiz*. Çünkü artık evliyiz.

Sadece nefes al.

Masalardan biri erkeklerle dolu ve ben yanlarından geçerken hepsi kadehlerini kaldırıp alkışlıyorlar.

Eğleniyorlar. Burada olmaktan mutlular. Ve

bu bardağı taşıran son damla.

İlk hıçkırık serbest kalmadan önce koridordan aşağı dönmeyi başardım.

BÖLÜM 50

Dom

"ÖZÜR DILERIM." ANNEM ELLERINI SIKIYOR. "SÖYLEDIĞIM BIR ŞEY MI VAR?"

Valentine'ın kaybolduğu köşeyi izliyorum. "Hayır, sen iyisin anne. Sadece stresli bir hafta geçirdi ve korkarım tüm bunlar onun için biraz bunaltıcı olabilir." Bunların hiçbiri yalan değil. "Sen burada kal ve herkesi oyala. Ben gidip onu kontrol edeceğim."

Masanın öbür ucuna uzanıp annemin ellerini okşuyorum. Gülümsemesi biraz titrek. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Annemin onayına gülümsüyorum. "Ben de ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Sandalyemi geriye kaydırıp Valentine'ın masadan uzaklaştığı yolu takip ediyorum.

Amcalarım, Val yanlarından geçerken yaptıkları gibi yüksek sesle beni alkışlıyorlar.

Neredeyse yürümeye devam edecektim ama sonra durdum ve en yakınımdaki amcamın elinden kahverengi bir şey kaptım.

İtiraz edemeden içkiyi geri devirip yutuyorum, sonra da boşunu masasına uzatıyorum. "Evliliğe."

Hepsi güler ve kendi bahşişlerini geri verirler.

Sarhoş olmaktan çok uzağım ama fazladan içki umarım suçluluk duygumu hafifletmeye yardımcı olur.

Neden Val'in düğündeki o fotoğrafımızı beğeneceğini düşündüm bilmiyorum. Onun için *kötü* bir *anı* olduğunu biliyorum ama ben...

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Bunu değiştirebileceğimi düşündüm. Ona o anda ne kadar mutlu olduğunu göstermenin bunu değiştireceğini düşündüm. Ama gerçekte yaptığım şey, benim tarafımdan uyuşturulduğu için hatırlayamadığı bir anının fotoğrafını ona vermek oldu.

Ve sonra benim tarafından onu
Annemin sormak
Yüzük. Takip edildi hakkında tören...

Bu gecenin benim açımdan kötü bir planlama olduğunu düşünüyorum. Kolu bastırdım ve kadınlar tuvaletine girdim.

Erkekler tuvaletine benzer şekilde, oda küçüktür. Sadece iki kabin ve iki lavabo var.

Kuzenimin karısı lavabolardan birinde ellerini yıkıyordu ve beni fark edince aceleyle suyu kapattı.

Onu iyi tanımıyorum. Ve benden biraz korkmuş olmalı çünkü yanımdan geçip kapıdan çıkmadan önce kurulanmak için elini havluya bile sürmüyor.

En uzak durak kapalı, diğeri boş. Ve karımın yumuşak çığlıkları odayı dolduruyor.

Onu daha fazla travmatize etmek istemediğim için eğilip kapının altına bakıyorum. Ama ayakları tuvaletin önünde değildi. Duvara bakıyorlar.

Cebimden bıçağı çıkarıp bir fiske vurarak açıyorum ve bıçağı kabin kapısının kilidini açmak için kullanıyorum.

Bıçağı cebime geri koyup kapıyı iterek açıyorum.

Menteşeler gıcırdıyor ve Val dönüyor.

Elleri ağzının üzerinde ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, ama kalbimi kıran kambur omuzları.

Kabine giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Angel-"

Ama daha fazlasını söyleyemeden aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını boynuma doluyor.

Bunu sorgulamıyorum. Karşılığında kollarımı ona doladım. O sıkıca sarıldığında ben de sıkıca sarılıyorum ve onu havaya kaldırıyorum.

Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum. Buna sebep olduğumu bilmekten nefret ediyorum. Ama bir parçam onun bana gelmesinden zevk alıyor. Bana ulaşmasından.

Ona daha sıkı sarılıyorum.

O çok sıcak. Çok yumuşak. Benim.

Ve sonra dünyamı tamamen sarsıyor.

"Teşekkür ederim," diyor boynuma karşı. "Teşekkür ederim, Dominic."

Gerçekten bana teşekkür mü etti?

Onu daha yukarı kaldırıyorum ve bacaklarını belime doluyor, bol eteği kalçalarında toplanıyor.

"Bana ne için teşekkür ediyorsun, Valentine?" Başparmağımla omurgasında bir daire çiziyorum.

Kokladığını hissediyorum. "Bu benim ilk doğum günü partim. Ve... Ve balonlarınız bile var."

Ellerimi aşağı kaydırıp onu kıçından kavrıyorum, böylece onu daha iyi duyabilmek için biraz geriye yaslanabiliyorum. "İlk sürpriz partini mi kastediyorsun?"

Tekrar burnunu çekiyor, sonra başını sallıyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Hiç doğum günü partisi yapmadın mı?"

"Hayır," diye fısıldıyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Val sonunda gözlerime bakıyor. "Hiç kimse bana bir tane vermek istemedi." Omuzlarını kaldırıyor.

"Peki ya ailen?"

Val başını tekrar sallarken dudaklarını birbirine bastırıyor.

Boğazımı saran rahatsız edici duyguya karşı yutkunuyorum. "Neden?"

"Çünkü kimse umursamadı Dominic." Nefes nefese kaldı. "Hiç kimsem olmadı." Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Ve bunu sen yapmış olsan bile-"

"Bunu senin için yaptım, Valentine." Bu cümleyi bitirmesine izin veremem. Söylediğini duymaya dayanamıyorum. "Bunu senin için yaptım. Çünkü önemsiyorum."

Ciğerleri sızlıyor.

Kalbimi yerinden söküyor.

Gözleri benimkileri arıyor, bir şey arıyor ve keşke ne olduğunu bilseydim de ona verdiğimden emin olabilseydim.

"Umursuyorum, Angel." Onu kendime inandırmaya çalışıyorum.

Yaklaşmadan önce yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor.

"Göster bana." Val ağzını benimkine dayadı.

Umutsuz bir

durum.

Aranıyor.

Sanırım benim de buna en az onun kadar ihtiyacım var.

Onu duvara doğru itmeden önce elimi kaldırıp başının arkasını avuçluyorum.

Val'in dili dudaklarıma değiyor ve ben de ona doğru açılıyorum, başımı eğiyorum ve kirpiklerine kirpikle karşılık veriyorum.

"Acele et," diye sızlanıyor ağzımın içine.

"Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu göstereceğim. Ne zaman istersen." Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum, onu duvara yaslıyorum, böylece eteğini çekip çıkarabiliyorum. "Sadece sorman gerekiyor."

Val inliyor ve kalçaları eğiliyor, o sürtünmeyi arıyor.

"Bu tatlı amdan çok uzun zamandır uzaktaydım." Pantolonumu çıkarabilmek için onu daha yukarıya, kemerimin üstüne kaldırıyorum.

"Lütfen, Dominic."

"Benim için hazır mısın?" Ona bunu sormaya hakkım yok. Ona dokunmadım bile. Ama vücudunu ve her zaman nasıl hazır olduğunu biliyorum. "O sulu yarık benim için damlıyor mu?"

Soruma cevap vermiyor, sadece tırnaklarını ensemde ve başımın üzerinde gezdiriyor.

Gözlerim geri yuvarlandı. "Bunu tekrar yap."

Yapıyor ve aletimi pantolonumdan kurtarmak için odaklanmam gerekiyor. Val bir sızlanmayla kalçalarını yuvarlıyor.

"Sorun yok, Angel. Sadece külotunu çek ve ben de seni bu aletle doldurayım."

Yer değiştiriyor, bir kolunu boynumda bırakıp diğeriyle aramıza uzanıyor.

Aletim orada, nemli pamuğa çarpıyor, bu yüzden onu yana çektiğinde, ona hazırlanmak için bir saniye bile vermiyorum.

Kalçalarımı iterek, uzunluğumun her santimini karımın içine batırıyorum.

İzinsiz girdiğim için çığlık atamadan dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırıyorum, seslerini yakalayıp yutuyorum.

Her yerde o var. Bacakları etrafımda. Kolları etrafımda. Nefesi kulaklarımı dolduruyor. Kokusu beni sarıyor. Duyguları, üzüntüsü, minnettarlığı, kalp kırıklığı... Hepsi artık benim bir parçam.

Ve onu asla bırakmayacağım.

"Bana sahipsin," diyorum vücuduna sahip çıkarken. "Bana her zaman sahip olacaksın." Ağzımı tekrar onunkine bastırarak ona söz veriyorum.

Islaklık dudaklarıma değiyor ve gözyaşlarının tuzluluğunu tadabiliyorum.

Kalçalarımı geri çekiyorum, sikim ıslaklığının içinden kayıyor, sonra tekrar içeri itiyorum.

"Artık benimsin, unuttun mu?" Sikimin her hareketinde amı beni sıkıyor ve artık kelimeleri zorlukla oluşturabiliyorum. O kadar ateşli ki. Benim için ateşli.

"Hatırlıyorum," diye nefes alıyor.

"Bu doğru, Karıcığım. Sen benimsin." Vücudunu kendime doğru çekerken parmaklarım kıçına saplanıyor. "Ve benim olarak, dediğimi yapacaksın."

Val başını sallıyor ve nefes almak için öpüşmemizi kesiyor.

Başımı eğiyorum ve boynunun yan tarafına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "O zaman benim iyi karım ol ve benim için gel. O küçük klitorisini ovala ve beni sağarak kurut."

Elini tekrar aramıza kaydırıyor ve parmaklarının uçlarını aletimin tepesinde hissedebiliyorum.

Tepkisini hissederken hareketlerimi yavaşlatıp sabit tutuyorum.

Nefes alış verişi değişmeye ve amı sıkılmaya başladığında, sadece ucu içinde kalacak şekilde geri çekiyorum. Ve hareketsiz duruyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum yanağına karşı, nefes verişlerinin kulağımı doldurmasına izin veriyorum. "Çok yakınsın."

"Öyleyim."

"Benim güzel doğum günü kızım ol ve bu sikin her yerine boşal."

Valentine başını öne eğiyor ve kanalı etrafımda kenetlenirken takım elbisemin ceketini ısırıyor.

Biraz daha çekiyorum, böylece girişi sikimin başının etrafında spazm yapıyor.

Ve iniltisi vücudundan benimkine doğru yankılandığında, sonuna kadar sokuyorum.

Ona sahip çıkmak.

İçine girebildiğim kadar giriyorum.

BÖLÜM 51

Val

DOM BENI AYAĞA KALDIRDIĞINDA VÜCUDUM HÂLÂ TITRIYORDU.

"Tanrım, Val." Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Sen mükemmelsin."

Buna ya da bugünkü davranışlarıma nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, o yüzden denemedim.

Çünkü burada durmuş, kalçalarımı birbirine kenetlemiş, süper seksi, süper güçlü kocamla doğum günü partimde umumi bir tuvalette seks *yaptığım* için kendimi tamamen mahvetmemeye çalışıyorum.

Dom pantolonunun içine geri sokar ve kıyafetlerini düzeltir. "Ben çıkayım da sen temizlen. Sonra masamıza geri döneriz, tatlını yersin ve sonra eve gideriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Dom tuvaletten çıkıyor ve kapı kapanır kapanmaz tuvalete doğru sürünüyorum.

Aynanın karşısına geçtiğimde, ağlamış gibi göründüğüm gerçeğini düzeltmenin hiçbir yolu olmadığını kabul ediyorum. Bırakın üzerimi, yanımda herhangi bir makyaj malzemesi bile yok, bu yüzden bir kağıt havluyu soğuk suyla ıslatıp birkaç saniye yüzüme bastırıyorum.

Yapacak başka bir şey kalmayınca banyonun kapısını açıyorum ve Dominic'i kapının yanındaki duvara yaslanmış halde bulunca duruyorum.

Masaya geri yürüyeceğimizi söylediğini biliyorum ama sanırım beni bekleyeceğini kastettiğini fark etmemiştim.

"Hazır mısın?" Doğruldu.

Bir nefes üfledim. "Partiyi mahvettiğim için özür dilerim."

Dom benimle yüzleşmek için hareket ederken kaşlarını indiriyor. "Özür dileme. Ve sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Neden böyle düşündün ki?"

Elimle yüzümü işaret ediyorum ve *aptal* bir ifade takınmaya çalışıyorum. "Herkes benim için burada ve ağlıyormuş gibi görünüyorum, çünkü ağlıyordum."

Dom'un ağzının kenarı o çok sevdiğim aptal gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Bücür, yüzün kızarmış." Bir parmağının ucunu yanağımda gezdiriyor. "Gözlerin parlak." Alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Ağlamış gibi görünmüyorsun. İyi becerilmiş gibi görünüyorsun."

Beni bir kahkaha ile korkuttu. "Dom!" "Ne?"

"Tüm ailenin banyoda seks yaptığımızı düşünmesini istemiyorum."

Sırıtıyor. "Banyoda seks yaptık."

"Dom."

"Valentine, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama annem artık bakire olmadığımı biliyor. Ben lisedeyken Stacy ile kanepede seks yaparken yanlışlıkla içeri girdiğinden beri biliyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Stacy de kim?"

Dominic göz göze gelene kadar eğiliyor. "Sırf seni kıskandırmak için uydurduğum bir isim. Şimdi benimle gel de lanet tatlını yerken seni izleyeyim."

Beni izlemek mi?

Dom elimi tutuyor, kolunun kıvrımına doğru kaldırıyor ve sonra beni ana yemek salonuna geri götürüyor.

Kimse konuşmayı kesmiyor. Kimse bakmıyor.

Daha önce beni alkışlayan erkeklerin masası bile konuşmalarını sabit tutuyor ve gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlar.

Ortadan kayboluşumuz gerçekten umurlarında değil mi yoksa ben gittikten sonra böyle davranmaları mı söylendi bilmiyorum. Ama her halükarda, bunu takdir ediyorum.

Masamıza vardığımızda Bibi gülümseyerek tatlımın yanında içmem için bana bir fincan kahve koyuyor ve kafeinsiz olduğunu belirtiyor.

Bibi ailenin yakında gideceği bir Noel pazarından bahsetmeye başlıyor, ben de duymazlıktan gelmek için elimden geleni yapıyorum. Noel yükümü bu gecenin gerilimine ekleyemem. Bu çok fazla.

Sanki artan stresimi hissetmiş gibi Dominic daha da yaklaşıyor.

Kaşığı ağzıma götürüyorum, bana sakin olmamı söylemesini beklerken tamamen farklı bir şey söylüyor.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, seni doldurduğum döllerin damlayışını izlemek benim için sorun olmazdı. Banyodan çıktım çünkü mahremiyeti tercih edeceğini düşündüm." Sesi sadece benim duyabileceğim şekilde alçaktan gürlüyor ve neredeyse ağzımdaki kremle boğuluyorum.

Bir parmağım boynumun kenarında geziniyor. "Bir dahaki sefere kalıp izlememi istersen bana haber ver."

Kendimi yutkunmaya zorluyorum, sonra bez peçeteyi ağzımın üzerine tutuyorum. "Tanrım, Dominic."

Bana kahvemi uzattı. "Sadece dürüst oluyorum, karıcığım." "Sen bir tehditsin," diye alay ediyorum.

Ama sandalyemi tutup beni kendine doğru çektiğinde, kendimi onun yanına bırakıyorum.

BÖLÜM 52

Val

YATMAYA HAZIRLANMAK IÇIN OLABILDIĞINCE UZUN ZAMAN AYIRIYORUM. AMA YAPAMADIĞIM ZAMAN

Daha fazla gecikmeden banyonun ışığını kapatıp yatak odasına giriyorum.

Yatak odamız.

Dominic'in bana bu geceyi, neden öyle tepki verdiğimi soracağını biliyorum.

Ve ona söyleyeceğim.

Çünkü burada kalmak istemiyormuşum gibi davranmaktan bıktım. Onunla kalmak istemediğimi.

Ve yaptığı şeyin iyi olmadığını biliyorum. Ve bunu nasıl yaptığının da boktan olduğunu biliyorum. Ama ailesiyle tanıştıkça bunu daha çok kabulleniyorum.

Annesini korumak için her şeyi yaparım ve onunla daha bu gece tanıştım.

Eğer bunu yapacaksak, ailem hakkındaki gerçeği bilmesini istiyorum. Her şeyi.

Ve bir yanım çok korkuyor. Çünkü ona King'e o kadar da yakın olmadığımı açıkladığımda ne olacak?

Beni kilit noktası olarak seçtiğine pişman olacak mı?

BÖLÜM 53

Dom

TAVAN IŞIKLARI HALA YANIYOR, BU YÜZDEN VAL'IN YATAĞIN ETRAFINDA DOLAŞMASINI IZLIYORUM.

ve onun kalın eşofmanlarını ve benim Yale sweatshirt'ümü fark ettim.

Bunu onun rahat kıyafeti olarak görmeye başladım ve her ne kadar buna ihtiyacı olmamasını dilesem de, gardırobumun bunun bir parçası olmasından gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

Uykuya dalmaya hazır olduğunda yaptığı gibi yan yatmak yerine sırt üstü yatıyor.

Onun profiline bakacak şekilde yan dönüyorum.

Gözleri açık ama hiçbir şeye bakmıyor.

İçimde bir şeyler kıpırdıyor ve omzu göğsüme değene kadar yaklaşıyorum.

"Bana söylemek ister misin?" Sessizce soruyorum.

Başını sallarken bile dudağını ısırıyor. "Çok fazla."

"Zamanımız var."

Val battaniyeyi çenesine kadar çekiyor ve ben de kolumu yorganın altına sokuyorum. Elimi karnına koyduğumda sadece bir anlığına geriliyor. O kadar yumuşak ki. Ona hep dokunmak istiyorum.

"Ben... Ben en baştan başlayacağım."

Yastığıma doğru başımı sallıyorum. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum, Valentine."

Boğazının nasıl çalıştığını izliyorum.

Ağzını açıp kapatıyor. "Bekle." Benden uzaklaşıyor, tavandaki ışıkları kapatmak için uzanıyor.

Şehirden hala ışık geliyor ama etrafımıza karanlık çöküyor.

Val arkasına yaslanıyor ve ben de elimi tekrar yerine koyuyorum, vücudunun nefes alıp verirken yükselip alçaldığını hissediyorum.

"Araştırmalarınızdan ne kadarını bildiğinizi bilmiyorum." Nefes veriyor. "Yani bana bazı şeyleri atlamamı söyleyebilirsin."

"Senin hakkında yaptığım geçmiş araştırması hakkında konuşmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum, bana vermek üzere olduğu şeyin karşılığında ona bir şey vermem gerektiğini biliyorum. "King ve Aspen'den farklı bir annen olduğunu biliyorum. Ve farklı bir evde büyüdüğünü de. Ama hiç doğum günü partisi yapmamış olmanın nasıl mümkün olduğunu bilmek istiyorum."

Battaniyeler kayıyor ve ellerinden biri benimkinin üzerine, karnının üzerine yerleşmeye başlıyor ama ben elimi biraz kaldırıyorum ve o da kendi elini altına sokup avucumla vücudu arasına hapsediyor.

Parmaklarımı onunkilere doluyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Ben de ona zaman verdim.

"Babamı gerçekten severdim." Derin bir nefes daha alıyor. "Doğum günlerimde bana hediyeler getirirdi. Her zaman harika çocuk hediyeleriydi. Oyuncaklar, pelüş hayvanlar... Ve birkaç kez kek de getirdiği olurdu. Ama hiç parti olmazdı. Annem... berbattı. Sadece babam etraftayken nazikmiş gibi davranırdı. O olmadığında..." Omuz silktiğini hissedebiliyorum. "Kötü biriydi."

Annesi ona kötü mü davranmış?

Öfke görüş alanımın kenarından içeri girmeye başladı. Annem benim dayanağım. Her zaman yanımdaydı. Her şey için. Onun bana karşı acımasız olduğu bir dünyada büyüdüğümü hayal etmek... Yapamam.

"Sana zarar verdi mi?" Olabildiğince sakin bir şekilde soruyorum. Valentine yine omuz silkiyor. "Kötü bir şey olmadı."

Parmaklarını sıkıyorum. Bu berbat bir cevap.

"Çimdik atmayı severdi," diyor Val bana. "Ama sözlerini çok daha hassas bir şekilde kullanırdı."

"Angel..." Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Sekiz yaşımdayken hamilelik ve doğumla ilgili bir kitap buldum. Gerçekten çok basitti. Resimli bir çocuk kitabıydı. Ama bir bebeğin dışarı çıkmadan önce annesinin karnında dokuz ay geçirmesi gerektiğinden bahsediyordu. Bana her zaman Sevgililer Günü bebeği olduğum söylenirdi, bana da bu isim verilmişti, bu yüzden duvarımdan takvimi aldım ve doğum günümden geriye doğru saydım. Ve uyuşmayınca, bir hata yaptım.

anneme sordum." Alaycı bir kahkaha attı. "Bana aptal olduğumu ve neden bahsettiğimi bilmediğimi söyledi."

Val diğer elini benimkinin üzerine koyarak elimi kendi elinin arasına sıkıştırıyor.

"Yine de aptal bir çocuktum. Çünkü ona hep inandım. Bana geç doğduğumu söylediğinde ona inandım, Şubat ayının sonlarında gebe kalmasından ziyade, Sevgililer Günü'nde babamla birlikte olmadığı için. Çünkü o muhtemelen gerçek karısıyla birlikteydi. Babamın çok meşgul olduğunu ve bizimle evde yaşamak için çok önemli olduğunu söylediğinde de ona inandım. Babanı yılda sadece altı kez görmenin normal olmadığını bilmiyordum."

"Sen aptal değildin."

Parmaklarını benimkilere doluyor. "Katıldığım ilk cenaze babamınkiydi. Dokuz yaşındaydım. Ve neden arkada oturmak zorunda olduğumuzu anlayamamıştım." Yutkundu. "Dom, kafam çok karışıktı."

Daha da yaklaşıyorum.

"Orada çok fazla insan vardı. Sanki..." Burnunu çekiyor. "Kuzeninin cenazesi gibiydi. Gerçekten çok güzeldi. Bir sürü insan vardı. Ama annem... Bana öldüğünü söylediğinde çok ağladım, ama o sadece bu konuda kızgın görünüyordu. Onun için bir kez bile ağladığını görmedim ve ben ağladıkça o daha da sinirleniyordu. Tören sırasında beni çimdiklediğini hatırlıyorum. Bu kadar duygusal olmama kızmıştı."

"Siktir," diye fısıldıyorum, Valentine'ı kollarıma alıp korumak istiyorum.

"Bu, rahibin babamın karısı ve çocuklarıyla birlikte hayatta olduğunu söylemesinden önceydi."

"Siktir." Bu sefer daha yüksek sesle çıkıyor.

"Oldukça fazla." İç çekiyor. "Bu benim küçük kalbimi kırdı. Çünkü bana beni sevdiğini söyleyen tek kişi oydu. Ve... bu bir yalandı."

"Aldatan bir pislik olabilirdi ama seni sevmemesine imkân yoktu," diyorum, kelimelerin ne kadar doğru olduğunu fark etmeden önce bunu kastederek.

Bu kadını kim sevmez ki?

Kesik kesik nefes alırken midesi titriyor. "Tören bittiğinde ve aile ilk olarak dışarı çıktığında, King'in annesi bana sanki gördüğü en kötü şeymişim gibi ters ters baktı. Şimdi onu suçlayamıyorum bile ama o zaman... Çok kötüydü. Kendimi gerçekten kötü hissettirmişti. Aspen'in yüzünde de aynı ifade vardı."

"Bu senin suçun değildi," diye bağırdım.

"Biliyorum. Ama ben bunun canlı kanıtıydım."

"Peki ya King? Dokuz yaşında olduğunu söylemiştin. O yirmi yaş büyük, değil mi? Babasının sadakatsizliği için bir çocuğu suçlamayacağı kesin."

"Onun geçip gitmesini izleyecek kadar cesur değildim."

Yeterince cesur değildim. Sanki söylediği her cümle ruhumdan bir parça daha koparıyor.

Ellerimin etrafındaki ellerine odaklanıyorum. "Sonra ne oldu? Onlarla nasıl yakınlaştın?"

"Değilim," diye fısıldıyor parmakları benimkileri sıkıca kavrarken. "Cenazeden sonra annem daha da kötüleşti. Kullanıyordu. Farklı uyuşturucular. Farklı insanlar. Hayat gerçek değilmiş gibi davranmak için ne kullanabilirse. Çok fazla ev değiştirdik ama on beş yaşıma geldiğimde King kapımıza geldi."

"Cenazeden bu yana onu ilk kez mi gördünüz?"

"Evet," diye onaylıyor Val. "Ve babamın vasiyetinde bana bıraktığını söylemek için oradaydı. Özel bir liseye gideceğimi ve tüm masraflarımın karşılandığını söyledi."

"Bunlar umursamayan bir adamın yapacağı şeyler değil," diyorum sessizce, anne babasının onu sevmediğini düşünmesinden nefret ederek.

"Muhtemelen haklısın," diye ikna olmadan kabul ediyor ve otuz beş yaşındaki bir Kral Vass'ın on beş yaşındaki bir Valentine için ne kadar korkutucu olabileceğini merak etmek zorunda kalıyorum. "Ama bu benim hayatımı daha da kötüleştirdi. Çünkü annem bana daha da içerledi."

"Nasıl?" Bu kaltağı cidden anlayamıyorum.

"Çünkü annem hayatının kurtulacağını düşünerek bana hamile kalmış. Öyle de oldu. Annemin kirasını ödedi ve hayatım boyunca ona yemek ve diğer şeyler için harçlık verdi. Ta ki adam ölüp para suyunu çekene ve annem *başka bir açgözlü ağzı beslemek* zorunda kalana kadar." Son cümleyi söyleme şekli bana bunun daha önce söylendiğini duyduğunu söylüyor. "King bize okul harcını söylemeye geldiğinde annem çılgına döndü. O parayı almasını talep etti. King nasıl olur da ona okul ücretinin tamamı için bir çek yazıp benim devlet okuluna gitmeme izin vermez. Belli ki bunu yapmamış. Bana karşı nazik olsa da annemden ne kadar nefret ettiğini hissedebiliyordum. Beni korkutuyordu."

"Okula gittin mi?"

"Alıştım. Ve sonunda, annem buna alıştı. Ya da unuttu.
Ama beni çoğunlukla kendi halime bıraktı. On sekiz yaşıma gelene kadar."

Neredeyse sormak bile istemiyorum. Cevabın bir doğum günü partisi olmayacağını biliyorum. "On sekiz yaşına girdiğinde ne oldu?"

"King geri geldi ve bana üniversitemin de ödendiğini söyledi." Gözlerim tamamen alıştığı için Val'in tavana doğru göz kırpışını izliyorum. "Ayrıca babamın bana bir vakıfta yetmiş beş bin dolar bıraktığını söyledi. On dokuz yaşıma geldiğimde yirmi beş bin, yirmi bir yaşıma geldiğimde yirmi beş bin ve yirmi beş yaşıma geldiğimde yirmi beş bin alacakmışım. Biliyorum bu size çok fazla bir şey gibi gelmeyebilir ama benim için... hayatımı değiştirdi."

"Çok fazla. Ve bunu yayması akıllıca."

Val huffs. "Komik, annem kabul etmedi. Yetmiş beşlik bir çekin hemen o anda kendisine yazılmasını istedi. King ona işlerin bu şekilde yürümediğini söyledi. Paranın ona değil bana ait olduğunu ve onun söz hakkı olmadığını söyledi. Bana annemin müşterisi olmadığı bir bankada benim için bir hesap açtığını ve on sekiz yaşından büyük olduğum için annemin bu hesaba erişemeyeceğini söyledi."

"Akıllı adam."

"Bana karşı iyiydi." Sesini hüzün dolduruyor. "Bana telefon numarasını verdi ve üniversiteye girdiğimde ona haber vermemi, tıpkı lisede yaptığı gibi okul taksitlerini ayarlayacağını söyledi. Ve yaptı da."

"Öyle diyorsun ama neden sana iyi davranmamış gibi hissediyorsun?"

Val başını sallar. "Öyleydi. Sanırım annemin ne kadar boktan biri olduğunu biliyordu ve benim için üzülüyordu. Arkadaş falan değildik ama varlığımdan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Angel."

"Demek istediğim, benden aktif olarak nefret etmiyordu.

Annelerimizin yaptığı gibi." Gözlerimi kapattım. "Tanrım."

Zavallı kız. Aktif olarak nefret edilmemek onun nezaket ölçütü.

Val'in boktan ebeveynlerinin davranışlarıyla hiçbir ilgisi yoktu ama yine de onu koruması gereken tüm yetişkinler suçu onun küçük omuzlarına yükledi.

"Twin Cities'de bir üniversiteye girdim ve yaz için yurda erken taşınmamı sağlayacak kampüs içi bir iş buldum."

Profiline bakmak için gözlerimi kaydırarak açıyorum.

"Benim akıllı kızım." "Sonunda güvende hissetmek

gerçekten iyi geldi."

Sik beni.

Ona daha da yaklaşmak için elimi tutuşundan geçirip kolumu beline doluyorum.

Valentine yüzünü bana dönüyor ve ben de onu bedenime çekip diğer kolumu onunla yatağın arasına sokuyorum.

Elleri göğsümüzün arasında, küçük yumrukları kalbimin üzerindeki çıplak tenime bastırıyor.

Onun çocukluğunu parçalamak istiyorum.

Ama yapamıyorum, bu yüzden başını çenemin altına sıkıştırıyorum ve iki kolumla sarılıp onu olduğu yerde tutuyorum. "Benimle her zaman güvende olacaksın," diye söz veriyorum ona.

"Biliyorum," diye nefes alıyor. Ve onun kabulü içime yerleşiyor.

"Taşındıktan sonra seni yalnız mı bıraktı?" Hâlâ yaklaşıyor olması gereken şey için bir korku hissediyorum.

"Çoğunlukla. Ben taşındıktan bir ay sonra bir adamla tanıştı ve onu Florida'ya kadar takip etti. Sanırım bir süre onunla yaşadı çünkü birkaç ay ondan haber alamadım." Val'in omuzlarında gerginlik oluşuyor. "King okul yılının başında bana ulaştı. Çalışırken yaz kursuna gittiğimi görmüş. Bana iyi bir iş çıkardığımı söyledi. Sonra da birkaç ay içinde ilk maaşımı alacağımı hatırlattı. Sanki unutabilirmişim gibi." Alay ediyor. "Bana hepsini bir kerede harcamamamı söyledi. Ona bir araba almayı düşündüğümü söylediğimde, baktığım şeyi önce ona göndermemi söyledi. O zamanlar biraz zorlayıcı gelmişti, çünkü daha önce hiç kimse bu kadar müdahil olmamıştı, ama bana yardım edecek biri olduğu için minnettardım. Ne yaptığımı bilmiyor değildim."

"Araba mı aldın?" On dokuz yaşındaki Valentine'ın ne alacağını hayal etmeye çalışıyorum. Pratik bir şey, eminim.

Ama Val başını sallıyor. "Annem doğum günümde beni aradı ve Florida'ya onu ziyarete gelmemi istedi." Bir öfke gümbürtüsü göğsümü titretiyor ve Val elini bana doğru bastırıyor. "Ben de ilk başta en kötüsünü düşündüm. Ama paradan hiç bahsetmedi. Ve ben istedim ki... Çok aptalcaydı ama sadece onun kötü biri olmadığına inanmak istedim. Sömestr bittiğinde ziyaret edeceğimi söyledim."

Ona biraz daha sıkı sarılıyorum, kendi boğazım da kaşınmaya başlıyor.

"Parayı harcadığım ilk şey buydu. Annemi görmek için bir uçak bileti."

Val uzun bir süre sessiz kalır.

"Ne oldu?" Saçlarını okşayarak soruyorum.

"Büyük bir kavga ettik. Peşinden gittiği adam onu terk etti ve o da geçinmek için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de ona hayır dedim. Ona hayır dedim çünkü incinmiştim. Beni yanında istemesini istedim ama o sadece paramı istediği için beni ziyaret etmek istedi."

Dudaklarımı Val'in başının üstüne bastırıyorum; kandırılma ve kullanılma teması benim için kaybolmuş değil. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin Valentine. Sen doğru olanı yaptın."

"Bana bir sürü isim taktı ama ben ilk kez o zaman bağırarak karşılık verdim." Vücudu titremeye başlıyor. "Gitmek için çantamı hazırladım, gidersem bir otele para harcayacağımı umursamadım bile, ama sonra beni kalmaya ikna etti. Çantayı bırakacağını ve sabah kahvaltıya çıkabileceğimizi söyledi. Ben de kaldım."

Her şey birbirine giriyor. O bana söylemeden önce, her şey bir araya geliyor.

Annesi o on dokuz yaşındayken ölmüş.

Parmaklarımı onun yanlarına doğru kıvırıyorum. "Valentine."

"O gece kendini öldürdü." Sonunda gözyaşları sesine doldu.

"Angel." Başını tekrar öpüyorum.

"Boktan, küçük, tek yatak odalı bir daireydi. Bana yatak odasını alabileceğimi ve kendisinin kanepede uyuyacağını söyledi." Parmak uçlarını bana bastırıyor. "Bayılana kadar içeceğini düşündüm, bu yüzden kendimi odasına kilitledim ve ağlayarak uyudum. Sabah kalktığımda onu küçük yemek masasında otururken buldum. Koltuğuna yığılmıştı. Elinde boş bir votka şişesi ve başkası için yazılmış boş bir ağrı kesici şişesi vardı."

Hayal bile edemiyorum. Hayal bile

edemiyorum. "Çoktan gitmiş miydi?" Sormak

zorundayım.

Val bana karşı başını sallıyor. "İlk başta fark etmedim. Uyuduğunu

sandım.

Ama omzuna dokunduğumda... Kaskatı kesildi."

"Yüce Tanrım." Val'in başının üstünden bakıyorum. Cesetlere ne olduğunu çok iyi biliyorum, dolayısıyla genç Val'in ne görmüş olabileceğini de çok iyi biliyorum. "Bir not bıraktı mı?"

"Kastettiğiniz şekilde değil."

Gözlerimi kapatıyorum. "Ne bıraktı?"

"Bir yığın fatura."

"Ondan nefret ediyorum," diye

bağırıyorum. Ve yemin ederim

Val biraz güldü.

"Ben ciddiyim." Bacağımı Val'in kalçasına geçiriyorum. Sarılmak yeterli gelmiyor. "Zaten ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm. Sen bunu hak etmedin. Bana bunu hak etmediğini bildiğini söyle."

Eli göğsüme doğru esniyor. Onu bu kadar sıkı tutarken yapabildiği tek şey bu.

"Bir parçam bunu biliyordu. Mutsuz olduğunu biliyordum ve ne yaparsam yapayım hep mutsuz olacaktı. Ama yine de zordu, biliyor musun? Çünkü onları bulmam için oraya koymuştu." Başını salladığını hissediyorum. "Tek başıma olmaya alışmıştım ama o öldükten sonra... Gerçekten öyle oldum."

"Ondan nefret ediyorum," diye tekrarlıyorum.

Val'in nefesi göğüs kıllarımı gıdıklıyor. "Gittiğim ikinci cenaze annemin cenazesiydi. Meğer onu tanıyan diğer herkes de ondan nefret ediyormuş. Çünkü sadece ben ve rahip vardı. Ya da cenaze müdürü sanırım."

"Cenazen mi vardı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Onu timsahlara yem etmeliydim."

Valentine homurdanır. "Birincisi, iğrenç. İkincisi, on dokuz yaşında aptalın tekiydim.

Cenaze töreni yapman gerektiğini sanıyordum."

"Bunu sen mi planladın?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum. Ama neden şaşırdığımı bilmiyorum. Söylediği gibi, annesinin hayatında bunu yapabilecek başka kimse yoktu.

"İstemeden. Onu bulduğumda 911'i aradım ve olay kendiliğinden gelişti. Cesedi bir cenaze evine getirildi. Müdür beni aradı ve cenazeyle ne yapmak istediğimi ve töreni kendi salonlarında yapmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de soruları yanıtlamaya devam ettim ve ne olduğunu anlamadan bir cenaze töreni oldu." Bu cenaze direktörünü araştırmak için aklıma bir not alıyorum çünkü eğer hala hayattaysa, onu kendi fırınına koyacağım. "Sonra ev sahibi geciktirdiği kiranın ödenmesini ve eşyalarının taşınmasıyla ilgilenmemi istedi." *Ev sahibini* listeme ekliyorum.

"Tüm bunların parasını sen ödedin, değil mi?"

"Paramı harcadığım ikinci şeydi," diye itiraf ediyor ve ben yine lanet ediyorum. "Parayı anneme harcadığım için King'le başımın derde gireceğinden korkuyordum. Ama hiçbir şey söylemedi, ben de bilmediğini düşündüm."

"Bekle." Biraz geri çekildim. "Ne demek istiyorsun?"

Bana bakmak için başını arkaya yasladı. "Ne demek istiyorsun, ne demek istiyorum?"

"Cenazeye yalnız gittiğini söylemiştin. King neden orada değildi?"

Val omzunu kaldırmaya çalışıyor ama onu çok sıkı tutuyorum. "Neden gelsin ki? Onu ve Aspen'i davet ettiğimde gerçekten gelmelerini beklemiyordum. Aileleri annemi pek sevmezdi."

"Ne olmuş yani? O senin kardeşin!"

Başını sallar. "Hayır, Dominic, sorun yok."

"Bu hiç iyi değil. Onun için bahane üretme. Ona annenin öldüğünü söyledin ve o da seni annenin intiharıyla baş başa bıraktı." Çok kızgınım. Hem de çok kızgınım. Benim tatlı, değerli küçük Valentine'ımın güvenebileceği tek bir kişi bile yoktu.

"Dom." Beni rahatlatmaya çalışırken sesi yumuşaktı. "Öyle bir şey değildi. Nasıl öldüğünü bildiğini bile sanmıyorum."

"Cenazeden bahsettiğinde ona söylemedin mi?"

"Peki." Çenesini eğip tekrar göğsüme bakmaya başladı. "Bir mesaj bıraktım."

"Bir daha söyle," diye homurdanıyorum.

"Elimde sadece ofis numarası vardı. Asistanına bir mesaj bıraktım."

"Ve seni hiç geri aramadı." Bunu sormadım. On dokuz yaşındayken erkek kardeşine, yaşayan son ebeveyninin öldüğünü bildiren bir mesaj bırakmış ve erkek kardeşi onu geri bile aramamış.

Bunun bedelini ödeyecek.

"Ona kızma." Boktan kardeşini savunmaya çalışıyor.

"Bunların hiçbiri sorun değil, Valentine." Arkasında özgür dünyanın gücü olsa bile umurumda değil. Ona zarar vereceğim.

"Geçmişte kaldı. Artık iyiyiz."

"İyi olsaydın, bu gece ilk doğum günü partin olmazdı." Bir elimle sırtını okşadım. "Cenazeden sonra ne oldu?"

"Eve döndüm ve okula geri döndüm. Ertesi yaz King beni Aspen ve kendisiyle akşam yemeğine davet etti."

"Ve sen gittin?"

"Gittim."

"Neden?" Tüm bunların gitmesine izin vermeyi
hayal edemiyorum. "Çünkü bir aile istedim."

Gözlerim kapanıyor.

Hepsinden nefret ediyorum.

Valentine altın dolu bir hayatı hak ediyordu ama ona kalan tek
şey küller oldu. "Bana gittiğim üçüncü cenazeyi sor," diye
fısıldıyor.

"İstemiyorum," diyorum dürüstçe.

Val kolunu aramızdan çekip belime doluyor ve bana sarılıyor. "Gittiğim üçüncü cenaze töreni kuzenin içindi."

Gözlerimin arkasındaki acıyla nefes alıyorum.

King'den nefret ettiğim gibi kendimden de
nefret ediyorum.

O cenaze, dövmeli bir parmakla uyandığı gündü.

İttifak'a katılma planımı açıkladığım ve onun kalbini yok ettiğim günün ertesiydi.

Bu onun tek başına yaşayacağı korkunç bir deneyim daha oldu. Ve bunu ona yapan bendim.

Ona cenazeye gideceğimizi söylediğimde yüzünün nasıl solduğunu hatırlıyorum. Ve yirmi yıldır ilk kez özür dileme dürtüsü boğazımı sıkıyor.

Ama sonra Val devam ediyor. "Her zaman bir ailenin olabileceğini hayal ettiğim her şeydi. Anlamı olabilirdi." Alnını göğüs kafesime bastırıyor ve ben de elimi yukarı kaydırarak ensesini kavrıyorum. "Gitmekten çok korkuyordum."

"Val-"

Sözümü kesti. "Bunun bir parçası olmama izin verdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Bu, katıldığım diğer cenazeleri değiştirmiyor ama bana her şeyin eskisi gibi olmak zorunda olmadığını kanıtladı."

Bu lanet kadın.

"Asla eskisi gibi olmayacak. Senin için değil." Ona söz veriyorum. "Birlikte yas tutacağız."

"Biliyorum." Dudakları tenime değiyor. "Aileni seviyorum."

Tutuşumun altında kasları gevşiyor. "Onlar artık senin de ailen," diyorum sessizce çünkü biz konuşurken uyuyakaldığını düşünüyorum.

"Sadece beni tutarsan."

Onu zar zor
duyuyorum.

"Seni sonsuza dek saklayacağım."

Yorgun parmakları yanlarımı kavrıyor. "Ama artık
biliyorsun." "Neyi biliyorum?" Şimdi ikimiz de
fısıldıyoruz.

"Değerli olmadığımı."

Ben değerli değilim.

Sözleri beni öyle bir çarptı ki nefes alamıyorum.

Ona böyle hissettiren insanlardan nefret ediyorum.

Onu kendi geçmişinden, kendi korkunç duygularından korumaya çalışarak etrafında kıvrılıyorum.

O çok değerli.

King ona boktan bir kardeş gibi davrandığı için benim... ne yapacağımı sanıyor? Onu geri vereceğimi mi? Birdenbire onu istemeyeceğimi mi?

Burnumu saçlarına bastırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Tabii ki böyle düşünüyor. Ailesinin her üyesi ya ona ihanet etmiş, ya onu görmezden gelmiş ya da onu terk etmiştir.

Tekrar nefes alıyorum.

Ben değil.

Bir daha asla.

"Sen sahip olduğum her şeyden daha değerlisin," diyorum ona bir an için çok geç, vücudu tamamen uykuya dalarken.

Sonraki bir saat boyunca karıma sarılmış, uzaklara bakarken öylece kalıyorum.

Ciğerlerimi onunla dolduruyorum.

Anlattığı hikâyeden kaçmıyorum; tekrar ediyorum. Bunca yıldır nasıl hissettiğini anlamak için elimden geleni yapıyorum. Ne istediğini söylediğini dinliyorum.

Ve sonra onu elimde tutabileceğimden emin olmak için *çok uzak* bir şey olup olmadığını düşünüyorum.

Öyle bir şey yok.

Eğer karım bir aile istiyorsa, ona bir aile vereceğim.

Dikkatlice yataktan kalkıyorum ve sessizce banyoya giriyorum. Işığı engellemek için kapıyı kapattım, sonra dolaba girip arka duvarda sakladığım kasayı açtım.

Tereddüt etmedim. Uzanıp üç dikdörtgen şeklindeki hapları çıkardım.

Onu bu şekilde tutuyorum.

Ve ona istediği her şeyi nasıl verdiğimi.

Onunkini sakladığını bildiğim çekmeceyi açıyorum ve iki yedek kâğıdı elimdeki iki kâğıtla değiştiriyorum, sonra şu anda kullandığı kâğıdı alıyorum ve kasamdan son kâğıttaki haplarla eşleşen bir sayı çıkarıyorum.

Suyun akmasına izin verip kanıtları temizlerken, son paketi bulduğum gibi bıraktığımdan emin oluyorum.

Sonra göğsümü dolduran bir doğruluk hissiyle Val'in gerçek doğum kontrol haplarını kasaya koydum. Ve kilitledim.

BÖLÜM 54

Val

"HEY, SANA SORMAYI UNUTUP DURUYORUM!" BRI TELEFONU KAPATMADAN ÖNCE BENI DURDURDU.

telefonumuzu açtı. "Bu gece geliyor musun?" "Uh, neye geliyorum?"

"Noel partisi."

Ayaklarımı masamın üzerinde çaprazlayarak yerimi değiştiriyorum. "Ne Noel partisi?"

Bri bu aramayı iş takvimlerimize koymuştu ve ben de belki çakışan bir projemiz vardır diye düşünmüştüm ama o sadece başka bir şubede çalışan ve karmaşık bir boşanma süreci geçiren bir adamla ilgili dedikoduları bana aktarmak istiyordu.

Telefonda inliyor. "Cidden şirket partisine davet edilmedin mi?"

"Hayır, ama belki de bu yıl sadece yerel halka gönderdiler ve ben de yeni yerel halktan biri oldum."

"Hayır, İK'daki Tosh tembel bir sürtük olduğu için." Bir kahkaha attım. "Senin sözüne güveniyorum."

"Pekala, bu akşam saat sekizde başlıyor. Yine tüm binayı kapsayan bir şey, yani hala dördüncü kattaki avluda. Ama bu yıl iyi bir açık büfe olduğunu duydum."

"Oh, açık büfe," diyorum alaycı bir şekilde.

"Evet, seni zengin dangalak, bir büfe. Biz köylülerin bedava yemek sevdiğimiz için akın ettiği bir şey."

"Sen köylü değilsin." Gülüyorum.

Beni görmezden geliyor. "Hayatının benimkinden daha iyi olduğundan bahsetmişken, o yakışıklı kocanı da yanında getir."

Geçen haftaki kaçışından bana gönderdiği fotoğrafları gördükten sonra başımı sallıyorum. "Yeni kocan çekici değilmiş gibi davranma." Gerçekten de öyle. Sadece yakındaki çocuk tarzında, dövmeli gangster tarzında değil.

Açık kapımdaki hareket beni ürkütüyor ve küçük bir çığlık atıyorum.

Kapımın pervazında duran Dom, kollarını kavuşturmuş ve gözlerini kısmış bir şekilde bana bakıyor. "Sen kime çekici diyorsun?"

Bri aynı anda bana bir şeyler söylüyor ama ben kaçırıyorum.

"Ödümü kopardın," diyorum ona, ayaklarımı masadan indirerek kendimi yere bırakıyorum.

"Bu o mu?" Bri'nin heyecanlı sesi ani adrenalinimi kesiyor.

"Evet," diyorum ona, gözlerimi Dom'dan ayırmadan. "Bu benim zorba kocam."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Suşi için teşekkür ettiğimi söyle." Bri bayıldı.

Gözlerimi deviriyorum çünkü bunu söylerken gözlerini kırptığını hayal ediyorum. "Hayır.

Ve erkeğimle flört etmeye kalkma, yoksa onu yanımda getirmem."

Kıs kıs gülüyor ve Dom'un sırıtma dürtüsüne karşı savaştığını görebiliyorum.

Bu akşam aptal bir iş partisine gitmek istemiyorum. Ama doğum günü partimden beri evden çıkmadım ve neredeyse bir hafta oldu. Ayrıca, Dom... farklıydı. Belki ikimiz için de iyi olur.

Farklı kötü değildi. Hatta daha da şefkatli oldu. Beni sürekli besliyor. Neredeyse her gün ihtiyacım olmayan şeyler hediye ediyor. Ama bana hiç *böyle* dokunmadı.

Duygusal olarak çok kırılgan olduğumu mu düşünüyor yoksa sorun ne bilmiyorum ama belki eğlenceli bir gece sorunu çözebilir.

Ve Dom'un bana dokunmasını istemek için fazla düşünmeyeceğim. O benim kocam. Ben de onun karısıyım. Ve her şeyi yapmaya çalışıyorum.

"Bu gece boş musun?" Telefon hâlâ kulağımdayken Dominic'e soruyorum. "Oh lütfen, oh lütfen..." Bri ilahi söylüyor.

"Ne için ve ne zaman?"

"Tanrım, sesi bile sıcak," diye inliyor Bri.

"Kapa çeneni." Telefona gülüyorum, sonra ağzımdan uzaklaştırıyorum. "Görünüşe göre şirketimin Noel partisi bu akşammış. Herkes bana söylemeyi unuttuğu için son dakika olduğunu biliyorum. Eğer müsait değilsen yalnız gidebilirim." Son cümleyi onu zorlamak için ekledim.

Ve işe yarıyor.

"Seninle orada buluşuruz."

Bri ciyaklıyor ve Dom'un bunu duyabildiğini biliyorum çünkü sonunda ağzının kenarı yukarı kalkıyor.

BÖLÜM 55

Dom

"YANI..." DÖRDÜMÜZ VAL'IN EVINDEKI ASANSÖRE ADIM ATTIĞIMIZDA ROB ofis binası. "Plan nedir?"

Dördüncü katta kapılar açıldığında ilk çıkan ben olacağım şekilde kendimi konumlandırdım.

"Plana göre lanet olası bir Noel partisine gideceğiz."

Hepimiz diken üstündeyiz. Birisi şehrin kenarında sahibi olduğum bir depolama tesisine arabayla ateş etti. Kimse yaralanmadı. Ve orada değerli bir şeyim yok. Ama bu prensip meselesi. Ve bu çok çocukça. Ve hepimiz öfkemiz için bir hedefimiz olmamasından bıktık.

"Tamam ama burada çalışıyormuşuz gibi mi davranmamızı istiyorsun? Yoksa Val'i mi izliyoruz?" Ben ona ters ters bakınca Rob ellerini kaldırdı. "Odayı kolaçan edeceğiz. Anladım."

Getirdiğim diğer iki adam akıllıca sessiz kaldılar.

Parmaklarım bir şeyleri yumruklamak için kaşınıyor ama bunun yerine ceketimin düğmelerini ilikliyor ve kömür grisi takım elbisemi bembeyaz gömleğimin üzerine düzeltiyorum.

Val'in dövmelerimin dış hatlarını görmekten hoşlandığını biliyorum. Ve her ne kadar son mesajıma cevap vermeyerek sabrımı sınıyor olsa da -mesaj atıp biraz gecikeceğimi söylediğimde- dikkatinin üzerimde olmasını istiyorum. Bu yüzden onu düşünerek giyindim.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve zaten çiğ olan sinirlerimi gıcıklayan şenlikli bir müzikle saldırıya uğruyoruz.

Buna hayır demeliydim.

Ayrıca daha fazla soru sormalıydım çünkü burada çok fazla insan var. Şirketinin Chicago şubesinde yirmiden az kişi olduğunu biliyorum, yani bu çok şirketli bir parti olmalı.

Adamlarım dağıldı ve ben de kalabalığa karıştım.

Bir tarafı nehre bakan yirmi katlı avluya tamamen açık bir asma katta birkaç kat yukarıdayız. Sağ tarafıma bir bar kurulmuş. Solumda ise Noel müziği çalan bir DJ standı var.

İçinde bulunduğum ruh hali için çok fazla şirket dangalağı var.

Nefes veriyorum.

Karıma başka bir iş bulacağım. Zamanını ve yeteneğini bu moronların etrafında harcamamalı.

Kalabalığın ortasında duruyorum ve bakışlarımın insanlar üzerinde gezinmesine izin veriyorum, konuşmak istediğim tek kişiyi arıyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Alanın karşısında, avluya bakan korkulukların yanında ve yan tarafı bana dönük, bana profilini gösteriyor.

Ama o olduğunu biliyorum.

Her zaman o olduğunu bileceğim.

Hedef görüş alanımda, kalabalığın içinde hızla ilerliyorum.

Onun bu kadar yakınımda olması içimi rahatlama ve gerginlik karışımı bir duyguyla dolduruyor.

Burada olduğu ve iyi olduğunu görebildiğim için rahatlama. Gerginlik çünkü burada bir sürü başka insan da var. Ve birlikte bir odada yalnız olmadığımız sürece, onun güvenliği konusunda her zaman endişeleneceğim.

İnsanlar yolumun üzerinden geçerek onu görmemi engelliyor, sonra da onun kişiliğinin parçalarını ortaya çıkarıyor.

Sarı sıçramayı fark ettiğimde adımlarım yavaşlıyor.

Çünkü birkaç metre ötemde güzel karım duruyor. Ve ilk tanıştığımızda havaalanında giydiği kıyafetin aynısını giyiyor.

Ayaklarına bakıyorum ve gülümsediğimi hissediyorum.

Yani tam olarak aynı değil. Bu gece tenis ayakkabısı yerine bir çift dolgu topuk giyiyor. Ama Noel partisinde giyilecek bir şeye hiç benzemeyen aynı parlak renkli şal elbise. Aynı sade mücevherler. Aynı at kuyruğu.

Ama onun duruşunu fark ettiğimde yeni keşfettiğim sakinliğim kayboluyor. Her şey

Kapalı.

Sırtı dimdik. Ve içkisini önünde tutuyor

dirseklerini sertçe yanlarına bastırdı.

Bu savunmacı bir duruş.

Ve karım asla savunma pozisyonunda olmamalı.

Sevgilimle aramdaki mesafeyi dört adımda kapatıyorum.

Yanına varmadan bir saniye önce gözleri benimkileri yakalıyor ve varlığımla rahatladığını gördüğümde göğsüm memnuniyetle doluyor.

Benim lanet sevgilim.

Uzanıp ensesini kavrıyorum ve daha da rahatladığını hissediyorum.

"Dominic," diye iç geçiriyor.

"Angel." Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırırken onu sabit tutuyorum. İffetli... öyle.

Gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekiliyorum, irislerinin altın rengi benekleri partinin ışıkları altında bana parıldıyor. "İyi misin?"

Dudaklarını birbirine dolayarak bana hafifçe

başını sallıyor. "Mesajıma neden cevap

vermedin?" diye soruyorum.

Gözlerini benden kaçırıyor ama parmaklarımı yumuşak teninde gezdirerek dikkatini üzerimde tutuyorum.

Başparmağımın altında boğazı çalışıyor. "Telefonumu çantamda bıraktım, üst katta, ofiste."

"Bundan sonra üzerinde taşıyacaksın," diyorum ona.

"Evet, Dom." Sözlerinin nefesi dudaklarımda dans ediyor.

Gözlerim yavaşça kapanıyor ve açıldıklarında karımın önünde duran adama dönüyorum.

Yaklaşırken onu özlemedim.

Kadınımı rahatsız eden kişinin o olduğu gerçeğini gözden kaçırmadım.

Tam boyuma ulaştığımda, lanet suratına bir tokat atasım geliyor.

"Kimsin sen?" Ses tonum tehlikeliydi, kim olduğunu bilmeme rağmen Bu.

Elini uzatıyor, kalitesiz takım elbisesi zayıf bedenini sarıyor. "Ben Bay Ritz."

Sağ elim Valentine'ın ensesini kavrıyor ve ona dokunmak için onu bırakmıyorum.

"Ricky." Onu ilk adını kullanarak selamlıyorum. Ve gözle görülür bir şekilde başladığında ağzımın kenarı en ufak bir şekilde kalkıyor. "Senin hakkında çok şey okudum."

Sanki şaka yapıyormuşum ya da kelime oyunu yapıyormuşum gibi kıkırdıyor. Ama ikisini de yapmıyorum.

Eğer karımın, iyice araştırmadığım bir adamla aynı ofiste çalışmasına izin vereceğimi düşünüyorsa, çok yanılıyor.

Ricky orada rahatsız bir şekilde dururken Val'in içkisini elinden alıp dudaklarıma götürüyorum.

Viski ve kolaya benziyor ve bugünden sonra bir çift alabilirim.

Lezzet dilimi kaplamadan önce tatlılık burnuma çarpıyor ve yutkunurken ağzımda dolu dolu bir gülümseme beliriyor.

Karıma baktım. "Kök birası mı?"

Gözleri gülümsememde. "Sen burada olmadan içmek istemedim."

Elimi boynunda gezdiriyorum, sonra tekrar indiriyorum. "Artık buradayım." Elbisesine baktığımı görmesine izin verdim. "Ne kadar kalmamız gerekiyor?"

Sonunda gerçek bir gülümseme yüz hatlarına ulaşıyor. "Seni Bri ile tanıştırmam gerek."

"Vegas'taki kız mı?"

Val'in gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı. "Evet. Sana onun adını söylemiş miydim?"

Başımı iki yana eğiyorum, sonra da gerçeği söylüyorum. "Grup mesajında onun adını gördüm."

"Grup mesajı...?"

"Biraz uykun vardı, ben de senin yerine cevap verdim."

Hatırladıkça gözlerini kısıyor. Bütün hafta sonu benimle yatacaksa nasıl kontrol etmesini söylemişlerdi. Ve Val kelimenin tam anlamıyla bilinçsiz olduğu için o mesaja cevap veren kişinin ben olduğumu.

Omzum yarım bir omuz silkmeyle kalkıyor. "Endişelenmelerini istemedim."

Val'in ağzı yana doğru kıvrılıyor. "Sana teşekkür mü etmeliyim yoksa tokat mı atmalıyım emin değilim."

Parmaklarımı boynunda gezdiriyorum. "İkisini de yapmana izin vereceğim."

Val gözlerini deviriyor. Ve ben bunun zaferini ruhumda hissediyorum. Çünkü az önce düğün gecemizden bahsettim ve o gözlerini devirdi. Sesini çıkarmadı. Ağlamadı. Sanki kabus değil de aptalca bir şeymiş gibi o güzel gözlerini devirdi.

"Git arkadaşını getir." Alnına bir öpücük kondurduktan sonra gitmesine izin veriyorum.

Val gitmek için patronuna arkasını dönerken ben de ona doğru dönüyorum, bunca zamandır burada aptal gibi durmasına hayret ediyorum.

Ama onu tekrar onaylamadan önce, odanın karşısındaki Rob ile göz teması kuruyorum, sonra iki parmağımı kaldırıp iki farklı işaret yapıyorum. İlki ona Val'i takip etmesini söylüyor. İkincisi ise diğer adamlarıma benim bulunduğum yere gelmelerini söylüyor.

Ricky Ritz'e baktığımda gözleri yüzümle elim arasında gidip geliyor, muhtemelen az önce neyi harekete geçirdiğimi merak ediyor.

Sessiz kalıyorum, bana bir bahane vermesi için dua ediyorum.

Üç saniyesini alıyor.

"Onun üzerinde gerçekten iz bırakmışsın, ha?" Sol elini kaldırıyor ve yüzük parmağını oynatıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, o da bir adım geri atıyor.

"Kim olduğumu biliyor musun?" Bir adım daha atarken sesim sakin bir şekilde soruyorum. "Evet." Geri çekilen bir adım daha atıyor.

İlerlemeye devam ediyorum.

"Ama benim kim olduğumu gerçekten biliyor musun?"

Adam tökezleyerek geri dönmeye devam ederken etrafına bakınır.

Cevap vermeyince daha hızlı bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Cevap ver bana."

"Kim olduğunu biliyorum." Şimdi gözleri kocaman.

Val'in patronu bir adım daha geri atıyor, ancak dört kat aşağıdaki lobiyle aramızdaki son engel olan korkuluklara çarpınca duruyor.

Bir adım daha yaklaşıp vücudumu onunkinden birkaç santim öteye koyuyorum. "O zaman *karıma* bakmanın kötü bir fikir olduğunu biliyor olmalısın."

"Ben-ben-ben değildim," diye kekeliyor.

"Öyleydin." Göğsümü onun göğsüne bastıran son adımı atıyorum. "Ve bundan hoşlanmıyorum."

"Özür dilerim. Özür dilerim." Yalvarmak için ellerini kaldırmaya çalışıyor ama aramızda yer olmadığı için kollarını yana açmak zorunda kalıyor.

Öne eğildim, onu geriye yaslanmaya zorladım.

Korkulukları kalçalarından kavramadan önce kolları bir kez dönüyor.

Parmaklarım cebimdeki metale bastırıyor ama kendime izin verdiğim tek şey bu.

Onun yanından, omzunun üzerinden geçip dört kat aşağıya, aşağıdaki mermer zeminli lobiye bakıyorum.

"Senden hoşlanmıyorum, Ricky." Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum ve biraz daha eğiliyorum. Vücutlarımız aynı hizadaydı, cüssem onu hem geri itmeye hem de yerinde tutmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," diye yalvarıyor.

"Özrünü istemiyorum," diye homurdanıyorum.

"Ne istiyorsun?" Elleri parmaklıklarla boğuşuyor, avuç içleri muhtemelen terden kayganlaşmış.

"Beyninin o zemine sıçramasını istiyorum." Arkasından başımla işaret ediyorum.

Elleri korkuluktan kalkıp ceketimi tutuyor.

Ama adamlarım yanımda. Ve her biri kollarından birini tutup geri itiyor.

Sorunsuzca yapıyorlar. Hızlıca. Ama insanların izlediğini biliyorum.

Ve kimin gördüğü umurumda bile değil. Çünkü bu adam karımı rahatsız etti.

"Olacak olan şu," diyorum ona, biraz daha üzerine eğilip sırtını boşluğa doğru eğerek. "Bu işi bırakacaksın. Bu gece."

"Ama-"

Yüzüne birkaç santim kala dişlerimi birbirine geçiriyorum ve o da sesini kesiyor. "Bu gece işi bırakacaksın," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha yavaş. "Ve bu arada
İşten ayrılıyorsun, karımı eve götüreceğim ve biraz sohbet edeceğiz. Ve eğer ona elini sürdüğünü ya da iş dışında herhangi bir konuda yorum yaptığını öğrenirsem, kaburgalarını kalbine doğru kıracağım." Ricky'nin vücudu benimkine karşı titriyor, uygun miktarda korku nihayet yerleşiyor. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Başını sallıyor.

"Sözümün eri olduğuma inanıyor musun?" Başını sallar.

"Güzel." Yavaşça doğruldum ve adamlarım onun kollarını bıraktı. "Şimdi buradan siktir olup gidin ki insanlar partilerinin tadını çıkarabilsin."

Ben geri çekiliyorum ve Ricky Ritz kollarını kendi etrafında kavuşturarak parmaklıklardan uzağa doğru eğiliyor.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Şimdi."

Ağzını açıyor ama cevap vermek yerine kalabalığın arasından uzaklaşıyor.

BÖLÜM 56

Val

"ASLINDA ONUNLA TANIŞMAK ISTEDIĞIMI SANMIYORUM. GIDIP

Bri'nin kocası bizden uzaklaşmadan önce "Bize tatlı bul" diye mırıldandı.

"Tavuk!" Bri arkasından sesleniyor.

Karşılıklı konuşmalarına gülmek istiyorum ama dilimi ağzımda tutmaya çalışmakla meşgulüm.

Abartılı, vahşi davranışlardan etkilendiğimi bilmiyordum ama meğer etkileniyormuşum.

Gerçekten öyleyim.

Patronum Dominic'ten kaçarken elbisemin altında kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Aralarında her ne konuşulduysa, Bay Ritz'i ölesiye korkutmaya yetmiş. Belli ki bundan sonra onun için çalışamayacağım. Belki hiçbir şey olmamış gibi davranabilir ama ona baktığımda göreceğim tek şey Dominic'in geniş omuzları ve bunun içimi nasıl ısıttığı olacak.

Dominic kendisine ait olduğu belli olan iki adama bir şeyler söylerken etraflarındaki insanlara bakıyorum.

Dom sesini hiç yükseltmedi. Ve Bay Ritz'le aralarındaki hareketler çok inceydi ama etkileşim gözden kaçmadı. Ama kimse bağırmıyor. Ve kimse olayı kaydetmek için telefonunu bile çıkarmıyor.

Kimsenin umurunda değil.

Belki de buradaki hiç kimse Dominic Gonzalez'e karşı bir şey yapmak istemiyordur.

Birden fazla göz bana doğru dönüyor ve bana onun olduğum için bakıyorlar.

Ve o benim.

Dom adamlarıyla konuşmayı bıraktıktan sonra bakışlarımı bulması sadece bir saniye sürüyor.

Ve işte böyle, bu partiyi bitirdim. Eve gidip baş başa kalmak istiyorum.

Dominic'in göğsü genişliyor ve gözlerim beyaz düğmeli gömleğinin üzerinden göğsüne bakıyor. Acaba onu duşa tamamen giyinik girmeye ikna edebilir miyim? Sırf mürekkepli vücuduna yapışan kumaşı görebilmek için.

O yaklaştıkça gözlerim kısılıyor.

Ve o böyle yürürken *Til Death* dövmesinin kıyafetinin altında nasıl göründüğünü hayal ediyorum. Kalçaları her adımda bükülüyor. Hareket derisini kaslarının üzerine çekiyor.

Sonra bacaklarından aşağı inen desenleri düşünüyorum.

Ağzım sulanmaya başlıyor ve kök biramı kaldırıp yeni susuzluğumu gidermek için bir yudum alıyorum.

Noel için ne istediğimi biliyorum. Dominic'in çıplak fotoğraflarıyla dolu bir takvim. Sert, hazır ve sadece benim gözlerim için.

Bri yanımda kırmızı elbisesinin eteğini düzeltirken beni hayallerimden koparıyor, bu gece için benim sarı elbisemden çok daha uygun bir renk. Dominic'in beni tüketmek ister gibi bakması dışında, bunu giymekle doğru bir seçim yaptığımı hissediyorum.

Önümde durdu ve gülümsememi engelleyemedim. "Orada her şey yolunda mı?"

Dom çenesini eğiyor. "Elbette. Yine de yeni bir patronunuz olacak gibi görünüyor."

"Oh?"

"Bu gece işi bırakması ve bir daha geri dönmemesiyle ilgili bir şey." Dom'un ağzı yana doğru çekiliyor ve başını hafifçe sallıyor. "İnsanlardan asla emin olamazsın, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve benzer şekilde başımı sallıyorum. "Çok garip." Gözleri benimkilerde kalıyor.

"Mükemmel görünüyorsun."

Bu adam.

Bir o yana bir bu yana dönerek eteğin dizlerimin etrafında dans etmesine izin veriyorum. "Bu eski şey mi?"

Dom'un göz kapakları iniyor ve birdenbire beni omzuna atıp ödülünü almış bir savaşçı gibi buradan çıkarmasından korkuyorum.

Elimi sessizce yanımda duran Bri'ye doğru uzatıyorum. "Dominic, bu Bri. Arkadaşım." Son kısmı ekliyorum ve umuyorum ki

samimi geliyor. Çünkü Bri'yi artık gerçekten arkadaşım olarak görüyorum ve Dom'un onun sadece bir iş tanıdığı olmadığını bilmesini istiyorum. "Bri, bu Dom."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Dom büyük elini uzattı ve Bri elini tuttu. "Valentine'ın her arkadaşı benim de arkadaşımdır."

Bri'ye baktığımda gülümsemesini bekliyorum ama yüzündeki ifade çok ciddi.

"Teşekkür ederim." Sesi de bir o kadar ciddiydi.

Dom başını sallıyor, sonra elini bırakıyor ve ciddiyetin muhtemelen doğru ton olduğunu fark ediyorum. Bence Dominic ona mafyanın korumasını teklif etti ve o da bunu kabul etti.

Dom, Bri'ye, "Duyduğuma göre tebrikler de sıraya girmiş," diyor, kolunu bana doğru uzatırken ve ben de onun yanına sokulurken. "Yeni kocan burada mı?"

Bri bu kez gülümser. "Gülümsüyor. Ama sanırım biraz fazla korktu çünkü Noel ağacının yanında saklanmaya çalışıyor."

Dom küçük bir kahkaha atıyor ve başını eğiyor. "Görünüşe göre adamım onu bulmuş."

Hepimiz tam zamanında dönüp Rob'un Bri'nin kocasının sırtını sıvazladığını ve onu o kadar korkuttu ki ısırmaya çalıştığı keki düşürdüğünü görüyoruz.

"Gitmeden önce büfeye uğramak ister misin?" Dom yanımı sıkıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bugün konuşmamızın ne kadarına kulak misafiri oldun?"

Yüzünde sıfır suçluluk ifadesiyle bana bakıyor. "Etrafına dikkat etmeyi öğrenirsen bunun cevabını da bilirsin."

Bri kahkahasını bir öksürükle bastırmaya çalışır.

"Bilgin olsun, buraya geldiğimizde yemek yedik," diyorum ona.

"Güzel." Dominic Bri'ye döner. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Sonra kimseye tek kelime etmeden beni asansörlere doğru yönlendiriyor.

Tam oraya vardığımızda kapılar açılıyor ve parmaklıklarda patronumun kollarını tutan iki adam içeride bekliyor. Biri ceketimi ve çantamı tutuyor.

Bu çok uygun.

Rob arkamızdan asansöre biniyor ve ben ceketimi giyip tanımadığım adamdan çantamı alırken beşimiz birlikte ana kata iniyoruz.

Taksi durmak için yavaşladığında, dört telefondan bildirim sesi geliyor. Sessiz kalan tek kişi benimki.

Dominic cebinden telefonunu çıkarıyor ve başımı kaldırıp yüz ifadesinin sertleşmesini izliyorum.

Bir sorun olup olmadığını sormanın faydası

yok. Bir şey var.

Dom telefonunu cebine sokuyor ve asansör kapıları açılırken kolunu omuzlarıma doluyor. "Bayan Gonzalez'i eve getiriyoruz. Sonra da dükkâna gideceğiz."

Dom bana daha önce hiç böyle seslenmemişti. Bu şekilde değil. Ve bu beni korkutuyor.

Önce Rob dışarı çıkar, lobide ilerlerken başı ileri geri hareket eder.

Sonra Dom, ben de onun yanındayım. Ve arkamızdaki diğer iki adam.

Çantamı önüme alıp onlarla birlikte hareket ediyorum, uzun adımları alıştığımdan daha hızlı yürümeme neden oluyor.

Rob ön kapıdan geçip kaldırıma ilk adımını atıyor.

Park rampası binanın diğer tarafında olduğu için nereye gittiğimizden emin değilim ama sonra binanın önündeki kaldırımda büyük siyah bir SUV görüyorum, önünde iki mat siyah araba ve arkasında iki tane daha var.

Cipten bir adam atlıyor ve bizi karşılamak için etrafımızda dönüyor.

Dom adama, "Önce daireye gidiyoruz," diyor, o da sadece bir kez başını sallıyor ve sonra koşarak SUV'nin hemen önündeki arabaya gidiyor.

Dominic'in beni ileriye doğru yönlendirmesine izin vermeye devam ediyorum, sadece büyük aracın arka kapısını açması için duraklıyorum.

İçeri giriyorum ve Dominic arkamdan binmeye başladığında, bank koltuğunun ortasına doğru kayıyorum.

Rob benim diğer tarafıma bindi ve tanımadığım iki adam da ön tarafa geçti.

"Emniyet kemeri, Angel." Dom'un sesi yumuşak ve ben uymaya çalışıp başarısız olana kadar titrediğimi fark etmiyorum.

Dominic bana doğru dönüyor ve parmaklarını parmaklarımın üzerinde birleştirmek için vücuduma uzanıyor.

Bana yardım ederken elleri sabit.

Tıkırtı arabayı dolduruyor ve ön camdan bir ışık huzmesi görüyorum, sanırım şoförümüz farlarını yakıyor. Sonra karavan kaldırımdan uzaklaşıyor.

"Buraya tüm bu adamlarla mı geldin?" Dominic'e sorarken sesimi alçak tutmaya çalışıyorum.

Biz binadan çıkmadan bir dakika önce o mesajı almış. Bir şey olduysa buraya bu kadar çabuk gelmelerine imkan yok.

"Evet, Shorty." Dom elini dizime koydu.

Daha fazlasını sormak istiyorum, neden beş araçlık bir dizide seyahat ettiği gibi, ama araçtaki gerilim o kadar yoğun ki, uzanıp ona dokunabileceğime yemin edebilirim. Bu yüzden sessiz kalıyorum.

Sokaklarda arka arkaya manevra yapıyoruz ve tüm bu adamların olmaları gereken başka bir yer varken sırf beni bırakmak için bizim eve gelmelerine üzülüyorum.

Ama içimden bir ses eve Uber'le dönmeyi teklif etmenin pek iyi gitmeyeceğini söylüyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, eğer kötü bir şey oluyorsa, etrafımda büyük, korkutucu adamlar olduğu için mutluyum.

Yavaşlamaya başlıyoruz ve binamıza yaklaştığımızı görmek için yukarı bakıyorum. Kemerimi çözüyorum ama Dom durduğumuzda kapıyı hemen açmıyor.

Bekliyor. Ve diğer dört aracın yolcuları olan dört adamın bizimle binanın ön kapısı arasında sıralanmasını izliyorum. Yüzleri birbirlerine dönük, sırtları bir çeşit koridor oluşturuyor.

"Benimle gel." Dominic komutu Rob'a yöneltmiş olmalı çünkü Dom'un kendi kapısını açmasıyla aynı anda onun kapısının da açıldığını duyuyorum.

Koltuktan kayarken elbisemin eteğini aşağıda tutmaya dikkat ediyorum. Ayaklarım yere değdiğinde Dom elimi tutuyor ve geniş kaldırımda yürüyoruz.

Saat yeterince geç olduğu için etrafta çok fazla yaya yok ama kesinlikle var. Ve izliyorlar. Ama Dom'un adamları onları görmezden geliyor, ben de öyle yapıyorum.

Olay yarattığımızın farkındayım, ama bu beni görünmez bir tehdit yüzünden ölmekten kurtaracaksa, benim için sorun yok.

Rob, Dom ve beni içeri kadar takip etti ama diğer dört adam oldukları yerde kaldılar.

vardır.

Biz önünden geçerken Phil resepsiyonun arkasında oturuyordu, ama her şey

Sessizliği bozmak için çok ciddi hissediyorum, bu yüzden geçerken elimi kaldırıyorum.

Rob bizi asansöre kadar takip edince paranoyam bir kademe daha arttı. Dom gerçekten endişelenmiş olmalı.

Bizimle kapıya kadar gel.

Yolculuk sessizdir ve kapılar açıldığında Rob onları bu şekilde tutacak düğmeye basar.

Dominic'in avuç içi sırtımda, kapımıza doğru yürüyorum. En yakın ben olduğum için elimi kapının yanındaki okuyucunun üzerine koyuyorum ama Dom kilit açıldıktan sonra açmak için uzanıyor.

İçeri giriyorum, sonra Dominic'e dönüyorum. Ona "Dikkatli ol," diyorum ve aynı anda o da "İçeride kal," diyor.

Dom çenemi kavrıyor ve yüzünü yüzüme indiriyor. "İyi bir eş ol ve içeride kal. Ben iyi olacağım." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Sonra gitti, kapı arkasından kilitlendi.

BÖLÜM 57

Dom

EVIMIZE GERI DÖNDÜĞÜMDE, ÖFKEM HÂLÂ DERIMIN ALTINDA KAYNIYORDU.
Başka bir işyeri daha vuruldu ve bu kez birileri yaralandı.
Işıklar kapalıyken, büyük odayı geçiyorum.
Ama ben yukarı çıkmıyorum, alt kattaki spor salonuma
gidiyorum. Çünkü adamımı öldürmediler. Ama kan akıttılar.
Yakında izlerini bulacağız.
Ve intikamımızı alacağız.
Ama şu anda elimizde değiller. Ve
nazik olamayacak kadar kızgınım.

BÖLÜM 58

Val

ÇIPLAK AYAKLARIM MERDIVENLERDE SESSIZ.

Bekledim.

Dominic'in eve geldiğini duyduktan sonra bir saat bekledim. Ama yatağa gelmedi. Üst kata hiç çıkmadı.

Yalnız -bu kadarından eminim- bu da yaralanmadığı anlamına geliyor. Ana kata ulaşana kadar elimi korkuluktan ayırmıyorum.

Aspen'e ve muhtemelen Dominic'in ailesindeki tüm kadınlara kıyasla hâlâ saf olduğumu biliyorum. Daha birkaç hafta önce Google'*da mafya nedir diye* arattım. Ama tehlikeli olduğunu bilecek kadar biliyorum. Ve buradaki ilk günüm bir cenazeye katılmakla geçmesine rağmen, bunu gerçekten anladığımı sanmıyorum.

Bu gece anladım.

Dom beni burada tek başıma bıraktığından beri endişeden midem bulanıyor.

Ve onu görmem gerek. Geri döndüğünü bilmek yeterli değil. Onu görmem gerek.

Karanlık koridorda yürürken yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum ama burası benim de evim. Ve casusluk yapmaya çalışmıyorum. Sadece kocamı bulmaya çalışıyorum.

Spor salonuna açılan aralık kapının arkasından ışık geliyor. Dışarıda durup içeriden gelen ritmik sesi dinliyorum.

Avucumu kapının üzerine koyup bir an tereddüt ettikten sonra iterek açıyorum.

Ve nefesimi tutarım.

Dominic odanın ortasında, tavana asılı büyük bir kum torbasına yumruklarını indiriyor.

Işıkların sadece yarısı yanıyor, yere gölgeler düşürüyor ama bakışlarımı üzerinde tutan adamın kendisi. Çünkü o muhteşem.

Takım elbisesinin ceketi yerde yatıyor, sanki Dominic odada ilerlerken bir kenara atılmış gibi. Ve beyaz gömleği hâlâ üzerinde ama düğmeleri açık, vücudu her yumrukla değişip dönerken açık tarafları da onunla birlikte hareket ediyor.

Ve vücudunu.

Tanrım.

Tişörtü terden sırılsıklam olmuş, beyaz kumaş sırtını ve kollarını şeffaflaştırarak her bir kas dalgalanmasını bana gösteriyor. Mürekkepli derisinin her santimini.

Ve onu istiyorum.

Onu o kadar çok istiyorum ki odanın diğer ucuna geçiyorum.

Dominic benden uzağa bakıyor, ama önümüzde pencere duvarı var ve dışarıdaki karanlık ve içerideki ışıklarla, Dom'u yaklaştığım konusunda uyaran bir ayna haline geldi.

Göğsü kabarırken kollarını iki yanına indirir.

Yüzünü bana dönmüyor, sadece camdaki yansımama bakıyor.

Sarı elbisem adımlarımla birlikte salınıyor, gevşek saçlarım omuzlarıma dökülüyor.

Ve ben hiçbir şey söylemiyorum.

Onun önünde durana kadar kum torbasının etrafında dönüyorum.

Sessizdi. Sadece ağır ağır nefes alıyor. Ama kocamın gözlerinde bunu görebiliyorum.

O yorgun. Ve kızgın.

Ve ona bir şey vermek istiyorum.

Yaklaşıyorum ve ellerimi vücuduna bastırıyorum, zaten açık olan gömleğini ayırıyorum, böylece güçlü göğsünü, kaslı karnını alabiliyorum.

Ellerimi aşağı kaydırıyorum.

Kemerine ulaştığımda Dom'un elleri bileklerimi kavrıyor. İşte o zaman kanı gördüm.

Kendisinin. Çıplak yumruklarını bir saat boyunca sert deriye defalarca vurmaktan çatlamış parmak eklemleri.

Ve kalbim onun için sıkışıyor.

Bu adam sırtında pek çok insanın yükünü taşıyor.

Onun için bu yükü asla taşıyamayacağımı biliyorum. Ama belki onu rahatlatabilirim.

o.

Ağzımla.

Ellerini çekmiyor, ama ben onun ellerini çözerken de beni durdurmuyor. Kemer.

Pantolonunun düğmelerini açtığımda ya da fermuarını indirdiğimde beni durdurmuyor.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde bileklerimi bırakıyor ve pantolonunu ve boxerını da benimle birlikte aşağı çekmeme izin veriyor.

Bu sırada parmaklarım en yeni dövmesinin üzerinde geziniyor ve zaten şişmiş olan sikinin dibine bakıyorum. Ki hala büyümeye devam ediyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve boyu tepki olarak sallanıyor.

Terli. Hala ağır nefes alıyor. Aleti yüzümden birkaç santim uzakta.

Ve o kadar tahrik oldum ki yere damlamaya başlayacağım.

Dominic'in çıplak ayaklarının etrafında biriken malzemeyi çekiyorum ve o da önce bir ayağını, sonra diğerini kaldırıyor, böylece ben de onu itebiliyorum.

Dominic bana bakarak gömleğini omuzlarından sıyırıyor ve onu da bir kenara atıyor.

Boynundan ayak bileklerine kadar olan dövmeleri onu efsanevi bir asker gibi gösteriyor. Sadece savaş için yaratılmış bir adam. Bir koruyucu.

Benim için yaratılmış bir adam.

Dizlerimin üzerinde doğruluyorum, böylece ağzım onun kalçalarıyla aynı hizaya geliyor. Ama aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce uzanıp elbisemin düğümlerini çözüyorum, güneşli kumaş yanlarımdan sarkana kadar açılıyor. Dominic'e önümü ve içimde hiçbir şey olmadığı gerçeğini gösteriyorum.

Bir sonraki nefes verişi duyulabilir. Beni durduramadan ya da başka bir şey istediğine karar vermeden önce öne doğru eğilip dudaklarımı sikinin başına doluyorum.

İkimiz de inliyoruz.

Ve ıslaklık merkezime akıyor.

Ellerini saçlarımın arasına soktuğu anda aletinin dibini kavrıyorum.

Sıkı tutuyor ve sanki onu daha derine götürmemi engellemeye çalışıyor. Ama ben bunu istiyorum. Bunu onun için yapmak istiyorum.

Dilimi dışarı çıkarıyorum, uzunluğunun alt tarafını yalıyorum, tutuşuna yaslanırken olabildiğince çok tadıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dominic yine gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ama başımı geriye çekmek yerine beni öne doğru sürüklüyor, onu daha derine götürmeme izin veriyor.

Emiyorum. Ve yalıyorum. Ve yutabildiğim kadarını yutarken sesler çıkarıyorum.

Ucu boğazımın arkasına çarpıyor ve vücudum tepki veriyor, kaslarım isyanla kasılıyor.

Ama onun sikiyle öğürdüğüm için midem bulanacağına, kendimi seksi hissediyorum. Denediğim için gurur duyuyorum.

Saçlarımdaki tutuşu gevşiyor, uzaklaşmama ve kendi hızımı seçmeme izin veriyor.

Tekrar deniyorum, elim hâlâ sikinin dibinde, dudaklarımı pürüzsüz, kalın sikinden aşağı kaydırırken onu sabit tutuyorum.

O noktaya tekrar vurduğunda gözlerimi kırpıştırıyorum. Gözyaşları bedensel bir tepki olarak oluşuyor, başka bir şey değil.

Onu biraz daha derine çekerken yeminine, verdiği söze bakıyorum.

Meme uçlarım dokunulmak için can atıyor. Ve amım doldurulmak için yalvarıyor. Ama şu anda, Dominic'in siki ağzımdayken, kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar rahatlamış hissediyorum.

O benim.

Ölene

kadar.

Ve ben

onunum.

Geri çekiliyorum, ucunu emiyorum, sikinden sızan prekum boncuklarını yutuyorum ve teriyle karışan kolonyasının kokusunu içime çekiyorum.

Bu hayatı istiyorum.

Boştaki elim ağır taşaklarını avuçlamak için uzanıyor ve eğilip onu boğazımın arkasına götürüyorum ve itiyorum - sadece bir inç daha.

BÖLÜM 59

Dom

VALENTINE SIKIME SARILIYOR VE BEN DAHA FAZLA DAYANAMIYORUM.

İtmem lazım. Kendimi onun deliğine sokmalıyım. Herhangi biri olur. Ama onu gırtlağından sikemem.

Henüz değil.

O korunmasız amcığı döllerimle doldurmam gerekirken olmaz. Kalçalarımı geri çekip kendimi onun ağzından kurtarıyorum.

Ama kalkmasına izin vermedim. Onunla yerde buluşmak için aşağı iniyorum ve onu sırt üstü itiyorum.

Val'in bacakları otomatik olarak açılır ve kayganlığının parlaklığı kalçalarını kaplar.

İlk defa bana seks için geliyor. Ve bana sırılsıklam geldi.

Dizlerini kavrıyorum ve daha da genişletiyorum.

Kanlı ellerim uyluklarının yumuşak, soluk teniyle bir tezat oluşturuyor. Hayatını mahvettiğimin bir başka kanıtı.

Val'in başı yerden kalkıyor ve onun da ellerime baktığını biliyorum.

"Bana sevmeyi öğretebilir misin?" Fısıltıyla söylediği sözler bakışlarımı onunkilerle buluşturdu. "Acı."

Ellerimi kalçalarına doğru kaydırırken yavaşça başımı sallıyorum. "Sana asla zarar vermeyeceğim, Angel."

Ellerim kalçalarından, yanlarından yukarı kayıyor.

Açılmış bacaklarının arasına geçerken başparmaklarımla meme uçlarını ovuyorum.

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum. "Seni asla incitmeyeceğim."

Öne doğru eğilirken bir elimi başının yanına götürüyorum, sikimin ucu girişine değiyor.

Diğer elimle boynunun ön tarafında daire çiziyorum. "Ama seni biraz boğacağım. Eğer istediğin buysa."

Val'in gözleri açılıyor, dudakları aralanıyor ve ben daha görmeden başını salladığını hissediyorum. Ve sonra tam olarak nereye bastıracağımı bilerek sıkıyorum.

Val'in gözleri kapanır.

Benim tatlı karım.

Benim nazik, şefkatli kadınım. Onu asla incitmeyeceğim.

Ona acıyı sevmeyi asla öğretmeyeceğim. Ama ona beni sevmeyi öğreteceğim.

Vücudu altımda kayıyor.

Kalçaları beni içine almak için kalkmaya çalışıyor.

Ama ona izin vermedim. Sadece biraz daha sıktım.

Gözleri açıldı. Ve elleri kolumu tutmak için uzanıyor. Ama beni itmiyor. Bana tutunuyor.

O güzel gözleriyle bana bakıyor ve vücudu seğiriyor.

Bir kere.

Yarığının her yerine akıtıyorum. Patlamaya çok hazırım. Ama ona yanımda ihtiyacım var. Ona hissettiğim kadar vahşi ihtiyacım var.

Parmakları koluma gömüldüğünde ve ikinci kez seğirdiğinde, tutuşumu biraz daha sıkılaştırıyorum.

Sırtını kamburlaştırıyor ve boynundaki tutuşumu bırakıp tüm uzunluğumu içine sokuyorum.

Val'in orgazmı anlıktır.

Bir patlama.

Uzuvları etrafımı sarıyor, beni kavrıyor. Ve ben kayboldum.

Onun sıcaklığıyla çevriliyim ve kendimi kaybettim.

Onu yere yapıştırıyorum.

Altımda inleyip sızlanırken kalçalarımı onunkilere çarpıyorum. Her geri çekildiğimde beni içinde tutmak için kanalını kavradığını hissediyorum.

Her ileri itişimde nefesini boynumda hissediyorum.

O her şey.

O mükemmel.

Vücudundan kurtuluyorum ve onu kalçalarından tutarak yüzüstü çeviriyorum.

Nefes alması için ona zaman tanımıyorum.

Elbisesini omuzlarından yırtıp kalçalarını yukarı çekiyorum ve arkadan ona sokuluyorum.

Orgazmı hâlâ vücudunu titretiyor ama bu yeterli değil.

Öne doğru uzanarak boynunun ön tarafını tekrar kavrıyorum ve önümde dizlerinin üzerinde dik durana kadar onu geriye çekiyorum. Ve i k i m i z de yansımamıza bakıyoruz.

Kalçalarım kıçına her çarptığında vücudu sallanıyor ve zıplıyor. Ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Kadınım benim merhametimde. Kendini bana açıyor. Onu almamı istiyor.

Boynundaki tutuşumu tekrar sıkılaştırıyorum, geçen sefer yaptığımdan daha sıkı başlıyorum.

Çünkü bu sefer çok yaklaştım.

Onu tohumlarımla doldurmaya çok yakınım ve onun tohumları sağmasına ihtiyacım var.

Ben.

Ağzımı kulağına yerleştiriyorum ve diğer elimi karnından aşağıya doğru kaydırıyorum.

kaygan klitorisini.

"İçine boşalacağım, Valentine. İçine o kadar derin boşalacağım ki günlerce damlayacak." Parmaklarımı onun sinir yumağının etrafında daireler çizerek ovuyorum. "Ama önce senin boşalman gerek. O yüzden o memeleri benim için tut. Bana neyi sevdiğini göster."

Tereddüt bile etmiyor. Val'in elleri göğsüne doğru uçuyor ve parmakları göğüs uçlarını sıkıp çekiyor.

Kukusu etrafımda sıkılmaya başladı.

Hareketlerimi kontrol etmeye çalışıyorum, içeri ve dışarı kayıyorum.

Ama sonra gözleri geri dönmeye başladı. Ve klitorisine daha sert bastırıyorum.

Ve o geliyor.

Boğazını serbest bırakıyorum ve hırıltılı nefes alışının sesi, taşaklarım sıkışmadan ve içine boşalmadan önce ihtiyacım olan son itici güç oluyor.

"Valentine," diye inliyorum onu serbest bırakmamla doldururken. "Tanrım, çok iyisin. Sana söyleneni yapmakta çok iyisin."

Aletimin son darbesi için kendimi sokabildiğim kadar içeri sokuyorum, itiş bizi öne doğru eğiyor.

Yansımamızda, Val'in düşüşünü desteklemeye bile çalışmadığını

izliyorum. Ama ben bir kolumu beline doluyor, diğer kolumu da tek kolla şınav çekerken yere değdirmek için zamanında uzatıyorum.

Hâlâ karımın amına gömülüyken, kalçalarını kendi kalçalarımla aşağı bastırıyorum, sonra bizi yolun geri kalanına indiriyorum.

Onu eziyorum.

Ezdiğimi

biliyorum.

Ama biraz zamana ihtiyacım var.

Nefesime odaklanarak, bir saat önce o torbayı yumruklamaya başladığımdan beri ilk kontrollü nefesimi alıyorum.

Derin bir nefes daha alıyorum ve kendim için yapamadığım şeyi, Valentine'ın benim için yaptığını kabul ediyorum.

Beni ortaladı.

Kendini isteyerek bana vererek beni geri getirdi.

Olduğumdan daha kararlı bir şekilde ağırlığımı Val'in üzerinden alarak onun sıcaklığından kurtuldum ve bir iniltiyle yanına, sırt üstü düştüm.

"İyi misin?" Val bana bakmak için dirseklerinin üzerine

kalkıyor. Çarpan kalbimden daha fazlasını sorduğunu

biliyorum.

"Evet, Angel." Elimi uzatıp onu yukarı ve üzerime doğru sürüklüyorum, çıplak vücudu bana yaslanıyor.

"Dom!"

Yuvarlanmaya çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum.

Bana karşı gevşemeden önce mücadelesi kısa sürdü, bacaklarının ayrılmasına izin verdi ve dizlerini uyluklarımın her iki tarafına bıraktı.

"Berbat haldeyim," diye mırıldanıyor boynuma karşı.

Kalçalarının arasındaki yapışkanlıktan bahsettiğini bildiğim için kıçını okşuyorum. "Evet, ama sen benim pisliğimsin."

Başını sallıyor ve bana gözlerini devirdiğini hayal ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, kıçını bir kez daha okşayarak.

"Bir şey değil." Parmak uçları boynumdaki isminin harflerinin üzerinde geziniyor. "Ne için?"

Hava etrafımızı sararken üşümesini istemediğim için kollarımı ona doluyorum.

Ona cevap verirken gözlerimi kapatıyorum. "Sadece

sen olduğun için." Parmakları hâlâ tenimde.

Avucumu omurgasında gezdiriyorum. "Unutmadım."

"Neyi unutmadın?" diye soruyor bana.

"Senin sevgini hak etmediğimi." Ellerimi sırtına yaslayıp mümkün olduğunca çok yerine dokunmak istiyorum. "Ama yine de bana bunu verdiğin için minnettarım."

Derin bir nefesle sırtı genişliyor ve ben onu itmesini bekliyorum ama itmiyor. "Yaptığın şey boktan bir şeydi. Ama bu başıma gelen en kötü şey değil."

Çenemi sıkıyorum ve ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

Hak etsem bile geçmişindeki tüm korkunç şeylerle karşılaştırılmaktan hoşlanmıyorum. Ve benim onu uyuşturup kandırarak evlenmeye zorlamamın yaşadığı en kötü şey olmamasından nefret ediyorum.

Val devam ettiğinde beni şaşırtıyor. "Boktan bir şey yapmış olman sevgiyi hak etmediğin anlamına gelmez Dominic."

Bir şey söyleyemeyecek kadar sersemlemiş bir halde, parmağı Yine Valentine'ın *V*'si.

"Her zaman bir dövme yaptırmak istemişimdir," diye itiraf ediyor Valentine sessizce.

Gözlerimi açıyorum ve başının tepesine bakıyorum. "Öyle mi?"

"Evet." Bir sonraki harfin izini sürüyor. "Kendime yüzlerce kez bunu yapacağımı söyledim. Ama her seferinde randevu bile alamadan vazgeçtim."

"Nedenmiş o?"

Parmağının ucu tekrar *V* harfine gidiyor. "Acıdan korkuyordum."

Bana sevmeyi öğretebilir misin?

Ona acıyı sevmeyi asla öğretemeyeceğim çünkü alışması için yeterince hissetmesine asla izin vermeyeceğim.

"Ne almak istiyordun?" Parmağında dört kez dolanan bir erkek ismi olmadığını varsayarak soruyorum.

İç çekiyor. "Asla karar veremezdim. Güzel ya da sert bir şey arasında gidip gelirdim."

"Zor mu?"

Parmağıyla göğsümün ortasına dokunabilmek için kayıyor. "Kafatası gibi."

Tavana bakıp sırıtıyorum, tatlı sevgilimi kurukafa dövmesiyle hayal ediyorum.

"Eğer bir tane daha istersen bana haber ver. Seni tekrar bayıltırım, böylece hissetmek zorunda kalmazsın, sonra istediğin tasarımı yaparsın."

Başını kaldırıyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bir dakika. *Sen* mi Yapmak mı? Gerçek dövme kısmı gibi mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten başka birinin sana dokunmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Bir kahkaha atıyor ve başını tekrar aşağı indiriyor. "Sen gerçekten de çok yetenekli bir adamsın."

"Yeteneklerimi tekrar göstermeyi çok isterdim ama senin uyumaya, ikimizin de duş almaya ihtiyacı var." Kıçını tekrar okşadım, küçük de olsa kahkahasını duymanın hafifliğini içime çektim.

Val doğrulup bana tüm muhteşem çıplaklığını gösterirken inliyor. "Yorgun olduğum konusunda tartışmayacağım. Ama partiden hemen sonraki Cuma günü olduğu için çoğu insanın yarın çok fazla çalışmayacağını hissediyorum. *Patronun olmamasından* bahsetmiyorum bile."

Yumuşak yanlarını kavrıyorum. "Ondan haber alırsan bana söyle." "Söyleyeceğim."

Gülümsediğimi hissediyorum. "Uyumlu Valentine'den hoşlanıyorum." Meme ucuma dokunmak için elini aşağı indirdi.

"Hey!" Ellerim onları daha fazla saldırıdan korumak için havaya kalkıyor ve Val ellerimin dolu olmasından yararlanarak zıplayıp hızla uzaklaşıyor.

Onu takip etmeliyim. Ya da bir şey yapmalıyım.

Ama ben sadece çırılçıplak uzanıyorum, başımı kaldırıyorum, böylece o bir kahkaha ile odadan kaybolurken onun her muhteşem santimini izleyebiliyorum.

BÖLÜM 60

Val

"BURASI NERESI?" DOMINIC'IN ELINI ELDIVENLI ELIMLE KAVRIYORUM VE
Etrafınızdaki yiyecek stantlarına, ürün sergilerine ve dekorasyonlara bakın. *Ne kadar çok süsleme var.*

"Burası Noel pazarı." Dom birine el sallamak için elini kaldırıyor.

"Şey, evet. Yani, arabayla gelirken öyle dediğini biliyorum." Etrafıma bakmadan duramıyorum. "Ama böyle olduğunu bilmiyordum."

"Beğendin mi?"

Başımı sallıyorum, almak için sırada bekleyen bir sürü insanı fark ediyorum - gözlerimi kısıyorum
-elma şarabı mini çörekler. "Vay anasını. Buna ihtiyacımız var."

Dom gözlerimin nereye odaklandığını görerek kıkırdıyor. "Gelmemin sebebi yemekler. Bir de gelmezsem annem küplere biner."

"Annen burada mı?!" Neredeyse nefesim kesiliyordu.

Dominic kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sana bunu söylediğimi biliyorum. Sen iyi misin?"

Ben iyi miyim?

Hayır. Hayır, iyi değilim.

Yine de başımı sallıyorum.

Dom elimi sıkıyor, parmakları çıplak, görünüşe göre akşam soğuğundan etkilenmemiş. "Burada seni görmek isteyecek bir sürü ailemiz var, ama eğer onlar tarafından çok kalabalık hissedersen, sadece beğendiğin bir şeyi işaret et, herkes senin için satın almak için can atacaktır."

Başımı kaldırıp Dominic'e bakıyorum, yüzümdeki kuşkulu ifadeyi görmesine izin veriyorum. "Bunu yapmayacağım."

Sırıtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sorun değil. Hesabına biraz para aktardım."

Duruyorum, onun da benimle durmasını sağlıyorum. "Sen ne?"

Elimi çekiştirerek beni markete doğru yürümeye devam etmeye zorluyor. "Henüz sana kendi kredi kartını alacak vaktim olmadı ama alacağım."

"Dom, sorun bu değil." "O zaman

sorun ne, Shorty?"

Yüksek sesle iç çektim. "Bana para vermene gerek yok. Benim kendi kredi kartlarım var." Cüzdanımı kaldırıyorum, iyi bir önlem için sallıyorum. "Kendi paramla."

"Valentine, sen benim karımsın. Sana ne istersem veririm." Ona bakarak elini bırakıyorum, böylece telefonumu çantamdan çıkarabiliyorum.

Bana muhtemelen ailesinin burada olacağını söylemiş gibi hissediyorum, belki annesinden de bahsetmiştir ama ben dikkat edemeyecek kadar stresliydim.

Noel'den nefret ettiğimden değil. Nefret etmiyorum.

Daha doğrusu, istemiyorum. Ama beynim kötü anıları, şimdiki zamanda tatilin tadını çıkarmam için yeterince uzun süre bırakmıyor.

Ve doğum günü partimde annesi üzerinde öyle boktan bir ilk izlenim bıraktım ki... Düşündükçe içim sızlıyor.

Masada neredeyse gözyaşlarına boğulmak... Oğlunu banyoda becermek... Eminim benim çok klas olduğumu düşünüyordur. Yani onun önünde başka bir ruhsal çöküntü yaşayamam. Noel bana bunu yapıyor, o yüzden bu çok eğlenceli olacak.

Kendime acıyan bir iniltiyi yutuyorum.

Telefonum bankacılık uygulamamı açarken, parmaklarımı eldivenimin içinde birbirine sürtüyorum, yeniden takacak bir yüzüğe sahip olma hissini gizliden gizliye seviyorum. Dom bu sabah bana sürpriz yaparak yüzüğü bir kuyumcuya götürmüş ve şimdi bana tam uyacak şekilde yeniden boyutlandırılmış.

Telefonumun ekranı değişiyor, uygulama açılıyor ve neredeyse

kusuyordum. "Dominic!" Elini çekiyorum.

"Ne?" Durdu, bana bakmadan önce etrafına bakındı. Benim

gördüğüm banka bakiyesinin aynısını görmesi için telefonumu

kaldırıyorum. Sonra gözlerini deviriyor.

Bu orospu çocuğu sanki saçmalayan benmişim gibi bana gözlerini

deviriyor.

Telefonumu gözleriyle aynı hizaya getirmek için daha yukarı kaldırıyorum. "Bana seksen bin dolar verdin."

Sonunda yürümeyi bıraktı ve yüzünü bana döndü. "Evet, Valentine, sana biraz para verdim."

"Biraz mı?" Neredeyse çığlık atacaktım.

"Evet. Biraz." Telefonumu elimden kapıp cebine atıyor ve yürümeye başlamak için tekrar elimi tutuyor. "Sana söyledim; yakında sana bir kart alacağım, o zaman ne istersen harcayabilirsin. Ama o zamana kadar bu seni idare eder."

"Beni tut," diye tekrarlıyorum yavaşça. "Bu çoğu insanın bir yılda kazandığından daha fazla, seni... seni... deli adam."

"İstediğin gibi harcayabilir ya da biriktirebilirsin."

"Bu..." Bu miktarın ne kadar çılgınca olduğunu açıklamak için doğru kelimeleri bulamıyorum bile. "Neden seksen? Neden iki tane falan değil?"

"Eğer iki yüz bin istiyorsan, söylemen yeterli. Ben sadece seksen seçtim çünkü babanın sana verdiği yetmiş beşten daha fazlaydı."

Ağzım açılıyor ve kolum aramıza uzanırken yetişmek için acele etmem gerekiyor.

"Az önce söylediğin şeyde çok fazla yanlış var." Başımı iki yana sallıyorum. "Öncelikle, iki demek istedim, yani iki bin. Bu da benim herhangi bir şeye harcayacağımdan daha fazla. İkincisi, ölmüş babamla bir yarış içinde değilsin."

"Önce." Ses tonu alaycı. "Muhtemelen bu gece iki bin harcayacağım. İkincisi, baban ödediği okul ücretiyle hâlâ benden önde. Ama yakında bunu eşitleyeceğim."

"Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Dom'un eli benimkinin etrafında esniyor. "Sadece *teşekkür* edebilirsin*, kocacığım. Bir başka harika oral sekse ne dersin, kocacığım?"*

"Dominic!" Tıslıyorum, annesinin bize yaklaştığını

görüyorum. O da gülüyor. "Çok tatlısın."

Dom'un beni sevimli bulmasını isteyip istemediğime karar vermeye çalışırken yüzüm buruşuyor.

"En sevdiğim yeni evliler." Bibi bizi kollarını açmış, sarılmayı bekleyerek karşılıyor.

Garipliği aradan çıkarmak isteyerek Dom'un önüne geçip ilk kucaklaşmayı ben yapıyorum. "Seni tekrar görmek güzel."

Geri çekiliyor ve üst kollarımı kavrıyor. "Aww, bak ne kadar tatlısın!"

Dominic homurdanıyor ama onu görmezden geliyorum.

Bu pazarın ne kadar büyük olacağını fark etmemiştim ama Dominic bana açık havada olduğunu ve kalın giyinmem gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım; koyu renk streç kot pantolonumu deri botlarımın içine soktum, taba rengi ceketimin altına bir kazak giydim ve eldivenlerimle uyumlu parlak beyaz örgü bir şapka taktım.

Bibi, Dominic'e sarılmak için hareket ediyor ve ben de onun eğilip annesini kucaklayışını izlerken biraz eriyorum.

Her zamanki simsiyah kıyafetlerini giymiş, uzun siyah yün paltosu Aralık ayının soğuk havasına karşı tek tavizi. Elindeki ve boynundaki dövmelerden başka bir şey görünmüyor ve bunlar güzel mavi gözbebekleriyle uyum içinde.

Buradaki her kadının ona aval aval bakacağını zaten biliyorum. Örnek olarak, uzun boylu bir afet yanından geçiyor, yanında bir erkek var ama gözleri Dominic'in üzerinde. Ve ben onu eşarbıyla boğmak istiyorum.

Derin nefes al, Val.

Aralık ayının yarısına geldiğimize inanamıyorum. Daha dün hayatım altüst olmuş gibi geliyor ama haftalar oldu.

Dominic'i tam olarak affettiğimi sanmıyorum ve muhtemelen bir süre daha onunla ilgili güvensizliklerim devam edecek. Ama artık onunla yeterince zaman geçirdim ve havaalanında *tanıştığım*, bir ay boyunca mesajlaştığım, kendimi iyi hissetmemi sağlayan adamın o olduğunu gördüm. Tanıdığımı sandığım aynı adam. Sadece her şeyi bilmiyormuşum.

"Hadi, gidip karına içecek bir şeyler alalım. Sonra alışverişe başlayabiliriz," diyor Bibi omzunun üzerinden, çakıl taşlı koridorda ilerlemeye başlarken.

"Bayanı duydunuz." Dom elini sırtıma koydu ve biz de onu takip ettik. Onu.

Pazar, bir tür park olması gereken geniş bir açık alanı kaplıyor,
Gölden çok uzakta değiliz. Ancak burası bir şehir bloğu büyüklüğünde ve o kadar çok insan var ki tıklım tıklım diyebilirim. Tüm yiyecek tezgahlarında kuyruklar, ürün tezgahlarının önündeki kalabalıklar, dumanı tüten içeceklerini yudumlarken kenar mahallelerde omuz omuza duran insanlar.

Çok fazla insan varmış gibi geliyor.

Dom'un ceketini çekiştirerek beni duymak için eğilmesini sağlıyorum.

"Burada olmak güvenli mi?" diye sordum. "Peki, dışarıda her kim varsa?"

Dominic'in adamlarını kimin öldürdüğüne dair detayları bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bilmek de istemiyorum. Ama o Noel partisinden ve Dom'la spor salonunda yaptığım o muhteşem seksten beri her gece yatağa yalnız girdim çünkü Dom geç saatlere kadar dışarıda kalıp sorumluları

arıyordu. I

Gecenin bir yarısı yatağıma gelip üzerime örtündüğünde genellikle biraz uyanıyorum ama sabah alarmım çaldığında yine gitmiş oluyor.

Bu akşam eve gelip bana dışarı çıkacağımızı söylediğinde şaşırmıştım. Ve şimdi bu kalabalığa bakınca daha da şaşırdım.

Dom elini sırtımdan omuzlarıma doğru kaydırıyor. "Burada bir sürü insan olduğunu biliyorum. Ama yüz tanesi benim."

"Yüz mü?"

Başını sallıyor. "Yarısı etrafta, yarısı da kalabalığın içinde yürüyor."

Ona kimi aradıklarını bilip bilmediklerini sormak istiyorum. Ama bilmiyorum.

BAŞIMI SALLIYORUM. "BIR LOKMA DAHA YIYEMEM."

Bibi güler. "Peki, tamam. Sıraya girip sizinle burada buluşuruz."

Dom'un teyzelerinden biriyle birlikte o tarafa doğru gitmeden önce birkaç tezgâh aşağıdaki simit standını işaret ediyor.

Çörekler, sıcak şarap, sosisli sandviç, stollen ve sıcak çikolata arasında, minik kadının bir lokma daha nereye koymayı planladığını bilmiyorum.

Koridorun hemen diğer tarafında parlak boyalı ahşap kaselerin olduğu bir stand var, ben de hanımların yiyeceklerini almalarını beklerken oraya doğru ilerliyorum.

Tüm parçalardaki renkler harika ama parmaklarım iç içe geçmiş vitray yıldızlar gibi görünecek şekilde boyanmış bir kasenin yüzeyinde geziniyor.

Elime alıyorum, yavaşça çeviriyorum, mavileri ve altınları inceliyorum.

Bu el boyaması servis kâsesine ihtiyacım olması için hiçbir neden yok ama yine de altındaki etikette yazan fiyatı kontrol etmek için ters çeviriyorum.

Neredeyse geri koyacaktım, fiyatı genellikle böyle bir şey için harcamama izin verdiğimden daha yüksekti, ama sonra banka hesabıma eklenen seksen bin doları hatırladım ve *siktir* etmeye karar verdim.

"Bunu istiyorum, lütfen," diyorum vitrinin arkasındaki kadına, kaseyi ve banka kartımı uzatarak.

Dominic bir süre önce amcalarından biriyle dolaşmak için bizden ayrıldı. Neden bizimle yürüyemediklerine dair bir neden söylemedi ama annesinin durup her bir süslemeye bakma ihtiyacının muhtemelen bununla bir ilgisi vardı.

Kadın kâseyi kahverengi bir kâğıda sarar, sonra da düz beyaz bir torbaya koyar.

Ona teşekkür ediyorum ve kartımı cüzdanıma geri koyuyorum, sonra bir elimde çantayı, diğerinde cüzdanımı tutuyorum.

Ayaklarım önce beni yanlış yöne çeviriyor ve ancak simit standını göremediğimde fark ediyorum, bu yüzden durup diğer yöne dönüyorum. Ancak simitleri gördüğümde Bibi'yi göremiyorum.

Birine çarptığım için özür dileyerek standın önünden geçiyorum. Ama orada değiller.

Etrafımda dönüyorum.

Belki de *beni bulmaya gittiler*.

Ama buraya geldiklerini görmedim.

Birkaç adım attım.

Ya yanlış yöne gidiyorsam?

Duruyorum.

Gitmediler.

Kendime tekrar söylüyorum.

Gitmediler.

Tekrar etrafımda dönüyorum. Onları göremiyorum.

Sakin olun. Sorun yok.

Simit standından uzaklaşarak yürümeye başladım.

Pazar sadece çok büyük.

Çok uzağa gitmiş

olamazlar. Dominic

buralarda bir yerde.

Dominic'in burada 100 adamı var.

Ama ben kimseyi tanımıyorum.

Daha hızlı yürümeye çalışıyorum ama hâlâ çok kalabalık.

Nefes al.

Tekrar duruyorum ve arkamdan biri bana çarpıyor. Küçük çantamı açarken "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Dom'a mesaj atıp beni bulmasını söyleyeceğim.

Ama telefonumu göremiyorum.

Eldivenlerimi çıkarıp kolumun altına sokuyorum. Çıplak ellerimle çantamın içindekileri karıştırıyorum ama telefon olmadığını şimdiden görebiliyorum.

Nerede bıraktığımı düşünmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Sonra gönderdiği paraya bakarken Dominic'in onu elimden aldığını hatırlıyorum.

Benim telefonum yok.

Ayrı yaşıyorum ve telefonum yok.

Panik, kırılgan savunmalarımın arasından süzülüyor ve tekrar dönüyorum.

Herkes nerede?

Vücudumu eğerek, Noel eğlencesi yollarının dört bir yöne yayıldığı kavşaklardan birine gelene kadar daha fazla insanın arasından geçiyorum.

Çok fazla insan var ama hiçbiri tanıdık değil.

Sorun değil. Sadece kayboldun. Bırakılmadım.

Göğsüm ağrımaya başladı.

Dominic nerede?

Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve gözlerimi kırpıştırıyorum.

Sadece nefes al.

Deniyorum. Düzgün bir nefes almaya

çalışıyorum. Ama... Tekrar deniyorum.

Panik kazanıyor.

Dominic'i bulmam gerek.

Yeni bir yön seçmeye karar vererek tekrar dönüyorum. Ama dikkatim çok dağınık ve ayağım bir şeye takılıyor, vücudumun geri kalanı ilerlemeye devam ederken hareketini durduruyor.

Bir bebek arabasının ön tekerleğine takılıyorum. Ellerimi uzattığımda küçük bir çığlık atmam için yeterli zaman var ve kendimi avuçlarımla sert çakıl taşlarında yakalıyorum.

Keskin kayaların tenimle buluşması anında acı veriyor ve gözyaşlarına karşı verdiğim savaşı kaybetmeme neden oluyor.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Bir kadın yanıma çömeldi. "Çok özür dilerim." İkimiz de hatalı olduğumu bilmemize rağmen özür diliyor.

Kolumdan tutup kalkmama yardım etti. "İyi misin?"

Ellerimin tersiyle yanaklarımı silerek başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Ama ağlamamın düşmekle hiçbir ilgisi olmadığını açıklayacak gücüm yok. Bu yüzden aceleyle uzaklaşıyorum.

Dizimin ağrıdığını fark etmek için sadece birkaç adım atmam yeterli. Ben de sert inmiş olmalıyım.

Yanaklarımı tekrar siliyorum ve göz kırpıyorum. Ama yine de etrafımdaki yüzlerin hiçbiri tanıdık gelmiyor.

Dominic'in adını haykırma isteğiyle alt dudağım titriyor. Nefes almaya odaklanırsam, muhtemelen oldukça yüksek sesle bağırabilirim.

Ama ya ona bağırırsam ve gelmezse?

Beni terk etmedi.

Dominic burada; beni terk etmedi.

Ama kendime bunu ne kadar söylersem söyleyeyim, belki de yapmıştır diye iğrenç bir endişeden k u r t u l a m ı y o r u m .

Birkaç adım daha tökezledim.

Ya beni terk ederse?

Beynimin bir kısmı iyi olduğumu biliyor. Bunun sadece bir travma tepkisi olduğunu bilen bir kısım. Daha fazla terapiye ihtiyacım var.

Ama şu anda beynimin diğer kısmı iş başında. Ve o kısım dönüyor.

Kesik kesik bir nefes daha çekiyorum.

Artık etrafımdaki yüzleri göremiyorum. Görüşüm çok bulanık.

Tanıdığım insanlar olsalardı, bir şeyler söylerlerdi. Dom'u çağırırlardı. Ama bu kadar insana rağmen kimse beni tanımıyor.

Ya herkes giderse?

İlerideki kalabalıkta bir boşluk görüyorum ve oraya doğru ilerliyorum.

Pazarın kenarını bulana kadar dönmeden devam ediyorum.

Kimse beni durduramaz.

Kimse adımı söylemiyor.

Son insan selini yarıp geçiyorum ve son koridorun dışında boş bir bank buluyorum. Kendimi yavaşça üzerine bırakıyorum çünkü dizim gerçekten ağrımaya başlıyor. Oturduktan sonra çantamı kucağıma koyuyorum, sonra -yaralı avuçlarımı çarpmamaya dikkat ederek- yeni aldığım kaseyi çantasından çıkarıyorum.

Düştüğümde kasenin dirseğimle yer arasında ezildiğini hissettim ve kırmadığımdan emin olmak için kontrol etmem gerekiyor.

Kağıdı sıyırıp atarken dirseğimdeki ağrıyı görmezden geliyorum ve dudağımı ısırıyorum. Sertçe. Çünkü kâsenin üst kenarı yontulmuş; parlak boyanın bir parçası eksik, yarım ay şeklinde bir donukluk ortaya çıkmış.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp kâsenin kavisli yüzeyine sıçrarken başparmağım o noktayı ovuşturuyor.

Bu sadece bir an.

Başka bir zaman mutlu olacağım.

Terapistimin bana öğrettiği *üç kuralı* uygulamaya çalışıyorum.

Üç şey aramaya çalışıyorum. Üç şey duymaya çalışıyorum. Vücudumda üç şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Ama tek gördüğüm kırık parçalar.

Çünkü Noel'de her şey bozulur.

BÖLÜM 61

Val

"ANGEL." DOMINIC'IN YUMUŞAK SESI BIR AN ÖNCE BANA DOKUNUYOR. ellerim baldırlarımın yanlarına iniyor.

Önümde çömeldi, böylece göz hizasındayız.

Ona bakmadan önce burnumu çektim.

"Merhaba."

Dom ulaşır Yukarı, fırçalama onun thumb karşısında benim Yanak. "Ne oldu?"

"Ayrıldım." Yine burnumu çektim.

"Ağlama, Valentine." Bir gözyaşını daha siliyor.

Yer değiştiriyorum ve kucağımdaki şeyler kırışıyor. "Kaseyi kırdım." Yere bakıyor, hâlâ elimde tuttuğum tabağı fark ediyor.

"Bunu düzelteceğiz." Dom ellerini kaldırıp benimkilerin üzerine koyuyor, böylece kaseyi birlikte tutuyoruz. Ama bu pozisyon avuç içlerimi tahtaya bastırıyor ve irkilmeme neden oluyor.

Dominic ellerini öyle hızlı geri çekiyor ki sanki onu yakmışım gibi.

"Özür dilerim." Özür dilememem gerektiğini bildiğim halde özür diliyorum. Ama onu kötü hissettirmek hoşuma gitmiyor.

Kaseyi elimden aldı ve yanımdaki bankın üzerine koydu. Sonra bileklerimi nazikçe kavrıyor ve ellerimi avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirerek kızgın sıyrıkları ve birkaç kan lekesini ortaya çıkarıyor.

"Kim yaptı bunu?" Dominic'in sesi çok düz. Kulağa çok kontrollü geliyor. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

"Hiç kimse."

"Valentine." Bir elini bırakıp çenemi kavrıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Sana kim dokundu?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama beni tuttuğu için yapamıyorum.

"Değildi-"

Dominic bana doğru eğiliyor ve gözleri sakin dış görünüşünün sahteliğini ortaya çıkarıyor. "Eğer biri sana zarar verirse, onu öldürürüm. Beni durdurmaya kalkma."

Sözleri beni sarıp sarmalıyor, sıkılaştırıyor ve kalan son paniğimi de uzaklaştırıyor.

"Düştüm," diye fısıldadım.

Daha yakına kayıyor. Karnı dizlerime baskı yapıyor ve bacağım küçük bir sarsıntı geçiriyor.

Dominic hemen eğiliyor, sağ dizimdeki kot pantolonumun yırtığına bakarken elleri kalçalarıma gidiyor.

"Biri seni itti mi?"

"Hayır." Bir başka fısıltılı itiraf. "Bir bebek arabasına takıldım."

Dizimden uzak durmaya dikkat ederek bana bakıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Şefkatli ses tonuyla birkaç damla gözyaşı daha akıyor.

"Neden ağlıyorsun, karıcığım?" Ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırarak ceketimin altından kavrıyor ve kalçalarımı tutuyor.

"I-" Gözlerimi kucağıma indiriyorum. "Beni terk etmiş olabileceğini düşündüm." "Seni terk mi ettim?"

Parmak uçlarımı kalçalarıma bastırıyorum, keşke tutacak bir şeyim olsaydı diyorum. "Düşündüm ki..." Nefes almak için durdum. "O kaseyi alıyordum"

"Annen kraker almaya gittiğinde, onu bulmaya çalıştığımda gitmişti. Sonra onu bulamadım. Ben de seni bulmaya çalıştım." Sesim titriyor ve kendimi çok aptal hissediyorum ama elimde değil. "Burada çok fazla insanın olduğunu söylemiştin ama ben kimseyi göremedim." Başparmakları kalçalarımda daireler çiziyor. "Beni terk ettiğini sanıyordum."

"Angel." Dom daha yakına kayıyor, incinen dizimi dikkatle kenara itiyor. "Seni bırakmayacağım."

Omuzlarım küçük bir omuz silkmeyle kalkıyor. "Biliyorum."

"Valentine." Bakışlarımın kendisiyle buluşmasını bekliyor. "Ben seni seçerdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum, onu anlamıyorum.

Dom sıcak avucuyla yanağımı okşuyor. "İttifak olmasaydı da - a s l a olmadı- yine seni seçerdim."

Bu kelimeler.

Gözlerim kapanıyor, sonra açılıyor ve o hala orada. Hala önümde.

"Beni özel hissettiriyorsun," diyorum ona, sesim o kadar duygu dolu ki aramızdan taşıyor.

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Güzel."

Bir çanta dolusu çan taşıyan biri yanımdan geçiyor, sesi yüksek ve hafif. Nefes alıyorum, ona son bir şey daha söylemek istiyorum. "Annem Noel günü kendini öldürdü."

BÖLÜM 62

Dom

AYAĞA KALKTIM, VALENTINE'I KOLLARIMA ALDIM, SONRA BANKA OTURDUM.
olduğu yerde.

"Bana söylemeliydin," diyorum dudaklarımı yumuşak şapkasına dayayarak. "Buraya gelmemize gerek yoktu. Bana söylemeliydin."

"Noel'i sevmek istiyorum." Sözleri o kadar sessiz ki ona daha sıkı sarılmama neden oluyor.

Karım... Yaşadığı boktan şeyler. Tek başına.

"Asla yalnız olmayacaksın, Angel. Tatillerde değil. Asla." Yemin ederim.

On

u. "Ben iyiyim," diyor başını göğsüme yaslayarak. "Kaseyi tamir ettireceğiz," diye söz veriyorum.

"Sorun yok."

Cebimden bir çift kirli beyaz eldiven çıkarıp
Onu. "Ve bunları temizleyeceğiz."

Onları almak için ellerini kaldırıyor ve onları düşürdüğünü fark ettiğinden bile emin değilim.

Eldivenlerini çakılların üzerinde bulduğumda ilk içgüdüm tüm pazarı yakıp kül etmekti. Ama sonra onu fark ettim, şapkasının beyazı beni çağırıyordu.

Bu benim hatam.

Hepsi benim hatam.

Çok geç olana kadar telefonunu sakladığımı fark etmemiştim.

Hikayesinin tarihlerini kendi başıma bir araya getirmedim. Yapmalıydım. On dokuzuncu doğum günü. Dersler bitene kadar ziyaret etmeyi bekledim. I

anlamalıydım. Ve onun orospu annesinin lanet Noel gününü seçeceğini bilmeliydim.

Daha iyisini
yapmalıydım. Valentine'a
daha iyisini borçluyum.

Val doğrulmaya çalışıyor ama ben onu kendime bağlı tutuyorum.

"Ben gerçekten iyiyim." Eldivenli elini nazikçe göğsüme koyuyor. "Sadece aptalca bir panik ataktı."

"Bunda aptalca bir şey yok." Başının üstünü öptüm. "Daha iyisini yapacağım."

"Hayır Dom, bu senin yaptığın bir şey değil."

"Daha iyisini yapacağım," diyorum ona tekrar. "Ve kendi geleneklerimizi yaratacağız." Nefes verdiğini hissediyorum.

"Tamam."

"Uh, Patron." Bir erkek sesi alanımıza giriyor.

Başımı kaldırdığımda Ben'in bizden birkaç adım ötede durduğunu görüyorum. "Ne?"

Gözleri benimkilerden aşağıya inmiyor, karıma bakmadığından emin oluyor. *İyi adam.* "Bir yerimiz var."

Daha dik oturuyorum. "Yerel mi?"

Başını sallıyor. "Rob arabaları hazırlıyor. Gelip seni almamı söyledi." Val oturmak için göğsüme bastırıyor ve sonunda ona izin veriyorum.

"Hemen geliyorum," diyerek Ben'i başından savıyorum.

Bana göz kırparken gözleri endişe doluydu. "Kötü adamlar mı?"

Tanrım, bu kadın.

Ağzımın kenarı kıvrılıyor. "Evet, Shorty. Gidip kötü adamları yakalamalıyım." Sanki ben de kötü adam değilmişim gibi söyledi. Ama ben aptal değilim, bu yüzden ona benim de aptal olduğumu hatırlatmayacağım. "Bir grup adamım seni eve getirecek. Her zamanki gibi aynı kurallar." Hatırlatmaya ihtiyacı olmadığını biliyorum ama yine de söylemek istiyorum.

"Tamam," diye kabul ediyor Val ve kollarımı gevşettiğimde kucağımdan iniyor.

Elini dikkatlice elime alıyorum ve pazarın kenarından geçerek bekleyen araçların sırasına doğru yürüyoruz.

Onu üç cipin ortasına götürüp yüzünü bana çeviriyorum. "Yaşlı bir adam ve karısı dairenin dışındaki koridorda sizi bekliyor olacak. O benim doktorum ve ellerine, dizine ve incinen diğer yerlerine bakacak." Ağzını açıyor ama ben başımı sallıyorum. "Bu oluyor. Ona güveniyorum ama

karısı da seninle birlikte odada olacak. Benim dışımda bir erkekle asla yalnız kalma." Yüzünü ellerimle hafifçe kavrıyorum. "Benim kıskançlığımdan kurtulamazlar."

"Yapmayacağım." Omzumun üzerinden etrafımızda toplanan düzinelerce adama bakıyor. "Eve dönecek misin?"

Home.

"Evet, Angel, eve geleceğim." Burnunun ucunu öptüm. "Şimdi benim iyi karım ol ve arabaya bin."

Ceketimin yakalarını kavrayıp beni kendine çekerek beni şaşırtıyor ve ayak parmaklarının üzerine kalkıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Geri çekilmeden önce gözlerimin bir saniyeliğine kapanmasına izin veriyorum ve onun özünü içime çekiyorum. "Gerçekten de iyi bir eş."

Valentine dudağını ısırıyor, sonra arka koltuğa tırmanıyor.

Kemerini bağlayana kadar bekledim, sonra kapıyı kapattım.

Şoför yanımdan geçmeye başladı ama yakasından tutup yüz yüze gelecek şekilde çektim. "Eğer üzerinde en ufak bir çizik bile varsa, bunu hayatınla ödersin."

Başını sallıyor. "Evet, patron."

Gitmesine izin verdim. "Güvende olduğunda, her zamanki güvenlik ekibini iki katına çıkarın. Haftalardır bu adamlarla ilgili bir ipucu bulamadık. Eğer bu bir tuzaksa, hazır olmanızı istiyorum."

Tekrar başını sallıyor, sonra sürücü kapısına doğru dönüyor ve içeri giriyor.

EV BOKTAN BIR BANLIYÖDE BOKTAN BIR YERDE VE TIPKI
bir pansiyon.

Böyle bir yerde komşular kendi işlerine bakarlar. Bu mükemmel, çünkü biraz iş yapmak üzereyiz.

Garaj yolunda araba yok ama adamlarımdan biri müstakil garajı kontrol etti ve içerideki araç aradığımız araçla eşleşiyor.

Bahçelerin hepsi yüksek ama çürük çitlerle çevrili, bu yüzden adamlarımın sessizce birkaç tahtayı kaldırıp hedef arka bahçeye girmemize izin vermeleri fazla zaman almıyor.

Ceketimi el becerisi için arabada bırakmıştım ama taktik giysilerimi giyecek zamanım yoktu. Yani diz boyu ölü otların arasında lanet takım elbisemle yürüyordum.

Ama taktiğe ihtiyacımız yok çünkü biz yirmi kişiyiz ve onlardan sadece iki tane var.

Yirmi kişi biraz fazla ama yarısı dışarıda destek ve siper olarak kalacak. Ve içeri giren on kişi, yarısı ön kapıdan yarısı da arka kapıdan kaçacak.

En iyi ikinci çilingirimiz ön tarafa gidiyor, ben de arkaya geçiyorum.

Bu özel beceriyi kullanmayalı uzun zaman oldu ama kimse daha iyisini yapamaz. Ve birkaç saniye içinde, sürgüyü serbest bıraktım.

Telsiz sessizliğini koruyan evin etrafındaki adamlar, her iki kapı da açıldığında birbirlerine işaret verirler.

Ve bir olarak giriyoruz.

Adrenalin ve öfke sistemimde alevleniyor. Ve onu içime çekiyorum, ciğerlerimi kapıdan giren ilk adam olarak hissettiğim güçle dolduruyorum.

Silahlarımızı çektik, susturucularımızı taktık, amacımız bunu sessiz tutmak.

Arka kapı mutfağa açılıyor. Küçük bir yer. Işıklar kapalı, ama sağ tarafımdaki oturma odasından gelen bir parıltı bana burada bir adamın saklanabileceği bir yer olmadığını göstermeye yetiyor.

Televizyon açık, bir futbol maçı oynuyor ve gürültü ayakkabılarımızın muşamba zeminde çıkardığı küçük sesleri örtmeye yetiyor. Ama ön kapı doğrudan oturma odasına açılıyor, bu yüzden beşim diğer yöne, kısa koridora dönüyor ve ön ekibin oturma odasındaki adamla ilgilenmesine izin veriyor.

Yarım bir bağırış bize ulaşıyor ama bitmeden boğuluyor. Ve oyun açıkken, sadece televizyona bağıran biri gibi geliyor, siyah giyimli beş adam tarafından yakalanan biri gibi değil.

İki açık kapı - ötesinde karanlık yatak odaları - ve zemin ile ucuz kapının alt kısmı arasındaki boşluktan ışık ve buhar gelen bir kapalı kapı var.

Ağzım bir sırıtışa dönüşüyor.

Duşta.

Silahımı sol elime alıyorum ve sağ elimi cebime sokuyorum.

Parmaklarımı mükemmel boyuttaki deliklerden geçirerek muştalarımı yerine yerleştiriyorum.

Çok uzun zaman oldu.

Metalin kapı koluna çarpmamasına dikkat ederek düğmeyi yavaşça çeviriyorum ve kapıyı daha da yavaşça iterek açıyorum, ses çıkmıyor.

Adamlarımdan ikisi yatak odalarını kontrol etmek için ayrılıyor ve bir diğeri koridorda kalıyor, ama Rob beni küçük banyoya kadar takip ediyor.

Duş küçük. Dalgalı sarı renkli sahte cam kapılı bir köşe kabini.

Mükemmel.

Yumruğum esniyor, kalın siyah metali kavrayışım sıkılaşıyor.

Ve sonra hareket ediyorum.

İki adımda duştayım. Bulutlu kapının arkasındaki adam dönüyor, sırtını spreye dayıyor ve beni görüyor, hareketi görüyor.

Ama artık çok geç.

Momentumumu kullanarak yumruğumu ince kapıya doğru fırlatıyorum ve her yöne plastik parçaları gönderiyorum.

Yumruğum devam ediyor, vücudum da onunla birlikte dönüyor, ta ki güçlendirilmiş parmak eklemlerim adamın göğsüyle buluşana kadar.

İleri hareketim kapı tarafından yavaşlatılmıştı, bu yüzden ona tüm gücümle vuramadım, ama onu sersemletmek ve daha başlamadan dövüşün dışına çıkarmak için yeterliydi.

Rob yanımdan geçip duşa uzanıyor ve hedefi kolundan tutup öne doğru çekerek çıplak adamın kırık kapı çerçevesine doğru tökezlemesine neden oluyor.

Duş alan adam hala solar pleksusuna aldığı darbeden dolayı nefesini tutmaya çalışıyor, bu yüzden çığlık atmıyor ama Rob'a bir yumruk atmaya çalışıyor.

Ama şimdi onun arkasındayım. Ve açık bir elimle kafasını yana itiyorum. Sertçe. Aynalı ecza dolabının içine.

Her şey çöküyor, parçalanmış camlar yüzünün etini kesiyor.

Şimdi çığlık atıyor. Ama artık çok geç. Kimse onu kurtarmaya gelmiyor.

BÖLÜM 63

Val

GÜÇLÜ IŞIĞIN ALTINDA DURURKEN BUHARIN ETRAFIMDA DÖNMESINE IZIN VERIYORUM.

Duş spreyi, daha önceki duyguları temizliyor ve Dominic'in güvende olmasını umuyor.

64. BÖLÜM

Dom

SAĞ ELIMI YUMRUK YAPIP DÜĞÜNÜMÜN ALT TARAFINA VURUYORUM.
yükseltilmiş metal üzerinde halka.

Boktan evin bodrumuna son adımı atarken metalik çınlamalar yaklaştığımı gösteriyor.

Bitmemiş. Sadece çıplak bir beton zemin ve odanın bir tarafı boyunca boş raflar var. Ve tıpkı mahalle gibi, ihtiyaçlarımız için mükemmel.

Duştan çıkan adama yaklaşırken adımlarım yavaş.

İki adım önünde duruyorum. "Seni kim gönderdi?"

Adam bana tükürmeye çalışacakmış gibi başını geriye atıyor ama boynundaki kol sıkılıyor.

Nefes alamazken tükürmek zor.

Halatlar, bantlar ve benzeri şeylerle uğraşmak yerine sadece insan gücü kullanıyoruz.

Adamlarımdan biri esirin arkasında duruyor, kolu adamın boynunda ve diğer eli adamın başının arkasında. Esiri gerektiği gibi bastırmanın en hızlı yolu. Sonra iki adamım daha var, biri esirin iki yanında. Kolları adamın dirseklerine dolanarak kollarını hareketsiz hale getiriyor ve ayakları da adamın iki yanında durarak adamı tam olarak koyduğumuz yerde tutuyor.

Oturma odasındaki adama bakmak için başımı çeviriyorum, üç adamım daha onu aynı şekilde tutuyor.

Rob arkamda ve iki adam daha merdivenlerin dibini kuşatıyor. Ben istemediğim sürece kimse bu bodrumdan çıkmayacak.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, onun yerine oturma odasındaki adamla mı başlasam diye düşünüyorum ama duştaki adamla devam etmeye karar veriyorum.

İkisi de pek bir şeye benzemiyor. Ama kiralık katiller nadiren öyle görünür. Sadece kahverengi saçlı, normal görünümlü beyaz adamlar. Belirgin bir etnik kökenleri yok. Sıradan kıyafetler.

Ve neyse ki, adamlardan biri bir yerden bir çift şort kaptı, duş adamının onları giymesini sağladı, böylece tüm sorgulama boyunca onun aletine bakmak zorunda kalmayacağız.

Omuzlarımı bir kez açıyorum. "Seni kimin tuttuğunu bize söyleyeceksin. Sonra da öleceksin. Tek bilinmeyen bunun ne kadar acı vereceği. Bu da tamamen sana bağlı."

Boynundaki kol konuşmasına yetecek kadar gevşiyor.

Adam birkaç kez soluk soluğa kalıyor, nefesini tutuyor. Ben de buna izin verdim. Bir an için.

"Seni kim gönderdi? Görevin ne?"

Gülümsemeye çalışıyor ama yanağındaki kesikler bunu zorlaştırıyor. "Görev sensin, sert çocuk."

Başımı eğiyorum. "İşte buradayım. Gerçi bunun gerçek olduğunu sanmıyorum.

Senin için *görev tamamlandı*."

Omuz silkiyor. "Olmayabilir. Ama yine de birkaçınızı yanımıza aldık.

Değil mi?"

Silahım kılıfıma geri döndü, ben de boşta kalan sol elimle suratına bir tokat attım.

Tokat hem acı verici hem de aşağılayıcıdır. Ve benim için çok tatmin edici.

"Ödemeniz gereken çok şey var. Bunu da halledeceğiz. Ama seni kimin gönderdiğini bilmek istiyorum." Sesim eşit, neredeyse dostça. Ama bu bir yalan. Çünkü tetiği o çekmemiş olsa bile, o da işin içinde. Ve bunun için ölecek.

Bana ters ters bakıyor, yakalandığı için kızgın ve ölmekten korkmamak için elinden geleni yapıyor.

"Neden buradasın? Kiralık mısın?" Öyle olduğunu biliyorum. Sadece söylemesini istiyorum.

Ben.

Omuz silkmeye çalışıyor. "Bunu yapmak için para aldığımı söylersem

Gitmek mi?"

Başımı sallıyorum. "Sadece o kafatasının içinde ne kadar bilgi olduğunu bilmek istiyorum. Ve işe alınanların genellikle dökecek çok fazla şeyi olmaz."

"Evet, ben yapmam gerekeni yapıyorum. Hepimiz şişman bir kaltakla

evlenip İttifak'ın bir parçası olamayız."

Şişko bir kaltak.

Güzel sevgilimin hayalleri zihnimi doldururken parmaklarım muştalarımın etrafında sıkılaşıyor.

Ve bu adam... Bu adam burada, bana yakın insanları öldürme görevinde ve az önce karımdan bahsetti.

Benim meleğim.

Kırmızı, görüş alanıma
sızıyor. "Bırak onu," diye
emrediyorum.

Ve yapıyorlar.

Üç adamım birden adamı tutmayı bırakıp geri çekiliyorlar.

Bekliyorum. Yarım kalp atışı, bekledim.

Sonra adam bana saldırdı. Ama ben onu yarı yolda karşıladım.

Kalçamı döndürürken sol kolum onun vahşi savuruşunu savuşturuyor, ağırlığımı sağ yumruğuma veriyorum ve yumruk onun yan tarafına çarpıyor.

Kaburgaları darbe altında esnedi.

Adam fit, ama ben daha güçlüyüm ve daha ağırım. Yani aşağı indiğimizde, ben üstte olacağım.

Sırtı sert zemine çarparak onu sersemletir.

Kendimi dört ayak üzerine kaldırıyorum, sanki onun üzerinde sürünüyormuşum gibi. Sol elimi başının yanındaki betona koyup ağırlığımı destekliyorum ve dizlerim kalçalarının iki yanında, sağ elimi geriye çekiyorum.

Metal kaplı yumruğum göğsüne çarpıp kaburgalarıyla göğüs kafesinin birleştiği yere, kalbinin tam üstüne gelmeden önce gözlerini açıp ellerini savunmak için kaldırmaya yetecek kadar zamanı var.

İsimsiz adam homurdanıyor ve bana vurmaya
çalışıyor. Ama ben ona tekrar vuruyorum, yumruğum
göğsüne çarpıyor. Ve ona tekrar vurdum.

Çarpışmanın şoku kolumda yankılanıyor. Ama tek hissedebildiğim öfke.

Öfke.

Ona tekrar yumruk attım.

Fury.

Beni itmeye çalışıyor. Ama yumruğumu tekrar aynı noktaya indiriyorum.

Bir panik dalgası omurgamda geziniyor. Çünkü bu adam karımı biliyor. Sevgilimi biliyor.

Ve kimse ona dokunamayacak.

Omzumu geriye doğru eğiyorum ve yumruğumu tüm gücümle indiriyorum, ilk çatlağı hissediyorum.

Evcilleşmemiş şiddet beni tüketiyor. Ve ona vuruyorum.

Parmak eklemlerimi tekrar tekrar kalbinin üzerine vuruyor, kulaklarıma ulaşan çıtırtıların tadını çıkarıyorum.

Dizleri sırtıma vuruyor. Çırpınıyor. Beni durdurmaya çalışıyor.

Ama yapamaz. Yapamaz. Çünkü son nefesini vermesine iki vuruş kaldı.

Başarısızlık korkusunun bir sonraki vuruşumu körüklemesine izin verdim ve sonunda kaburgaları göğüs kafesinden ayrıldı.

Başka bir yere bakmıyorum. Sadece altımdaki adama bakıyorum.

Sonra yumruğumu son kez kaldırıyorum. Ve tatlı Meleğimi düşünüyorum, onu güvende tutma ihtiyacımı düşünüyorum, ona bir kez daha vururken - yapabildiğim kadar sert.

Vermek anlıktır.

Kaburgalar artık göğsünün ortasına bağlı olmadığından, darbeyle birlikte bükülürler. Göğüs kafesinden koptukları yerdeki sivri kenar, derinin boylu boyunca yırtılmasına neden oluyor. Ama itmeye devam ediyorum. Yumruğumu göğsüne sokmaya devam ediyorum. Kaburgalarının keskin kenarları aşağıdaki pompalanan organı delip geçene kadar durmuyorum.

Nefes nefese, yumruğumu çekiyorum ve cesedinin üzerine diz çökene kadar geriye yaslanıyorum.

Bunu yapıp yapamayacağımı hep merak etmişimdir.

Başımı yana eğiyorum ve koyu kırmızı atardamar kanının kalbinin üzerindeki yarıkta birikmesini ve organın son bir kez sıkışmasını izliyorum.

Birinin kusma sesi sessizliği yarıyor.

Adamlardan bazıları, ikinci adamı bir adım geriye, yere sıçrayan kusmuk yemeğinden uzağa sürüklerken onaylamayan sesler çıkarıyor.

İçimi çekiyorum ve elimi kan dolu yaranın altına koyarak kendimi yukarı itip cesetten uzaklaşıyorum.

Oturma Odasındaki Adam'a yaklaşırken yumruğumu kirli muştaların etrafında açıp kapatıyorum, parmaklarımı gevşetiyorum. "Sanırım konuşmayı yapacak olan sensin."

BÖLÜM 65

Oturma Odası Adamı

AMAN TANRIM.

Dominic Gonzalez soğuk mavi gözleriyle bana bakıyor. Geri çekilmeye, kaçmaya çalışıyorum. Ama bu piçler kımıldamıyor. Dom bir adım daha yaklaşıyor ve tekrar kusmamak için savaşmak zorunda kalıyorum.

O...

Bir öğürükle savaşıyorum.

Hendry'nin göğsünü yumrukladı. Ve bunu hiç ses çıkarmadan yaptı.

"Sana söyleyeceğim!" O daha fazla yaklaşamadan ben haykırdım. "Bizim idarecimiz Casey adında bir adam. Numarası sürekli değişiyor ama yarın kontrol etmek için telefonuma mesaj atacak."

Dom bir kez başını sallıyor ve elini kanlı muştanın etrafında esnetiyor. "Sen olduğunu anlaması için bir tür onay kodu olduğunu varsayıyorum."

Gözlerimi elinden ayırmıyorum. "Beni hayatta tut, ben de kendim yazayım." Mafya b a b a s ı bunu düşünüyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Zor bir iş gibi görünüyor."

Bacaklarım titremeye başladı.

"Başka bir şeyim var." O bir adım daha yaklaşırken sesim her kelimede daha da çılgınlaşıyor.

"O da ne?" Dom bana sordu.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için zorluyorum. "Bizi her kim tuttuysa, bu işin arkasında başka birinin olduğunu düşünmenizi istediler."

"Kim?"

"Hans adında biri," diyorum ona. Bu ismin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Dom kaşlarını kaldırıyor.

"İnsan kaçakçılığı yapan bir pisliğin beni öldürmek için haydut tuttuğuna inanmamı mı istiyorlar?"

"Bilmiyorum, dostum!" Onu ikna etmeye çalışıyorum. "Bu ismi daha önce hiç duymadım bile."

"Talimatlarınız tam olarak neydi?" diye soruyor bana.

Çok sakin, çok soğukkanlı. Yüzüme bağırmasından bile daha korkutucu.

"Eğer." Yutkunmak zorundayım. "Eğer yakalanırsak, Hans'ın bizi kiraladığını söylememiz gerekiyordu."

Sanki bir tür bilim deneyiymişim gibi bana bakıp duruyor. "Peki sen neden yapmadın?"

"Çünkü yaşamak istiyorum, dostum!" Bağırıyorum.

Dom yüzlerimiz sadece bir karış olana kadar yaklaşıyor. "Peki yaşamana izin vereceğimi sana düşündüren ne?"

Çenesini yukarı kaldırıyor ve elleriyle başımı

kavrıyor. Sonra-

BÖLÜM 66

Dom

ADAMIN BOYNU DUYULABILIR BIR ŞEKILDE KIRILIR.

Üç adamım da bıraktı ve en yeni ölü adam yere düştü. İttifak'ta merhamete yer yoktur.

Ve ben artık İttifak'ım.

İÇERI GIRDIĞIMDE ODA KARANLIKTI. VALENTINE'IN FORMU HALA UYKUDA battaniyenin altında. Doğruca ona gitmek istiyorum ama gecemin çirkinliğini temizlemem gerekiyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Duş ürünlerinin kokusu banyoda kalıyor ve yatağa girmeden önce de aynı şeyi yaptığını doğruluyor.

Buraya dönerken doktordan gelen mesajı okudum. Birkaç sıyrık ve çürükten başka bir şey olmadığını bildirmiş. Avuç içlerini temizleyip kalıntı olup olmadığını kontrol etti ve merhem ile birkaç bandaj önerdi. Ayrıca bana kızın duş almak istediğini ve sonrasında onları kendisinin tedavi edeceğini söyledi.

Kavurucu spreyin altına girdiğimde, onun kararına kızamayacağımı anlıyorum. Kötü bir günün ardından durulanma ihtiyacını anlıyorum. Her ne kadar doktor ve eşi aşağıda onun duş almasını bekleyip sonra ellerini yıkayabilirlerse de, ben evde yokken başka biri varken Meleğimin çıplak kalmasını sorun edeceğimi sanmıyorum.

Bir avuç dolusu vücut yıkayıcımı köpürtüyorum, sonra göğsüme ve kollarıma kuvvetlice sürüyorum. Ve tekrar, gövdemi ve bacaklarımı ovuyorum. Valentine'ın yüz yıkayıcısından büyük bir sıkım alıyorum ve yüzümü kabaca temizlerken temiz kokuyu içime çekiyorum.

Bir cinayet sırasında hiç bu kadar sarsılmamıştım. Ayaklarımın dibinde artık sayamayacağım kadar çok ölü adam vardı. Ama bu gece. Bu farklıydı. O adam.

Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü doğrudan suyun altına koyuyorum.

O adamın Valentine hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak beni ikiye böldü. Beni ikiye böldü. Adam olan. Ve katil. Ve bağ olmadan, içimdeki şiddet tamamen serbest kaldı.

O bodrumdan çıkarken Rob bile benden bir adım uzak durdu.

Ama yaptığım şeyden pişman değilim.

Ölen adamlar nasıl öldüklerini kimseye anlatmayacaklar. Ama adamlarım kendi aralarında konuşacaklar. Haber yayılacak. Ve sonra insanlar anlayacak. Sonunda karımın ne kadar sınır dışı olduğunu anlayacaklar. Ona karşı en ufak bir hareket bile kalplerini göğüslerinin içinde ezmeme neden olacak.

Ağzımı açıyorum ve suyla dolmasına izin veriyorum.

Çalkaladıktan sonra tükürüyorum ve boğazımın arkasında kalan metalik tadı temizliyorum. Sonra suyu kapatıyorum.

Duşun yanındaki boş havlu askısını gördüğümde, Val'in o lanet tost makinesini bana nasıl fırlattığını hatırlayarak gülmek için saçma bir dürtü duyuyorum.

Havlu getirirken ıslak ayaklarım yere vuruyor.

Bir anı daha boşa harcamak istemediğim için olabildiğince çabuk kurulanıyorum, temiz bir boxer giyiyorum ve yatak odasına giriyorum.

Val pozisyonunu değiştirmedi; hâlâ yüzükoyun yatıyor, başı benden yana dönük, uzaktaki bacağı bükülmüş, ayağı yatağın kenarında.

Ona yakın olma ihtiyacım, gizlilik ihtiyacımı bastırıyor.

Yatağa tırmanıyorum, ona ulaşana kadar sürünüyorum, sonra ağırlığımı azaltıyorum, vücudumun onunkini yatağa sabitlemesine izin veriyorum. Kasıklarıma bastıran mükemmel kıçının yumuşaklığından zevk alıyorum ve yüzümü başının arkasına yaslıyorum. Ama daha fazlasına ihtiyacım var, bu yüzden bacağımı büküp onunkinin üzerine koyuyorum, uyluğum bacağının arkasına, göğsüm sırtına ve kolum yüzlerimizin önündeki kolunun üzerine.

Elimden geldiğince vücutlarımızı sıraya diziyorum.

Ama yeterince yakın değil.

Bacağımı onunkinin yanından geçiriyorum, ayağımı bileğine doluyorum ve bacağını geri çekiyorum.

Uzattığı kolunun bileğinden tutup yatağın üzerinden bedenlerimize doğru kaydırıyorum, böylece kolu bükülüyor ve eli yüzüne yaklaşıyor.

Etrafında kıvrılıyorum, uzuvlarımla onu kendime kilitliyorum.

Ağzımı saçlarına dayadım ve onu doğrudan bedenime çektim.

Val uykulu bir inilti çıkardı. Ben de ona daha sıkı
sarılıyorum. Ona ihtiyacım var.

Onu güvende tutmalıyım.

Onu mutlu etmem gerek.

Onu yanımda tutmalıyım.

Her zaman.

BÖLÜM 67

Val

FINCANI MAKYAJ MASASINA KOYMADAN ÖNCE KAHVEMDEN BİR YUDUM ALIYORUM

Lavabomun yanında.

Dominic'in beni kahve ile uyandırması bu sabahın güzel kısmının başladığı ve bittiği yerdi.

Kupayı tekrar elime alıyorum ve daha büyük bir yudum alıyorum.

Dom'un bana kupayı verdikten sonra attığı küçük bombayı düşünüyorum... onsuz da yapabilirdim.

Geceyi King, Savannah ve Aspen ile gözlerden uzak bir kulübede geçirmek kulağa iyi bir fikir gibi gelmiyor. Aslında, gerçekten çok kötü bir fikir gibi geliyor. King'in çılgın arkadaşı Nero ve karısı Payton'ı da ekleyince berbat bir fikre dönüşüyor. Korkunç bir fikir. *Kimsenin bunun rahatlatıcı* bir fikir *olacağını düşündüğüne inanamıyorum*.

Şu anda hepimizin büyük bir mutlu İttifak olması gerektiğini biliyorum, ama gerçek şu ki Dominic'in *o günden* beri King'le konuşup konuşmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. King'in dün gece Dom'u arayıp bizi Colorado'ya davet etmesi dışında. King her şeyden ne kadar habersiz olduğumu fark etti mi bilmiyorum. Dom ve Nero'nun nasıl anlaşacaklarını bilmiyorum ama Nero'nun karısına karşı deli gibi korumacı olduğunu biliyorum... Yani sonuç olarak, bir sürü büyük, abartılı kişilik ve takıntılı oldukları kadınlar, hepsi bir kulübeye sıkışmış durumda.

Ne yanlış gidebilir ki?

Davetiyenin olabildiğince son dakika olduğunu düşünürsek, aslında bizi davet etmeyi planladıklarını sanmıyorum.

Aynada kendime bakıp yüzümü buruşturuyorum.

Muhtemelen Savannah'nın aramalarından kaçındığım içindir - telefonumun çaldığını gördükten saatler sonra ona mesaj atıyor ve asla geri aramıyorum.

Saçımdaki havluyu çekiştirirken inliyorum. Bu gece bana vereceği ızgaraya hazırlanmak için bir fincan kahveden daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Saçımı nemlendirmek ve taramak için zaman ayırıyorum. Dom hazırlanmak için iki saatim olduğunu söylemişti ve bu bir saat önceydi. Yani saçımı ve makyajımı bitirip toparlanmak için hâlâ bolca vaktim olmalı.

Denver'a özel bir jetle gideceğiz ve bu ilk buluşmamızın bir tuzak olduğunu doğrulasa da, ticari uçakla uçmamayı dört gözle bekliyorum. Tek bir gece için o kadar çok şey toplamam gerekmiyor. Ama bu şekilde seyahat boyu eşyalarla uğraşmak zorunda kalmıyorum ve hepsini tek bir çantaya koyabiliyorum.

Yanımdaki dolabı açarak durakladım.

Dün gece duştan sonra biraz kendimde değildim ve doktorun söylediği gibi avuç içlerime antibiyotik krem sürmedim.

Gerçekten iyi biriydi, karısı da öyleydi, ama yabancılarla birlikte olmak istemedim, bu yüzden sınavını aceleyle geçtim ve onları gönderdim.

İçimi çekerek, doktorun eşinin gitmeden önce bana verdiği ve açmadan dolaba koyduğum fermuarlı büyük deri çantayı çıkardım. Yıpranmış ve eski bir doktor çantasına benziyor.

Doktor'un çantaya fazladan sargı bezi ve krem tüpü koymasını yarım yamalak izledim, ama karısı bana çantayı zaten her zamanki ilk yardım malzemeleriyle doldurduğunu, bu yüzden el altında tutmam gerektiğini, çünkü onları yararlı bulabileceğimi söyledi.

Beklediğimden daha ağır olan çantayı bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine bıraktım ve fermuarını açtım.

Antibiyotik krem en üstte, bu yüzden önce onu, ardından iki bandajı çıkarıp bir kenara koyuyorum. Sonra içinde ne olduğunu bilmek için diğer malzemeleri karıştırıyorum.

Daha fazla bandaj - her boydan - bir termometre, bir şişe ispirto, bir şişe iyot, tıbbi cımbıza benzeyen küçük bir çanta, bir kutu tampon - ilginç - kan pıhtılaştırıcı toz paketleri

-Dikiş dikmek için dikiş setine benzeyen bir şey-ekstra bir şey-bir şişe reçeteli ağrı kesici ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir başka antibiyotik şişesi

-Sanırım bu işe yarayabilir ve... Son parçayı sonuna kadar çıkardım. Hamilelik testi mi?

Uzun bir süre kutuya baktım. Bu neden ilk yardım çantasında olsun ki?

Gözlerim tekrar reçeteli ilaç şişelerine kayıyor. Belki de hamileyken alamayacağınız bazı ilaçlar vardır, bu yüzden önce test etmek istersiniz?

Kutuyu çantaya geri koyarken aklıma bir fikir geliyor.

Kutuyu yerine sıkıştırıyorum ve kalçamdaki çekmeceyi

açıyorum. Orada, en üstte, doğum kontrol haplarım duruyor.

Her sabah alıyorum. Aynı saatte almaya çalışıyorum. Her zaman kesin olmamakla birlikte, her zaman öğleden önce.

Paketi çekmeceden çıkarırken ellerim titremeye başlıyor. Bugünkü dozumu henüz almamıştım, bu yüzden hapı paketin arkasındaki ince folyodan dikkatlice geçiriyorum.

Ağzıma atıyorum ama ağzım birden küçücük hapı yutamayacak kadar kuruyor, bu yüzden yutmak için kahvemi elime almak zorunda kalıyorum.

Ama gözlerim baktığım şeye anlam veremiyor. Çünkü az önce aldığım hapa göre üç gün geciktim.

Benim adetim hiç gecikmez.

Bir mide bulantısı dalgası bana çarpıyor, ama onu uzaklaştırıyorum.

Bu sadece benim hayal gücüm. Zihnim benimle

oynuyor. Ben hamile değilim.

Hamile olamam.

Hapları çekmeceye geri koydum ve kapattım.

Sonra tekrar açtım.

Bunları paketlemem lazım.

Hamilelik testi deri çantanın içinden benimle alay ederken paketi geri alıp tezgaha koyuyorum.

Almalı mıyım?

Donup kaldım, bakıyorum.

Hamile olsaydım ne yapardım?

Saklayacak mıyım?

Havluya sarılmış bedenime bakıyorum.

Bu dünyaya gerçekten bir çocuk getirebilir miydim? Dominic Gonzalez'den, lanet olası mafyayı yöneten bir adamdan çocuk sahibi olabilir miyim?

Ellerimi karnıma bastırırken titriyorum.

K e n d i m i bildim bileli kendime ait bir ailem olsun istedim. Bir sperm bankasına gidip kendimi hamile bırakmanın ne kadara mal olacağını bile araştırdım.

Bunu yapar mıydım bilmiyorum. Ama birine asla aşık olmayacağıma ikna olmuştum.

Aşık ol.

Kalbimin etrafında bir şeyler dönüyor ama ne hissettiğimi çıkaramıyorum. Neredeyse... içi boş.

Çünkü sanırım Dominic'e aşık oluyorum. Sanırım çoktan aşık olmuş olabilirim. Ama onun aynı şekilde hissettiğini sanmıyorum ve karşılıksız aşk düşüncesine katlanmak çok zor.

Ve beni sevmeyen birinden bebek sahibi olmak... Tekrar hamilelik testine bakıyorum.

Sadece üç gün oldu.

Çok stres altındaydım.

Haplarımın hiçbirini kaçırmadım.

Gözlerim hap paketine kayıyor.

Vegas'ta almayı hatırladım mı?

Yani, bir geceliğine uyuşturulmuştum, ama doğru gündeyim. Yani haplarımı bulup düğünden sonraki sabah için olanı atmadıysa, onu almış olmalıyım. Ayrıca, o zamandan beri adet görüyorum.

Tezgâhtan telefonumu kapıyorum ve doğum kontrol haplarının etkinliği ve üç gün gecikmenin ne anlama geldiği hakkında hızlı bir arama yapıyorum.

Bulduğum cevaplar yeterli değil.

Hap yüzde doksan üç ile doksan dokuz arasında etkili. Ve her zaman aynı saatte almadığımı düşünürsek, sanırım bu, bunun alt sınırında olduğum anlamına geliyor. Yani Dominic'le her seks yaptığımda yüzde yedi hamilelik ihtimalim var. Hiç prezervatif kullanmamış olmamız da buna yardımcı olmuyor. Havaalanındaki ilk seferde bile. Ve bunun hakkında konuştuğumuzu bile sanmıyorum.

Telefonumu bıraktım.

İnternet ayrıca bana üç gün gecikmenin bebekten, stresten ya da başka bir şeyden kaynaklanabileceğini söylüyor.

Kahve fincanımı alıyorum.

Dominic bu yüzden mi havaalanında prezervatif takmadı? Başından beri benimle evlenmeyi planladığı için mi?

Belli ki çocuklar hakkında hiç konuşmamışız. Biz orada değiliz. Yakınında bile değiliz. İlişkimiz yalanlar ve aldatmalar üzerine kuruluydu. Ve tüm bunları bu kadar kolay bir kenara ittiğim için şimdiden kendimden yarı yarıya nefret ediyorum.

Çünkü bu işi yürütmek istiyorum. Çünkü Dominic'le birlikte olmak istiyorum.

Kahvemden bir yudum almaya başladım, sonra ne yaptığımı fark ettim ve lavaboya tükürmek için eğildim.

Eğer hamileysem, kafein içebileceğimi sanmıyorum.

"Kahvende bir sorun mu var?" Dominic'in sesi beni o kadar ürkütüyor ki çığlık atıyorum. Kıkırdıyor ve fincanı elimden alıyor, sonra koklamak için burnuna götürüyor. "Zaten iki fincan içtim ve tadı bana gayet güzel geldi."

Yakalandığım için utanarak aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "İçinde bir saç teli vardı."

Dom kaşlarını kaldırıyor. "Sana yeni bir kupa getirmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum, yanaklarımdaki rengin onun beni korkutmasından değil de hamile olma ihtimalimden dolayı çıldırmamdan kaynaklandığını umuyorum.

Ona baktığımda, bu fikrin olması gerektiği kadar korkutucu olmadığını kendime itiraf ediyorum. Sadece siyah pantolonu ve beyaz gömleğiyle inanılmaz yakışıklı göründüğü için değil. Gözleri hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğu için de değil. Boynunda benim adım yazılı olduğu için de değil.

Sadece o var.

O iyi bir adam.

İyi bir koca.

"İstiyor musun-" İç sesim konuşmaya başlıyor, ona çocuk isteyip istemediğini sormak üzereyken sözümü kesiyorum. "Noel hediyelerini mi değiş tokuş ediyoruz?"

Başka bir şey söyleyeceğimi biliyormuş gibi gözlerini hafifçe kısıyor. "Bana bir şey almak zorunda değilsin, Shorty."

Bebeklerle ilgili tüm düşünceleri aklımdan kovuyorum. "Bana bir şey mi alacaksın?"

Ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Sana hediyenin ne olduğunu söylemeyeceğim." "Yani bana bir şey mi aldın?" *Hamile olmak dışında.*

Başımı sallıyorum. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Hamile falan değilim. Sadece geç kaldım.

"Hazırlanmayı bitir. Daha fazla istemediğine emin misin?" Dom eliyle bardağımı işaret ediyor.

"Eminim," diye mırıldanıyorum, Dominic'in parmaklarının üst kısmında çürük gibi görünen bir renk çizgisi fark ediyorum.

Baktığımı görüyor ama bir şey söylemiyor, sadece çenesini eğiyor ve bana "Bir saat" diyor.

Banyodan çıkışını izliyorum, tezgâha dönmeden önce kapı arkasından kapanıncaya kadar bekliyorum.

Bir saat tüm bunlarla uğraşmak için yeterli bir zaman değil, bu yüzden doktorun çantasının fermuarını çekip dolaba geri koyuyorum. Hazırlanmayı bitirmeliyim.

Ve hamile değilim.

BÖLÜM 68

Dom

MERDIVENLERDEN VALENTINE'IN ÖNÜNDE INIYORUM, SONRA ONA ELIMI UZATIYORUM.

uçaktan aşağı.

Uçmayı sevmediğini biliyorum ama bütün gün ekstra stresli davranıyordu. Son basamakta biraz yalpaladığında elini daha sıkı tutuyorum.

"İyi misin?" Sesime gerçek bir endişe

karışıyor. Val başını sallıyor.

"Valentine."

İç çekiyor. "Biraz gerginim."

Bir elimi sırtına koyarak onu Rob'un çantalarımızı yüklediği büyük SUV'ye doğru yönlendiriyorum. "Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Bilseler bile bizi kulübeye kadar takip edemezler," diyorum ona, beni öldürmeye çalışan adamlardan bahsettiğini varsayarak.

"Oh, um, o değil." Bana göz kırpıyor. "Ama şimdi sen bahsettiğine göre..."

Elimi aşağı kaydırıp kıçını okşuyorum. Sonra kıçını avuçluyorum çünkü okşamamak için çok lezzetli, özellikle de üzerine boyanmış gibi görünen bu esnek kot pantolonun içinde.

Suburban'a ulaştık ve arka koltuğa tırmanması için ona rehberlik ettim, sonra onu takip ettim.

Rob sürmeye başlayınca Val'e döndüm. "Neden gerginsin?" Nefes

alıp veriyor. "Herkesi göreceğim için sanırım."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Val sonunda başını çevirip bana bakmadan önce bir omzunu kaldırıyor. "Sadece garip olmasını istemiyorum. Anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Bembeyaz kazağının alt kısmını çekiştiriyor, keşke uçaktan inmeden önce ceketini giymesi için ısrar etseydim diyorum. Burası evimdeki kadar soğuk değil ama onun rahatsız olmasını da istemiyorum.

"Biliyorsun bizim..." Bir elini kaldırarak dairesel bir hareket yapıyor. "Ebeveyn geçmişi. Bunların hepsinin geçmişte kaldığını biliyorum ama kendimi sevmeleri için gerçekten çok çalıştım."

Çenemi sıkıyorum. "Onlar mı?"

"King ve Aspen," diye açıklıyor sakin bir şekilde, sanki öfkemi yeniden alevlendirmiyormuş gibi. "Sadece onların şey olmasını istemiyorum... Bilmiyorum. Bana kızmalarını. Ya da hayal kırıklığına uğramalarını."

"Kızacakları ya da hayal kırıklığına uğrayacakları ne olabilir ki? Bana kızabilirler ama bu *benim* halletmem gereken bir şey. Sen yanlış bir şey yapmadın, Angel." Ses tonumu eşit tutmaya çalışıyorum.

Val benden uzağa bakıyor. "Ben karşılık vermedim."

Emniyet kemerimi çözüyorum ve onun yanına gelene kadar koltukta kayıyorum. Bana bakmayınca çenesinden tutup yüzünü kendime doğru kaldırıyorum.

Gözleri gözlerimdeyken ona gerçeği söyledim. "Benimle savaşamazsın, Valentine. Sen benimsin. Bunun doğru olmaması için yapabileceğin hiçbir şey yok." Yutkunurken çene kasları hareket ediyor. "Anlat bana."

"Ben seninim."

Burnumdan derin bir nefes çekip ciğerlerimi dolduruyorum.

Anlıyorum'u arıyordum, ama *ben seninim* çok daha iyi. "Tekrar söyle," diyorum.

Gözlerimin içine bakıyor ve bana "Seninim" diyor.

Dudaklarım onun dudaklarında.

Çenesindeki kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve diğer elimin parmaklarını saçlarının arasından geçirerek başının arkasını tutuyorum, öpücüğü derinleştirebilmem için yana doğru eğilmesine rehberlik ediyorum.

Val sadece izin vermiyor, bana katılıyor. Beni tutuyor, kendine çekiyor. Onu.

Emniyet kemerini çözüp onu kucağıma çekmek için daha da yaklaştım.

Ama

Onun güvenliğini tehlikeye atmayacağım.

Sonra tırnaklarını başımın arkasına geçiriyor ve kollarımdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Öpüşmemizi keserek yüzümü omzuna bırakıyorum. "Bunu tekrar yap."

Tırnaklarını kafa derimin üzerinde gezdirmek yerine, avucunu kısa saçlarımın üzerinde hafifçe ovuşturuyor.

Kollarımı ona dolayarak sarılıyorum ve vücudu titriyor.

"Saçlarını seviyorum," diye fısıldıyor.

Onu sıkıyorum. "Ben de senin saçını seviyorum."

"Teşekkürler." Avucu başımın üzerinden bir kez daha geçiyor. "Eskiden sevmezdim ama artık seviyorum."

Elimi sırtından yukarı kaydırıp kalın, parlak saçlarının uçlarıyla oynuyorum. "Neden hoşuna gitmesin ki?" Başımı biraz çeviriyorum, böylece dudaklarım neredeyse boynuna değiyor.

"Kızmayacağına söz verir misin?"

Geri çekilmeye başlıyorum ama tırnaklarını tekrar başıma geçiriyor. "Söz veriyorum," diye yalan söylüyorum. "Şimdi söyle bana."

Avucunu kafamda kullanmaya geri döndü. "Babamın cenazesinden sonra King ve Aspen'i ilk kez gördüğümde nefret etmeye başladım." Vücudumu tepki vermemek, gerilmemek için zorlamam gerekiyor. "Bu onların suçu değildi. Sadece babamın saçlarına sahip olmayı hep sevmiştim ama o gün..." Omuz silkiyor, hareketiyle başımı kaldırıyor. "Annemden kalan saç boyasını gizlice kullanmaya başladım. Saçlarımın koyu renk olduğunu fark etmediği için başım hep derde girerdi. Ama bir işe girecek yaşa geldiğimde kutuları kendim alıp evde boyuyordum."

"Onlara benzemek istemediğin için mi?"

Başını salladığını hissedebiliyorum. "Oldukça fazla. Doğal saç rengimi her gördüğümde, babamın bana hiç bahsetmediği başka çocukları olduğunu hatırlıyordum."

"Ne zaman ölmeyi bıraktın?" Öfkemi içimde tutarak soruyorum.

"Birkaç yıl önce. Bir kuaför beni doğal rengime dönmeye ikna etti. Kapatılamayacak kadar güzel olduğunu söyledi."

Dudaklarımı onun açıkta kalan boynuna bastırıyorum. "Her santimin için böyle hissediyorum."

"Dominic," diye sessizce azarlıyor, muhtemelen Rob'un duymasından utanıyor.

Ama beni ne kadar tahrik ettiği konusunda utanmıyorum.

Boynunu tekrar öpüyorum, sonra geri çekiliyorum. "Daha ne kadar sürecek?" Rob'a soruyorum. "Bir kırk yıl daha patron."

Başım Val'in yumuşak kucağına, ayaklarım da kapıya dayanana kadar yan yatarken "Güzel," diye cevap veriyorum. "Biraz kestirmek için yeterli zaman." Uzanıp Val'in elini tutuyorum. "Başımı kaşımaya devam et, Bücür."

Gözlerimi indirdim. Kestirmek için yeterli zaman. Ve öfkemin kaynamasına izin vermek için.

BÖLÜM 69

Val

DOMINIC'IN GERÇEKTEN UYUYUP UYUMADIĞINDAN EMIN DEĞILIM AMA HIÇ KIPIRDAMADI.

Rob, Rocky Dağları'nda bir yerlerde güzel bir kulübeye doğru giden bir araba yoluna sapana kadar.

Ve ancak devasa evi görünce hatırlıyorum. Dom otururken beni gülümserken yakalıyor. "Bu ne için?"

"Buranın ne olduğunu şimdi anladım."

Eve bakmak için ön camdan dışarı bakıyor. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Hayır. Ama sanırım burası Savannah'nın King'e kızdığı için sessiz bir açık artırmada otuz bin dolar harcadığı yer."

Dominic omuzlarını açarken sırıtıyor. "Ondan hoşlandığımı biliyordum."

Durduğumuzda Savannah'yla tanıştığı zamanı hiç sormadığımı unutarak dudaklarımı büzüyorum. "O hikâyenin geri kalanına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

"Başka zaman," diyor Dom kapısını açmadan önce.

Dışarı çıkıyorum, soğuğa aldırmadan ceketimi kollarımda taşıyarak Dom'la aracın arkasında buluşmak için dönüyorum, o da iki gecelik çantalarımızı çıkarıyor.

Rob'un bize katılmasını bekliyorum ama Dom arka kapıyı kapattığında Rob uzaklaşıyor.

"Nereye gidiyor?" Dom iki çantayı da kaldırırken soruyorum. "Buradan çok uzakta olmayan başka bir kiralık eve."

Neden burada kalmadığını merak ediyorum. Yeterince oda olmalı ama Dom çoktan ön kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Peşinden koşuyorum, ısınmak için ceketime sarılıyorum.

Kapıya benden bir adım önce geliyor ve kapıyı çalabilmek için etrafından dolaşmaya çalışıyorum, ama çantaları yanlarına koyuyor ve kapıyı kendisi çalıyor, geçmeme izin vermiyor.

"Dom, sen ne-" Sorum kapının açılmasıyla kesildi.

Dominic görüşümü engelliyor ama Dom'un omzunun üzerinden adamın saç renginin benimkiyle aynı olduğunu görebiliyorum.

King kapıyı ardına kadar açtı ve bizi içeri almak için geri çekildi. "İçeri gelin." Dom çantaları almadan öne doğru adım attı. "Siktir git."

Ve sonra Dominic Gonzalez, King Vass'ın suratına yumruk atıyor.

BÖLÜM 70

Dom

ÇIPLAK PARMAKLARIMIN KING'IN YANAĞINA ÇARPMASI

Zaten morarmış olan elimi acıtması umurumda bile değil.

Sanırım Val adımı haykırıyor ama ben öfkemi kardeşine yöneltmekle m e ş g u l ü m .

King kafama doğru savuruyor ve ben sadece kulağımı sıyıracak şekilde savuşturuyorum ama göğüs kafesimi hedef alan yumruğu ıskalıyorum.

İsabet ediyor ama vuruşla birlikte dönüyorum ve omzumu King'in göğsüne ç a r p m a k için kullanıyorum.

Yere düşüyoruz, bu sırada bir koltuğu deviriyoruz ama King dönmeyi başarıyor, böylece ben onun üstündeyken yere inmek yerine yanlarımızın üzerine düşüyoruz.

"Senin derdin ne lan?" diye çıkışıyor, tam böğrüne bir yumruk indirdiğim sırada dirseğiyle çenemi yakalıyor.

Yuvarlanarak uzaklaşıyor ve ben de aynı anda ayağa kalkıyorum.

"Benim sorunum sensin," diye homurdanıyorum. "Sen kendine kardeş mi diyorsun?"

"Dominic!" Valentine benimle King'in arasına girmeye çalışıyor ama onu belinden yakalayıp arkama itiyorum.

King arkamdaki Val'i görmeye çalışırken kaşlarını indiriyor.

Boştaki elimle onu işaret ediyorum ve o da elimi tokatlayarak yüzüme doğru geliyor.

"Annesi öldüğünde Valentine'ın nerede olduğunu sor bana,"

diye bağırdım. Sözlerim King'i durdurdu.

"Dom," diyor Val sessizce ve alnını sırtımın ortasına yasladığını hissediyorum.

Gözlerim hâlâ King'in üzerindeyken ona "Bilmeye hakkı var," diyorum. "Şimdi sor bakalım."

Karşı karşıya geldiğimizde, odadaki diğer insanları fark etmeye başlıyorum. King'in yanındaki kadın. Odanın karşısındaki başka bir kadın. Ve sağımda bir çift.

Ama onlar umurumda değil. Henüz umurumda değil.

"Annesi öldüğünde Val neredeydi?" diye soruyor Savannah adlı kadın King'in yanından.

Bakışlarımı King'in karısına çeviriyorum ve ona "Val Florida'daki evindeydi" diyorum.

Sarışın kadının gözleri açılıyor ve ben de kendi gözlerimi King'inkilerle buluşturuyorum. "Şimdi bana annesinin *nasıl* öldüğünü sor."

Çenesinin çalıştığını görebiliyorum. "Val." Bana bakıyor ama "Annen nasıl öldü?" diye soruyor.

Parmaklarım yumruk oldu. Onun kaynaklarına sahip bir adamın bunu öğrenmesi sadece birkaç dakikasını alırdı. Ama bilmiyor çünkü umurunda değil.

Ve gözlerinin ardındaki duygulara bakılırsa, sanırım bunu anlamaya başlıyor.

Val'in alnı sırtımdan kalkıyor, böylece cevap verirken hepimiz onu duyabiliyoruz. "İntihar."

Savannah'nın nefesini tuttuğu duyulabiliyor. "Sen oradayken mi?"

King'e bakmaya devam ediyorum. "Val'in cesedinin yanında bulması için ne bıraktığını sor bana." Ona sorması için zaman vermedim. "Bir yığın fatura. Çünkü Val ona karşı çıktı ve babanın pis parasını almasına izin vermedi." Ona bir adım daha yaklaştım. "Şimdi bana hangi lanet gün olduğunu sor."

King başını sallarken bakışlarını benimkilerden ayırıyor. "Noel günü."

Yani o kadarını hatırlıyor.

"Hayır." Savannah neredeyse bu kelimeyi haykırıyordu.

"Şimdi bana sevgilimin o cenazede neden tek başına oturmak zorunda kaldığını söyleyin." Burada, eşimin ailesinin önünde dururken, onun yaşadıklarının tüm ağırlığını hissediyorum. Bu insanların bu kadar yakın ama bu kadar ilgisiz olması yalnızlığın en kötü türü olmalı. "Cevap yok, ha?"

Küçük bir el bileğimi hafifçe kavrıyor.

Yumruğumu açıyorum ve Val elini aşağı kaydırıyor, parmakları benimkilere dolanıyor. "Sorun yok, Dominic."

Ve işte burada, başına gelenler için beni teselli etmeye çalışıyor.

"Özür dilerim." King birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor ve tekrar başını sallıyor. "Sorun değil Val. Çok özür dilerim."

Kudretli Kral'ın karımdan özür dilediğini duymak içimi kibirli bir tatmin duygusuyla doldurmuyor; bu farklı bir duygu. Daha sıcak bir duygu. Birine ihtiyacı olan bir şeyi vermenin verdiği tatmin. Çünkü Val bunu aştığını düşünerek kendini kandırsa bile, aşmamıştı. Onun bunu söylediğini duymaya ihtiyacı vardı.

"Kral..." Val, sanki ona tekrar *her şeyin yolunda olduğunu* söyleyecekmiş gibi başlar.

King başını kaldırıp ona bakar. "Kocan pisliğin teki ama haklı. O zamanlar hak ettiğin gibi bir kardeş değildim. Bunun bir mazereti yok."

Savannah burnunu çekerek yanaklarını siliyor.

Bakışlarımı King'in omzunun üzerinden kaldırıp Aspen'le göz göze geliyorum. Yeterince solgun görünüyor, belli ki kendisinin de boktan bir kardeş olduğunu anlamış.

Omuzlarını dikleştirmesini izliyorum. "Ben de özür dilerim."

Val benimkini tutmayan elini kaldırıyor ve bir damla gözyaşını siliyor. "Teşekkürler, Aspen."

King'in gözleri Val'in dövmeli parmağına odaklanıyor, sonra benimkine kayıyor.

Cevap olarak gömleğimin üst düğmesini açıyorum ve boynumda Valentine'ın adını okuyabilmesi için kumaşın ayrılmasına izin veriyorum.

Sağımda, Nero'nun yanında duran kadın mırıldanarak onaylar gibi bir ses çıkarıyor.

Savannah Val'e uzandı. "Şimdi sana sarılabilir miyim?"

Savannah'yla buluşmak için hareket ettiğinde karımın elini isteksizce bıraktım.

"Peki, kim bu adam?" diye soruyor daha önce hiç duymadığım kadın sesi.

Nero cevap vermeden önce, sadece fotoğraflarda gördüğüm Payton'a dönüp elimi uzatıyorum.

"Ben Dominic." Ben psikopat kocasının homurtularını duyarken o avucunu benimkinin içine yerleştiriyor. "Ama bana baba demekten çekinme."

Kadının yanındaki adam öne atılarak beni geri itti ve karısının elini tutmamı engelledi.

Otomatik olarak geri adım atıyorum ama o hızlı davranıp ayaklarımı altımdan çekmeye başladı bile.

Düşmeye başladım. Ama ben de hızlıyım ve yakasına yapışıp onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum.

Ama çeneme indirdiği yumruktan kaçacak kadar hızlı değilim.

Ben *baba* dedikten sonra gülmeye başlayan karısı öne atılıyor ve

Nero'nun omzunu çekiştirmeye başlıyor, beni dövmesini engellemeye çalışıyor.

Yanlışlıkla bir kadına, özellikle de Nero'nun kadınına vurmayacağım için kendimi karşılık vermemeye zorluyorum.

Nero şeytani siyah gözleriyle bana bakıyor ama aynı zamanda rahatlıyor. "Eğer karıma zarar verirsen, derini yüzerim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hepsi bu mu? Eğer karımı incitirsen, seni aç bir ayının üzerine sarkıtırım. Hiçbir turnike ya da adrenalin miktarı seni kendine getirene kadar yemesi için parçalar koparmasına izin veririm."

Nero etkilenmiş bir yüz ifadesi takınır. "İyi fikir."

Payton bir elini uzatıp Nero'nun siyah saçlarını çekiştiriyor. "Siz ikiniz işkence tekniklerini ayakta konuşabilir misiniz lütfen?"

Nero yumruklarını göğsüme bastırıyor ve kendini yukarı iterken tüm ağırlığını üzerime veriyor.

Beni ezmemesi için ağırlığına karşı esniyorum ama onu geri çekmek için bacaklarımın üzerinden geçerken ayağının topuğuna tekme atarak tökezlemesini sağlıyorum.

Nero dönüp beni tekrar yumruklamaya hazırlanıyor ama King kolunu aramıza sokuyor. "Artık ödeştiniz," diyor Nero'ya, sonra kalkmama yardım etmek için elini indiriyor.

Val'in Aspen'e sarıldığını görmek için başımı kaldırıyorum, ikisi de gözlerini siliyor, sonra King'in uzattığı eli tutuyorum.

Tekrar ayağa kalktığımda, King başını mutfağa doğru eğdiğinde onu takip ediyorum.

Nero arkamdan yaklaşıyor. "Senden hoşlanıyorum, Dom."

Omzumun üzerinden ona sırıtıyorum. "Duygularımız karşılıklı."

Bir elini sertçe sırtımın ortasına vuruyor. "Seni öldürmek zorunda kalmak utanç verici olurdu."

Etrafımdan dolanmak için hamle yaptı, ben de karnına ters bir vuruş yaptım. "Hisler hâlâ karşılıklı."

King buzdolabını açmadan önce bize gözlerini deviriyor ve ağzımın bir sırıtışa dönüştüğünü hissediyorum.

Söyleyeceğimi söyledim ve Valentine'ın ağladığını görmekten mutlu olmasam da, bunun ona hayatının o bölümü için bir kapanış sağlayacağını düşünüyorum. Geleceğimize umutla bakabilmesi için buna ihtiyacı var.

King elinde üç bira şişesiyle geri döndü. Tanıdığım bir bira değil ama seçici değilim. Kapağı çıkarmadan önce, soğuk bardağı Nero'nun vuruşunun birleştiği çene çizgime bastırıyorum.

Nero bana bakıyor. "Bunu hak ettin."

Beni itmeden önce yüzündeki kudurmuş ifadeyi hatırlıyorum ve sırıtıyorum. "Buna değer."

Oflayıp pufluyor ve King'in uzattığı birayı kapıyor.

King kendi şişesini ona ilk vurduğum yere, yanağına doğru kaldırırken bana bakıyor. "Ucuz bir vuruştu," diyor bana, sanki hazırlıksız yakalanmanın bir mazereti varmış gibi.

"Olabilir. Ama Val buraya gelirken öyle bir şey söyledi ki sana bir yumruk atmam gerektiğini hatırladım." Parmaklarımı esneterek sertliği serbest bırakıyorum. "Ve eğer beni bu konuda çok fazla düşündürürsen, bunu tekrar yapmak isteyeceğim."

King uzun bir süre beni izledikten sonra gözlerini boynumdaki mürekkebe dikiyor. "Bütün bunları sana gerçekten anlattı mı? Yoksa sen mi uydurdun?"

Şişeyi çenemden indiriyorum. "Bana söyledi. Konuşuyoruz. Hem de çok."

Bir kez başını sallıyor. "Bunu yapmasına sevindim. Şaşırdım. Ama memnunum." King tezgâha yaslanıyor. "Ona birden fazla boktan özür borçlu olduğumu biliyorum ama bunu halledeceğim."

Ona bakıyorum, sonra biramı indiriyorum ve üstünü kapatıyorum. "Güzel."

Her ne kadar hala kızgın olsam da, ona inanıyorum. Ve onu affedip affetmeyeceğine Valentine karar verecek.

Nero, King'in yanındaki tezgâha yaslanmak için hareket eder. "Sonunda bize neler olduğu hakkında ipucu vermeye ne dersin? Neden aniden İttifak'ın yardımına ihtiyaç duydunuz?"

Bütün bunların başlamasının sebebi bu, ben de onlara söylüyorum.

Her bir adamın nasıl vurulduğunu anlatıyorum. Birilerinin arkalarında hiçbir kartvizit bırakmadan ailemi nasıl hedef aldığını. Korkakların benim bölgeme nasıl geldiklerini ve bunu onlara nasıl ödeteceğimi.

"Chicago'yu halledebilirim," dedim onlara. "Ama bu işin arkasındaki adamı bulduğumuzda desteğe ihtiyacım olacak. Çünkü bu yerel bir olay değil. Bu işin arkasındaki kişinin bu lanet ülkede olup olmadığından bile emin değilim. Ama yakınız. Ve bir isim bulduğumda, onları yeryüzünden sileceğim."

Nero biradan bir yudum alır. "Kulağa
eğlenceli geliyor." "İtiraf edeyim, dört
gözle bekliyorum."

"Onları bulmaya ne kadar yaklaştın?" King bana
soruyor. Cevap olarak telefonum gelen bir mesajla
çınlıyor.

Telefonumu cebimden çıkarıp bilinmeyen numaradan gelen mesaja bakıyorum.

"Daha yeni yaklaştım."

Oturma Odasındaki Adam bana idarecisinin adını söyledi. Telefonda ona ulaşılamayacağını biliyordum ama bu mesaj ona ait.

Bilinmiyor: Giriş yapın

Mesajı açıyorum ve bir ek eklemek için tıklıyorum.

Ben: *Göğsü çökmüş ölü bir adamın fotoğrafını gönderir* Ben:

Dikkatimi çektin Casey.

Ben: Ve şimdi seninkini aldım.

Farklı bir sohbet açtım ve evdeki adamlarımın onun mesajını gördüğünden emin oldum.

Vurucuların telefonlarının izlenmesi konusunda endişelenmek yerine, onları bu izlenemez telefona kopyalattım. Casey'i bu mesajla bulacağımızın garantisi yok ama yerini tespit etmek için yolu yarıladık bile.

Casey ile sohbete geri dönüyorum ama cevap vermiyor. Cevap vereceğinden de şüpheliyim.

Umarım altına sıçmakla meşguldür.

"Bu da ne?" Nero aniden yanıma gelip gönderdiğim fotoğrafı işaret ederek soruyor.

"Ölü bir adam."

"Yok artık, salak. Bir bakayım." Elini uzattı, ben de telefonu içine koydum.

Nero birasını mutfak adasının üzerine koyuyor, böylece iki elini de kullanarak fotoğrafı yakınlaştırabiliyor.

Sonra telefonu yüzüne yaklaştırıyor.

"King'in dürbünlerini ödünç almak için bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Homurdanıyorum.

"Siktir git." Nero'nun yüzü hâlâ telefon ekranına yakın. "Benden bir yaş büyüksün."

"Elbette." Biramdan uzun bir yudum alıyorum. "Ama açıkçası benim görüşüm daha iyi." King, "Ben çift odaklı gözlük takmıyorum," diye mırıldanıyor, ama bu ısıdan yoksun çünkü

Şimdi ikisi de telefonuma eğilmiş, Duş Adam'ın cesedine bakıyorlar.

King bana bakmak için doğruldu. "Ona neyle vurdun?"

"Evet." Nero fotoğrafı bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, hâlâ yakınlaştırıyor, sanki yerde ipucu arıyormuş gibi. "Altında kan yok, sadece şu delikte var." Adamın göğüs kafesinin hemen solundaki noktayı işaret ediyor. "Yani ona bazuka kullanmış olamazsın. Bu delip geçerdi."

"Bazen klasiklere bağlı kalmak gerekir," diyorum onlara ve muştayı cebimden çıkarıyorum.

King'in kaşları kalktı. "Ciddi misin? Artık kimin muştası var ki?"

Nero uzanıp bunları benden alıyor, kendi eline geçiriyor ve sonra tekrar fotoğrafa bakıyor. "Yani bunları takıyorsun, sonra da kaburgaları kırılıp kalbine girene kadar adamın göğüs kafesine vuruyorsun öyle mi?"

"Birisi onun biyolojisini biliyor."

Nero yumruğunu parmak eklemlerinin etrafında sıkar. "İnsanları nasıl öldüreceğimi biliyorum." "Bu ne sürpriz," diye kestirip atıyorum.

Nero homurdanıyor. "Bunlar bende kalabilir mi?"

"Lanet olsun, hayır." *Elimi* açma kapama hareketi yapıyorum. "İnce küçük parmakların bile doğru düzgün doldurmuyor."

King homurdanıyor.

"İnce mi?" Nero gücenmiş bir şekilde geri çekiliyor. "Koca kıçlı sosis parmaklarımın olmaması benimkilerin ince olduğu anlamına gelmez. Seni şişko pislik."

King bu sefer güler.

Sadece başımı sallıyorum. "Kıskançlık senin üzerinde çirkin bir renk, Nero."

Ben şişman değilim, Nero da küçük değil ama buradaki en kalın adam benim.

Nero parmaklarındaki muştaları çıkarıp elime vururken nefesinin altından bir şeyler homurdanıyor.

Bu adamlarla daha önce de birkaç kez çalıştım ama hiç böyle bir yoldaşlık duygusu yaşamamıştım. İttifak'a girmemi sağladığım için hâlâ kızgın olabilirler ama bana kendilerinden biriymişim gibi davranıyorlar.

Metali cebime sokup Rob'a hızlıca bir mesaj yazıyorum, sonra telefonumu diğer cebime atıp büyük adaya yaslanıyorum.

"Hey, Angel," diye sesleniyorum Valentine'a, ama dört kadın da kafalarını bana doğru çeviriyor. "Bir içki ister misin?" Eğer kimse sevgilime içecek bir şey ikram etmeyecekse, ben ederim.

Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor, sanki emin değilmiş gibi.

"Hadi gelin." Savannah küçük grubu mutfağa doğru yönlendirdi.

Bana yaklaşırken gözlerim Val'de kalıyor. Ve tam yanıma geldiğinde, yanımda durduğunda göğsüm kabarıyor.

Avucumu saçlarının üzerinde gezdiriyorum, açık bırakması hoşuma gidiyor. "Ne istersin?" Biramı kaldırıyorum. "Ne var emin değilim ama bu oldukça iyi."

"Umm..." Savannah buzdolabını açarken Val bana doğru eğildi.

Savannah seçenekleri sıralamaya başladı. "Bira, chardonnay, Bailey's var. Bir yerlerde açık kırmızı olduğunu biliyorum." Tezgâhta ne olduğunu görmek için arkasına yaslanıp King'in arkasına bakıyor. "Sanırım biraz burbon var."

"Zencefilli gazozunuz var mı acaba?" Val sessizce soruyor. "Uçak yolculuğu biraz sarsıntılıydı ve midemin henüz iyileştiğinden emin değilim."

Ağzımın kenarı aşağı doğru çekiliyor. Dağlara inmek her zaman biraz zor olmuştur ama o kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim.

"Bana söylemeliydin," diyorum sessizce.

Val bir omzunu kaldırdı. "O kadar da kötü değil. Ama alkol henüz kulağa pek hoş gelmiyor."

"Kilerde biraz buldum," diye sesleniyor Payton mutfağın karşısından, elinde yeşil bir kutu. "Buzda içmenin sakıncası yoksa."

"Bu harika olur, teşekkürler," diye yanıtlıyor Val.

Elimi omurgasında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Başka bir şeye de ihtiyacın var mı? Hap ya da başka bir şey?" Karın ağrısı için ne aldığınızdan emin olmasam da öneriyorum.

Karım bana bakıyor, dudağını ısırıyor ve başını sallıyor.

Başının tepesine bir öpücük kondurmadan önce ona, "Bana haber ver," diyorum. Savannah karşımızda duruyor ve sırıtıyor.

"Ne?" Val soruyor.

"Yok bir şey. Sadece ikinizin birlikte ne kadar tatlı olduğunuzun tadını çıkarıyorum." "Aman Tanrım, kapa çeneni." Val başını sallar.

"Olmaz." Savannah, Payton'ın uzattığı şarap bardağını aldı. "Ve sana *Angel* demesi hakkında konuşmak istemiyorsan, o zaman şu dövmeler hakkında konuşalım."

Val kollarını kavuşturuyor ve benim gülümseme isteğim biraz azalıyor. Ben de bu konuda konuşmak istediğimden emin değilim.

Şans eseri King'e bakıyorum ve onun daralmış gözlerini üzerimde buluyorum.

Valentine'a ilaç verdiğimi ve rızası dışında dövme yaptırdığımı söylemenin benim için iyi sonuçlanmayacağından eminim.

Eve yanaşan bir aracın sesi bakışlarımızı dağıtıyor. "Kim-" King başladı, ama ben onun sözünü kestim.

"Bu benim için." Adadan uzaklaşıp kapıya doğru adım atıyorum. Tabii ki King ve Nero da beni takip ediyor.

Ön kapıyı açıyorum ve Rob'un cipten inmesini bekliyoruz. "Kim o?"

Nero elini cebime sokmaya çalışırken soruyor
muştalarımı kap.

Elini geri çekiyorum. "Rob, ikincim. Şimdi taşaklarımı avuçlamaya çalışmayı bırak."

King bize bir bakış attı.

İkisi de geri adım atmayınca, Rob'un eve girmesini istiyorsam hareket etmesi gereken kişi ben olmak zorunda kalıyorum. Ama sonra Nero ve King kayarak omuz omuza geliyorlar ve Rob'u yine de engelliyorlar.

İç çekiyorum. "Onu içeri alır mısın?"

King Rob'a "Kalmıyorsun," dedi.

Rob ona sıkılmış bir bakış atar. "Öyle bir planım
yok." "Ceplerinde ne var?" Nero ona sorar.

"Kendi muştanı kendin al, dostum." Başımı salladım. "Bulması o kadar da zor değil."

Yeraltı dünyasının tanrısı Nero, nihayet harekete geçmeden önce hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatar.

Rob bana kaşlarını kaldırarak *ne oluyor lan* der gibi baktı. Ben de kafamı *bu ikisi çok tuhaf* şeklinde sallıyorum.

Rob'un içeri girmesine gerek yok ama dışarısı soğuk. Ve bir şeyi kanıtlamak istiyorum.

Eğer ben İttifak'taysam, adamlarım da
öyle. "Aldın mı?" Elimi uzatarak
soruyorum.

Rob başını sallar ve ceketinin cebinden kadife bir çanta çıkarır.

Her zaman meraklı olan kadınlar, ellerinde içkileriyle bize doğru geliyorlar.

"Siz kimsiniz?" İlk konuşan Aspen oluyor ve ses tonu kesinlikle ilgili.

King parmağıyla kız kardeşini işaret eder. "Hayır."

Onu görmezden geliyor ve King'in yanından geçerek elini uzatıyor.

"Ben Aspen." Rob elini tutarken ona o parlak gülümsemelerinden birini veriyor. "Biliyorum.
Ben Rob."

"Ve son kocasını da ben öldürdüm," diye ekliyor King.

"Onun isteği üzerine." Aspen bir omzunu kaldırıyor, eli hâlâ
Rob'unkinde. "Bu doğru."

"Ateşli." Rob'un gülümsemesi Aspen'in elini ağzına götürüp arkasından öperken de kaybolmuyor.

King öne çıkar. "Hayır. Defol git. Bu sadece aile arasında." Aspen'in kolunu tutar ve Rob'un elinden çekip alır.

Dilimi tıkırdatıyorum. "Üzgünüm Robbie. Onu duydun, sadece aile."

Rob homurdanıyor. "Daha sonra güzel bir grup kucaklaşması yapın." Sonra bakışlarını King'in kız kardeşine çevirir. "Tatlı rüyalar, Aspen."

King kalabalık bir şekilde Rob'u kapıdan geri çıkardı ve arkasından çarptı. "Çok gülünçsün." Aspen başını sallar.

"Birbirinize bakmanız çok saçma." "Tamam, büyükbaba." Şarabından bir yudum alır.

"Çantada ne var?" Val yanıma geri dönerek soruyor.

"Hediyeler." Açık elimle işaret ediyorum. "Hanımlar, buyurun." Hepsi bana biraz tuhaf bakıyor, sonra nihayet Savannah, Aspen ve Payton önümde yan yana duruyorlar. Val'e "Sen de," diyorum ve o da sıraya katılıyor.

Nero'nun dişlerini gıcırdattığını şimdiden görebiliyorum ve karısına bir arabadan daha değerli bir şey vermek için sabırsızlanıyorum.

"Eller dışarı, lütfen," diye rica ediyorum.

"İçinde solucan ya da onun gibi bir şey yok, değil mi?" Payton soruyor.

"Solucanlar mı?" Savannah yüzünü buruşturdu. "Ew."

"Noellerinizin genelde nasıl geçtiğinden emin değilim ama..." Çantayı sallıyorum, ses zayıf ama içindeki şeylerin sert olduğu belli. "Solucan değil."

Önce Valentine elini uzatır, diğerleri de onu takip eder.

"İşte benim kızım." Ona göz kırpıyorum, yanaklarının pembeleşmesinin tadını çıkarıyorum.

Onlardan gözlerini kapatmalarını istemenin bir anlamı olmadığına karar veriyorum ve elimi uzatıp birbirinin aynısı olan dört parçadan ilkini çıkarıyorum.

İlk elmas tenis bileziğini Savannah'nın eline koydum. Sonra Aspen'in. Sonra Payton'ınkine. Ve son olarak, son bileziği Valentine'a uzatıyorum, açık uçlarından tutuyorum ve bileğine takıyorum.

"Dominic," diye nefes alıyor Val, parıldayan taşlara bakarak.

"Bunlar gerçekten gerçek mi?" Nero Payton'ın omzuna eğilmiş, karısı ışığı yakalamak için bileziği tutarken ona bakıyor.

Yüzüm buruştu. "Dostum."

"Sadece soruyorum," diyor, sanki hatalı olan benmişim gibi.

"Bu ne için?" Savannah elmaslara dokunurken soruyor.

Val'i tekrar yanıma çekerken ona "Bu bir gelenek," diyorum. "Ailemdeki tüm kadınlarda var. Ve şimdi, Val sayesinde, hepiniz ailemin bir parçasısınız." Dört kadını işaret ediyorum.

Benim karım. Nero'nun karısı. Kral'ın karısı.

Kral'ın kız kardeşi. İttifak'ın kadınları.

King, "Karıma mücevher alman konusunda ne hissedeceğimden emin değilim," diye mırıldanıyor ama Savannah takmasına yardım ettirmeden önce bana teşekkür ediyor.

Val, Aspen'e yardım etmek için öne çıkıyor ve Nero karısının bileğine bileziği takarken boğazımı kesmeye hazır görünüyor.

Valentine bana döndüğünde ve göz kırptığını gördüğümde kollarımı uzatıyorum.

Bedenime doğru yürüyor ve kollarını bana dolayarak sarılıyor.

"Teşekkürler, Koca Adam. Bu gerçekten çok güzeldi."

Bu ismi kullandığını duyunca onu kendime daha sıkı bastırıyorum.

"Rica ederim, ufaklık." Yanağımı başının üstüne yaslıyorum. Elleri gömleğimin arkasını kavrıyor. "Yüzük için özür dilerim."

Sesi sessizdi, ben de ona uydum. "Ne yüzüğü?" Hâlâ annemin ona verdiği yüzüğü taktığını biliyorum. Yüzüğü onda görmek hoşuma gitse de, parmağının etrafındaki *Dominiklerden* birini örtmesinden nefret ediyorum.

Bana bakabilmek için arkasına yaslandı. "Benim, şey, pencereden attığım."

Sırıtıyorum. "Ah, şu."

Val yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "Farklı bir şekilde yapacağımdan emin değilim ama gerçekten çok güzeldi. Ve kendimi biraz kötü hissediyorum."

"Annemden aile yüzüğünü istemememin bir nedeni var," diyorum ona dürüstçe.

Kaşlarını kaldırıyor ve artık ağlamanın eşiğinde olmadığını gördüğüme seviniyorum. "Onu hareket halindeki bir araçtan atacağımı biliyor muydun?"

"Belki tam olarak o değil. Ama ona bir şey yapma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm. Sonra... Bilirsin işte."

Neyse ki hafif ifade yüzünde kalıyor. "Bunu hak ettin." Ona sırıtıyorum. "Birazcık."

Ellerini aşağı kaydırıp kalçalarımı kavrayana kadar dolaştırıyor ve bana bakarken kendini sabit tutuyor. "Madem bu kadar zekisin, bana o yüzüğün içinde gerçek bir elmas olmadığını söyle."

"Neden herkes onların gerçek olup olmadığını soruyor?" Val'in arkasından bakıyorum ve herkesin bize baktığını, söylediğimiz her kelimeyi açıkça dinlediğini görüyorum. "Elmaslar gerçek, tamam mı?" Odaya söyledim. "Onlar benim. Ve çok iyiler."

Val uzanıp elini göğsüme vuruyor. "Bu çok büyüktü!" Ben sırıtınca, bana tekrar vurdu. Hafifçe. "Elmas, aptal."

"Evet, ister atın ister atmayın, ben elmas ithalatçısıyken karıma sahte bir elmas vermeyeceğim."

King mırıldanır ve başını sallar. "İyi yatırım."

Paralı adam onayladı, sanırım bu iyi bir şey.

Nero çenesini hâlâ karısının omzuna dayamış, bileziği incelemeye devam ederken kolunu tutmak için uzanıyor. "Hiç bir çift eklemine elmas ekledin mi?"

"Tanrım, dostum." Başımı salladım. "Sana lanet bir set sipariş etmemi ister misin?"

Nero yukarı bakar. "Evet."

Neredeyse gülecektim. "Parıltılı mı olsun
istiyorsun?" "Eminim deriyi güzelce
kırıyorlardır."

Bir an düşündüm ve aynı fikirdeyim.

BÖLÜM 71

Val

"FAZLA ÇALIŞIYOR." DOMINIC BAŞINI SALLAR VE BIR TANE DAHA ALIR.
Bir yudum bira.

"Bunu nereden biliyorsun? Bu bölümü daha önce izledin mi?" King, Dom'a Savannah ve Aspen'in arasındaki koltukta oturduğu yerden soruyor.

Dom televizyonu işaret ediyor. "Birincisi, bu bölümü izlemedim. İkincisi, yarım yamalak bir fırıncı bile o hamuru fazla çalıştırmak üzere olduğunu görebilir. İşi bittiğinde lastik gibi olacak."

Dominic'in sesindeki tiksintiden dolayı kıs kıs gülmeme engel olamıyorum. Gülüşüm belime doladığı kolunu sıkılaştırıyor.

Oldukça keyifli geçen akşam yemeğinden sonra, *Second Bite* tatil bölümleri maratonunu izlemek için oturma odasına geçtik.

Aspen'in televizyonda yayınlanan yemek yarışmasını izlememizi istemesi hepimizi şaşırttı. Ama görünüşe göre, bu onun en sevdiği program. Rahatlamasına yardımcı olduğunu iddia ediyor.

"Bu boku nereden biliyorsun?" King bu işin peşini bırakacak gibi görünmüyor. Bu tarafa her baktığında çenesi nasıl geriliyorsa, Dominic'in kucağında oturmamı da bırakacak gibi görünmüyor.

"Biliyorum çünkü mağara adamı değilim," diye yanıtlıyor Dom. "Bu boku nasıl bilmezsin?"

Nero bir avuç patlamış mısırı ağzına atıyor ve Dom'a başını eğmeden önce adamların arasında bir ileri bir geri bakıyor. "Kendini kanıtlamak istiyorsan mutfak tamamen dolu Chicago. Bana biraz kurabiye yap."

"Hayır." Dom elini kolumda gezdiriyor. "Olduğum yerde iyiyim."

Daha da geriye yaslanıyorum ve başımı Dominic'in omzuna yaslıyorum.

Dominic'i hiç yemek pişirirken görmedim. Yemek artıklarını ısıtmanın ötesinde yemek pişirdiğini bile gördüğümü sanmıyorum. Ama ne zaman annesinin yanına gitsem, yemek pişirmekle ilgili bir şeylerden bahsederdi. Bu yüzden uzmanlığını ondan aldığını tahmin ediyorum.

Dominic'in bahsettiği yarışmacı şimdi başını sallıyor ve yakışıklı erkek sunucu gelip sorunun ne olduğunu sorduğunda, adam hamurunu mahvettiği için baştan başlamak zorunda olduğunu söylüyor.

"Söylemiştim," diyor Dominic, başını eğip sadece benimle konuşmadan önce. "İyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum ve kollarımı onun bana doladığı kola sarılana kadar kaydırıyorum.

Ona ve diğer herkese kendimi iyi hissetmediğimi düşündürdüğüm için biraz kötü hissediyorum.

Ama tamamen yalan da değildi. Bu sabah o lanet hamilelik testini gördüğümden ve geç kaldığımı fark ettiğimden beri, hamile olabileceğimi aklımdan çıkaramıyorum. Ve küçük bir ihtimal de olsa, içemiyorum.

Bunun da ötesinde, belki de delirdiğimi hissediyorum çünkü bir yanım - oldukça büyük bir yanım- bu ihtimalden heyecan duyuyor.

Ama ne tür bir deli, pratikte yeni tanıştığı, yalan söyleyip onu kandırarak evlendiren bir adamdan bebek sahibi olmak için heyecanlanır?

Aklım kandırıldım kelimesine takılıyor ve merak ediyorum... Sonra bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum.

Dom'un haplarımı mahvedecek bir yolu yok. Tabii haberim olmadan bana antibiyotik vermediyse. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyorum. Ayrıca, bana bir daha ilaç vermeyeceğine söz verdi. Bu da ilaç vermek sayılır.

Derin, yavaş bir nefes alıyorum.

Bu gece bebekler ve keşkeler hakkında stres yapmanın bir anlamı yok. Bu gece rahatlamak için.

Dom etrafımda dönüyor. "Yatağa gitmek ister misin?" Başımı sallıyorum. "Henüz değil. Rahatım."

Dom bunu kabul eder ve arkasına yaslanıp pişirme dramasının ortaya çıkışını izlemeye koyulur.

Buraya ilk geldiğimizde Dom King'e yumruk atınca kalp krizi geçirecektim.

İkisini de o kadar iyi tanıyordum ki biri ölene kadar diğerinin geri adım atmayacağından emindim. Sonra Dominic konuşmaya başladığında ve King'e *benim* yüzümden saldırdığını fark ettiğimde gözyaşlarım başladı.

Çünkü daha önce kimse beni böyle savunmamıştı.

Ve King'in özür dilemesini duymak. Ve sonra Aspen. Ve Savannah'nın gözyaşlarını görmek.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Geçmişin üstesinden gelmem gereken, uğraşmak zorunda kaldığım bir şey olduğunu sanıyordum. Ama Dominic... O beni sadece birkaç aydır tanıyor, gerçekten tanıyor. Ve on dakika içinde, birkaç yumrukla, omuzlarımdan ömür boyu sürecek bir yükü kaldırmayı başardı.

İşe yaramamalıydı. Ve bu basit özürlerin benim için bu kadar fark yaratmaması gerekirdi. Ama yaptı. Çünkü ciddi olduklarını söyleyebilirdim. Ve Dominic bunu açıkladığında King'in yüzündeki kendinden nefreti görebiliyordum.

Beni incitmek istemediklerini biliyorum. Bir ilişkinin ürünü olan çok daha küçük bir üvey kız kardeşin olduğunu öğrenmenin onlar için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yani gerçekten, arkadaş olmamız bile bir mucize.

Yanağımı Dom'a yaslıyorum.

Bu adam.

Çok yanlış yaptı. Ama aynı zamanda çok da doğru yaptı. Şimdiden hayatımda büyük bir fark yarattı.

Ve hazır ya da değil, sanırım ona aşığım.

Kolunu daha sıkı sıkıyorum ve bu hareket yeni elmas bileziğimin ışıkta parıldamasına neden oluyor.

Lanet olası bir elmas ithalatçısı. Neden hiç şaşırmadım ki?

Uzanıp minik kalp küpelerime dokunuyorum.

"Biliyorsun..." Kocama bakabilmek için başımı arkaya eğiyorum. "Yeni bileziğime uygun küpeler kullanabilirim."

BIR ŞEY BENI ITIYOR VE INLIYORUM.

Bedenim bana karşı titriyor. "Uyumaya devam et, Angel. Ben sadece bizi yatağa götürüyorum."

Havaya kaldırıldığımı hissediyorum ve gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. "Dominic?"

Neden onun adını söylediğimi bilmiyorum. Beni böyle tutacak, karanlık oturma odasında bir gelin gibi taşıyacak başka kimse yok.

"Evet, benim, Valentine."

"Tam adımı söylemene bayılıyorum."

"Bunu söylemeyi seviyorum." Dudaklarım alnıma bastırıyor. "Yürüyebilirim," diye mırıldanıyorum.

"Yapabileceğini biliyorum." Dominic'in sözleri içimde gümbürdüyor. "Ama sana sarılmak istiyorum."

Ben de izin verdim.

Ve bu hatırladığım son şey.

BÖLÜM 72

Dom

NERO TUTAR ONUN EL DIŞARI IÇIN SALLA. BU BIR ZEYTIN ŞUBE. BIR
Kabul.

Ve onu istiyorum.

Ama onunla sevişmeyi de seviyorum.

Ben de alıyorum ama sonra onu kucaklamak için elimi kullanıyorum. Nero sertleşti.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," diyorum sırtını sıvazlayarak.

Beni itmeye çalıştı. "Kral seni davet etti, beni değil."

Payton yanımıza geliyor ve ben onu bırakmaya başlıyorum. "Tamam, tamam, seni koca bebek. Karınla vedalaşman lazım zaten."

Nero böbreğime bir yumruk atmaya çalışıyor ama ben bunu bekliyordum, bu yüzden tam zamanında yoldan çekilmeyi başardım.

Ben tsk. "Bana vurursan, parmak eklemlerini alamazsın." Nero'nun çenesi çalışıyor. "Merak etme, uyması için kadın bedeninde sipariş edeceğim."

"Sözümü geri alıyorum." Siyah gözleriyle bana bakıyor. "Senden hoşlanmıyorum."

Küçük karısı ona dirsek atar ve o da kolunu karısının omzuna atar.

King yaklaşıyor, Savannah çoktan kolunun altına girmiş. "Yolculuğa çıktığınız için minnettarım."

"Bizim için zevkti."

Valentine ceketinin kemerini bağlamayı bitirir, veda kucaklaşmalarını çoktan yapmıştır. "Eğer burayı tekrar kiralamak için bir servet ödemek isterseniz, memnuniyetle geri geliriz." Gülümsüyor. "Ve belki bir dahaki sefere bunun için uyanık kalırım."

Savannah sırıtıyor. "Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz." Sonra gülümsemesini bana çeviriyor. "Güzel bilezik için tekrar teşekkür ederim."

Payton da ona teşekkür ediyor.

Val dudağını ısırır. "Aspen'e veda etmeden ayrıldığım için kendimi kötü hissediyorum."

Savannah homurdanıyor. "Koşuya çıkmak ya da her ne halt ediyorsa onu yapmak için kalkmak onun hakkı."

Valentine başını sallıyor ama kız kardeşini görmeden gitmek istemediğini söyleyebilirim.

Rob'un garaj yoluna girdiğini duyuyorum, kapının yanındaki pencereden dışarı bakıyorum, taze kar tabakasının içinden geçmesini izliyorum. Ve sonra sırıttım.

"Sanırım bu bir koşu değildi." Ön kapıyı açıyorum ve hepimiz Aspen'in dün geceki kıyafetleriyle yolcu koltuğundan inişini izliyoruz.

Val elini ağzına kapatıyor ama nefesini kesmek için çok geç. "Ne oluyor lan?" King gürler.

Rob akıllıca sürücü koltuğunda kalıyor.

"Bu bizim işaretimiz anne." Val'in sırtına bir elimle bastırarak onu harekete geçiriyorum, sonra da çantalarımızı alıyorum.

"Anne?" King mırıldanıyor. "Bu sabah herkesin nesi var böyle?"

Daha çok şey söylüyor ama duyamıyoruz.

Ben yetişirken Val, Aspen'e hızlıca sarılabilmek için aceleyle birkaç adım atıyor.

"Günün tadını çıkar," diyorum Aspen'e. Gözlerini devirerek eve doğru yürümeye başlıyor.

Valentine bana dönüp baktığında gülümsemesi o kadar mizah dolu ki onu öpmek zorunda kalıyorum.

Başka seçeneğimiz yok.

Birkaç uzun adım atarak çantaları bırakıyorum ve onu belinden yakalıyorum. Onu sırt üstü yatırıp ağzını kendi ağzımla kapatıyorum.

Val içimde eridi. Hiç direnmiyor. Ve ben buna bayılıyorum.

Ağzı açılıyor ve dilimi onunkine doğru kaydırıyorum.

Tadına bayılıyorum.

Küçük bir inilti çıkarıyor ve bu beni bütün gece sikim içine gömülü halde uyumadığım için pişman ediyor.

Onu seviyorum.

Gözlerim yavaşça açıldı.

Onu seviyorum.

Sırtında olmayan elimi boğazına doğru kaydırıyorum.

Bu kadına bayılıyorum.

Onunla ilgili her şeyi. Her santimini.

Her kıvrımı.

Her gözyaşı ve her inilti. Onu seviyorum.

Soğuk bir şey enseme çarpıyor ve sıçrayarak doğruluyorum.

Arkama baktığımda King'in bir avuç kar daha topladığını görüyorum.

Val onu görür ve kız gibi bir çığlık atar, sonra da araca doğru atılır.

Geriye doğru arabaya doğru yürüyorum ve ikinci kartopu bana doğru uçtuğunda onu elimle havaya savuruyorum, sonra King'e orta parmağımı kaldırıyorum ve karımın yanındaki arka koltuğa tırmanıyorum.

Ama onu bir öpücük daha için kendime çekemeden telefonum çalmaya başladı. Ve cevap verdiğimde, planlar değişti.

Val'i Chicago'ya bıraktıktan sonra Kosta Rika'ya gideceğim. Çünkü Casey orada.

BÖLÜM 73

Val

DUDAKLARIM DOMINIC'IN VEDA ÖPÜCÜĞÜNDEN DOLAYI HALA KARINCALANIYOR.

merdivenlerden yatak odamıza doğru.

Tekrar gitmesinden nefret ediyorum. Ama en azından bundan sonraki bölümü gizlilik içinde yapabilirim.

Sadece nefes al.

Ayaklarım beni yatak odasından banyoya götürüyor.

Bunu yapacağıma çoktan karar verdim. Çünkü bilmem gerekiyor. Bu yüzden tereddüt etmedim. Doğruca lavabomun yanındaki dolaba yürüyorum ve onu açıp deri çantayı çıkarıyorum.

Fermuarı açıp ince kutuyu çıkarırken parmaklarım biraz titriyor.

Sadece bir an. Zamanın içinde bir an.

"Bunu yapabilirsin," diyorum, kendimi korkmadığıma ikna etmeye çalışarak.

Kutunun yanındaki talimatları okudum. Sonra üç kez daha okudum.

Daha önce hiç evde test yapmak zorunda kalmamıştım. Daha önce hiç hamilelik korkusu yaşamamıştım. Ama şimdi... Bunu daha önce yaptığımı hayal bile edemiyorum. Üniversiteye birlikte gittiğim, yirmili yaşlarının başında bu testleri yaptıran diğer züğürt kızlar gibi. Bu stresten nasıl kurtuldular bilmiyorum. En azından hayal edebileceğimden daha fazla maddi güvenceye sahibim. Ve aşık olduğumdan emin olduğum biriyle birlikteyim. Ve çocuğumuzun hayatına kesinlikle dahil olacak büyük bir ailesi var.

Ama tüm bunlara rağmen hala korkuyorum.

Bir aile kurmayı her şeyden çok istesem de bebek sahibi olmanın doğru bir seçim olup olmadığını bilmiyorum.

Daha çok erken.

Bu hayat çok tehlikeli.

İnsanlar kocamı öldürmeye çalışıyor. Gece gündüz güvenliğe ihtiyacımız var.

Ve yine de...

Kutuyu yırtıp açıyorum ve içindeki iki mühürlü testten birini çıkarıyorum.

Kutuyu bir kez daha o k u d u k t a n sonra yere bırakıyorum ve test çubuğunun etrafındaki ambalajı yırtarak açıyorum.

Tıpkı televizyondaki gibi görünüyor. Tam olarak kutunun üzerindeki resim gibi.

"Çubuğun üzerine beş saniye işeyin. Çubuğu tezgahın üzerine koy. Bekle."

Yanlışlıkla elime işeyebileceğimden endişelenerek pantolonumu yukarı çekmekle uğraşmak istemediğime karar veriyorum ve pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarıyorum. Sonra üzerimde tişörtümden başka bir şey olmadan küçük tuvalet odasına yürüyorum ve kapıyı açık bırakıyorum.

İndikten sonra bilerek tuvalete gitmedim ve şimdi gerçekten işemem gerekiyor, bu yüzden korkuyor olsam da bacaklarımı genişçe açarak oturuyorum ve hemen gitmeye başlıyorum.

Ve çubuğa işiyorum.

Beş saniye sonsuzluk gibi geliyor. Ama bir kez başladıktan sonra duramıyorum, bu yüzden şimdi burada oturuyorum, bitirirken önümde işenmiş testi tutuyorum.

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Tek elimle tuvalet kağıdını karıştırırken ve sonra lavaboya doğru çıplak kıçla yürürken bu mantrayı kendime tekrarlıyorum.

Yanlışlıkla çarpmamak için testi tezgahın kenarından uzağa koymaya dikkat ediyorum, sonra ellerimi yıkıyorum. İki kez. Sonra telefonumun alarmını test kutusuna göre doğru süreye ayarlıyorum ve dolaba gidiyorum.

Rahat kıyafetlerimi giyip -eşofman altı ve Dom'un Yale sweatshirt'ü- yatak odasına giriyorum.

Bunlar yaşadığım en uzun dakikalar. Ama orada öylece durup testi izleyemem. Beklemek zorundayım.

Tam dönüyorum, diğer tarafa doğru ilerlemeye hazırım ki gözüm güneşte parlayan bir şeye takılıyor.

Bu...?

Odanın köşesindeki sandalyeye doğru ilerlerken nefesim kesiliyor. Çünkü koltuğun üzerinde kase oturuyor. Benim kasem. Noel pazarından aldığım kase.

Ellerimin arasına aldığımda yutmak için iki deneme yapmam gerekiyor.

Parmak ucumla parlak boyalı kâsenin üst dudağını çiziyor, yavaşça döndürüyor ve mükemmel pürüzsüzlükteki yüzeyi baştan sona hissediyorum.

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Düştüğümde kırdığım parçanın içi dolduruldu. Yüzlerce küçük elmasla. Berrak ve pürüzsüz bir şeyle mühürlendi. Gözlerini kapattığında nerede olduğunu bile anlayamıyorsun.

Kaseyi göğsüme bastırdım.

Dominic benim için tamir

etti.

Bozuk olanı düzeltti ve daha iyi hale getirdi.

Bu adama çok aşığım.

Telefonumun zamanlayıcısı kapandığında, kaseyi bulduğum yere geri koyuyorum ve yavaşça banyoya geri dönüyorum.

Tezgâhtan iki adım uzakta durarak avuçlarımı yanaklarıma bastırıyorum.

Midem bulanıyor.

Kalbim güm güm

atıyor.

Ve artık hangi cevabı umduğumu bile bilmiyorum.

Bunu yapabilirim.

Her şeyi yapabilirim.

Yaklaşıp teste bakıyorum.

BÖLÜM 74

Dom

Ben: İndi. Akşam yemeği sipariş ettiğinden emin ol. Ve hiçbir şey için ayrılma. Angel: Gitmeyeceğim.

Angel: Yani gitmeyeceğim. Angel: Akşam yemeği sipariş edeceğim.

Angel: Yaptım bile. Angel: Gelebildiğine sevindim.

Angel: Lütfen güvende olun.

KENDI KENDIME GÜLÜMSÜYORUM.

Ben: Asla değişme, Valentine.

Günaydın, Shorty. Bugün pek iyi hizmet veremeyeceğim. Saklaman için başka bir numara göndereceğim. Uydu.

Ben: *yeni irtibat numarası gönderir*

Ben: Telefonumu ara sıra kontrol edebileceğim, ancak acil bir şeye ihtiyacınız olursa bu numarayı arayın.

Angel: Tamam. İş yerim yılbaşına kadar kapalı, o yüzden burada paket yemek yiyip televizyon izleyeceğim. Benim için endişelenme.

Ben: Eğer uzanıp sana dokunamazsam, senin için endişelenirim.

Bana iyi bir şey söyle.

Angel: Bu sabah alışveriş yaptım ve Noel kurabiyeleri pişiriyordum.

TELEFONUMA GÜLÜMSERKEN ACI DOLU BIR ÇIĞLIK HAVAYI YIRTIYOR.

Sanırım bunun kanıtına ihtiyacım var.

Angel: *Kirli karıştırma kaplarıyla dolu lavabonun

fotoğrafını gönderir* Ben: Resimde senin güzel yüzünü

görmek istiyorum, Angel.

Angel: *saçlarını topuz yapmış ve yanağında biraz unla selfie gönderir*

Fotoğrafı telefonuma kaydediyorum, sonra da arka plan resmi olarak kaydediyorum.

Ben: Kurabiyeni yemek için sabırsızlanıyorum.

Angel: Gözlerimi ne kadar sert devirdiğimi bilmeni istiyorum.

SIRT ÜSTÜ DÖNDÜM VE INLEDIM. BURANIN YATAĞI BOK GIBI.

Telefonuma uzanırken, gelen bir mesajla vızıldıyor.

Angel: Seni özledim.

Kalbime bir sıcaklık doluyor ve telefonu göğsüme yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Eve gidip bu işi bitirmeye hazırım.

Ben de seni özledim.

Mutlu Noeller.

Yarın sabah evde olacağım. Noel gününü bir daha asla yalnız geçirmeyeceksin.

Angel, biraz geç kalıyoruz. Seni alması için bir araba gönderiyorum, böylece benimle havaalanında buluşabilirsin. Evden yaklaşık bir saat uzaklıkta, ama annemin evine gitmek için şehrin doğru tarafında olacağız.

PARMAKLARIM KOLÇAĞA VURUYOR.

Ailemizin Noel'i için anneme gitmek istemiyorum. Doğruca eve gidip kendimi karımın içine gömmek istiyorum.

Ama bu tatil onun için hep kötü geçti ve bunu değiştirmem gerekiyor.

Babası ölmeden önceki çocukluğundan hiç bahsetmedi. Ama bana annesi hakkında anlattığı her şeye dayanarak, onun küçük Valentine'a Noel Baba'yı oynama konusunda çok iyi bir iş çıkardığını düşünemiyorum.

Sevgilim.

Hayatında gördüğü en büyük Sevgililer Günü partisini vereceğim.

Ve o zamana kadar hamile kalmazsa, onu öyle bir dolduracağım ki ikizleri olacak.

Angel: Kimler orada olacak?

Angel: Annen için sadece bir hediyem var.

Angel: Ve paketlenmemiş çünkü senin aptal bekar kıçının paket kağıdı yok.

Angel: Hoşuna gidip gitmeyeceğini bile bilmiyorum.

İsim takmasına sırıtıyorum.

Ben: Valentine.

Sadece bizi istiyor. Hediyeyi evde bırak. Angel: Elim

boş gelemem.

Ben: Onu çağıracağız. Şimdi git giyin. İndiğimde beni öpmek için hazır olmanı istiyorum.

BÖLÜM 75

Val

PARMAKLARIMI ORTA KONSOLA VURUYORUM.

Dominic'in on dakika önce inmesi gerekiyordu ama bu kar onu yavaşlatıyor. Ve cipin arkası uçak hangarının arkasına gelecek şekilde park ettiğim bu noktadan hiçbir şey göremiyorum.

Aracın dışında duran ve yanlarında görünür kılıfları olan iki adam dışında.

İkisi de beni buraya bıraktı ama park ettikten sonra inip yolcu koltuğuna geçmemi söylediler. Görünüşe göre Dom bizi annesinin evine götürecek. Sanırım bu adamların da birlikte olmak istedikleri aileleri var.

Büyük boy kırmızı flanel düğmeli bluzumun kenarlarıyla oynuyorum. Bu benim Noel kıyafetim.

Süslü bir şey değil ama geçen yıl yemek almak için evden çıkarken giymiştim, bu yıl da giymek ve içini güzel anılarla doldurmak istiyorum.

Bu çok aptalca.

Onlar sadece kıyafet.

Ama açık renk kot pantolonuma bakınca, giydiğim her parçayı tekrar gözden geçiriyorum.

Dom o uçaktan tamamen siyah bir takım elbiseyle inecek. Ben de onun yanında kot pantolonum, deri botlarım, siyah boğazlı kazağım ve büyük boy, düğmesiz flanel gömleğimle taşralı bir hödük gibi görüneceğim. Yüzüğüm ve bileziğim vücudumdaki tek pahalı şeyler.

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça nefes alıyorum.

Dün gece, dolabımızdaki henüz açmadığım kutuları karıştırıyordum ve ilk görüşmemden sonra sakladığım takım elbise ceketimle karşılaştım

Dom. Artık bir bebek gibi kundaklanmıyordu ve çok uzun zaman geçti, bu yüzden artık onun gibi kokmuyordu, ama yine de yatağa getirdim ve bir güvenlik battaniyesi gibi onunla uyudum.

Onu özlüyorum.

Dominic'i hayal ediyorum.

Süslü kıyafetleri değil. Gözdağı veren aurası değil.

Sadece onu hayal ediyorum. O adamı. Kocamı.

Avucumun altında yumuşacık hissettiren kısa saçları.

İstediğimden fazlasını ama tam da ihtiyacım olanı gören parlak mavi gözleri.

Güçlü vücudu çok fazla zarar verebilecek kapasitedeydi ama bana zarar vermek konusunda çok isteksizdi.

Onu hayal ediyorum.

Ve birlikte geleceğimizi.

Bir gün sahip olabileceğimiz aile.

Onu yanımda hayal ediyorum. Bundan

yıllar sonra. Bizi hayal ediyorum. Ve

gülümsüyorum.

Çünkü o benim istediğim gelecek. Ve ihtiyacım olan gelecek.

Dominic gittiğinden beri aradığım sakinliği yakalayarak gözlerimi açıyorum.

Ve onu görüyorum.

Bana doğru yürüyor, kalın kar taneleri bakışlarının yoğunluğunu yumuşatıyor.

Ve bir anda vücudum yanmaya başladı.

Dom adamları kovmak için bir şeyler söylüyor ve onlar da uzaklaşıyor ama kapıma doğru gelirken gözlerim ondan ayrılmıyor.

Çekerek açtı. Ama beni dışarı çekmiyor. Emniyet kemerimi bile çözmedi. Sadece araca tırmanıyor. Onun cüssesi için yeterli yer yoktu, ama yine de tıkıştırdı. Vücudumu kendi vücuduyla kapladı. Bir eliyle boynumu kavradı. Diğer eliyle kalçamı kavradı. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Bacaklarından biri hâlâ arabanın dışında, ama sanki her yerime dokunuyor gibi hissediyorum. Sanki içimdeymiş gibi hissediyorum.

Ve sonra dili orada, giriş istiyor ve ben onu içeri alıyorum. Onu

emiyorum ve daha fazlası için inliyorum.

Bacağıma doğru sallanıyor ve sert uzunluğunun daha fazlası için zorlandığını hissedebiliyorum.

"Dominic," diye nefes nefese kaldım.

"Angel." Beni tekrar öpüyor. "Sevgilim." Bir öpücük daha. "Karım."

Dudaklarım onunkilere gülümsüyor. "Eve hoş geldin, kocacığım."

O da gülümsüyor. "Mutlu Noeller."

"Öyle hissetmeye başladım." Bacağımı kaydırıyorum.

Dom inliyor ve geri çekiliyor. "Seni arka koltukta becermekten başka bir şey istemiyorum. Ama kendime bir aile tatili yapacağımıza söz verdim."

Sözleri beni tam göğsümün ortasından vurdu. "Bu hoşuma giderdi."

Tekrar dışarı çıkmadan önce uzun bir nefes için alnını benimkine bastırıyor.

"Pekâlâ. O zaman gidip ailece bir tatil yapalım." Ses tonu tuzlu ve kapıyı çarpıp kaputun etrafında döndüğünde gülmeme engel olamıyorum.

Motor bunca zamandır çalışıyor, ısıyı koruyor. Dom emniyet kemerini bağladıktan sonra arabayı vitese taktı ve küçük havaalanından uzaklaştık.

"Burası Colorado'ya gittiğimizde kullandığımız havaalanı değil." Ana kapılardan sessiz caddeye döndüğümüzde bariz olan şeyi işaret ediyorum.

"Konumlarımızı rastgele tutuyoruz, aynı havaalanını iki kez üst üste kullanmıyoruz. Ama bu sadece bir önlem. Tüm uçuşlarım ve uçaklarım benimle hiçbir ilgisi olmayan gerçek isimlerle kayıtlı."

Hemen önümüzde bizimkine benzeyen karartılmış bir SUV ve onların yaklaşık yüz metre ilerisinde tamamen siyah bir çift araba var.

"Bu adamlar da mı annene gidiyor?" Ön camı işaret ettim. "Sadece biz gideceğiz sanıyordum?"

Havaalanı sağ tarafımızda, benim tarafımda uzanıyor. Dom'un tarafında ise bir tür sanayi kompleksi var. Tatil nedeniyle boş görünen büyük, alçak binalar. Havaalanındaki tek insanlar biz olmalıyız çünkü yollar bomboş.

"Bizimle oraya kadar gelecekler, sonra da ayrılacaklar."

Birinin bizi gezdirmesine o kadar alıştım ki Dominic'le bir araçta yalnız olmak garip geliyor. Ve yanımda ekstra güvenlik olmamasının beni biraz gergin hissettirmesinden nefret ediyorum. Görünüşe göre şoförlü, korumalı yaşam tarzına fazla alışmışım.

İki arabanın fren lambaları, bir dur işaretine yaklaşırken karda yanıyor.

Durmalarına neredeyse kıs kıs gülecektim. Etrafta kimse yokken sokak tabelaları için duran bir grup kanun kaçağı gangster.

Gülümsememi gizlemek için penceremden dışarı bakıyorum.

Zemin bir hendeğe doğru yaklaşık on metre alçalıyor ve yolun altından geçen büyük bir menfezin üst kıvrımını görebiliyorum.

Birden aklıma çocukluğum geldi; bir parkın yanındaki küçük bir parka girmiştim ve bir kurbağa ayağıma atlamıştı.

Ödümü kopardı ama eğlenceli bir anı. Mutlu bir anı.

Onlardan daha çok istiyorum.

Kendimi Dominic'le konuşmaya hazırlayarak ve cesur olmamı söyleyerek kocama dönüyorum.

Ve dünyamız patlar.

BÖLÜM 76

Dom

HER ŞEY YUVARLANIYOR.

Baş aşağı. Sağ taraf yukarı. Baş aşağı.

Çıtırdayan cam ve bükülen metal sesi sessiz. Çok sessiz. Yolun altında meydana gelen patlamaya kıyasla daha sessiz.

Araç durdu, yolcu tarafı başladığımız yerden bir düzine metre ötede yere çarptı.

Ben beklemem.

Yara var mı diye bakma.

Sol elimle sürücü kapımın üzerindeki kolu kavrıyorum ve sağ elimle emniyet kemerimi çözerken Val'in üzerine düşmemek için dizimi orta konsola dayıyorum.

"Valentine!" Bağırıyorum.

Sesim küçük alanda yankılanıyor ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpmak zorunda kalıyorum.

Kapısına yaslanmış, drenaj hendeğinin çamurlu zemini penceresine dayanmış.

Kolu tutarak, bacaklarımı serbest bırakıyorum ve kapı çerçevesinin üzerinde durana kadar aşağı uzanıyorum, sırtım ön cama dönük, karımı koruyorum.

"Val!" Daha yüksek sesle bağırıyorum, sesime
panik karışıyor. Ve sonra hareket etti.

Elini kaldırdı.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor ama ben
duyuyorum. O iyi değil.

Sadece, bunu doğru yapmak için zaman yok.

"Hadi, Angel." Yan yatmış bir aracın içinde manevra yapmak zor, ama çömelip onun hayatını kurtaran kemeri çözmeyi başardım. "Gitmeliyiz."

Otomatik silah sesleri başladığında ellerim omuzlarına ulaşıyor.

SUV'umuzun alt tarafına çarpan ağır metalin sesi havayı dolduruyor.

Valentine ayağa fırlıyor ve o koltukların arasından arkaya doğru tırmanırken ben de onun üzerine çömeliyorum.

Bir mermi ön cama isabet etti. Ardından bir düzine daha.

Biz yoldan çıkmadan önce öndeki aracın patlamada tamamen mahvolduğunu görecek kadar zamanım vardı. Oyun dışı kaldılar. Ve diğer iki arabanın ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ve eğer bilmiyorsanız, dışarıda olduklarını varsaymak
zorundasınız. Yani sadece ben varım.

Sadece ben ve lanet karım.

Enkazın içinden geçip ikinci sıradaki koltuklara tırmanmasına yardım ederken ellerimi Valentine'ın üzerinde tutuyorum.

Ön cam arkamızda örümcek ağı gibi.

Kurşun geçirmez cam sadece çok fazla mermi için iyidir.

Sizi zor durumlardan kurtarmak içindir, zor durumların ortasına düşmek için değil.

Daha fazla silah sesi.

Yarım kalp atışını dinliyorum. Otomatik değil, ama farklı bir kalibre.

Adamlarım.

Karşılık ateşi düşmanı bulunduğumuz yerin ön tarafında tutacaktır. "Tam
burası." Valentine'ı arka tarafın arasındaki köşeye itiyorum.
arka koltuk ve yolcu tarafındaki yere dayalı duvar.

Sırtını koltuğa dayayarak oturur.

Önünde diz çöküyorum. "Burada kalmanı istiyorum." Gözleri vahşi. Gözyaşlarıyla dolu. "Bana burada kalacağını söyle."

Bana yalvarırken bile başını sallıyor, "Gitme."

Yüzünü kavrıyorum ve onu öpüyorum. Sertçe.

"Kardeşini ara ve sakın kıpırdama." Telefonumu eline tutuşturuyorum ve dar alanımızın karşı duvarında dikey duran arabanın zeminine doğru ilerliyorum.

Tuzak kapısı biraz eğilmiş ama onu yırtıp silahlarımı ortaya çıkarıyorum.

Kılıfımdaki silah birden fazla savaşçıya karşı işe yaramaz. Ama bu bize bir şans verir.

BÖLÜM 77

Val

DOMINIC ZEMINDEKI GIZLI KUYUDAN UZUN SIYAH BIR SILAH ÇIKARIR, ardından bir tüfek ve birkaç şarjör.

Bir yığın silah ve cephane hazır, arka kapıyı tekmeleyerek açıyor, büyük kapağın kenarı yere sürtünüyor.

Ona durması için bağırmak istiyorum. Geri dönmesi için.

Ama sonra açıklıktan dışarıya doğru sürünüyor. Kurşunların olduğu yere.

İç kısmın hemen ötesinde çömelmiş, alçakta duruyor, başını eğmiş.

Gözleri benimkilere kayıyor, sonra görüş alanımın dışına, devrilmiş cipin arka köşesine doğru ilerliyor.

Ve serbest bırakıyor. Namlusundan çıkan mermilerin sesi neredeyse sağır edici.

Onu kaybedemem.

Parmaklarım telefonu karıştırıyor. Ne zaman ağlamaya başladığımı bile hatırlamıyorum ama yüz tanımamla açılan ekrana bakarken görüşüm bulanıklaşıyor.

Telefon simgesine tıklamadan önce iki kez denemem gerekiyor.

KV'yi bulmak için K harfine üç kez basmam gerekiyor.

Dominic yeni bir şarjör almak için açık olan arka tarafa uzanıyor. Dom tekrar ateş açarken King'in ismine basıyorum.

Aynı anda dışarıda başka bir yerden yeni bir silah sesi duyuyorum. Ve içinde oturduğum araç da onunla birlikte sallanıyor.

Telefonu sertçe kulağıma bastırıyorum ve diğer elimle diğer kulağımı kapatıyorum.

"Neler oluyor?" King'in sesi kulak zarımda titreşiyor; cevabını duymadım.

"K-King."

"Val!" Sesi hiç duymadığım kadar irkilmişti. "Yardıma

ihtiyacımız var," diye bağırıyorum. "Lütfen yardım edin."

"Val, neredesin?"

Etrafıma bakındım. "Bilmiyorum. Bir havaalanı." Nefeslerim kısalıyor. "Bilmiyorum."

"Her şey yoluna girecek. Val, her şey yoluna girecek." King'in sesi iyi gelmiyor. "Şu anda telefonunu takip ediyorum. Beni Dom'un telefonundan aradın ama senin telefonun da orada mı?"

Başımı sallıyorum çünkü doğru kelimeleri bulamıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor Dom ve açık arka kapıdan arabaya geri dönüyor. "Gitmemiz gerek." Kalan şarjörleri alıp ceplerine yerleştiriyor. "Bunu benim için taşıyabilir misin, Shorty?"

Tüfeği uzatıyor, ben de alıyorum ve King'in hâlâ bağlı olduğu telefonu cebime atıyorum.

"Tam arkamda kal." Dom yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve boynumu sıkıca kavrıyor, sahipleniyor. "Seni seviyorum. Tam arkamda kal."

Bana şimdi mi söylüyor?!

Bir hıçkırık cevabımı boğazıma hapsediyor.

Ben de seni seviyorum.

Bağırmak istiyorum. Ama zor nefes alıyorum.

Dom beni bıraktı ve sürünerek açıklıktan geri döndü.

Parlak kırmızı bir hedef olmak istemediğim için fanilamı çabucak çıkarıyorum ve elimde tüfekle Dom'un peşinden sürünerek gidiyorum.

Gürültü burada daha da yüksek.

Dom çömelmiş halde kalıyor ve ben de onun arkasında, tam arkasında, cipimizin tavanında hareket ederken kalıyorum.

Bizi yarı çökmüş menfeze doğru yönlendiriyor olmalı.

Gidebileceğimiz tek yer orası.

BÖLÜM 78

Dom

EĞER O BETON TÜNELLERE ULAŞAMAZSAK, ÖLECEĞIZ.

Ve Valentine ölmüyor.

Bugün değil. Bugün değil.

Namluyu kaldırarak, üzerimizdeki yolun kenarını açık tutarak bir el daha ateş ediyorum.

Alçak bir yerimiz var.

Cephanemiz sınırlı. Daha

az insanımız var.

Biz-

Başımı Valentine'a çevirip, menfezin diğer ucunun patlamaya kapalı olduğunu umarak otuz metrelik mesafeyi koşarak gideceğimizi söylüyorum. Ama gördüğüm Valentine değildi. Arkamızdaki aracın arkasından dolanan adamı görüyorum.

Kolum ona dolanıyor ve bizi döndürüyorum.

Val'in gözleri bana doğru açılıyor ama o yoldan

çekiliyor. Ve kurşunu yiyen benim bedenim.

Sırtımı yırttığını hissediyorum. Kemiğime çarparak durduğunda kaburgalarımın çatladığını hissediyorum. Val'in tam yüksekliğinde.

Bu orospu çocuğu az önce karımı kafasından vurarak öldürmeye çalıştı.

Val'i yere itiyorum ve tekrar dönerek beni vuran adamın üzerine atılıyorum.

Bir kurşun daha bana isabet etti. Göğsümde bir yere. Gücüm üzerindeki anlık etkisini hissediyorum. Ve acıtıyor.

Ama olması gerektiği kadar değil.

Şarjörüm boşalana ve adamın göğsünde buğudan başka bir şey kalmayana kadar tetiğe basılı tutuyorum.

Sendeliyorum.

Çok yüksekte duruyorum.

Tekrar çömelmeye çalışıyorum, başımı yolun görüş alanından çıkarıyorum. Ama kaslarım doğru tepki vermiyor ve vücudum çöküyor. Önce dizlerime, sonra da kalçama.

Bir çığlık var.

Val?

Onu görmek için dönmeye çalışıyorum ama arkamdaki aracın tavanına yaslanıp yığılıyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Val önümde.

Ağlıyordu.

Odaklanmam lazım.

Kanamayı durdurmak için ellerini bana bastırmaya çalışıyor.

Bileklerini tuttum. "Valentine." Sesim berbat, kulağa kötü geliyor ama devam ediyorum. "Bana bak."

Gözleri çok güzel.

Hayat dolu.

"Angel. Yaşaman gerek."

Başını sallar. "Vazgeçemezsin."

Ellerini göğsümün ortasında tutuyorum.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

Bu hiç iyi değil.

"Özür dilerim."

Val hıçkırıklara boğuldu. "Hiç özür dilemiyorsun."

O başıma gelen en iyi şey.

Omurgamda bir soğukluk oluşmaya başlıyor, sırtımdaki yanan kurşun yarası uyuşuyor.

Zamanımın geleceğini
biliyordum. Ama bu kadar
erken değil.

Bu kadar erken olmasını istememiştim.

"Özür dilerim, Angel. Seni aldığım için değil. Asla bunun için değil." Göz kırpışım yavaş. "Seni terk ettiğim için."

Şimdi bana karşı. Kucağımda. Olabildiğince yaklaşıyor. "Beni bırakamazsın! Söz vermiştin!"

"Biliyorum anne." Gözlerim kapanmaya başladı. Kapanmalarını istemiyorum. Ama artık onları açık tutamıyorum. "Biliyorum. Özür dilerim."

BÖLÜM 79

Val

"DOMINIC!" ELLERI BENIMKILERI BIRAKTI VE YANLARINA DÜŞTÜ. "SEN üzgün olamazsın," diye ağlıyorum. "Gidemezsin!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Benimle kalmalısın." Bir elimi onun kanayan göğsüne, bir elimi de karnıma bastırıyorum. "Bizimle kalmalısın!"

Dom'un göğsünden parmaklarımın arasına daha fazla kan sızarken başı yana yatıyor.

Ve kayıp zihnimi parçalıyor.

O gitmedi.

O gidemez.

Bugün olmaz.

O kadar gün varken bugün ölemez.

Yolun yukarısında, arabaları son gördüğüm yerde yeni bir silah sesi patladı.

Ön cebime uzanıp mavi harfli siyah mendili çıkarıyorum ve avucumla onun vücudu arasına koyuyorum. Bunu bugün neden aldığımı bilmiyorum. Sadece yanımda olsun istedim.

Bir hıçkırık daha serbest kalır.

Buraya kadar geldik.

Mendili ona daha sert bastırıyorum.

Ve bunu başaramayacak. Bir mucize
olmazsa, başaramayacak. Hiçbirimiz
başaramayacağız.

Cebim titriyor.

Hâlâ neredeyse Dom'un kucağındayım ama uzanıp onu çıkarıyorum. King'in adı ekranda.

Telefonu kapatıp geri aramış olmalı.

Telefona cevap veriyorum ama ağlamamı durduramıyorum.

King bana "Dokuz dakika" dedi. "Val, adamlarım dokuz dakika içinde orada olacak."

Yolun yukarısındaki silah sesleri yavaşladı, bir taraf diğerini alt etti. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Benim tarafımın kazanmadığını biliyorum.

"Dokuz dakika bile dayanamayız." Korkunç gerçeği itiraf ediyorum. "Koşabilir misin?"

King'in kararlı sesine odaklanıyorum ve omzumun üzerinden ıssız havaalanına b a k ı y o r u m . "Hayır. Gidecek hiçbir yer yok."

Ve Dominic'i bırakamam.

Kalbi hala atarken olmaz.

Durduktan sonra da olmaz.

"Silahınız var mı?"

Yanımdaki silaha baktım. "Bir tüfek var." "Kullan onu," diye emrediyor King.

King bana iki yaz önce nasıl ateş edileceğini öğretti. İyiydim ama hiç pratik yapmadım.

"Çok uzun zaman oldu," diye boğuluyorum.

"Ne yaptığını biliyorsun Val. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun."

"Yapabilir miyim bilmiyorum!"

"Yapmak zorundasın!" Bu sefer bağırıyor.

Ve onun haklı olduğunu biliyorum. Bu benim tek şansım. Tek şansımız. Boştaki elimle silaha uzanıyorum. "Eğer başaramazsam..."

"Val."

"Eğer başaramazsam." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Sadece birinin bilmesini istiyorum-"

Ama söyleyemem.

Kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorum.

Çünkü ben başaramazsam, onlar da başaramayacak.

"Val," diyor King, bana odaklanarak. "Şu anda hareket eden her şeye nişan alacaksın."

"Tamam." Sesim çatlıyor. "Tamam. Şimdi telefonu bırakıyorum. Teşekkürler, Kral."

"Bana sonra teşekkür edersin. Şimdi git ve sana ateş etmeye cüret eden piçleri öldür. Sen İttifak'sın Val. Onlara nedenini göster."

Telefonu Dominic'in kalçasının yanına yere bıraktım ve cipin ön tarafına doğru ilerledim.

Gözlerim bir nefes için kapanıyor.

Eğil.

Ciğerlerimi dolduruyorum.

Ellerim tüfeği kaldırıyor ve dipçiği omzuma dayıyorum.

Mermi yatağında bir mermi olduğunu görecek kadar sürgüyü geri çekiyorum.

Onlar ya da biz.

Ya onlar ya da biz.

Aracın ön tarafına doğru dönüyorum.

Bir adam sokağın tepesine tırmanıyor, figürü kabarık kar yağışı ile siluet haline geliyor.

Tetiği çekiyorum.

Yüzü kayboldu. *Ya*

onlar ya da biz.

Sağ tarafımdaki hareket namlumu

çekiyor. Nefes veriyorum ve tekrar

sıkıyorum. İki kez.

Göğsünden kan fışkırıyor.

Bir kafa daha.

Bir kurşun daha. Bir

adam daha öldü.

Aracın arkasına geçiyorum ve Dominic'i ve ölü kötü adamı geçip arka kapılara gelene kadar alçakta kalıyorum.

Üstümde bir çift adam beliriyor ama dikkatleri cipin ön tarafında.

Nerede olduğumu.

Tetiği çekiyorum.

İlk adam düşer. Boynunun yarısı gitmiş.

İkinci adam düşüyor ama ben bir el daha ateş etmeden önce

değil. Geri koşuyorum, durup Dominic'i kontrol etmeye

cesaret edemiyorum. *Yaşıyor.*

Hayatta olmalı.

Başımı aracın önünden çeviriyorum ve iki adamı çok geç görüyorum.

Bir yaylım ateşi başladı ve geri çekildim, ancak bir mermi silahımın namlusuna isabet etmeden önce değil, onu yana doğru salladı ve tutuşumdan çıkardı.

Yere düşüyor, ön tamponu geçiyor. Ulaşamayacağım bir
yere. Tutunduğum son umut kırıntısı da yıpranıyor.
Tüfeğe ulaşamıyorum.
Çırpınarak Dominic'e doğru süründüm.
Bir dakika oldu. Belki iki. Dokuz değil.
King'in adamları zamanında gelemeyecek.
Ellerimi ceplerine sokarken yakışıklı kocama "Dayan biraz," diye fısıldıyorum. "Sadece dayan, tamam mı?"
Bulabildiğim tek şarjörün tüfek için olması ve silahının cephanesinin bitmiş olması dışında.
Dom'un sırtına uzandım ve kılıfına sokulmuş tabancayı buldum.
Saldırı tüfekleriyle bize doğru gelen adamlara karşı kazanmaz.
Ama bize birkaç saniye daha kazandırabilir.
Birlikte birkaç saniye daha.
Uzanıp silahın namlusunu aracın üst kısmına dayadım ve tetiğe bastım.
Aralarını açıyorum, her atış arasında silahı biraz eğiyorum. Ateşe karşılık verirken bile kafalarını aşağıda tutmaya yetecek kadar.
Ama sonra silahım boşaldı. Ve
tüm silah sesleri kesildi.
Çünkü ben
yokum.
Ve bunu
biliyorlar.
Dizlerimin üzerine çöküyorum.
Bizi hayal kırıklığına uğrattım.
Yağan kar aniden yoğunlaşır ve sessizlik örtüsü bunaltıcıdır.
Dominic'in yanına gidiyorum.
Kucağına oturmak, ona sarılmak ve her şeye sırtımı dönmek istiyorum. Ama bunu ona yapamam.
Bununla
yüzleşeceğim.
Beni koruduğu için ölüyor. Şimdi benim
sıram.
Cebinden son parçayı alıp parmaklarımı ağır metalin içinden geçiriyorum.
Sağ elimi yumruk yapıp kocamın yanına diz çöküyorum ve sol avucumu göğsündeki deliğe bastırıyorum. Ve bekliyorum.

Gördüğüm üç şey var.

Alçalan güneş kar yağışının arasından parıldıyor.

Dominic'in kanı ellerimde.

Karda yatan boş tüfek.

Duyduğum üç şey var.

Kulaklarım çınlıyor.

King'in telefondan bağıran sesi, yerde bir yerde. Yaklaşan ayak sesleri.

Üç vücut parçası.

Kalbim göğsümde çatırdıyor.

Bebeğim, karnımda yeni yeni şekilleniyor.

Ve ruhum, varlığımın merkezinde, kaybettiğimiz mutluluk şansımız için feryat ediyor.

"Ben de üzgünüm Dominic," diye fısıldadım. "Bizi kurtaramadığım için çok üzgünüm." Yana doğru eğilip yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ve seni ne kadar sevdiğimi hiç söylemediğim için de üzgünüm."

Bir adam kurşunlarla delik deşik olmuş aracın ön tarafına yaklaşıyor.

Ve doğruluyorum, hâlâ Dominic'e dokunuyorum, hâlâ muştayı tutuyorum.

Silahının namlusunu kaldırırken adamın ağzı yana doğru çekiliyor.

Hayatlarımız sona ermek üzere ve o bunun eğlenceli olduğunu düşünüyor.

Dom'a yaslanıyorum.

Birlikte.

Ve sonra etrafımda kaos patlak verdi.

Öncekinden daha fazla silah sesi.

Ses sağır edici.

Bir sürü silah aynı anda boşaltılıyor.

Önümdeki adam yok oluyor, vücudu gözlerimin önünde parçalanıyor.

Gürültü çok yüksek.

İnanılmaz derecede gürültülü.

Destekliyorum.

Acıyı bekliyorum.

Ama bana hiçbir şey çarpmadı. Dom'a hiçbir şey vurmuyor.

Silah seslerinin nereden geldiğini görmek için başımı çeviriyorum. Ve onu gördüm.

Onları görüyorum.

Bir sıra insan. Karın içinden omuz omuza yürüyen, silahlarını başımın üzerine doğrultmuş bir sıra insan.

Yürümeye devam ediyorlar.

Yürümeye ve ateş etmeye devam edin. Ve nereden geldiklerini bilmiyorum.

Tamamen beyaz taktik giysileriyle sahada belirdiler. Ve...

Kar kıyafetlerinin formunu fark ettim. Kıvrımlara

dikkat edin. Onlar kadın.

Ağzım açık kaldı.

Bize saldıran insanların üzerine cehennemi yağdıran yirmi kadar lanet kadın var.

Belki daha fazla.

Kalın örme yüz maskeleri yüz hatlarını gizliyor. Ama onlar kadın.

Öyle olduklarını biliyorum.

Yaklaşmaya devam

ediyorlar. Ve ateş etmeye

devam ediyorlar.

Hareket ettikçe yeniden dolduruyorlar.

Birinin onlara ateş edip etmediğini bile anlayamıyorum.

Sıra, maskelerinin arasından gözlerini görebileceğim kadar yaklaşana kadar ilerliyor. Sonra sıra ayrılıyor ve bana hiç bakmadan bizim ve devrilen aracımızın etrafından dolaşıyorlar.

Ama sonra bir kişi sırayı bozdu. Ve bana doğru ilerlediler. Bize doğru. Silahlarını yere doğru indirdiler.

Titreyen yumruğum düştü.

Önümde durduklarında, kişi yüz maskesini çıkarıyor.

Ve bu bir kadın değil. Diğerlerine kıyasla ne kadar iri yapılı olduğunu fark edemeyecek kadar dehşete kapılmıştım.

Koyu renk gözleri nazik ve sakin, bu yüzden başını Dom'a doğru eğdiğinde başımı sallıyorum ve o da kocamın uzanmış bacaklarının diğer tarafına çömeliyor.

Adam ceketinin cebinden şeffaf bir çanta çıkarıyor ve ben bunun ilk yardım malzemelerinden oluşan bir koleksiyon olduğunu anlıyorum.

Dominic'in yanında duruyorum, adama yer açarken elimi yerinde tutuyorum.

"Bir bakayım." Adam sonunda sessizliği bozuyor ve ben de elimi Dom'un göğsünden çekiyorum. Yaraya bastırmayı bırakmakta tereddüt ediyorum ama yardım almamakta daha çok tereddüt ediyorum.

Yabancı öne doğru uzanıp Dominic'in gömleğini yırtarak açıyor ve çantanın içindekileri Dominic'in kucağına atıyor.

Eğilmiş, bir paketi yırtıp açarken adamın uzun saçları olduğunu fark ediyorum. Topuz yapılmış, altın sarısı saç telleri beyaz ceketinin yakası tarafından kısmen örtülmüş.

"Kimsin sen?" Fısıldıyorum.

Adam kafasını kaldırmıyor. "Sonra görüşürüz."

Bir yerden boğuk bir şekilde ismimin geldiğini duyuyorum ve silah seslerinin kesildiğini fark ediyorum, böylece King'in Dom'un telefonundan tekrar bağırdığını duyabiliyorum.

Etrafıma bakındığımda onu yanımda, yerde buluyorum. Son bir atış havayı delip geçiyor.

Tamam, şimdi *bitti.*

Adam Dom'un kurşun yarasının üzerine küçük bir bez s i l i y o r ve ardından bir tür gazlı bezle sarıyor.

Kurşun deliğine *doğru* bastırmasını bekliyorum ama sonra kurşun deliğine sıkıştırmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?!" Yarı çığlık atıyorum.

"Bu iş böyle yapılır." Bana açıklamak için zaman ayırmıyor. Ve ona güvenmek zorundayım.

Başka ne seçeneğim var ki?

Gazlı bezin bir kısmını daha deliğe sokar, sonra geri kalanını da sarar ve yaranın üzerine bastırır.

"Burada tut."

Dediğini yapıyorum ve iki elimle bastırıyorum. Büyük boy pirinç muştalar hâlâ sağ elimin parmaklarında.

King'in sesi yine yerden geliyor ve adam Dom'un bedenine uzanıp telefonu alıyor.

Telefonu kapatmadan önce ekranı okuyor. Ama telefon görüşmesi umurumda değil.

Çünkü avuçlarımın altında Dom'un göğsü hareket ediyor.

O yaşıyor.

Gözlerimden yeni yaşlar akıyor.

Dominic'in üzerine düşmek istiyorum.

Ona olabildiğince sıkı sarılmak istiyorum.

Ama onu incitmek istemiyorum. Ve yapmam gereken bir iş var.

Adam telefonu tekrar yere bırakıyor. "Dom başka bir yerden vuruldu mu?"

"Sanırım sırtı." Bu yabancının kim olduğunu bilmiyorum. Dominic'in kim olduğunu bilmesi de umurumda değil. Sadece yardım etmesini önemsiyorum.

"Ellerini olduğu yerde tut," diyor ve Dom'un omuzlarını öne doğru çekiyor.

Dom bilinçsizce bana doğru eğilirken ağırlığını destekliyorum, başı aşağı sarkıyor.

Adam cebinden bir şey çıkarıyor ve bileğine hafifçe vurarak kızgın görünümlü bir bıçağı açıyor.

Saniyeler içinde Dom'un takım elbisesini ve gömleğini keserek Dom'un sırtındaki giriş yarasını buldu.

Önden ve arkadan ikiye ayrılan Dom'un parçalanmış giysileri kollarından aşağı kayarak ellerinin etrafında toplanıyor.

Çıplak teninin kara maruz kalmasından nefret ediyorum. Üşümesini istemiyorum.

Adam bir paket daha gazlı bez alıyor ve ne yaptığını göremiyorum ama sanırım ön tarafına yaptığı şeyin aynısını yapıyor, kanamayı durdurmak için bir şey.

Aşağı bakıyorum, Dom'un çökmüş vücudu göğsünü görmemi engelliyor ama orada ne olduğunu biliyorum.

Çok fazla kan var.

Kalbi hala atıyor olsa bile... çok fazla kan kaybetmiş.

Sirenlerin hafif sesi havada süzülürken adam Dom'u arabaya yaslıyor.

"Ambulans çağırma cüretini gösterdik." Sesi bir şekilde aynı anda hem yumuşak hem de çakıllı.

O küçücük, yıpranmış umut teli kendi etrafında dönerek daha da güçleniyor. "Teşekkür ederim." Yabancının bakışlarını tutuyorum.

"Sana olan borcumu asla ödeyemem.
Bu."

Adam uzun boyuyla ayağa kalkar. "Sadece beni hatırla. Tek istediğim bu."

Ne demek istediğini anlamıyorum ama gerçeği söyleyerek cevap veriyorum. "Seni asla unutmayacağım. Sana borçluyuz."

Neredeyse gülümseyecekti ama sonra beyaz maskesini yüzüne tekrar indirdi ve ambulansın ışıkları görüş alanımda belirdiği sırada cipin arkasından koşarak uzaklaştı.

Ve sonra gitti.

Ve hayatta kalan bir tek biz varız.

Dominic'e "Yardım geldi," diyorum. "İyi olacağız."

Ama ambulans yolun sonunda, arabaların uzak tarafında duruyor. Ve bizi göremeyeceklerini fark ettim. Ve o kadar çok katliam var ki, nereye bakacaklarını bilemiyorlar.

Ve Dominic çok solgun.

Eğildim ve alnımı onunkine bastırdım. "Uzanman gerek, tamam mı?"

Yabancının yardımıyla bile zamanımız yok.

Ve sağlık görevlilerinin dikkatini çekmeliyim.

Elimi gazlı bez demetinden çekerek Dominic'in omuzlarını kavrıyorum ve onu sırt üstü yatırabileceğim kadar döndürene kadar çekiştirerek çekiyorum. Bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyorum ama içgüdülerim bana bunu yapmamı söylüyor.

"Hemen döneceğim." Bacaklarım altımda yarı uyuşmuş halde yerden kalkıyorum. "Hemen döneceğim."

Sonra tüm kötü adamların gerçekten öldüğünü umarak Dominic'ten kaçıyorum.

Siperden kaçıp açık alana çıkıyorum.

Ellerimi havada sallayarak çığlık
atıyorum. Yardım için çığlık
atıyorum.
Beni görmeleri için
yalvarıyorum. Ve
sonra görürler.

Ambulanstan inen iki adam yola saçılmış cesetlerin yanından geçerek koşmaya başladığında dönüp Dominic'in yanına koşuyorum.

Ve bize ulaştıklarında, yol daha fazla adamla dolduğunda -Kral'ın adamları- ben kırılırım.

Kocamın yanında yere yığıldım ve kırıldım.

BÖLÜM 80

Dom

FUUUUUCK.

Vücudumdaki her kas ağrıyor.

Sırt üstü uyumaktan nefret ettiğim için dönmeye çalışıyorum ama kolumu bile kaldıramıyorum.

Boğazımdan bozuk bir ses çıkıyor. Ağzım çok kuru hissediyorum.

"Sessiz ol," diyor erkeksi bir ses sessizce yanımda.

Gözlerimi açmaya zorluyorum. Oda loş ama bana bakan altın benekli gözleri görebileceğim kadar aydınlık.

Tanıdıklar ama yanlış olanlar. "Nerede?"

Mırıldanıyorum.

King bana sanki geri zekalıymışım gibi, "Hastanedesin," diyor.

"Val nerede?" Sözlerim zar zor duyuluyor, bu yüzden umarım ona zihnimde aptal dediğimi duyabilir.

Başını bana doğru eğdi. "Sonunda uyudu." Sonra

onu hissettim. Yanımdaki sıcak bedeni.

Başımı çeviriyorum. Ve işte oradaydı. Sol tarafımda, yüzü omzuma yaslanmıştı. Saçlarını geriye doğru çekmiş. Gözleri uykuda kapalı.

Üst tarafım çıplak, yani dokunduğu her yer ten. Belimden aşağısı ince bir örtüyle kaplı ama kalçaları bacağımın yan tarafıyla aynı hizada. Sanki mümkün olduğunca çok yerime dokunmaya çalışmış gibi.

Uzanıp ona dokunmak için sağ kolumu kaldırıyorum ve bu hareket karşısında kopmaya çalışan iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

King'in büyük eli omzumu tekrar aşağı bastırıyor. "Kıpırdama. Bir saat önce ameliyattan çıktın."

Tutuşuna karşı koyacak gücüm yok, bu yüzden Valentine'ın güzel yüzüne b a k m a k l a yetiniyorum. "O iyi mi?"

"O iyi." "Saat kaç?"

King bana "Sabah dörtte" dedi. "Vurulalı yaklaşık on iki saat oldu."

"Yaşayacak mıyım?" Yaşayacağımı varsayarak ama emin olmak isteyerek soruyorum.

"Öyle görünüyor. Sadece bir atardamar ve iki kaburga kemiği çatlamış, her kurşun için bir tane." King başını sallar. "Sadece birkaç dikiş ve bir küvet dolusu yeni kan gerekti, ama iyi olacaksın."

"Peki ya adamlarım?" Bakışlarım Val'in burnunun eğimini takip ediyor. Cevabını zaten bildiğim bir başka soru.

"Gitti."

Gözlerim kapanıyor.

Aileme başka kimsenin ölmeyeceğini söyledim. Ve şimdi ben bir yalancıyım.

Her araçta sadece bir kişi vardı ama bu benim sırtımda üç ölü daha demek.

"Ama sana vuran ekip..." King duraklar. "Hepsi öldü. Lanet olası yirmi dördü de."

Gözlerim açıldı. *Yirmi dört adam.* "Nasıl?" *Nasıl hayatta kalabiliyoruz ki?*

"Telefonda duyduğuma göre Val bir avuç dolusu çıkarmış."

King'e bakmak için başımı geriye atıyorum ve boyun kaslarım geriliyor. "Ne yaptı?"

King rahatsız ziyaretçi koltuğuna geri oturur. "Biraz keskin nişancıdır. Ona kendim öğrettim." Çok kendini beğenmiş görünüyor. "Sonunda onun hakkında senin bilmediğin bir şey öğrendim. Güzel bir his."

"Şerefsiz."

"Diğerlerine gelince..." King omuz silkiyor. "Kimin geldiğine dair bir fikrim yok ama biri geldi."

"Ne-" Boğazım o kadar gıcıklanıyor ki cümlemi tamamlayamıyorum ve başımı yan masadaki suyuma doğru eğiyorum.

Ben dikkatle bir yudum alırken King uzun, kıvrık pipetli bardağı tutarken göz göze gelmiyoruz.

"Teşekkürler," diyorum başımı yastığa yaslarken. "Bundan bahsetme. Lütfen."

King'in kuru ses tonuna neredeyse gülümseyeceğim. "Peki sen değilsen kıçımızı kim kurtardı?"

"Bilmiyoruz. Val, bir kadın ordusu birdenbire ortaya çıkıp tüm düşman kuvvetlerini biçtiğinde bir adamın nişangâhını ona doğrulttuğunu söyledi."

Ona göz kırpıyorum. "Kadınlar mı?"

King bana yavaşça başını salladı. "Ve bir adam."

Tekrar göz kırpıyorum. "Sen kimden bahsediyorsun lan?"

"Dediğim gibi, hiçbir fikrim yok. Ama görünüşe göre adam seni sahada giydirmiş ve aptal kıçını kurtarmış ve şimdi ona bir hayat borcun var."

Gözlerimin kapanmasına izin
verdim. "Harika." "Ama
peşinde kimin olduğunu
biliyoruz." Başımı sallıyorum.

"Ben de biliyorum."

"Peki bu konuda ne yapacağız?" King bana soruyor.

Biz.

"Onları tarih kitaplarından sileceğiz." "Ne zaman?"

Ciğerlerimin dolmasına izin
verdim. "Üç gün." "Ne yapmamı
istiyorsun?"

"Ellerini iyi kullanan bir uçak dolusu adama ihtiyacım var."

"Onlara mı gidiyoruz?"

Başımı salladım. "Kolombiya'ya gidiyoruz."

Son enerjimi kullanarak, itiraz eden tüm vücut parçalarımı görmezden geliyorum ve yan tarafıma dönüyorum, kolumu ve bacağımı Valentine'ın üzerine sararak onu yakınımda tutuyorum.

BÖLÜM 81

Val

"BAŞKA NEYE IHTIYACIN VAR?" TEPSIYI ELIME ALIRKEN DOMINIC'E SORDUM boş kahvaltı tabaklarımızı komodinin üstünden alıyorum.

Yatağa uzanırken avucunu çıplak göğsüne vuruyor. "Sonunda sana söyleneni yapmanı ve yüzüme oturmanı istiyorum."

Gülümsemiy

orum.

Yapmayacağ

ım.

Bu davranışı teşvik edemem.

"Dominic Gonzalez, senin evde bile olmaman gerekiyordu. Az kalsın ölüyordun, sadece üç gün oldu."

Parmak uçlarını boğazındaki ismimin yazılı olduğu siyah harflerin üzerinde gezdiriyor.

Dün hastaneden eve döndüğümüzden beri bunu çok yapıyor.

"Angel, senden beni ölene kadar boğmanı istemiyorum. Sadece benim olanı tatmak istiyorum." Oturmaya başladı. "Ya da arkana yaslanıp seni becermeme izin verebilirsin."

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Sen

imkansızsın." "Karşı koymak imkansız."

Homurdanarak ondan uzaklaşıyorum ve kapıdan çıkıyorum. "Beni izle."

"Her zaman bir zevk," diye sesleniyor arkamdan.

Dominic'in ameliyattan çıkmasının tek iyi yanı, diyetinin şu anda yulaf ezmesi, çorba ve krakerden oluşması, ki bu da benim yiyebildiğim yiyeceklerle aynı.

Sabah bulantıları korkunç değil ama yine de var.

Tepsiyi kaydırarak bir elimle yanımda tutarken diğer elimle korkuluğu tutuyorum ve aşağıya iniyorum.

King ve Savannah, Dom acil ameliyattayken geldiler ve benim de bir doktor tarafından muayene edilmem için ısrar ettiler.

Tartışmadım çünkü bunun anlamsız olacağını biliyordum. Savannah da muayene odasında benimle kalmakta ısrar etti, bu yüzden doktor hamile olma ihtimalim olup olmadığını sorduğunda ve ben de evet dediğimde, bağırmamak için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Hangi duyguyu içinde tutmaya çalıştığından emin değildim ama elini indirip altındaki gülümsemeyi bana gösterdiğinde ikimiz de gözyaşlarına boğulduk.

Ve sonra doktor kendisi için test yaptı.

Hâlâ resmi kan testini bekliyoruz ama idrar testi yine pozitif çıktı.

Neyse ki King dışarı çıktığımızda ikimizin de neden ağladığını sormadı. Ben de Savannah'ya Dom'a söyleyene kadar ona söylememesi için söz verdim.

Ve ona söylemek istiyordum.

Gerçekten.

Ama önce onun daha iyi olmasına ihtiyacım var. Çünkü öğrendiğinde hayal edilebilecek en zorba bebek babası olacağından eminim.

Tahta tepsiyi mutfak lavabosunun yanına koyuyordum ki ön kapı çalındı.

"Uh..." Boş odaya söylüyorum.

Kimsenin kapıya gelmesini beklemiyoruz.

Dom'un sesi üst kattan yankılandığında ne yapacağımı bilemeden mutfağın ortasında duruyorum. "Cevap verebilirsin."

"Tamam!" Ben de bağırıyorum. "Yatakta kal."

Taytım ve büyük boy kazağımla odayı geçerken ayaklarım yere basıyor.

Dominic bana kapıyı açmamı söylese de ben yine de güvenlik ekranını kontrol ettim.

Kapıyı çekip açıyorum. "Hey!" King ve Savannah'yı selamlıyorum.

Sonra Aspen, Payton ve Nero da daireye girince gözlerim açılıyor.

Gülümsüyorum. "Neler oluyor?"

King'in yüzündeki ciddi ifadeyi görünce gülümsemem kayboluyor.

"Neler oluyor?" Ses tonum düşerek tekrar soruyorum.

King, "Kızlar burada seninle kalacak," diye cevap veriyor ve ben de onun ve Nero'nun ellerindeki gece çantalarını fark ediyorum.

"Peki sen nerede olacaksın?" O ve Nero arasında bir ileri bir geri bakıyorum.

"Birkaç çocuğu güneye götürüyoruz. Kocanızla birlikte," diye cevaplıyor Nero.

"Ne?" King'e dönüp bakıyorum. "Dominic'i hiçbir yere götüremezsin. Hastaneden yeni çıktı!"

"Ben de öyle dedim." Savannah kollarını kavuşturur.

"Ben de Val'e sana söylediklerimi aynen söyleyeceğim." King karşılığında kollarını kavuşturur. "Bu Dom'un kararı."

"Ama yapamaz. Bu..." Dönüp büyük odaya doğru aceleyle ilerliyorum.

Gidecek olsaydı bana söylerdi.

Merdivenleri aceleyle çıktım, kendime kızgındım. *Tabii ki bana söylemezdi.*

Yatak odamıza girdiğimde ağır ağır nefes alıyorum.

Ve karşımda siyah gömleğinin son düğmesini ilikleyen Dominic duruyor.

"Nereye gidiyorsun?" Daha cümlemi bitirmeden sesim çatallaşıyor.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Kolombiya."

"Ama hâlâ yaralısın. Dinlenmen gerekiyor." Kollarımı yatağa doğru uzattım.

"Dikkatli olacağım." Sesi çok sakin. Çok kararlı. Ve bu beni çok kızdırıyor çünkü panikliyorum.

"Dominic, gidemezsin. Şimdi olmaz. Onunla olmaz-" Elimi karnıma bastırıyorum.

Uzanıp yüzümün yan tarafını tutuyor. "Sana geri döneceğim, sevgilim." Başparmağı yanağımı okşuyor. "Sevdiğim kadın."

Boştaki elimi kaldırıp kalbinin üzerine bastırıyorum, duygularım beni ele geçiriyor. Bunu bana ilk seferden beri söylememişti. Ve ben de ona hiç söylemedim.

"Ben de seni seviyorum." Avucumun altında kalp atışlarını hissediyorum. "Çok fazla." Gözleri kapanıyor ve sözlerimi dinlerken nefes alışını izliyorum.

Dom o güzel mavi gözlerini açıyor ve eğilip dudaklarını benimkilerden bir santim ötede durduruyor. "Bunu tekrar söyle."

Eğil.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, bir dizi gözyaşı daha döküyorum. "Ben hamileyim." Oda o kadar sessiz ki nefes alışını duyabiliyorum.

Dom diğer elini yüzümün diğer tarafını tutmak için kaldırıyor. "Bunu tekrar söyle." Duyguları sesini boğuyor.

"Seni seviyorum. Ve bir bebeğimiz olacak."

Dom ağzını açıyor ama kapatıyor ve alnını benimkine değdiriyor. "Sen benim hayatımı değiştiren iyi kadınsın."

"Dominic." Adını dua eder gibi

söylüyorum. "İkinize de geri döneceğim.

Söz veriyorum." *İkimize de.*

Aynen böyle.

Onun kabulü istediğim her şeydi.

Ve şimdi onu kaybetme düşüncesi kalbimi korkuyla sarıyor. "Ama gidemezsin."

İri elleri yanaklarımı sıkıyor. "Yapmak zorundayım."

"Neden onları göndermiyorsun?" Kardeşimi tehlikeye attığımı umursamadan yalvarıyorum.

"Çünkü bu benimle ilgili. Ve bunun sevdiğim başka birini incitmesine izin vermeyeceğim." Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Geri döneceğim, Valentine. Çünkü sen benim her şeyimsin."

Daha fazla gözyaşı dökülür. "Ama-"

"Bana kızmanın bir faydası olur mu?" diye soruyor, ağzının kenarı hafifçe yukarı doğru çekiliyor.

"Sana kızgın olmak istemiyorum." Burnumu çekiyorum.

"Daha da iyi." Dom yüzümü sabit tutarak beni dudaklarımdan usulca öpüyor. "Hamile olmana sevindim." Ellerinden birini indiriyor ve karnıma bastırana kadar vücudumda gezdiriyor. "Muhtemelen ofisteki Noel partisinin olduğu gece olmuştur."

"Neden o gece?" Ona soruyorum, spor salonunda seviştiğimizi düşünmenin beni nasıl kızdıracağından emin değilim.

Dom yanağımdaki elini boynumu tutana kadar aşağı kaydırıyor. "Çünkü senin doğum kontrol haplarını sahteleriyle değiştirdikten sonra ilk kez o zaman sevişmiştik."

Sözlerinin kafamda yer etmesi biraz zaman alıyor.

"Sen..." Ona göz kırpıyorum. "Bunu neden yaptın?"

Eli boğazımda biraz daha sıkılıyor. "Çünkü seni elimde tutmak istedim, Angel. Ve yapacağım şey de tam olarak bu."

Dom bir kez daha öpmek için eğildi. Dudaklarını dudaklarıma bir

kez daha bastırıyor. "Yarın evde olacağım," diye söz veriyor.

Ve sonra gitti.

BÖLÜM 82

Dom

SILAHLARIN SESINDE SAKINLEŞTIRICI BIR ŞEY VAR.

Temizlenmiş. Bıçakların üzerindeki bezin yumuşak sesi. Şarjörü dolduran mermilerin tıkırtısı.

Ve buradaki herkesin benim için kan dökeceğini bilmenin tatmin edici bir yanı var. Ailem için.

Ayağa kalkıyorum, koridorumdan çıkıyorum ve uçağın ön tarafına doğru ilerliyorum. King ve Nero ön sıralarda yanımdalar ama oturmaya devam ediyorlar.

"Hepiniz nereye gittiğimizi biliyorsunuz." Konuşmaya başlıyorum ve herkes hareket etmeyi bırakıyor. "Hepiniz planı biliyorsunuz." Gözlerimi önümdeki adamların üzerinde gezdiriyorum, Gonzalez mafyası ve İttifak'ın orijinal üyelerinden oluşan bir koleksiyon. "Gün batımında yerleşkeye saldıracağız. Herkesin beklediğinden daha erken. Bu da görüntü alabilecekleri anlamına geliyor, bu yüzden sessiz olacağız. Saldırı altında olduklarını bile anlamadan onları öldüreceğiz." Kayınbiraderime baktım. "Üzgünüm King, bu roketatar yok demek."

Birkaç adam gülüyor ve King bunu nereden bildiğimi merak ediyormuş gibi bana bakıyor.

Adamlara geri dönüyorum ve kalçama takılı bıçakların ağırlığını hissediyorum. "Görevlerinizi aldınız. Ve zamanlamayı. Ve bu işi kendi tarafımızda başka bir kayıp olmadan bitireceğiz. Benden yeterince şey aldılar. Şimdi ben de onlardan her şeyi alacağım." Bir kez başımı salladım ve buradaki herkese bunun *nedenini* anlatmaya karar verdim. "Bu işin merkezindeki adam benim amcam. Büyükbabam Daniel Gonzalez, bir iş için Chicago'ya gönderildiğinde Kolombiya kartelinin alt düzey bir adamıymış. Ama o işi yapmak yerine büyükannemle tanışmış. Ve her zaman söylediği gibi, iyi bir

bir kadın hayatını değiştirebilir. O yüzden kaldı. Pozisyonunu, evindeki boktan ailesini terk etti ve kaldı. Ve eğer büyükannem sevgilimin yarısı kadar bir kadın olsaydı, o zaman onu tamamen anlardım." Birkaç kişi başını sallıyor ve ben onların hayatlarında iyi kadınlar olduğunu biliyorum. "Ama büyükbabamın bir erkek kardeşi vardı. Ve Chicago'da kalmaya karar verdiğinde, kardeşi bir mesaj olarak öldürüldü." Bir omzumu kaldırıyorum. "Bütün işaretler kardeşinin bir pislik olduğunu gösteriyor, o yüzden bunun için ağlamayacağım. Ama zaten bir oğlu vardı. Gonzalez soyundan bir erkek daha. O da büyüdü ve başka bir bok parçası oldu. Benim muhteşem babamın kuzeni, ama asla başaramadı. Kartelde asla rütbe alamadı. Ve hiç kimse için onu bitirecek kadar önemli olmadı." Yumruklarım iki yanımda sıkıştı. "Onunla on yıl önce beni evine davet ettiğinde tanıştım. Ben de gittim. Gözlerimi açık tuttum. Ve bana hiçbir şey, ona ise her şeyi verecek bir ortaklık teklif ettiğinde ona siktir olup gitmesini söyledim."

Uçak alçalmaya başlıyor ve ben de ayaklarımı açarak değişime karşı kendimi destekliyorum.

"Pişman olacağımı söyledi. Pişman olduğum tek şey onu hemen o anda öldürmemiş olmam. Çünkü ondan sonra para buldu. Ve şimdi o parayı benim peşime düşmek için kullanıyor. Kendine bir isim yapmak için son bir girişim. Ama peşimden kendisi bile gelmedi. Paralı askerler tuttu." Önümdeki adamlardan homurdanma sesleri geliyor. Bunun ne kadar onursuzca olduğunu biliyorlar. "Ve ben çok kızgınım. Daha önce bir araya getiremediğim için kızgınım. Onu gözden çıkardığım için kızgınım. Adamlarımın amcamın şan şöhret hırsı için en büyük bedeli ödemesine kızgınım. Ve lanet karımı öldürmeye çalıştığı için de kızgınım." Çenem bükülüyor ve omuzlarımı geriye atıyorum. "İşte bu yüzden onu öldüren ben olacağım. Diğer herkes adil bir oyun. O yerleşkedeki herkes onun için çalışıyor ve riski biliyor. Hiç kadın yok. Çocuk yok. Sadece pisliklerden oluşan bir çember. Yani hepsi ölecek. Ve hepimiz çıkıp gideceğiz."

King yanımda durmak için ayağa kalktı. "Adamı duydunuz. Hepimiz dışarı çıkıyoruz." Nero diğer yanımda duruyor ve boynunu bir o yana bir bu y a n a kırıyor.

"İttifak daha da büyüdü. Ve daha acımasız. Hadi dünyaya küçük bir gösteri yapalım."

Altımızdaki lastikler yere çarptığında sırıtıyorum. "Güney Amerika'ya hoş geldiniz çocuklar."

"TAM ZAMANINDA." AMCAM ŞARAP BARDAĞINI
Yemeğinden başını bile kaldırmadan masanın kenarına oturdu. "Beni susuzluktan öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni bu şekilde öldürmeyeceğim."

Sesimi duyunca kafasını kaldırdı.

Oda, uzun ve ağır ahşap masanın üzerinde asılı duran gösterişli bir avizeyle aydınlanıyor. Burası eski usul bir yemek odası, evin geri kalanına kapalı ve tek kişilik.

Ama üç giriş noktası var. Ben de amcamın tam karşısındaki kapıdan girdim. Yani onun görüş alanında olan benim.

Bana baktığında ne gördüğünü çok iyi biliyorum.

Tamamen siyah giyinmiş bir adam. Taktik yelek. Kılıflı susturuculu silah. Her iki uyluğuna da uzun bıçaklar bağlanmış. Uçlarından karo zemine kan damlıyordu.

Ağzı hareket ediyor ama bir şey çıkmıyor.

Yaklaştığımda, tabağının önündeki masaya dikkatsizce bıraktığı silaha doğru hamle yapmaya çalışıyor.

Ama sandalyesinin hemen arkasında duran Nero'yu görmez.

Ve amcam öne doğru eğildiğinde, Nero kolunu bir kavis çizerek aşağı doğru sallıyor, parmakları kendi düz bıçağının etrafında kenetlenmiş, ucu aşağı doğru. Amcamın eli yörüngesinin dibine ulaştığında ve Nero'nun eli ona doğru geri döndüğünde, bıçağın ucu amcamın omzunu, köprücük kemiğinin altından deliyor ve amcamın sandalyesinin ahşap arkalığına saplanana kadar tüm yol boyunca kayıyor.

Sıkışan adam çığlık atıyor.

Ve iç çektim. "Çığlık atmanın anlamı yok, ihtiyar. Herkes öldü."

Hâlâ silaha doğru ilerlemeye çalışıyor ama bıçak onu yerinde tutuyor.

King yan girişten gelen ışığın parıltısına doğru adım atar. "İyi iş çıkardın," diyor Nero'ya, bıçağı başıyla işaret ederek, kendi kanlı bıçakları da yanında.

Nero sırıtıyor. "Bu numarayı senden öğrendim."

"Ne istiyorsun?" diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor amcam.

"Ne istiyorum?" Başımı eğiyorum. "Bunun açık olduğunu düşünmeliyim. Ölmeni istiyorum."

"Seni nankör-" diye başladı.

Ama aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, avucumu omzundaki bıçağın kabzasına vurarak onu daha derine itiyorum.

"Nankörlükten mi bahsetmek istiyorsun?" Bıçaklarımdan birini serbest bırakmak için sağ elimi kullanıyorum. "Buradaki acınası hayatını rahatsız edilmeden yaşamana izin vermeye razıydım. Ama artık değil."

Sol elimle omzundaki bıçağı kavrıyorum ve çekip kurtarıyorum. Çaba gerektiriyor, özellikle de az önce daha derine ittiğim için, ama kaburgalarımdaki şarkı bana bu adamın sahip olduğum her şeyi mahvetmeye ne kadar yaklaştığını hatırlatıyor.

Ne yapacağımı anlayan Nero, amcamın sandalyesinin arkasını tutuyor ve masadan geriye çekerek bize yer açıyor.

"Gonzalez artık Chicago demek. İşin bitti." Omzundan çıkardığım bıçağı kucağına fırlattım.

Bana küfrediyor ve Nero onu kafasının arkasından kelepçeliyor. "Topla şunu," diye çıkışıyorum amcama.

Gözleri parlıyor ve sonuna kadar acı bir lanet olacağını görebiliyorum.

Bıçağı kaptığı gibi ayağa kalkıyor, gömleğinden kan sızıyor. "Buraya öylece girip beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet."

Bana doğru gelmek yerine, korkak gibi silaha doğru hamle yaptı. Ama ben de hamle yaptım. Ve oraya ilk ben varıyorum, yukarı doğru hamlem onu çenesinden yakalıyor. Çene kemiğinin V şekli bıçağımın pastayı keser gibi yumuşak bir şekilde girmesini sağlıyor. Birleşen momentumumuz sayesinde bıçağımın keskin ucu ağzının çatısını kolayca delip yukarı kayıyor. beynine.

Bıçak elinden düşüyor ve elleri zayıf bir şekilde beni tutuyor.

"Babana benden selam söyle." Pazum esnedi ve bıçağı daha yukarı ittim, bunu yaparken de büktüm.

Hayatının son demleri gözlerinden akıp gidiyor. Ve her şey bitti.

Tutuşumu bırakırken onu itiyorum, yere düşerken bıçağı kafasının içinde bırakıyorum.

Masanın öbür ucuna uzanarak kullanılmayan peçetesini alıyorum ve ellerimdeki kanın bir kısmını temizliyorum.

Nero kıs kıs gülmeye yakın bir ses çıkarıyor. "Pislikler çemberi."

Kral da kıs kıs güler.

Gözlerimi deviriyorum. "İttifak'ı siz salakların yönettiğine inanamıyorum."

"Bize katılmak için oldukça uzun bir yol kat ettin." Nero sol elini kaldırıyor, parmaklarını lekeli kırmızı elmas kaplı pirinç mafsallarının etrafında esnetiyor. "Sanırım bu seni de bir aptal yapıyor."

Omuzlarımı yuvarlıyorum ve elimi göğsümdeki ağrıya bastırıyorum, dikişlerimdeki gerginliği hissediyorum. Ama aklıma evde beni bekleyen Valentine geliyor. Onu ve karnında büyüttüğü bebeği düşünüp gülümsüyorum. "Pişmanlık yok."

BÖLÜM 83

Val

GÜNEŞ YÜKSELIYOR, ÇATI KATINI YUMUŞAK TURUNCU BIR PARILTIYLA DOLDURUYOR.

Merdivenlerden iniyorum ve kızları mutfakta buluyorum.

Payton kahve makinesiyle uğraşırken Aspen adada Savannah'nın yanında oturuyor.

"Günaydın." Aspen'in yanına bir tabure çekerken onları selamlıyorum. "O da mı uyuyamıyor?" diye soruyor bana.

Başımı salladım. "Böyle şeyleri her zaman yaptıklarını biliyorum ama buna nasıl alışıyorsun bilmiyorum."

"Yok. Pek sayılmaz," diye cevap veriyor Payton, hepimizden daha uzun süredir evli olduğu için. "Kahve ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler." Sesimdeki hayal kırıklığını duyabiliyorum.

"Emin misin?" Payton da muhtemelen aynı şeyi duymuş olacak ki soruyor. "Eminim," diye iç geçirdim.

Savannah kayıtsızca, "Doğru ya, yapamazsın," diyor ama benim gözlerim yine de açılıyor.

Aspen yavaşça bana dönüyor. "*Yapamam da* ne demek?"

Tezgâhın üzerinden eğilerek Aspen'in yanından geçip elini ağzına kapatmış olan Savannah'ya bakıyorum.

"Özür dilerim," diyor, özrü avucunun içinde boğuklaşıyor.

"Hamile misin?" Aspen o kadar şaşırmış görünüyor ki neredeyse güleceğim.

İnsanlara bir şey söylemek için henüz çok erken, ama artık her şey açığa çıkmış gibi göründüğü için omuz silkiyorum. "Evet."

Aspen omzumu itiyor. "Savannah'ya söyledin ama bana söylemedin öyle mi?"

"Öyle demek istemedim!" Savundum. "Doktor beni kontrol ederken o da yanımdaydı. Ve bana bir şansım olup olmadığını sorduğunda... Ona gerçeği söylemek zorunda kaldım."

Savannah sırıtıyor. "Bu sonunda King'e söyleyebileceğim anlamına mı geliyor? Bu sır beni öldürüyordu."

Omuz silkiyorum. "Olabilir."

"Bu nasıl oldu ki?" Aspen soruyor.

Savannah homurdanıyor. "Bir erkek penisini içine soktuğunda..."

Aspen, Savannah'yı itmek için etrafında döner. "Belli ki *kuşlar ve arılar hakkında* konuşmaya ihtiyacı olan ben değilim."

Savannah kıs kıs güldü. "Haklısın."

"Bilgin olsun, benim de konuşmaya ihtiyacım yok," diyorum onlara, sonra bu grubun ailem olmasını istiyorsam onlara karşı açık olmak istediğime karar veriyorum. "Dün çocuklar gitmeden hemen önce Dominic'e hamile olduğumu söyledim."

Savannah nefesini tutmuş, beni görmek için tezgâha yaslanmıştı. "Ne dedi o?"

"Bana mutlu olduğunu söyledi." Dudağımı ısırdım. "Ve bana birkaç hafta önce doğum kontrol haplarımı sahteleriyle değiştirdiğini söyledi."

Aspen yine omzumu itti. "Ne?! Neden?!"

Öfkeli tepkisine gülümsememeye çalışıyorum. "Çünkü beni elinde tutmak istedi."

Aspen'in çenesi düşerken Payton da tezgahın diğer tarafından bir *"aww"* sesi çıkarıyor.

Aspen başını çevirip Payton'la yüzleşiyor. "Bunun tatlı olduğunu mu düşünüyorsun?" Payton başını salladığında hiç de utanmış görünmüyor.

"Öyle." Aspen kahkahalarla gülüyor. "Bu psikotik."

Bir kahkaha atıyorum. "*Bunun* psikotik *olduğunu* düşünüyorsun," diye mırıldanıyorum daha iyi düşünemeden.

Herkes bana dönüyor, ben de yüzük parmağımı kaldırıyorum, siyah mürekkep görünüyor. "Yüzüğümü arabanın camından attıktan sonra Dominic bana ilaç verdi ve adının dövmesini yaptırdı. Birlikte olduğum her erkek için bir kez."

"Bunu kendi başına yapmayacağını biliyordum." Savannah elini tezgâha vurdu. "Parmak dövmelerinin acıttığını duymuştum."

Aspen'in yüzünde görmeyi beklediğim öfke yerine etkilenmiş görünüyor. "Tamam, bu biraz seksi."

Gülüyorum. "Sen de en az bizim kadar delisin." Aspen omuz silkiyor ve kahvesini alıyor.

"Bekle." Payton başını eğdi. "Yüzüğünü neden pencereden attın?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Ah, doğru." Bunu onlara söylemem gerektiğini sanmıyorum. "Şey..."

Bir yalan düşünmek zorunda kalmadan önce, ön kapının kilidinin açıldığını duyuyorum ve kapı açılmadan önce tabureden inip yere koşuyorum.

"Dominic!" Adı bir çığlık olarak çıkıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Çünkü o burada. O burada ve ben çok rahatladım.

Dominic kapıyı başkası için açık tutmuyor bile, sadece içeri giriyor ve vücudunu benimkine çarpıyor.

Yüzümü göğsüne gömdüğümde saçlarıma doğru "Meleğim," diye mırıldanıyor. "Aşkım." Elleri gevşek saçlarımı okşuyor. "Sevgilim."

"Çok endişelendim." Ona daha sıkı sarıldım.

"Ben iyiyim." Başımın üstünü öpüyor. "Hepimiz iyiyiz." Alnımdan öpüyor. "Ama yorgunum, Angel. Beni yatağa götür."

Hâlâ yaralı olduğunu hatırlayarak geri çekiliyorum.

Ama Dom parmaklarını benimkilerle birleştirirken fazla ileri gitmeme izin vermiyor.

Beni merdivenlere doğru götürürken etrafıma bakıyorum, King ve Savannah'nın mutfakta kucaklaştığını ve Payton'ın oturma odasında Nero'nun kucağında oturduğunu görüyorum. İlk basamağa çıktığımızda Aspen'in ön kapıdan çıktığını görüyorum. Rob'la birlikte.

Ama onları aklımdan çıkarıyorum çünkü merdivenlerin tepesindeyiz.

Ve sonra yatak odasındaydık. Dominic beni kapıya doğru itti ve arkamızdan çarparak kapattı.

"Giysilerini çıkar," diyor soyunmaya başlarken. Dediğini yapıyorum, gömleğimi onunkinin yanına yere bırakıyorum.

Dün gittiğinden farklı kıyafetler giydiğini ve duş alıp üstünü değiştirecek bir yer bulmuş olması gerektiğini fark ettiğim bir an oluyor. Ama sonra pantolonunu kalçalarına kadar indiriyor ve artık ne giydiği umurumda değil.

Çünkü o çıplak. Ve o benim.

Göğsündeki parlak beyaz bandaj bana onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlatıyor. Ve yatağa tırmanmak için döndüğünde, sırtındaki beyaz bandaj bana o kurşunları beni kurtarmak için yediğini hatırlatıyor.

Benim hayatımı korumak için kendi hayatını riske attı. Ve önemli olan da bu.

Başladığımız gibi değil.

Motivasyonlarını değil.

Daha önce olanların hiçbiri değil.

Önemli olan şimdi ne olacağı.

Bundan sonra ne olacağı.

Dom sırt üstü yatar. "Üstüme tırman anne."

Külotumu sürükleyerek çıkarıyorum, sonra yatağın ayak ucuna doğru ilerliyorum.

Ama onun üzerine kadar sürünmüyorum. Duruyorum, kalçalarının arasında diz çöküyorum.

Elim zaten sertleşmiş olan sikinin tabanını kavrıyor. "Sana kızmam gerektiğini biliyorum. Haplar hakkında." Elimi onun uzunluğuna doğru sürüklüyorum, sonra geri indiriyorum. "Ama değilim."

Bana bakarken bakışları kapüşonlu. "Nedenmiş o?"

Ağzımı tam şişmiş kafasının üzerine kadar indiriyorum. "Çünkü ben de seni elimde tutmak istiyorum Koca Adam. Ve *ona doğru eğilmeye* karar verdim." Sonra dudaklarımı onun etrafında kapatıyorum, onu olabildiğince derine götürüyorum.

Dominic bir iniltiyle sırtını dikleştirir.

Tekrar yukarı kayıyorum, uzunluğunun alt tarafı boyunca yalıyorum. "Ama beni bir daha böyle korkutursan, seninle bir ay boyunca seks yapmam." Onu tehdit ediyorum, sonra tekrar ağzıma alıyorum.

Uzanıyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, böylece onun uzunluğunu ağzıma sokup çıkarmamı izleyebiliyor.

"Asla, Angel. Bir daha asla," diye söz verir.

Onu daha da derine çekiyorum ve boğazım bu saldırı karşısında daralıyor.

Saçımı hafifçe çekiştiriyor. "Tanrım, bu kadar yeter. Buraya gel de o tatlı amcığı doldurabileyim."

Ağzımdan kurtulmasına izin veriyorum, ama hareket etmeden önce başımı eğip aletinin hemen üzerinde mürekkeple yazılmış kelimeleri yalıyorum.

"Aynen öyle anne. Ölene kadar." Beni vücuduna çekti. "Şimdi sikimin üzerine otur ve sikimi emmenin seni ne kadar ıslattığını göster."

Elleri hala saçlarımda ve ağzımı kendine doğru çekiyor, ben onun boyuna doğru inerken dilini ağzıma sokuyor, tamamı içime yumuşak bir şekilde kayıyor, çünkü o haklı. Çok ıslağım.

"Lanet olsun," diye inliyor dudaklarıma karşı. "Lanet olsun." Kalçaları benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı.

Onun etrafında kenetleniyorum.

"Konuş benimle Angel. Bana nasıl hissettiğini söyle," diye emretti.

"Dolu," diyorum ona. Sonra geriye doğru iterek doğruluyorum ve ellerimi onun esneyen karnına dayıyorum. Bacaklarımı açarak onu biraz daha derine çekiyorum. "Çok dolu."

Kalçalarımı kavrıyor, beni üzerinde sallıyor. "Bu doğru, aşkım. Seni her lanet gün dolduracağım."

Ellerinden birini karnımın üzerinde kaydırıyor. Zaten yumuşak. Zaten yuvarlak. Ama bana mükemmelmişim gibi bakıyor. Sanki tek istediği benmişim gibi.

"Bunu böyle yapacağız." Diğer eli kalçamı sıkıca kavrarken eli nazik bir daire çiziyor. "Haftada bir kez üzerimde zıplayacaksın, böylece ben de bu muhteşem vücudun değişimini izleyebileceğim. Büyümeni izleyeceğim." Elini yukarı kaydırıp bir meme ucumu koparıyor. "Bu muhteşem göğüslerin daha da büyümesini izleyeceğim. Ve sen de bana tattıracaksın. Değil mi?"

Bunu yaptığını düşününce vücudumdan bir ürperti geçiyor. Göğüslerimi emdiği düşüncesiyle.

"Tanrım." Kalçalarını itiyor. "Hoşuna gitti, değil mi? Havaalanındaki o küçük odaya geri dönmek zorunda kalacağız. Bu sefer düzgün yap."

"Dominic," diye inliyorum. Bu beni tahrik etmemeli. Ama onun etrafında sıkılıyorum.

"Mükemmel." Kalçamdaki elini aramızdaki noktaya doğru kaydırıyor. Ona en çok ihtiyacım olan yerde.

Parmaklarını kaygan klitorisimde gezdirirken inliyorum.

Diğer elini boynuma doğru kaydırıyor. "Ağzını aç, Angel. O güzel dilini dışarı çıkar."

Dediğini yapıyorum.

"Seni bir daha boğmayacağım. Güzel bebeğimizi dünyaya getirene kadar olmaz." Eli esniyor, sonra daha yukarı kaydırıp başparmağını ağzıma sokuyor. "Ama seni istediğin şekilde becereceğim. Bu tatlı ağzı dolduracağım. Her santimini dolduracağım."

Başparmağını bacaklarımın arasında daha hızlı gezdiriyor. Daha sert. Çok yaklaştım. Yanmaya çok yakınım.

Kalçalarım dengesiz bir hareketle sallanıyor. Aleti çok derinime giriyor, parmakları tam olarak sürtünüyor.

"Benim için gel, Valentine. Bana bu bedenin kime ait olduğunu göster."

Yanaklarımı parmağının etrafında çukurlaştırıyorum, kenara doğru eğilirken onu ağzımın içine çekiyorum.

Amım onun uzunluğunun etrafında kasılıyor ve Dom başparmağını serbest bırakıyor, böylece iki eliyle kalçalarımı kavrayabiliyor ve içimde patlarken beni ona karşı tutabiliyor.

Aleti nabız gibi atarken vücudundaki her kas geriliyor ve beni salgısıyla dolduruyor.

Daha fazla dayanamadığımda, onun üzerine yığılıyorum.

Dominic'in kolları beni sarıyor. "Sizi sevmeden önce kim olduğumu bile hatırlamıyorum Bayan Gonzalez."

Avucumu başının üstüne sürüyorum. "Ben de hatırlamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum."

"Önemli değil." Tutuşu sıkılaşıyor. "Bizden önceki hiçbir şeyin
önemi yok." Mutluluğun ve ailenin sıcaklığı etrafıma yerleşiyor.
"Sonsuza dek benim,"
diyorum ona. "Benim
her zamanım," diye
onaylıyor.

Sonsöz - Dom

King menü destesini servise uzatırken ben de kolumu Valentine'ın arkasına koyarak minderli koltuğa yaslanıyorum.

"Yarın ayrılacağımıza inanamıyorum." Savannah iç geçirir.

"Biliyorum," diye onaylıyor Payton Savannah'nın karşısındaki koltuğundan. "Yeni yılı burada geçirmek çok eğlenceliydi. Chicago'yu bir gelenek haline getirmeliyiz."

Nero homurdanıyor ve bunun onaylama mı yoksa kızgınlık mı olduğunu bilmiyorum, ama son birkaç gündür onları yeterince birlikte gördüm, ne isterse yapacağını biliyorum.

Val kök birasından bir yudum alıyor ve yanıma yaslanıyor.

Birlikte geçireceğimiz son gece olduğu için dışarıda bir akşam yemeği yemeye karar verdik. Val Tayland yemeği istediğinde, buranın mükemmel bir yer olacağını biliyordum.

Yemek salonunun arka tarafına yakın, U şeklindeki büyük bir kabindeyiz, ben ve Val arka taraftayız. Normalde bu şekilde kapana kısılmama izin vermezdim ama Nero ve King iki dış noktada olduğu için endişelenmiyorum. Bu sik kafalılar olabilecek her şeyi halledebilirler.

Takım elbiseli başka bir garson masamızın sonunda, tam karşımda duruyor ve bir tepsi böreği masaya bırakıyor.

"Bir hediye." Başı öne eğik ve sesi alçak. Daha dik

oturuyorum.

Bir şeyler ters gidiyor.

Sonra adam başını kaldırıp doğrudan bana baktı. "İyi akşamlar."

"Lanet olsun-" Gidecek bir yerim olmadığını unutarak ayağa

kalkmaya başladım. King ve Nero bakışlarını *sunucumuza* çeviriyor.

İkisi de hareket etmeye başlar, ancak Hans boşta kalan eliyle ceketini geri çeker ve diğer elini kumaşın altına sokarak canlı bir silah tuttuğunu gösterir

El bombası.

Lanet olası bir el bombası.

Kendini Nero'nun ulaşamayacağı bir yere koyarak küçük bir adım geri çekilir.

Kolumu Val'in arkasından önüne doğru hareket ettiriyorum. Onu bu canavardan olabildiğince uzak tutmaya çalışıyorum. "Ne istiyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sadece kısa bir sohbet." "Arayabilirdin," diye homurdanıyor Nero.

Hans başını sallıyor, uzun saçları omuzlarına dökülüyor. "Bu daha çok yüz yüze bir şey."

Val'in nefes nefese kalışı Hans'ın bakışlarını ona çekiyor. "Sakın ona bakma," diye çıkıştım.

Ama sonra konuşan Hans değil. Valentine. "Sensin," diye nefes alıyor, sonra bana dönüyor. "Bu o."

"O kim?" King soruyor ve ben de onun kulübeden çıkmaya çalıştığını fark ediyorum.

Hans ceketini sadece bizim masanın görebileceği şekilde daha da açıyor ve gömleğinin içinden sarkan üç el bombasını daha gösteriyor.

King hareket etmiyor.

"Bu bizi kurtaran adam." Val kolumu çekti. Bütün gözler ona döndü.

Ondan hiç korkmuş görünmüyor. Patlayıcılarla kaplı olduğu için en ufak bir gerginliği yok.

"Neden bahsediyorsun sen?" Ona soruyorum.

Hans'ı işaret ediyor. "Kurşun yaralarını tedavi eden adam bu. Hayatımızı kurtaran kişi o." Şimdi tüm gözler Hans'a çevrildi.

Çenesini karıma doğru eğdi. "Benim için zevkti."

"Ne istiyorsun?" Diye bağırdım. Eğer bu doğruysa, ki doğru olduğunu biliyorum, bu adama borçluyum.

Ve bu adama borçlu kalmak istemiyorum.

"Dediğim gibi, sadece sohbet etmek istiyorum." Rahat bir duruşu var. "Hepinizin benim kötü şeyler yaptığıma dair yanlış bir varsayım altında olduğunuzu fark ettim." Başını öne eğiyor. "Tamam, bazı kötü şeyler yapıyorum ama sadece kötü insanlara. Aradığınız adam ben değilim."

"Hayır mı?" Soruyorum, çünkü o haklı. Hepimiz yeni insan kaçakçılığı çetesinin arkasındaki adamın o olduğuna inanıyoruz. Çünkü hep onun adı geçiyor. "O zaman sen kimsin?"

"Ben kimse değilim." Bir adım geri atıyor. "Sadece intikam arayan bir

adamım."

Bir adım daha geri çekilir, el bombası koleksiyonunu saklamak için ceketini indirir ve dönüp mutfakta gözden kaybolur.

Savannah sessizliği bozana kadar masada sessizlik hüküm sürüyor. "Kimdi o?"

Kolumu tekrar Valentine'ın omuzlarına koyarak koltuğa yaslanıyorum. "Görünüşe göre, hiç kimse." Sonra Hans'ın masaya bıraktığı börek tabağını gösteriyorum. "Biri şunu buraya uzatsın. Karım iki kişilik yiyor ve ben onu doyurmak istiyorum."

HANS

ALLIANCE BOOK FOUR

Yazar Hakkında

Tüm kitapları gibi S.J. Tilly de d o ğ u p büyüdüğü görkemli Minnesota eyaletinde yaşıyor. Dondurucu soğuk kışlardan kaçınmak için S.J. okumak, yazmak ya da dinlemek için kafasını kitaplara gömmekten hoşlanıyor.

Çağdaş müstehcenliğini yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, kocası ve kurtarılmış boksör sürüsüyle birlikte uzanırken bulunabilir. Ve hava müsait olduğunda, ne yaptığını biliyormuş gibi davranarak kompostunu bahçede kullanmayı seviyor. Komşuları onun bahçesindeki çiçekli kargaşadan hoşlanmayabilir ama arılar kesinlikle hoşlanıyor. Ve gerçekten, bu daha önemli.

Tilly ile ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi ve istediğiniz zaman etkileşime geçmeyi unutmayın!

Haber bültenine kaydolmayı unutmayın https://sjtilly .com/newsletter

Web sitesindeki her şeye bağlantılar www.sjtilly .com

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, alfa okuyucum ve beta okuyucum olarak tüm yardımları, düzeltmelerdeki yardımı, sürekli desteği, sürekli *yazıyor musun* mesajı ve genel olarak mükemmelliği için anneme teşekkür ederek başlamalıyım. Yaptığın her şey için minnettarım. Ve seni hala şok edebildiğim için gerçekten minnettarım.

Kaos beyinli bir kızın isteyebileceği en iyi asistan olan Kerissa'ya teşekkür ederim.

En iyi beta okuyucu. Ve en iyi arkadaş. Sen çok iyi bir kızsın.

Benimle birlikte karanlık romantizm trenine bindiğin için teşekkürler G. Marie (kitaplarına bir göz atın).

Sonsuz desteğin ve sevgin için ve Dom'u kaç kez okuduğun için teşekkür ederim Ali.

Elaine ve S.L., tüm sprintler ve cesaretlendirmeler için teşekkürler.

Teşekkür ederim Bay Tilly, bana bu kadar çok yemek hazırladığınız ve size bu ve diğer kitapların her detayını anlatmamı dinlediğiniz için. Biçimlendirme, çıkartma tasarımı ve bilgisayarlarla ilgili diğer her şeydeki yardımlarınız için de teşekkür ederim.

Teşekkürler, Lori, benim kesinlikle harika kapak tasarımcım. Her kitap bir önceki kadar muhteşem.

Teşekkürler Wander Photography, fotoğraflarınız çok ateşli.

Beni olduğumdan daha zeki gösterdikleri için editörlerim Jeanine ve Beth'e teşekkür ederim.

Harika paletlerin ve daha da harika arkadaşlığın için teşekkürler Nikki.

Müstehcen kitaplarımı her zaman arkadaşlarınıza tavsiye ettiğiniz için ailemin geri kalanına teşekkür ederim.

ARC ekibime çok teşekkür ederim. Sizler en iyisisiniz ve her sürümde, bana verdiğiniz sevgi ve destekle daha da havalara uçuyorum.

Sam ve Smuthood'a bu kadar harika ve destekleyici oldukları için teşekkür ederim.

Geçmiş yıllarda mafya romantizmi yazan tüm diğer yazarlara teşekkür ederim. Kara romantizm ya da İttifak Serisi yazmayı planlamamıştım ama artık buradayım...

Teşekkürler Mikayla, doğanın bir gücü olduğun ve kitap postamı bu kadar beğendiğin için.

Tüm BeanBagger'larıma ekstra özel teşekkürler. Sevgi ve heyecandan başka hiçbir şeyle dolu olmayan güvenli bir çevrimiçi alana sahip olmak benim için dünyalara bedel.

Bookstagram, BookTok ve Facebook'taki tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim. Her kitapla birlikte yeni arkadaşlar ediniyorum ve bu liste artık herkesin adını tek tek saymak için çok uzun. Ama umarım kim olduğunuzu biliyorsunuzdur ve sizi ve içeriklerinizi çok takdir ediyorum.

Şu anda beynim pelte gibi, bu yüzden ismini vermeyi unuttuklarım için özür dilememe izin verin.

Son olarak, Nero ve King'e teşekkür ederim. Sizler İttifak'ı gerçek yaptınız.

Ve harika.

Ve eğer bu cümleye kadar okuduysanız, bağlılığınız için teşekkür ederim. Eğer henüz beni online olarak takip etmiyorsanız, şimdi tam zamanı. Her şey için linkler web sitemde, sjtilly.com, ve herkesten bir gün önce kapak açıklamalarını ve tanıtımlarını almak için bültenime kaydolmayı unutmayın!

Bu Yazarın Kitapları

İttifak Serisi

Karanlık Mafya Romantizmi

NERO

Payton

On yedi yaşında evden kaçmak kolay değildi. Yine de kabul edelim, daha önce ya da o zamandan beri geçen on yıl içinde hiçbir şey benim için kolay olmadı.

Ve ben iyiyim. Sayılır. Sadece radarın altında yaşamaya devam etmem gerekiyor. İnsanların yolundan, aklından uzak durarak.

Yani bir adam açık avlu kapımdan içeri girip evime ve hayatıma cesurca adım attığında korkmalıyım. Korkmalıyım. Dehşete düşmeliyim.

Ama fark ettiğimden daha fazla kırılmış olmalıyım, çünkü bunların hiçbiri değilim.

Meraklandım.

Ve hayatımın kontrolünü ele geçirmenin yolunun ona teslim olmaktan geçip geçmediğini merak ediyorum.

Nero

İlk kez bir adamın canını aldığımda, geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Kartlarda benim için normal bir varoluş yoktu.

Ben de çekip gitmek yerine dağ gibi bedenlere tırmandım ve kendi kaderimi yarattım. İttifak'ı kurarak.

Ve ben bununla iyiydim. Devam edecek kadar memnunum.

Ta ki ben o açık kapılardan geçip onun hayatına girene kadar.

Çekip gitmeliydim. Geldiğim kapıdan geri dönmeliydim. Ama çıkmadım.

Ve şimdi hayatı tehlikede.

Ama kötü adam olmak böyle bir şey işte. Benim olanı korumak için sokakları seve seve kırmızıya boyarım.

Ve Payton benim. Bilse de bilmese de.

KING

Tamam, randevuya çıktığım adamın evli *olmadığını* varsaymak benim hatamdı. Ve onu akşam yemeği için bir arkadaşımın evine götürdüğüm için, sadece arkadaşımın da karısıyla arkadaş olduğunu öğrendiğim için benim *hatam*.
Çünkü, aslında, o evli. Ve o da arkadaşımın evindeydi çünkü kocası *çalışmakla meşgul*.

Kafan mı karıştı? Benim de öyle.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, flörtümün

karısı, kocasının kendisini aldatan bir pislik olduğunu öğrendiği için çok kızgın.

Kızım, anlıyorum.

Sonra, meseleyi

Daha da karmaşık olanı, sevgilimin karısının yanında oturan bir adam var. King

adında bir adam, görünüşe göre onun erkek kardeşi ve adının hakkını veriyor.

Ve *randevumdan* beri

King'e ağzımın suyunu akıttığım için kendimi kötü hissetmeyeceğim, özellikle de

onu bir daha asla göremeyeceğim için.

Ya da en azından planlamıyorum.

Uber'e binip

Arabamın anahtarlarını almak için dolandırıcının dairesine gittim.

Çabuk olmasını planlıyorum.

Ve eğer bir liste yapmam gerekirse

bin olası sonuç... flörtümün cinayetine tanık olmak, katili tarafından kaçırılmak ve sonra

süper çekici ama açıkça evlenmeye zorlanmak

dengesiz suç lordu, benim Bingo kartımda olmazdı.

Ama ne yazık ki buradayım.

DOM

VAL

Dokuz yaşındayken ilk cenazeme gittim. Babamın ölümünü kabullenmenin yanı sıra, hazırlıklı olmadığım yeni ve korkunç gerçekleri de kabullenmek zorunda kaldım.

On dokuz yaşımdayken annemin cenazesine gittim. Yakın değildik ama o gidince hiç olmadığım kadar yalnız kaldım.

Elbette, İttifak'ı yöneten bir üvey kardeşim var. Ve evet, bana korumasını verdi - bir koruma ve şoför şeklinde. Ama beni gerçekten tanıyan kimse yok. Beni gerçekten sevecek kimse yok.

Onunla tanışana kadar. Havaalanındaki adam.

Ve tesadüfi bir buluşma daha sıcak, daha ciddi bir şeye dönüştüğünde, belki de onun doğru kişi olduğuna inanmama izin verdim. Belki de bu adam sonunda beni yalnızlığımdan kurtaracak kişidir. Bana her zaman arzuladığım aileyi verecek kişi.

DOM

Mafya benim kanımda var. Benim işim bu.

Dolayısıyla bu kan döküldüğünde ve bir cenaze üç cenazeye dönüştüğünde, sert önlemler alınması gerekir.

Ve bu mücadele bir savaşa dönüştüğünde, daha fazla adama ihtiyacım olacak. Daha fazla güce.

İttifak'a ihtiyacım olacak.

Ve ben de üye olacağım. Ne pahasına olursa olsun.

Günah Serisi

Romantik Gerilim

Bay Sin.

Diğer tarafa kaçmalıydım. Hesabımı ödeyip odama dönmeliydim. Ama o oradaydı. Ve o... her şeydi. Bir geceliğine tutkunun kararlarıma hükmetmesine izin vermenin ne zararı var diye düşündüm. Takım elbiseli bir şeytan gibi görünse ne olurdu? Sabah ayrılacaktım. Eve uçacak, hoş ama tahmin edilebilir hayatıma geri dönecektim. Onu bir daha asla görmeyecektim.

Ama ben biliyorum. Beklediğim en son yerde. Ve şimdi uğruna çok çalıştığım her şey tehlikede.

Başladığımız şeyi durduramayız ama bu ikimizden daha büyük bir şey.

Ve geçmişi ona musallat olmak için geri döndüğünde, aşk beni kurtarmaya yetmeyebilir.

Günah da

Beth

Her şey bir trajediyle başladı.

Ve sırlar.

Gömülü kalmayı reddeden gizli gerçekler beni kovalamak için ortaya çıktı. Şimdi kaçıyorum, sürekli bir korku örtüsü altında yaşıyorum, olmadığım biri gibi davranıyorum. Ve eğer gerçekten ben değilsem, neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?

Angelo

Kızı izle.

Basit bir görev olması gerekiyordu. Ama bu ailedeki diğer her şey gibi, bu konuda da basit bir şey yok. Benim görevim değil. Onun sahte ismi değil. Ve ona karşı olan hislerim de.

Ama Beth artık benim.

Yani geçmişinden gelen canavarlar oyun oynamak için ortaya çıktıklarında, önce beni geçmeleri gerekecek.

Bayan Sin

Dünyanın dönüp gidişini izlemekten bıktım. İnsanların sade ve sıkıcı olduğumu düşünmelerine izin vermekten, sadece kendim olmaktan çok korkmaktan.

Sonra *onu* gördüm.

John.

O güçlü, öfkeli ve özür dilemeyen biri.

O istediğim her şey. Ve olmak istediğim her şey.

Beni istemeyecek, ama bu önemli değil. Onu görmek, kendi etrafımda inşa ettiğim bu camdan evi nihayet yıkmak için ihtiyacım olan tüm ilhamı veriyor.

Sadece o beni istiyor. Ve dünyalarımız çarpıştığında, göremediğimiz ayrıntılar birbirine karışır, birbirine dolanır ve bizi görünmez bir tuzağa düşürür.

Her şey ters gittiğinde, bizi bağlayan zincirlerden kurtulabilecek miyim yoksa bu süreçte boğulacak mıyım bilmiyorum.

Sleet Serisi

Hokey Romantik Komedi

Sleet Kitten

Hayatın sizi hazırlamadığı bazı şeyler vardır. Süper seksi bir adam sizi bodrumunda gizlice dolaşırken yakaladığında ne yapacağınız gibi. Ya da gizemli bir paket geldiğinde ne yapacağınız gibi. Hokey maçına bilet, çünkü görünüşe göre o profesyonel bir sporcu. Ya da maça gittiğinizde tribünlerdeki 20.000 kişinin yarısı onun formasını giydiği için onun acayip ünlü olduğunu fark ettiğinizde bununla nasıl başa çıkacağınızı.

İyi ayarlanmış, hayata makul ölçüde hazırlanmış bir yetişkin olduğumu sanıyordum. Ama Jackson Wilder'la bir randevu, viral bir video ve "Annen olduğunu bilmiyordum" olayı ve birdenbire bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladım.

Ama eğlenceli biri. Ve harika. Ve sanırım ona aşık oluyorum. Ama o da bana aşık mı, yoksa buzun dışında da buzun içinde olduğu kadar iyi bir oyuncu mu bilmiyorum.

Sleet Şeker

Arkadaşlarım beni ikna etti. Artık hokey oyuncusu yok.

Minnesota Sleet'in baş antrenörü olan bir babaya sahip olmak kolay bir karar gibi görünüyordu.

Arkadaşlarım da beni kırılgan özgüvenimi artırmanın en iyi yolunun tek gecelik bir ilişki olduğuna ikna ettiler.

Bir randevu uygulaması. Bir otel barı. Tatlı, komik ve bahsetmiş miydim, cehennem kadar seksi bir adam... Cesaretimi topladım ve kendimi onun odasına davet ettim.

Varsayımlar. Onlar hakkında bir kural var.

Kasabadan geçtiğini düşündüm. Bir iş adamı, belki bir yatırımcı, muhasebeci ya da profesyonel bir hokey oyuncusu dışında herhangi bir şey olduğunu düşündüm. Onu bir daha asla görmeyeceğimi varsaydım.

Yanlış düşünmüşüm.

Sleet Banshee

Lanet olası hokey oyuncuları. Arkadaşlarım sonsuza dek mutlu olacakları çiftleri tatlı, sevecen, aşırı aşık sporcularda buldular. *Kedicik* ve *Şeker* gibi lakapları vardı. Ama benim? Beni bilerek kızdıran ve bana *Banshee* diyen bir sik kafalıyla takıldım kaldım. Evet, bir sesi olabilir.
ıslak rüyalar için özel olarak yapılmış. Tanrılar tarafından oyulmuş bir vücudu ve yüzü olabilir. Ve beni tahrik edip rahatsız edecek seviyede bir Alfa deliğine sahip olabilir.

Ama benim düğmelerime bastığında, bütün düğmelerime basmış oluyor. Ve ben olayları oturarak karşılayan bir kız değilim. Ve sadece bir kez dizlerimin üstünde yakalandım. Müzede.

Ama kararlarımdan biri arkadaşlarımdan birine zarar verdiğinde... Kendimi suçlamayı bırakamıyorum. Ve onu.

Ama o ipucu alamıyor. Ben de külotumu çıkarmıyorum.

Darling Serisi

Çağdaş Küçük Kasaba Romantizmi

Dumanlı Sevgilim

Elouise

Beckett'e yedi yaşımdayken aşık oldum.

On beş yaşımdayken kalbimi kırdı.

On sekiz yaşıma geldiğimde, onu unutacağıma dair kendime söz verdim.

Ve yaptım da. Bir düzine yıl boyunca.

Ama şimdi evine döndü. Buraya. Darling Gölü'nde. Ve aramızda dönen cazibeye boyun mu eğmeliyim yoksa diğer tarafa mı kaçmalıyım bilmiyorum.

Beckett

Çocukken bana aşıkmış. Ama ağabeyimin en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydi. Onu öyle görmedim. Görmüş olsaydım bile çok küçüktü. Aramızdaki yaş farkı çok büyüktü.

Ama şimdi eve döndüm. Ve o da burada. Ve tamamen büyüdü.

O zamanlar işe yaramazdı. Ama şimdi onun tadına bakmazsam lanetleneceğim.

Latte Darling

Güzel bir hayatım var; memleketimde yaşıyorum, 16 yaşımdan beri çalıştığım kafenin sahibiyim.

Çok rahat.

Kağıt üzerinde.

Ama her şeyi tek başıma yapmaktan yoruldum. Hayatımdaki her karardan sorumlu olmaktan yoruldum.

Sırtımı yaslayabileceğim birini istiyorum. Birlikte vakit geçirecek birini. Birlikte oturacak. Sarılabileceğim.

Ve en iyi arkadaşımın düğününe yalnız gitmek istemiyorum.

Bu yüzden bir arkadaşlık uygulamasına kaydoldum ve bana mesaj atan ilk adamla buluşmayı kabul ettim.

Ve şimdi buradayım, barda.

Ama karşımdaki sandalyeye oturan sevgilim değil. Onun babası.

Gümüş Tilki'nin tam tanımı. Eğer bir Gümüş Tilki bir ev kadar kalın olabilirse, delici mavi gözlere ve boynundan parmak uçlarına kadar dövmelere sahip olabilir.

Bana Büyük Kötü Kurt titreşimleri veriyor. Sadece kaçmak yerine kızarıyorum. Ve beni bütün olarak yemek isteyecekmiş gibi görünüyor.

Tilly World Tatil Romanları

İkinci Isırık

Bir tatil pişirme yarışması inanılmaz derecede yanlış gittiğinde. Ya da doğru...

Michael -

Bunu çok uzun zamandır yaptığımı düşünmeye başlıyorum. Çığlık atan hayranlar. Medyanın sürekli ilgisi. Dolgun maaş çekleri. Hiçbiri bana özlediğim mutluluğu getirmiyor.

Yine de buradayım. Başka bir yıl. Başka bir özel tatil. Bir otel odasında yalnız geçirilen bir Noel daha.

Ama sonra ışıklar yanıyor. Ve *onu* gördüm.

Alice -

Yarışmacı olmak bir onur, bunu biliyorum. Ama şu anda biraz ceza gibi geliyor. Çünkü her an Şef Michael Kesso, yıllardır aşık olduğum adam, benim varlığımdan bile haberi olmayan adam, sete girecek ve onu gördüğümde bayılmamam bir mucize olacak.

Ama şüphe duymanın zamanı geçti. Çünkü İkinci Isırık başlamak üzere - "üç... iki... bir..."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.